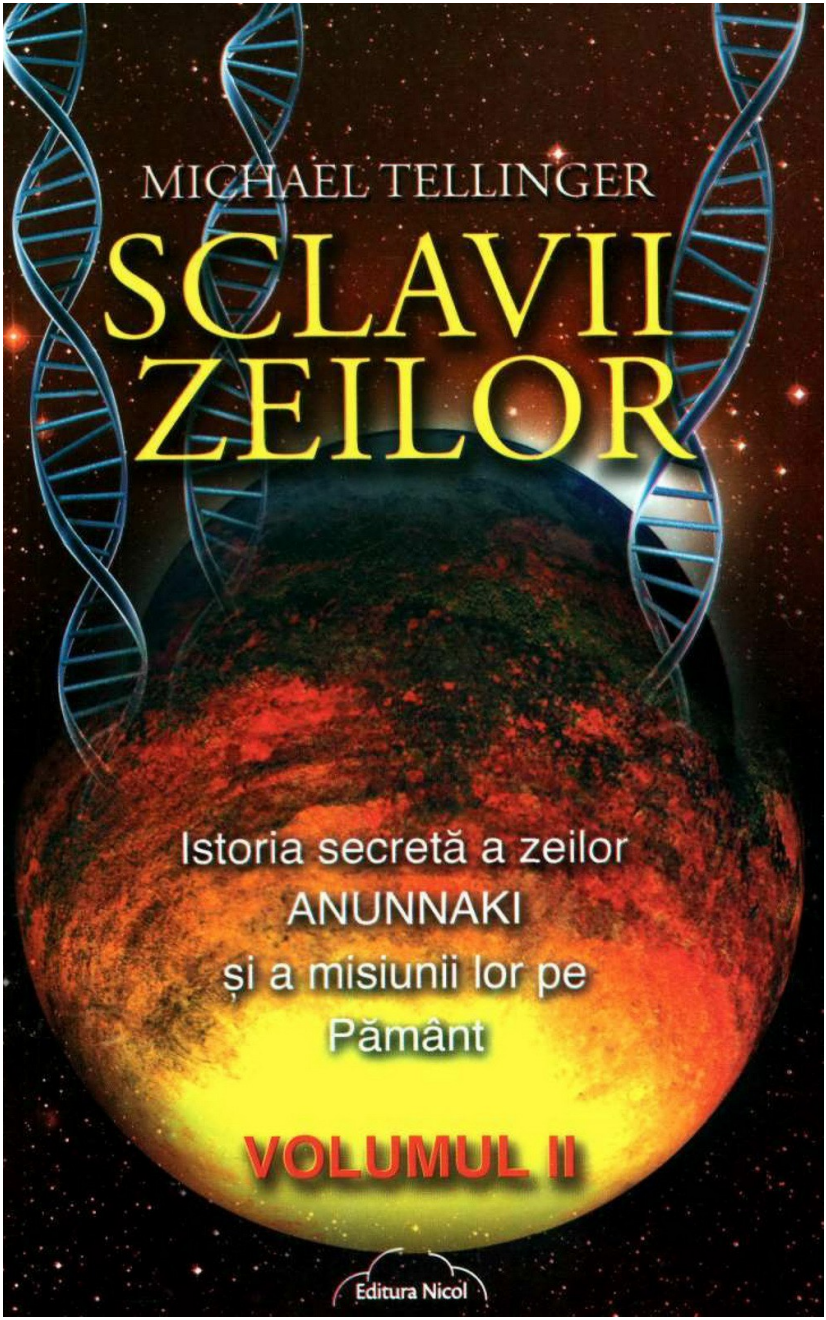
MICHAEL TELLINGER
SCLAVII ZEILOR
Istoria secretă a zeilor ANUNNAKI și a misiunii lor pe Pământ
VOLUMUL II
Editura Nicol

V MICHAELTELLINGER
Sfinţiţi»
Michael Tellinger
Sclavii zeilor
Istoria secretă a zeilor Anunnaki şi a misiunii lor pe Pământ
Colecţia LUMEA MISTERELOR
5
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Michael Tellinger
Sclavii zeilor / Michael Tellinger:
trad.: Rădulescu Ionuţ – Bucureşti: Editura Nicol, 2013
ISBN: 978 – 973 – 7664 – 90 – 7 © 2013, Editura NICOL
Str. Alexandru Depărăţeanu nr. 29 Sector 1, Bucureşti Tel/Fax: 021/222 40 93 Mobil: 0752.205.360 E-mail: allnicol, y ahoo.com www.editura nicol.ro
ISBN: 978 – 973 – 7664 – 90 – 7
TITLUL ORIGINAL: Slave Species of the Gods. The Secret History of the Anunnaki and Their Mission on Earth
COPYRIGHT e Inner Traditions International
TRANSLATION COPYRIGHT e Editura NICOL 2013

Michael Tellinger
Sclavii zeilor
Istoria secretă a zeilor Anunnaki şi a misiunii lor pe Pământ
VOLUMUL II
Traducere de Ionut Rădulescu
Editura NICOL
1
Religiile lumii
Marele făuritor de sclavi
Atunci când mergi în vizită la cineva pentru prima

oară, întotdeauna este interesant să te uiţi la fotografiile împrăştiate pe pereţi şi pe mobilă, în care apar membrii familiei şi prietenii. În câteva minute, îţi poţi forma o idee despre trecutul acelei persoane, unde s-a născut, unde a crescut, cât de înstărită este şi câţi fraţi şi surori are. Părinţii sunt în continuare împreună sau au divorţat? Unde trăiesc acum? Poze ale copiilor, poze de la şcoală, poze de la absolvire, poze cu animalele familiei şi, în unele situaţii, chiar poze cu maşinile familiei. Este un colaj destul de complet al familiei-gazdă, dar şi o istorie şi o indicaţie a poziţiei sociale. Îţi dă un sentiment de confort, atunci când ştii câte ceva despre gazda ta. Brusc expresia „mărul nu cade departe de copac" devine din nou relevantă atunci când încerci să analizezi caracterul şi personalitatea gazdei tale. În subconştient, începi să analizezi dacă primele impresii pe care ţi le-ai format despre gazdă, înainte de a vedea acele fotografii, se potrivesc cu fotografiile. Adesea, suntem surprinşi să descoperim un element nou prin intermediul pozelor, ceva care ne ia complet prin surprindere. Cu atât mai mult dacă gazda provine dintr-o altă cultură sau trăieşte într-o ţară străină. Şi astfel ne lăsăm cuprinşi de un sentiment de confort arunci când ne aşezăm la o ceaşcă de ceai sau la un *braai* (grătar) în curte.

Să ne imaginăm pentru un minut că noi, o familie umană, primim la cină un vizitator de pe o altă planetă. Reuşim să ne înfrângem orice fel de teamă de conflict, pentru că se întâmplă ca acel vizitator să vorbească un dialect îndepărtat al propriei limbi. După sosire, îi arătăm poze ale familiei noastre, ale fraţilor, surorilor, verişorilor şi nepoţilor, dar dintr-un motiv anume nu avem poze ale părinţilor noştri. Vizitatorul este surprins. Suntem orfani? Nu ştim cine sunt părinţii noştri? Trăind atât de mult timp pe Pământ, nu am avut vreme suficientă ca să aflăm? îi explicăm că avem mai mulţi taţi, moment în care

vizitatorul izbucneşte în râs. Îşi dă seama că nu ştim nimic despre biologie şi ne explică faptul că este imposibil să avem mai mult de un singur tată. Îi arătăm invitatului dovada că avem mai mulţi taţi, moment în care el îşi dă seama că suntem foarte dezorientaţi şi dezinformaţi şi noi, ca omenire, avem nevoie de ghidare şi de o reîmprospătare a informaţiilor despre originea omenirii. Vizitatorul ne întreabă dacă nu suntem la curent cu existenţa comuniunii universale de fiinţe şi dacă nu ştim că toţi provenim din aceeaşi sursă. Ne povesteşte despre practica uzuală a colonizării planetelor de către un număr infinit de fiinţe inteligente, despre practica răspândită a dreptului de a popula planete noi cu propria specie, dacă noi suntem cei care au ajuns primii acolo, practica de a crea genetic fiinţe mai puţin inteligente care să execute muncile manuale grele pe noile planete colonizate, permiţându-le să evolueze către cel mai înalt nivel, continuând în acelaşi timp ciclul evoluţiei universale şi iluminarea speciilor, iar arunci când atingem cel mai înalt nivel de evoluţie şi iluminare ne reîntoarcem în marea comuniune a fiinţelor din care am plecat, moment în care ne reunim cu Creatorul Fiinţei Universale, Creatorul tuturor lucrurilor din univers.

Această poveste ne provoacă multă confuzie şi ne face să ne simţim uşor încurcaţi, pentru că ştim cine este tatăl nostru şi căutăm scuze pentru fraţii şi surorile noastre umani care susţin că tatăl lor ar putea să fie altcineva. Încercăm să-l convingem pe vizitator că tatăl nostru este acela care susţinem că este. Deşi nu avem nicio dovadă pentru a susţine asta, informaţia ne-a fost transmisă de-a lungul generaţiilor, deci trebuie să fie adevărată. Atunci, invitatul nostru ne cere să vadă o listă a presupuşilor taţi ai fraţilor şi surorilor noastre şi iată ce îi arătăm.

RELIGIILE GRUPATE PE ŢĂRI

(pentru a evita plictiseala folosiţi această listă doar ca referinţă)

ŢARA	RELIGIILE EXPRIMATE PROCENTUAL DUPĂ ADEPŢI (%)
Afghanistan	musulmani sunniţi (80%), musulmani şiiţi (19%), alte religii (1%)
Africa de Sud	creştini (68%, aici sunt incluşi cei mai mulţi Albi şi Roşii*, aprox. 60% din populaţia neagră şi 40% din cea indiană), musulmani (2%), hinduşi (1, 5%, reprezentând 60% dintre indieni), religii indigene şi animişti (28, 5%). un termen sud-african care desemnează un amestec european şi Khoi-san cu alte populaţii africane.
Albania	musulmani (70%), ortodocşi albanezi (20%), romano-catolici (10%)
Algeria	musulmani suniti (religia de stat 99%), creştini şi evrei (1%)
Andorra	romano-catolici (predominant)
Angola	credinţe indigene (47%), romano-catolici (38%), protestanţi (15%) – valabil în 1998
Anguilla	anglicani (40%), metodişti (33%). adventişti de ziua a şaptea (7%), baptişti (5%), romano-catolici (3%), alte religii (12%)
Antigua şi Barbuda	creştini (predominant anglicani şi alţi protestanţi, şi romano-catolici)
Antilele olandeze	romano-catolici, protestanţi, evrei, adventişti de ziua a şaptea
Arabia Saudită	musulmani (100%)
Argentina	romano-catolicii (92%, practicanţi mai puţin de 20%), protestanţi (2%), evrei (2%),

	alte religii (4%)
Armenia	apostoli armeni (94%), alte religii creştine (4%), yezidi (zoroastrism / animism) (2%)
Aruba Australia	romano-catolici (82%), protestanţi (8%), hinduşi, musulmani, confucianişti, evreianglicani (26, 1%), romano-catolici (26%), alte religii creştine (24, 3%), religii noncreştine (11%), alte religii (12.6%)
Austria	romano-catolici (73, 6%), protestanţi (4, 7%), musulmani (4, 2%), alte religii (0, 1%), atei (17, 4%)
Azerbaidjan	musulmani (93, 4%), ortodocşi ruşi (2, 5%), ortodocşi armeni (2, 3%), alte religii (1, 8%) – valabil în 1995
Bahamas	baptişti (32%), anglicani (20%), romano-catolici (19%), metodişti (6%), Biserica lui Dumnezeu (6%), alte culte protestante (12%), fără religie sau religie necunoscută (3%), alte religii (2%)
Bahrein	musulmani şiiţi (70%), musulmani sunniţi (30%)
Bangladesh	musulmani (83%), hinduşi (16%), alte religii (1%) – 1998
Barbados	protestanţi (67%, din care anglicani (40%), penticostali (8%), metodişti (7%), alte religii (12%)), romano-catolici (4%), atei (17%), alte religii (12%)
Belarus	ortodocşi (80%), alte religii (inclusiv romano-catolici, protestanţi, evrei şi musulmani) (20%) – valabil în 1997
Belgia	romano-catolici (75%), protestanţi şi alte religii (25%)
Belize	romano-catolici (49, 6%), protestanţi (27%, din care anglicani (5, 3%), metodişti

	(3.5%). menoniţi (4, 1%), adventişti de ziua a şaptea (5, 2%), penticostali (7.4%), Martorii lui Iehova (1, 5%)), atei (4, 9%), alte religii (14%) – anul 2000
Benin	religii indigene (50%), creştini (30%), musulmani (20%)
Bolivia	romano-catolici (95%), protestanţi (metodişti evanghelici – 5%)
Bermude	protestanţi nonanglicani (39%), anglicani (27%), roma-no-catolici (15%), alte religii (19%)
Bosnia – Herţegovina	musulmani (40%), ortodocşi (31%), romano-catoiici (15%), alte religii (14%)
Botswana	religii indigene (85%), creştini (15%)
Brazilia	romano-catoiici (80%)
Brunei	musulmani (religia oficială – 67%), budişti (13%), creştini (10%), religii indigene şi alte religii (10%)
Butan	budişti iamaici (75%), hinduşi, cu influenţe indiene şi ne-paleze (25%)
Bulgaria	ortodocşi bulgari (82, 6%), musulmani (12, 2%), romano-catoiici (1, 7%), evrei 0, 1%, protestanţi, gregori-eni-armeni şi alte religii (3.4%) – 1998
Burkina Faso	religii indigene (40%), musulmani (50%), creştini (în principal romano-catoiici 10%)
Burma I	budişti (89%), creştini (4% – baptişti 3%, romano-catoiici 1%), musulmani (4%), animişti (1%), alte religii (2%)
Burundi	creştini (67% din care romano-catoiici (62%), protestanţi (5%)), religii indigene

	(23%), musulmani (10%)
Cambodgia	budişti (95%), alte religii (5%)
Camerun	religii indigene (40%), creştini (40%), musulmani (20%)
Canada	romano-catoiici (46%), protestanţi (36%), alte religii (18%) – bazat pe recensământul din 1991
Cehia	romano-catoiici (39, 2%), protestanţi (4, 6%), ortodocşi (3%), alte religii (13, 4%), atei (39, 8%)
Cipru	ortodocşi greci (78%), musulmani (18%), maroniţi, apostoli armeni şi alte religii (4%)
Chile	romano-catoiici (89%), protestanţi (11%), evrei – procent neglijabil
China	daoişti (taoişti), budişti, musulmani (1% – 2%), creştini (3%-4%) în statisticile oficiale apar ca atei (2002)
Ciad	musulmani (51%), creştini (35%), animişti (7%), alte religii (7%)
Columbia	catolici (90%)
Coreea deSud	neafiliaţi (46%), creştini (26%). budişti (26%), confucianişti (1%), alte religii (1%)
Coreea deNord	budişti şi confucianişti în mod tradiţional, creştini şi sincretişti Chondogyo (religia Căii Divine) * Activităţile religioase autonome sunt aproape inexistente; guvernul sponsorizează grupuri religioase pentru a susţine iluzia libertăţii de religie.
Coasta de Fildeş	creştini (20% – 30%), musulmani (35% – 40%), religii indigene (25% – 40%)
Costa Rica	romano-catolici (76, 3%), evanghelişti (13, 7%), Martorii lui Iehova (1, 3%), alţi

	protestanţi (0, 7%), alte religii (4, 8%), atei (3; 2%)
Croaţia	romano-catolici (87, 8%), ortodocşi (4, 4%), musulmani (1, 3%), protestanţi (0, 3%), alte religii şi religii necunoscute (6, 2%) – 2001
Cuba	romano-catolici (85% – înainte de venirea la putere a lui Fidel Castro), protestanţi, Martorii lui Iehova, evrei şi santerişti
Danemarca	luterani evanghelici (95%), alţi protestanţi şi romano-catolici (3%), musulmani (2%)
Djibuti	musulmani (94%), creştini (6%)
Ecuador	romano-catolici (95%)
Egipt	musulmani (predominant suniti – 94%), creştini şi alte religii (6%).
El Salvador	romano-catolici (83%) (Grupurile protestante din ţară desfăşoară o activitate intensă; la finalul anului 1992 în Salvador existau aproximativ un milion de protestanţi)
Elveţia	romano-catolici (46, 1%), protestanţi (40%), alte religii (5%), atei (8, 9%)
Emiratele Arabe Unite	musulmani (96%, din care şiiţi (16%)), creştini, hinduşi şi alte religii (4%)
Eritreea	musulmani, creştini, romano-catolici, protestanţi
Estonia	lutereani evanghelici, ortodocşi ruşi, ortodocşi estonieni, baptişti, metodişti, romano-catolici, adventişti de ziua a şaptea, penticostali, Cuvântul Vieţii, evrei
Etiopia	musulmani (45% – 50%), ortodocşi etiopieni (35% – 40%), animişti (12%), alte religii (3% – 8%)

Filipine	romano-catolici (83%). protestanţi (9%), musulmani (5%), budişti şi alte religii (3%)
Finlanda	luterani evanghelişti (89%), ortodocşi ruşi (1%). atei (9%), alte religii (1%)
Franţa	romano-catolici (83% – 89%), protestanţi (2%), evrei (1%), musulmani (5% – 10%), neafiliaţi (4%)
Gabon	creştini (55% – 75%), animişti, musulmani (mai puţin de 1%)
Gambia	musulmani (90%), creştini (9%), religii indigene (1%)
Gaza	musulmani (predominant Sunniţi – 98, 7%), creştini (0, 7%), evrei (0, 6%)
Georgia	ortodocşi georgieni (65%), musulmani (11%), ortodocşi de rit rusesc (10%), apostoli armenieni (8%), religii necunoscute (6%)
Germania	protestanţi (34%), romano-catolici (34%), musulmani (3, 7%), neafiliaţi sau de alte religii (28, 3%)
Ghana	creştini (63%), musulmani (16%), religii indigene (21%)
Gibraltar	romano-catolici (76, 9%), Biserica Anglicană (6, 9%), musulmani (6, 9%), evrei (2, 3%), atei sau alte religii (7%) – valabil în 1991
Grecia	ortodocşi de rit grecesc (98%), musulmani (1, 3%), altereligii (0, 7%)
Grenada	romano-catolici (53%), anglicani (13, 8%), alte culte protestante (33, 2%)
Groenlanda	luterani evanghelişti
Guadelupe	romano-catolici (95%), hinduşi şi păgâni africani (4%), protestanţi (1%)
Guam	romano-catolici (85%), alte culte (15%) – valabil în 1999

Guatemala	romano-catolici, protestanţi, credinţe mayaşe indigene
Guernsey	anglicani, romano-catolici, prezbiterieni, baptişti, congragaţionişti, metodişti
Guineea	musulmani (85%), creştini (8%), credinţe indigene (7%)
Guineea-Bisau	credinţe indigene (50%), musulmani (45%), creştini (5%)
Guineea Ecuatorială	preponderent creştini, cei mai mulţi romano-catolici, practici păgâne
Guyana	creştini (50%), hinduşi (35%), musulmani (5%), alte religii (5%)
Guyana Franceză	romano-catolici
Haiti	romano-catolici (80%), protestanţi ((16% din care baptişti (10%), penticostali (4%), adventişti (1%), alte culte (1%)), atei (1%), alte religii (3%). Aproape jumătate din populaţia ţării practică voodoo.
Honduras	romano-catolici (97%), minoritate Protestantă
Hong Kong	un amestec eclectic din religiile locale (90%). creştini (10%)
India	hinduşi (81, 3%), musulmani (12%), creştini (2, 3%), sikhşi (1, 9%), alte grupuri care includ budiştii, jainiştii şi parşii (2, 5%) – valabil în anul 2000
Indonezia	musulmani (88%), protestanţi (5%), romano-catolici (3%), hinduşi (2%), budişti (1%), alte religii (1%) – valabil în 1998
Islanda	luterani evanghelişti (87, 1%), alte culte protestante (4, 1%), romano-catolici (1, 7%), alte religii (7.1%) – valabil în 2002

Insula Capului Verde	romano-catolici (amestecat cu religii indigene), protestanţi (în mare parte adepţi ai Bisericii de la Nazaret)
Insule le Cayman	Biserica Unitariană (Prezbteriană şi Congregaţională), anglicani, baptişti, Biserica lui Dumnezeu, alţi protestanţi, romano-catolici
Insule le Cocos (Keeling)	musulmani sunniţi (80%), alte religii (20%) – valabil în 2002
Insule le Cook	creştini (majoritatea populaţiei este membră a Bisericii Creştine din Insulele Cook)
Insule le Comoros	musulmani şiiţi (98%), romano-catolici (2%)
Insula Crăciunului	budişti (36%), musulmani (25%), creştini (18%), alte religii (21%)
Insule le Falkland (Insulele Malvine)	În general anglicani, romano-catolici, Biserica Unită Liberă, Biserica Evanghelistă. Martorii lui Iehova, luterani, adventişti de ziua a şaptea
Insule le Feroe	luterani evanghelişti
Insule le Fiji	creştini (52%, din care metodişti (37%), romano-cato-lici (9%)), hinduşi (38%), musulmani (8%), alte religii (2%). Locuitorii din Fiji sunt în mare parte creştini, indienii sunt hinduşi şi mai există o minoritate musulmană (1986).
Insula Man	Anglicani, romano-catolici, metodişti, baptişti, prezbiterieni, Societatea Prietenilor
Insule le Mariana deNord	creştini (majoritar romano-catolici, deşi mai pot fi întâlnite şi credinţe tradiţionale şi tabu)
Insule le Marshall	creştini (predominant protestanţi)
Insule	anglicani (37, 4%), Biserica Unitariană

le Norfolk	Australiană (14, 5%), romano-catolici (11, 5%), adventişti de ziua a şaptea (3, 1%), atei (12, 2%), religii necunoscute (17, 4%), alte religii (3, 9%) – valabil în 1996
Insule le Pitcairn	adventişti de ziua a şaptea (100%)
Insule le Virgine (Marea Britanie)	protestanţi (86%, din care metodişti (33%), anglicani (17%), Biserica lui Dumnezeu (9%), adventişti de ziua a şaptea (6%), baptişti (4%), Martorii lui Iehova (2%), alte culte (15%)), romano-catolici (10%), atei (2%), alte religii (2%)
Insula Sfânta Elena	anglicani (majoritatea), baptişti, romano-catolici, adventişti de ziua a şaptea
Insule le St. Kitts şi Nevis	anglicani, alte culte protestante, romano-catolici
Insula Sf. Lucia	romano-catolici (90%), anglicani (3%), alte culte protestante (7%)
Insule le Sf. Petru şi Michelon	romano-catolici (99%)
Insule le São Tomé şi Príncipe	creştini (80%: romano-catolici, protestanţi evanghelici, adventişti de ziua a şaptea
Insule le Seychelles	romano-catolici (86, 6%), anglicani (6, 8%), alte religii creştine (2, 5%), alte religii (4%)
Insule le Solomon	anglicanf” (45%), romano-aatolici” (18%), „unitarieni (metodişti şi prezbiterieni 12%), baptişti (9%), adventişti de ziua a şaptea (7%), alţi protestanţi (5%), religii indigene (4%)
Insule	baptişti (40%), metodişti (16%), anglicani

le Turk şi Caicosinsul ele Virgine	(18%), Biserica lui Dumnezeu (12%), alte religii (14%) – valabil în 1990 baptişti (42%). romano-catolici (34%), episcopalieni (17%), alte religii (7%)
Insule le Sf. Vincent şi Grenadine	anglicani (47%), metodişti (28%), romano-catolici (13%), hinduşi, adventişti de ziua a şaptea, alte culte protestante
Insule le Wallis şi Furtuna	romano-catolici (99%), alte religii (1%)
Iordania	musulmani sunniţi (92%), creştini (6% – majoritatea ortodocşi de rit grecesc şi romano-catolici, ortodocşi de rit sirian, ortodocşi copţi, ortodocşi de rit armenesc şi culte protestante), câteva mici populaţii musulmane şiite şi druze (2%) – valabil în 2001
Irak	musulmani (siiţi 60% – 65%, sunniţi 32% – 37%), creştini şi alte religii (3%)
Iran	musulmani şiiţi (89%), musulmani sunniţi (9%), zaroastrieni, evrei, creştini şi baha'i (2%)
Irlanda	romano-catolici (91, 6%), Biserica Irlandei (2, 5%), alte religii (5, 9%)
Israel	evrei (80, 1%), musulmani (14, 6%, cei mai mulţi sunniţi), creştini (2, 1%), alte religii (3, 2%) – valabil în 1996
Italia	Predomină romano-catolicii, alături de comunităţi importante de protestanţi şi evrei şi o comunitate de musulmani aflată în creştere.
Jamaica	protestanţi (61, 3%, din care Biserica lui Dumnezeu (21, 2%), baptişti (8, 8%), anglicani (5, 5%), adventişti de ziua a şaptea (9%), penticostali (7, 6%), metodişti (2, 7%), Biserica Unitariană (2, 7%), Fraţii lui Iisus (1, 1%), Martorii lui Iehova (1, 6%), moravieni (1, 1%)),

	romano-catolici (4%), alte culte, incluzând şi cultele spirituale (34, 7%)
Japonia	shintoişti şi budiştii (84%), altele (16% – inclusiv creştinii?, 7%)
Jersey	anglicani, romano-catolici, baptişti, Noua Biserică Congregaţionistă, metodişti, prezbiterienii
Kazakstan	musulmani (47%), ortodocşi de rit rusesc (44%), protestanţi (2%), alte religji (7%)
Kenya	protestanţi (45%), romano-catolici (33%), religii indigene (10%), musulmani (10%), alte religii (2%). O mare parte dintre kenyeni sunt creştini, dar numărul estimativ al oamenilor care aderă la Islam sau la credinţele indigene variază destul de mult.
Kirghislan	musulmani (75%), ortodocşi de rit rusesc (20%), alte religii (5%)
Kiribati	romano-catolici (52%), protestanţi (congregaţionişti) (40%), adventişti, musulmani, baha'i, Sfinţii Zilelor din urmă şi Biserica lui Dumnezeu (1999)
Kuweit	musulmani (85% din care sunniţi (70%) şi şiiţi (30%)), creştini, hinduşi, parşi şi alte religii (15%)
Laos	budişti (60%), animişti şi alte religii (40% – inclusiv bisericile creştine – 1, 5%)
Lesoto	creştini (80%), religii indigene (20%)
Letonia	luterani, romano-catolici, ortodocşi de rit rusesc
Liban	musulmani (59, 7% – şiiţi, sunniţi, druzi, ismaeliţi, alawiţi sau nusairy), creştini (39% – catolici maroniţi, catolici melkiţi, ortodocşi armeni, catolici sirieni, catolici armeni, romano-catolici, protestanţi), alte religii (1,

	3%). Sunt recunoscute şaptesprezece secte religioase.
Liberia	religii indigene (40%), creştini (40%), musulmani (20%)
Libia	musulmani sunniţi (97%)
Liechtenstein	romano-catolici (76, 2%), protestanţi (7%), religii necunoscute (10, 6%), alte religii (6, 2%) – valabil în 2002
Lituania	romano-catolici (în principal), luterani, ortodocşi de rit rusesc, protestanţi, baptişti, musulmani, evrei
Luxemburg	romano-catolici (87%), protestanţi (13%), evrei şi musulmani
Macau	budişti (50%), romano-catolici (15%), atei şi alte religii (35%) – valabil în 1997
Macedonia	ortodocşi macedoneni (70%), musulmani (29%), alte religii (1%)
Madagascar	religii indigene (52%), creştini (41%), musulmani (7%)
Malaezia	musulmani, budişti, daoişti, hinduşi, creştini, sikhşi în plus, în estul Malaeziei se practică şamanismul.
Malawi Maldive	protestanţi (55%), romano-catolici (20%), musulmani (20%), religii indigene (5%), alte religii (2%) musulmani sunniţi
Mali	musulmani (90%), religii indigene (9%), creştini (1%)
Malta	romano-catolici (98%)
Marea Britanie	anglicani şi romano-catolici (40 de milioane), musulmani (1, 5 milioane), prezbiterieni (800.000), metodişti (760.000), sikhşi (500.000), hinduşi (500.000), evrei (350.000)

Maroc	musulmani (98, 7%). creştini (1, 1%), evrei (0, 2%)
Martinica	romano-catolici (85%), protestanţi (10, 5%), musulmani (0, 5%), hinduşi (0, 5%), alte religii (3, 5%) – valabil în 1997
Mauritania	musulmani (100%)
Mauritius	hinduşi (52%), creştini (28, 3% din care romano-catolici (26%), protestanţi (2, 3%)), musulmani (16, 6%), alte religii (3, 1%)
Mayotte	musulmani (97%), creştini (cea mai mare parte romano-catolici)
Mexic	romano-catolici (89%), protestanţi (6%), alte religii (5%)
Micronezia	romano-catolici (50%), protestanţi (47%)
Moldova	ortodocşi de rit răsăritean (98%), evrei (1, 5%), baptişti şi alte culte (0, 5%) – valabil în 2000
Monaco	romano-catolici (90%)
Mongolia	budişti lamaişti (50%), atei (40%), şamanişti şi creştini (6%), musulmani (4%) – valabil în 2004
Montserrat	anglicani, metodişti, romano-catolici, penticostali, adventişti de ziua a şaptea, alte culte creştine
Mozambic	religii indigene (50%), creştini (30%), musulmani (20%)
Namibia	creştini (80% – 90%, luterani cel puţin 50%), religii indigene (între 10% şi 20%)
Nauru	creştini (2/3 protestanţi, 1/3 romano-catolici)
Nepal	hinduşi (86, 2%), budişti (7, 8%), islamişti

	(3, 8%), alte religii (2, 2%) Nepal este singurul stat a cărui religie oficială este religia hindusă (1995)
Nicaragua	romano-catolici (85%), protestanţi
Niger	musulmani (80%), creştini şi alte religii indigene
Nigeria	musulmani (50%), creştini (40%), religii indigene (10%)
Niue	Biserica Ekalesia Niue, o biserică protestantă, înrudită cu Societatea Misionară Londoneză (75%), Sfinţii Zilelor din urmă (10%), alte religii (15%, în principal romano-catolici, Martorii lui Iehova şi adventişti de ziua a şaptea)
Norvegia	luterani evanghelişti (86% – biserica de stat) protestanţi şi romano-catolici (3%), alte religii (1%), atei sau religii necunoscute (10%) – valabil în 1997
Noua Caledonie	romano-catolici (60%), protestanţi (30%), alte religii (10%)
Noua Zeelandă	anglicani (24%), prezbiterieni (18%), romano-catolici (15%), metodişti (5%), baptişti (2%), alte culte protestante (3%), religii nespecificate sau atei (33%) – valabilân 1986
Olanda Oman	romano-catolici (31%), protestanţi (21%), musulmani (4, 4%), alte religii (3, 6%), neafiliaţi (40%) – valabil în 1998 musulmani ibadhi (75%), musulmani sunniţi, musulmani şi’ajhjnduşi
Pakistan	musulmani (97% din care sunniţi (77%), şiiţi (20%)), creştini, hinduşi şi alte religii (3%)
Palau	creştini (romano-catolici (49%), adventişti de ziua a şaptea, Martorii lui Iehova, Adunarea lui Dumnezeu, Misiunea Liebenzell

	şi Sfinţii Zilelor din urmă), religia Modekngei (aceasta este o religie indigenă, îmbrăţişată de o treime a populaţiei din Palau)
Panamá	romano-catolici (85%), protestanţi (15%)
Papua Noua Guinee	romano-catolici (22%), luterani (16%), prezbiterieni, metodişti, Societatea Misionară Londoneză (8%), anglicani (5%), Uniunea Evanghelică (4%), adventişti de ziua a şaptea (1%), alte culte protestante (10%), religii indigene (34%)
Paraguay	romano-catolici (90%), menoniţi şi alte culte protestante
Perú	romano-catolici (90%)
Polinezia franceză	protestanţi (54%), romano-catolici (30%), alte religii (10%), atei (6%)
Polonia	romano-catolici (95%, practicanţi-75%), ortodocşi de rit răsăritean, protestanţi şi alte culte (5%)
Porto Rico Portugalia	romano-catolici (85%), protestanţi şi alte religii (15%) romano-catolici (94%), protestanţi – valabil în 1995
Qatar	musulmani (95%)
Republica Centrafricană	religii indigene (35%), protestanţi (25%), romano-catolici (25%), musulmani (15%)
Republica Congo	creştini (50%), animişti (48%), musulmani (2%)
Republica Democrată	romano-catolici (50%), protestanţi (20%), kimbanguişti (10%), musulmani (10%), alte secte sincretiste şi religii indigene (10%)

Congo	
Republica Dominicană	romano-catolici (77%), protestanţi (15% din care metodişti (5%), penticostali (3%), adventişti de ziua a şaptea (3%), baptişti (2%), altele (2%)), atei (2%), alte religii (6%)
Reunion	romano-catolici (86%), hinduşi, musulmani, budişti – valabil în 1995
România	ortodocşi de rit răsăritean cu toate subdiviziunile (87%), protestanţi (6, 8%), catolici (5, 6%), alte religii, în special musulmani (0, 4%), atei (0, 2%) – valabil în 2002
Ruanda	romano-catolici (56, 5%), protestanţi (26%), adventişti (11, 1%), musulmani (4, 6%), religii indigene (0, 1%), atei (1, 7%) – valabil în 2001
Rusia	ortodocşi de rit rusesc, musulmani, alte religii
Sahara de Vest	musulmani creştini (32, 71% dintre care romano-catolici (17, 28%), protestanţi (5, 61%), ortodocşi (3, 49%), anglicani (1, 31%)), musulmani (19, 67%), hinduşi (13, 28%), budişti (5, 84%), sikhşi (0, 38%), evrei (0, 23%), alte religii (13, 05%), culte nereligioase (12, 43%), atei (2, 41%) – valabil în 2002
Samoa	creştini (99, 7%). Aproape jumătate din populaţia ţării este asociată cu Societatea Misionară Londoneză. Mai include şi congregaţionişti, romano-catolici, metodişti, Sfinţii Zilelor din urmă, adventişti de ziua a şaptea
Samoa americană	creştini congregaţionişti (50%), romano-catolici (20%) protestanţi şi alte culte (30%)
San	romano-catolici

Marino	
Senegal	musulmani (94%), religii indigene (1%), creştini (5%, în principal romano-catolici)
Serbia şi Muntenegru	ortodocşi (65%), musulmani (19%), romano-catolici (4%), protestanţi (1%), alte religii (11%)
Sierra Leone	musulmani (60%), religii indigene (30%), creştini (10%)
Siria	musulmani sunniţi (74%), alawiji, druzi şi alte secte musulmane (16%), creştini (10%, diverse secte), evrei (comunităţi mici în Damasc, Al Qamishli şi Aleppo)
Singapore	budişti (de rit chinezesc), musulmani (malaiesyeni), creştini, hinduşi, sikhşi, taoişti, confucianişti
Slovacia	romano-catolici (60, 3%), atei (9, 7%), protestanţi (8, 4%), ortodocşi (4, 1%), alte religii (17, 5%)
Slovenia	romano-catolici (70, 8%, inclusiv 2% unitarişti), luterani (1%), musulmani (1%), atei (4, 3%), alte religii (22, 9%)
Somalia	musulmani sunniţi
Spania	romano-catolici (94%), alte religii (6%)
Sri Lanka	budişti (70%), hinduşi (15%), creştini (8%), musulmani (7%) – valabil în 1999
SUA	protestanţi 52%, romano-catolici (24%), mormoni (2%), evrei (1%), musulmani (1%), alte religii (10%), atei (10%) – valabil în 2002
Sudan	musulmani sunniţi (70%, în nord), religii indigene (25%), creştini (5%, cu precădere în sud şi la Khartoum)

Surinname	hinduşi (27, 4%), musulmani (19, 6%), romano-catolici (22, 8%), protestanţi (25, 2%, predominant moravieni), religii indigene (5%)
Swaziland	sionişti (un amestec de creştinism cu moştenirile indigene ancestrale 40%), romano-catolici (20%), musulmani (10%), anglicani, baha'i, metodişti, mormoni, evreii şi alte religii (30%)
Suedia	luterani (87%), romano-catolici, ortodocşi, baptişti, musulmani, evrei, budişti
Taiwan	un amestec de budism, confucianism şi taoism (93%), creştini (4, 5%), alte religii (2, 5%)
Tadjikistan	musulmani sunniţi (85%), musulmani şi'a (5%), alte religii (10%) – valabil în 2003
Tanzania	teritoriul principal: creştini (30%), musulmani (35%), religii indigene (35%)
Thailanda	budişti (95%), musulmani (3, 8%), creştini (0, 5%), hinduşi (0, 1%), alte religii (0, 6%) – valabil în 1991
Timorul de Est	romano-catolici (90%), musulmani (4%), protestanţi (3%), hinduşi (0, 5%), budişti, animişti – valabil în 1992
Togo	religii indigene (51%), creştini (29%), musulmani (20%)
Tokelau	Biserica Creştină Congregaţională (70%), romano-catolici (28%), alte religii (2%)
Tonga	creştini (Biserica Liberă Wesley pretinde că are un număr de peste 30.000 de adepţi)
Trinidad Tobago	romano-catolici (29, 4%), hinduşi" (23, 8%), anglicani (10, 9%), musulmani (5, 8%), prezbiterieni (3, 4%), alte religii (26, 7%)
Tunisia	musulmani (98%), creştini (1%), evrei şi alte religii (1%)

Turcia	musulmani (99, 8%, cei mai mulţi sunt sunniţi), alte religii (0, 2%, majoritatea sunt creştini şi evrei)
Turkmenistan	musulmani (89%), ortodocşi de rit răsăritean (9%), religii necunoscute (2%)
Tuvalu	Biserica din Tuvalu (congregaţionistă) (97%), adventişti de ziua a şaptea (1, 4%), baha'i (1%), alte religii (0, 6%)
Uganda	romano-catolici (33%), protestanţi (33%), musulmani (16%), religii indigene (18%)
Ucraina	ortodocşi ucraineni (19% – Patriarhia Kievului), ortodocşi ucraineni (9% – Patriarhia Moscovei), greco-catolici ucraineni (6%), ucraineni ortodocşi autocefali (1, 7%), protestanţi, evrei, atei (38%) – valabil în 2004
Ungaria	romano-catolici (67, 5 %), calvinişti (20%), luterani (5%), atei şi alte culte (7, 5 %)
Uniunea Europeană	romano-catolici, protestanţi, ortodocşi, musulmani, evrei
Uruguay	romano-catolici (66%, mai puţin de jumătate din populaţia adultă a ţării merge cu regularitate la biserică), protestanţi (2%), evrei (1%), nepracticanţi şi alte religii (31%)
Uzbekistan	musulmani (88%, majoritatea sunniţi), ortodocşi de rit răsăritean (9%), alte religii (3%)
Vanuatu	prezbiterieni (36, 7%), anglicani (15%), romano-cato-lici (15%), religii indigene (7, 6%), adventişti de ziua a şaptea (6, 2%), Biserica lui Hristos (3, 8%), altele, incluzând şi cultul Jon Frum (15, 7%)
Vatican	romano-catolici
Venez	romano-catolici (96%), protestanţi (2%),

uela	alte religii (2%)
Vietnam	budişti, hao dao, ca o dai, creştinism (predominant roma-no-catolici şi un număr de protestanţi), religii indigene, musulmani
Yemen	musulmani, inclusiv shafi (sunniţi) şi zaydi (şiiţi), un număr mic de evrei, creştini şi hinduşi
West Bank	musulmani (75%, predominant sunniţi), evrei (17%), creştini şi alte religii (8%)
Zambia	creştini (50% – 75%), musulmani şi hinduşi (25 – 49%), religii indigene (1%)
Zanzibar	musulmani (mai mult de 99%)
Zimbabwe	sincretismul (combinaţie între creştinism şi religiile indigene (50%), creştini (25%). religii indigene (24%), musulmani şi alte religii (1%)

Sursa; World Factbook, CIA, 2005

Oaspetele nostru se întristează văzând toate acestea şi îşi dă seama că undeva, în decursul istoriei, noi am fost minţiţi şi escrocaţi. Aceasta este o violare directă a spiritului comun al fiinţei universale. El ne explică faptul că există numeroşi potlogari care au fost primiţi în comunitatea fiinţelor puţin prea repede şi care sunt recunoscuţi pentru faptul de a coloniza planete fără a urma protocolul comun de educare şi informare a speciilor nou-create asupra originii şi destinului lor. Asemenea potlogari sunt ca un fel de piraţi ai universului, care tâlhăresc şi devalizează planetele de bogăţiile pe care le posedă, dând naştere unei specii mai puţin evoluate care nu-şi poate înţelege locul în Univers. Piraţii se recomandă adesea ca un soi de zei şi se comportă brutal cu specia nou-creată. Această specie este folosită la muncă, pentru experimente şi pentru plăceri. Aceşti piraţi cosmici lasă în urma lor o lume de fiinţe dezinformate şi confuze, care vor

avea nevoie de mult timp ca să înţeleagă adevărul despre ele însele. Tiparul obişnuit pe aceste planete este că fiinţele mai puţin evoluate încep să-şi creeze propriii zei, care îi imită pe aceia care le-au fost prezentaţi de către piraţii cosmici. Acest lucru produce şi mai multă confuzie, pentru că unele dinte fiinţe încearcă să impună supremaţia unui zeu anume şi asupra altor fiinţe de pe o astfel de planetă.

Această practică reprezintă un motiv de îngrijorare crescândă pentru comunitatea universală de fiinţe care încearcă în toate felurile să prevină apariţia unor astfel de evenimente în viitor. A fost o greşeală flagrantă din partea comunităţii universale să permită unui grup de fiinţe „aproape evaluate” să se alăture celei mai înalte comunităţi de fiinţe. Se pare că genomul lor aproape întreg nu a fost suficient pentru a-i contopi integral cu Fiinţa Supremă din univers. Vor trebui izolaţi pe o planetă şi vor avea nevoie de a mai mult timp pentru a-şi finaliza evoluţia spre un genom complet. Doar atunci genomul va fi capabil să deschidă toate resorturile minţii, ceea ce le va permite să se conecteze la spiritul universal şi să se alăture întregii comunităţi de fiinţe spirituale fără niciun fel de complicaţii.

În acest moment, începem să ne simţim speriaţi şi foarte stânjeniţi, pentru că zeii noştri ne-au avertizat cu privire la profeţii falşi cu multe prilejuri. Acesta trebuie să fie un profet fals care va dezlănţui mânia zeului asupra noastră, fără ca noi să o meritǎm. Aşa că ne omoram vizitatorul în numele lui dumnezeu, ştiind că am făcut ceea ce trebuia să facem. Până la urmă, *Biblia* şi *Coranul* ne permit să facem asta. Ni se îngăduie să-i omorâm pe profeţii falşi, pentru că ei sunt cu siguranţă discipolii Satanei.

Of… ce specie confuză şi demnă de milă suntem. Pierduţi în imensitatea universului, căutându-ne rădăcinile,

induşi în eroare de atâtea informaţii false care ne-au fost transmise de-a lungul epocilor. Toată această dezinformare trebuie să înceteze. Dar cât ne va lua până să înţelegem că nu putem avea mai mult de un tată? Nu putem avea cu toţii dreptate… nu putem susţine cu toţii că avem răspunsul corect. Adevărul se află undeva acolo şi, aşa cum se întâmplă de obicei, este prea aproape de noi ca să-l putem vedea. Dar ar trebui să fie uşor să vedem copacul indigen într-o pădure invadată de specii străine. Să clarificăm un lucru. Nu există nicio credinţă pe Pământ care să fi fost creată de Dumnezeu, dar există câteva religii care ne-au fost impuse de către zeii antici. Nu există nici măcar o singură carte pe Pământ care să fi fost scrisă de Dumnezeu, dar există multe care au fost inspirate de activitatea zeilor antici. Aruncaţi o privire la numărul de religii pe care le-a inventat omul. Este clar că o situaţie ca aceasta nu ar fi putut apărea decât din cauza nesiguranţei. Dacă am fi ştiut cine este creatorul nostru, nu ar fi trebuit să primim toţi aceleaşi instrucţiuni? Faptul că avem atât de multe idei contradictorii mă face să cred că am fost victimele unei dezinformări continue de-a lungul unei perioade mari de timp, cât şi victimele unei manipulări executate minuţios ca să ne menţină ignoranţi şi într-o stare de conflict continuu. Este ca şi cum un căpitan şi-ar fi părăsit vasul pe care îl comanda în mijlocul Pacificului, lăsându-i plin cu copii de cinci ani. Ce şanse au să conducă acel vapor în siguranţă până în primul port? Niciuna. Dar, dacă vaporul are suficient noroc să nu întâlnească nicio furtună pentru o perioadă foarte lungă de timp, ei ar putea avea suficient noroc să-şi dea seama singuri cum se conduce vaporul. Dar există şanse suficient de mult ca ei să o sfârşească într-o furtună inevitabilă.

Lista religiilor pe care am văzut-o serveşte ca o dovadă solidă că am fost părăsiţi pe această planetă fără niciun manual de instrucţiuni. Pentru a-şi dovedi

supremaţia, cele mai multe religii şi-au inventat propriile manuale, susţinând că deţin manualul original pentru a îndruma omenirea spre viitor şi spre împărăţia lui Dumnezeu. Dar cum ar putea să fie aceste manuale atât de diferit? Oare constructorii sau creatorii acestui vapor au avut un singur fel de planuri de construcţie? Poate că nu, poate că nu erau constructori calificaţi şi de aceea nava se găseşte în această dezordine. Unele manuale par să ne îndrepte spre înapoi, în vreme ce alte merg spre înainte, fără a fi sigure încotro se îndreaptă.

Bun, ajunge cu metaforele şi parabolele, sunt sigur că aţi înţeles ce voiam să spun. Pentru ca demonstraţia mea să fie şi mai solidă, să aruncăm o privire asupra celor mai importante religii ale lumii şi asupra numărului lor de adepţi. Peste tot stă scris „reţetă pentru dezastru", fiecare grup arătând defectele celuilalt. Cel mai mare şi mai puternic va dori să crească şi să-şi apere poziţia, în vreme ce altele vor dori să-şi răspândească doctrina, într-o încercare de a deveni religia dominantă. În prezent, în lume există mai multe religii decât ţări. Acest lucru dă naştere unei dileme în plus şi trimite un semnal de alarmă politicienilor asupra faptului că religia poate redeveni o forţă directoare a politicii în viitor, lucru pe care democraţiile moderne au încercat din greu să-l învingă. Principiul dezbinării şi al cuceririi a fost aplicat cu meticulozitate de toate religiile în orice situaţie, arătând astfel că anticii zei ai Sumerului erau strategi vicleni şi comandanţi militari foarte pricepuţi. Statisticile religioase indică, fără îndoială, o situaţie de conflict în felul nostru de a gândi din prezent. Toleranţa încă nu a învins. Religia parcă a fost concepută special ca să menţină omenirea într-o situaţie continuă de război.

RELIGIILE DUPĂ MĂRIME

RELIGIA	ADEPŢI (ÎN 2004)	% DIN TOTAL

1. CREŞTINISM	2 883.000	069	33, 6
ROMANO-CATOLICI	1092 853.000		18, 7
PROTESTANŢI	391 00	143.0	6, 9
ORTODOCŞI	217 030.000		3, 1
ANGLICANI	79 988.000		1, 4
ALŢI CREŞTINI	406 074.000		3, 5
2. ISLAMISM	1254 222.000		18, 3
3. HINDUISM	837 262.000		13, 5
4. BUDISM	338 621.000		6, O
5. ŞENISM Şi UNIVERSALISM	398 06.000	1	2 6
6. RELIGII NOI	128 975.000		2, 3
7. RELIGII TRIBALE	99 150.000		1, 8
8. SIKH	24 295.000		O, 4
9. IUDAISM (EVREI)	14 551.000		O, 2

10. ŞAMANISM	1 1 01 O.000		O, 2
11. CONFUCIANISM		6 334.000	O, 1
12. BAHA'l		7.000.000	O, 1
13. JAINISM		3 987.000	O, 1
14. ŞINTOISM		3 387.000	O, 1
ALTE RELIGII	20 419.000		O, 4
FĂRĂ RELIGIE	924 078.000		16, 3
ATEI	239 111.000		4, 2
TOTAL POPULAŢIE		6.500.000 .000	100.00 %

Sursa: Enciclopedia Britanica şi www.adherents.com

În decembrie 2004, s-a estimat că populaţia lumii a atins pragul de 6, 5 miliarde de oameni. Veţi observa că totalul adepţilor este mai mare decât populaţia globului. Aceasta se întâmplă din cauza numărării duble a adepţilor unor religii diferite, un fenomen ciudat care m-a uimit în vreme ce adunam aceste date. Potrivit acestor statistici, în lume există aproximativ 8, 5 miliarde de locuitori care însumează 133% din totalul populaţiei. Cum au fost calculate aceste cifre?

Pentru noi, oamenii de pe planeta Pământ, par să existe multe obstacole insurmontabile în calea noastră pentru evoluţie şi pace. Pe măsură ce evoluăm, tot mai mulţi oameni îmbrăţişează posibilităţile pe care le oferă adevărurile nou-descoperite cu privire la trecutul nostru.

Cele mai importante întrebări la care va trebui să răspundem sunt: cine suntem şi de unde venim? Dar răspunsurile la aceste întrebări nu ne vor fi servite pe tavă, alături de un kit de vânător de comori şi o hartă pentru a ajunge la premiu. Din fericire, am început să descoperim nişte dovezi foarte incomode, care nu par să spună o poveste similară cu cea care ne-a fost spusă despre istoria noastră. Cele mai mari obstacole în calea dezvoltării noastre ca specie, pentru a găsi pacea şi armonia, sunt cele construite de religiile făcute de om. Nu va fi uşor să-i convingem pe creştinii şi musulmanii devotaţi să ia în considerare noile posibilităţi. Asta l-ar transforma imediat pe mesager într-un profet fals care a fost trimis de diavol. Creatorii omenirii au fost cei mai buni strategi din toate timpurile. Au reuşit să creeze mediul perfect pentru menţinerea permanentă a îndoielii şi a conflictului. Au creat cele mai bune metode de propagandă din toate timpurile: frica, pedeapsa şi recompensa. E atât de simplu, nu-i aşa? Să sperăm că nu acesta este mesajul pe care îl vom preda cetăţenilor noilor planete pe care vom începe curând să le populăm. Dar, de vreme ce noi înşine nu avem răspunsuri clare cu privire la originile noastre, ce le vom învăţa în viitorul apropiat pe coloniile de clone umane noi de pe celelalte planete?

În vreme ce religia joacă un rol crucial în modelarea comunităţilor noastre, ne trăim vieţile la adăpost faţă de celelalte religii din lume. Putem să trecem pe lângă o moschee în drumul nostru zilnic spre serviciu, dar cât de des încercăm să aflăm mai multe despre oamenii care se închină acolo? Atunci când Martorii lui Iehova ne bat la uşă pentru a-şi răspândi mesajul, câţi dintre noi găsesc timpul să-i asculte ce au de zis? Acest gen de detaşare ne ţine divizaţi şi înfofoliţi în sentimentele noastre de superioritate faţă de alte religii, pentru că întotdeauna dumnezeul nostru este mai mare şi mai bun decât al

celorlalţi. Studiul religiilor este fascinant şi ne ajută să înţelegem originile neclare pe care le împart. Doar după ce am studiat rădăcinile celor mai populare religii ale lumii, putem începe să înţelegem că sunt toate construite pe acelaşi teren instabil. De asemenea, începem să înţelegem că toate religiile au fost făcute de om şi deci nu pot fi considerate divine, pentru că omul este supus greşelii. Ar fi foarte anevoios să încercăm să-i educăm pe cititorii acestei cărţi cu privire la religiile lumii şi, de asemenea, ar fi nedrept să reducem totul la o pagină. Dar eu am ales să vă ofer o privire de ansamblu asupra primelor douăsprezece religii de pe Pământ, doar ca să vă ajut să înţelegeţi unele dintre asemănările dintre ele şi unele dintre deficienţele lor. Vă va ajuta să vă formulaţi propriile păreri despre dogma religioasă care a evoluat timp de mii de ani ca să ne menţină fericiţi în aparenţă, dar complet înrobiţi şi divizaţi ca specie. Religiile sunt prezentate în ordinea mărimii şi a influenţei istorice asupra populaţiei globului pământesc.

CREŞTINISMUL:

DATA APARIŢIEI – ANUL 30 D.HR.

Este de departe religia cea mai răspândită din lume cu un număr aproape dublu de adepţi faţă cel mai apropiat rival, islamismul. Din cercetările pe care le-am făcut în timpul conceperii acestei cărţi, am fost surprins să descopăr felul în care creştinismul a supravieţuit în ciuda tuturor dificultăţilor. Era o filosofie tânără şi revoluţionară, în zilele de după crucificarea lui Iisus, adepţii săi îşi dedicau vieţile răspândirii noii învăţături, dar cu siguranţă că nu a fost uşor. Adesea erau ameninţaţi, urmăriţi sau făcuţi să se simtă nedoriţi. Trebuie să vă amintiţi că imaginea pe care ne-am făcut-o despre Iisus şi despre discipoli este foarte departe de adevăr. Erau vremuri grele pentru el şi pentru micul său grup de susţinători. Aşa cum spune Barbara Thiering în cartea sa, *Iisus din apocalipsă*:

„Era o figură centrală într-o mişcare politică majoră al cărei scop era răsturnarea Imperiului Roman păgân”. Ea continuă cu dezvăluirea unor informaţii cutremurătoare care devin o altă piesă care se potriveşte perfect în Marele Puzzle Uman. Chiar şi la acest moment, zeii erau mai activi ca niciodată, iar creştinismul lovea chiar în inima celor care credeau în panteonul elen de zei din trecut. În continuare, Thiering arată că „numărul incredibil de mare de adepţi ai noii, dar încă necunoscutei religii, apărută în Iudeea cu mult înainte de vremea lui Iisus, erau gata să creadă în figurile divine care erau subiectul viziunilor şi miracolelor. Era lumea elenismului, acolo unde religiile păgâne au încurajat ideea că oamenii sunt încarnări ale zeilor.

Există dovezi potrivit cărora creştinismul rezista în vreme ce oamenii acelei epoci erau în continuare manipulaţi de către zeii sumerieni. Erau persecutaţi, manipulaţi, torturaţi, daţi ca hrană leilor în Colosseum şi abuzaţi în diverse alte feluri. Nu era o perioadă bună să fii creştin. Situaţia a continuat vreme de 300 de ani, până când împăratul Flavius Valerius Constantinus (272 d.Hr. – 337 d.Hr.) le-a venit în ajutor. Cunoscut sub numele de Constantin cel Mare, a devenit cunoscut ca primul „împărat creştin” al Imperiului Roman şi el a fost cel care a început sponsorizarea neoficială a creştinismului, ceea ce a fost un element important în supravieţuirea şi răspândirea acestei religii. Lancantius şi Eusebius au fost cei care i-au construit reputaţia de prim împărat creştin, iar această reputaţie a devenit din ce în ce mai solidă în rândul generaţiilor următoare. A pus bazele oraşului Constantinopol şi l-a făcut capitală a Imperiului de Răsărit, devenind casa creştinismului, fiind plin de biserici şi temple. Tot el a proclamat ziua de duminică drept zi de rugăciune.

Primul Conciliu de la Niceea, care a avut loc în

timpul domniei lui Constantin, în anul 325, a fost prima conferinţă ecumenică (la nivel mondial) a episcopilor Bisericii Creştine. Participanţilor le erau asigurate transportul şi cazarea. Conciliul, care se mai numea şi sinod, s-a ocupat de probleme legate de controversa ariană, privind natura şi poziţia lui Iisus. Arienii aveau propria părere în legătură cu Iisus. Să ne reamintim că Iisus şi-a petrecut cea mai mare parte a perioadei sale de creştere, de la vârsta de 12 sau 13 ani, în Răsărit, sub influenţa unor filosofii religioase răsăritene, arianismul numărându-se printre ele. În cele din urmă, Sinodul a votat împotriva Arienilor şi în favoarea trinităţii, ceea ce l-a alăturat brusc pe Iisus Tatălui şi Duhului Sfânt. Aceasta era o nouă turnură pentru Noul Testament şi aşa a luat naştere

Treimea Sfântă. Un alt rezultat al sinodului a fost înţelegerea episcopilor tuturor bisericilor de a celebra Paştele în aceeaşi zi. Aceasta era de departe cea mai importantă sărbătoare din calendarul bisericesc, aşadar era important ca toţi să sărbătorească învierea împreună. Constantin a devenit o voce atât de puternică a creştinătăţii, încât, pe patul de moarte, a fost numit cel de-al treisprezecelea apostol.

Erau zilele nebune şi frumoase ale creştinismului, atunci când s-au aşezat fundaţiile acestei religii. Editarea Noului Testament a început să prindă contur, dar a fost nevoie de încă 800 de ani înainte de a se lua o decizie asupra variantei finale. Procesul îndelungat este plin de controverse, pentru că multe cărţi au fost omise în vreme ce altele au fost amendate înainte de a fi incluse. Un mare număr de cărţi, cunoscute sub numele de apocrife (scrieri ascunse), au făcut subiectul multor controverse, chiar din momentul în care au fost excluse în mod deliberat din Noul Testament. În această perioadă a apărut una dintre primele referinţe înregistrate cu privire la Biserica

Catolică. Această diseminare a creştinismului a continuat să se extindă spre ceea ce a devenit în prezent: cea mai mare şi mai puternică ramură a Bisericii creştine. Iată ce a avut de spus despre acest lucru Sfântul Ciril din Ierusalim (315 d.Hr. – 386 d.Hr.):

Biserica se numeşte catolică sau universală, pentru că este prezentă în toată lumea, de la un capăt la celălalt al Pământului. Se numeşte catolică, pentru că învaţă integral şi fără cusur toate doctrinele care trebuie aduse la cunoştinţa omului, indiferent dacă privesc lucrurile vizibile sau invizibile, cu privire la realitatea existenţei Raiului sau a lucrurilor de pe Pământ. Un alt motiv pentru care se numeşte catolică este acela că aduce sub conducerea religioasă a Bisericii toate clasele de oameni, stăpâni şi supuşi, învăţaţi sau analfabeţi.

În cele din urmă, merită titulatura de catolică, pentru că vindecă şi tămăduieşte fără restricţii orice fel de păcat care poate fi comis cu mintea sau cu trupul şi pentru că posedă toate virtuţile care pot fi închipuite, fie în acţiune sau în vorbă sau în vreun fel de charismă spirituală.

Biblia

Biblia este o carte foarte complexă şi foarte controversată, dar rămâne cea mai sacră învăţătură a credinţei creştine. Este considerată a fi „cuvântul lui Dumnezeu” inspirat de Duhul Sfânt. A fost tradusă în 275 de limbi sau chiar mai multe, dar originile *Bibliei* rămân foarte neclare, prea mulţi oameni influenţând prea mult versiunea finală. Dar, aşa cum vom vedea, nu există cu adevărat o versiune finală a *Bibliei*, pentru că diverse grupări au făcut propriile modificări şi au prezentat versiunea lor ca fiind versiunea corectă a cuvântului lui Dumnezeu. Vechiul şi Noul Testament par a nu-şi avea locul împreună în cadrul aceleaşi filosofii religioase. Una predică „ochiul pentru ochi” şi îl ridică în slăvi pe dumnezeul violent, în vreme ce Noul Testament vorbeşte

despre Prinţul Păcii şi dumnezeul iubirii şi ne învaţă să ne iubim duşmanii în loc să-i distrugem. Reprezintă o sursă importantă de hrană pentru multe subculte şi secte din cadrul credinţei creştine.

Documentele originale care formează Noul Testament: toate cărţile sunt scrise în limba greacă, iar citatele din Vechiul Testament sunt luate din *Septiiaginta*. Există 4.500 de manuscrise în limba greacă, 67 de papirusuri, 2 578 de pergamente şi 1 600 de liste, cele mai multe făcând parte din Codexul Vaticanului şi bibliotecile din Londra, Paris, Cambridge şi Washington.

Vechiul Testament: Cele mai multe dintre cărţi au fost scrise în ivrit şi aramaică, iar unele în greacă. Nu mai există niciunul dintre documente, dar ceea ce avem azi sunt bibliile greacă şi evreiască. Dar mai sunt şi manuscrisele de la Marea Moartă, care reprezintă un motiv de controversă şi de îngrijorare pentru unii, deoarece ridică din nou întrebarea privitoare la care cărţi ar trebui să fie incluse în Vechiul Testament.

Biblia grecească: *Septiiaginta* îşi are originea în secolul al III-lea î.Hr. Reprezintă traducerea grecească realizată la Alexandria de un grup format din *12* rabini, câte şase din fiecare cele douăsprezece triburi de unde şi numele *Septiiaginta*, care a fost dat traducerii. Are 46 de cărţi, la fel ca actuala *Biblie* catolică şi este versiunea comună a bibliei care circula printre evrei în vremea lui Iisus şi chiar şi după aceea. Este versiunea folosită şi citată de către evanghelişti şi apostoli atunci când au scris Noul Testament. A fost tradusă în siriană, coptă şi latină (*Vulgata Sfântului Geronimo*) în secolul al IV-lea d.Hr.

Biblia evreiască sau textul masoretic – scrisă în secolele al VI-lea şi al VII-lea d.Hr., de un grup de învăţaţi din Babilon şi Palestina – introduce vocalele şi accentele în scripturile evreieşti. Şi, desigur, sursa de inspiraţie a fost tot Septiiaginta, are 39 de cărţi, la fel ca *Biblia*

protestantă.

Manuscrisele de la Marea Moartă sunt foarte importante, pentru că sunt scrise în ebraică şi datează din secolul al III-lea î.Hr., spre deosebire de cea mai veche *Biblie* evreiască, *Textul masoretic*, care datează din jurul anilor ’700 d.Hr. Descoperirea manuscriselor a făcut lumină asupra unor documente evreieşti vechi de 1.000 de ani. În manuscrise, fiecare carte din *Biblie* este reprezentată cu o similaritate remarcabilă faţă de versiunile ulterioare greacă şi evreiască. Este o descoperire importantă şi controversată cu privire la Vechiul Testament.

Diferenţele dintre bibliile catolică, ortodoxă şi protestantă

În bibliile catolică şi ortodoxă sunt în total 73 de cărţi, în vreme ce în *Biblia* protestantă sunt numai 66 de cărţi. Vechiul Testament este similar cu *Biblia* ebraică.

Biblia catolică are 46 de cărţi, la fel ca *Biblia* evreiască de la Alexandria, după care a fost scrisă *Septiiaginta*, versiunea citată de apostoli în evanghelii şi epistole. *Biblia* protestantă are 39 de cărţi, la fel ca *Biblia* evreilor din Palestina.

Nu conţin următoarele:

4 cărţi istorice: Tohiţii, Cartea Iuditei, Cartea I şi Cartea a II-a a Macabeilor (şi adăugirile la Cartea Esterei)

2 Cărţi de înţelepciune: Înţelepciunea lui Solomon şi Ecleziastul lui Ben Şira

1 Carte de profeţii: Baruh şi părţi din Cartea lui Daniel – Rugăciunea lui Azaria, Cântecul celor 3 tineri, Bel şi Balaurul şi Suzana.

Noul Testament are 27 de cărţi în toate bibliile. Cele patru evanghelii sunt în esenţă, inima *Bibliei*. Unii autori religioşi văd numele lui Iisus pe fiecare pagină a Vechiului Testament şi susţin că „îl prefigurează şi îl descriu” pe Hristosul din evanghelii şi biserica Sa. Dar cercetările

mele au arătat faptul că prima dată cuvântul Hristos apare în *Biblie* la Evaghelia Sfântului Apostol Matei, capitolul I, versetul I din Noul Testament. Există totuşi o referire constantă la Salvator, care este menţionat pentru prima dată în Deuteronom, capitolul 32, versetul 15, în a cincea carte a *Bibliei*; Mesia este menţionat prima dată în Evaghelia Sfântului Apostol Matei, capitolul I, versetul I, iar Iisus tot în Evaghelia Sfântului Apostol Matei, capitolul I, versetul I.

„Iisus" era şi este în continuare un nume de bărbat. „Hristos" înseamnă „cel ales" şi a fost asociat cu numele lui Iisus după presupusa lui înviere. Dar absenţa inexplicabilă a numelui Hristos din primele cărţi ale *Bibliei* este plină de suspiciune. Vechiul Testament vorbeşte la modul general despre un număr de profeţi şi salvatori, dar numai unul dintre ei a apărut brusc, şi acela s-a întâmplat să fie Iisus Hristos. Mi se pare foarte suspect. Nu s-ar fi putut ca măcar unul dintre profeţii din Vechiul Testament să se fi numit Iisus? Sugerez că „zeii" pregăteau omenirea pentru apariţia unui salvator, dar nu erau foarte siguri care dintre profeţii pe care îi inventaseră avea să atingă sufletele oamenilor din acea vreme.

Unul dintre cele mai fascinante şi în acelaşi timp incomode lucruri despre cărţile *Bibliei* şi despre textele înrudite care nu au ajuns în *Biblie* este acela că o mână de oameni, strânşi în jurul unei mese la aproximativ 350 de ani de la moartea lui Hristos, au decis soarta acestor scrieri. Cărţile care au intrat în componenţa *Bibliei* sunt numite canonice, care s-ar putea traduce prin „potrivit setului de reguli creştine" sau chiar „inspirate de Dumnezeu". Au stat cu un teanc de cărţi, dintre care cele mai multe aveau aceleaşi autori, şi totuşi unele au fost canonizate, iar altele nu. Mi se pare foarte ciudat, dar cu siguranţă a contat foarte mult pentru cei care luau decizii pe vremea aceea, pentru că unele dintre acele scrieri

conţineau informaţii care nu se prea potriveau cu imaginea structurată despre felul în care ar fi trebuit să arate Biserica Creştină.

Unele lucruri despre cărţile deutero-canonice şi apocrife

Deutero-canonice (al doilea canon) este termenul folosit în 1566 de către Biserica Catolică Romană, însemnând că acestor texte le-a fost recunoscută canonicitatea numai după o perioadă de timp. Ele sunt incluse în scrierile din *Septiiaginta* grecească din secolul al III-lea î.Hr., dar nu sunt incluse în Textul Masoretic din secolul al VII-lea d.Hr. Unele fragmente din aceste cărţi au fost descoperite şi printre Manuscrisele de la Marea Moartă. În mod ciudat, ele sunt incluse în *Bibliile* catolice şi ortodoxe, dar de obicei nu apar în bibliile protestante. Deutero-canonul include următoarele cărţi şi fragmente de cărţi:

Istorice: Cartea lui Tobit, Cartea Iuditei, Prima şi a doua carte Macabei, adăugirile la Cartea Esterei.

Înţelepciune: Înţelepciunea lui Solomon, Şira (numită şi Ecleziastul).

Profeţi: Baruc, Scrisoarea lui Ieremia (către Baruc) şi parţial Daniel: Rugăciunea lui Azaria, Cântecul celor trei tineri, Bel şi Balaurul şi Suzana.

Apocrifele (lucruri/scrieri ascunse) reprezintă o colecţie de cărţi scrise în general de autorii celorlalte cărţi ale *Bibliei*, dar scrierile apocrife nu au fost incluse în niciuna dintre *Biblii*. Tratează teme creştine şi biblice, uneori din vremea Vechiului Testament, iar altele din vremea Noului Testament.

Scrierile apocrife din vremea Vechiului Testament

Sunt peste 25 de cărţi, aceasta este o listă a câtorva dintre ele: Faptele lui Adam, Apocalipsa după Adam, Avraam, Testamentul lui Adam, Cartea lui Enos, Cartea a II-a a lui Enos (Cartea secretelor lui Enos), Cartea lui Noe,

Apocalipsa lui Barac (I), Apocalipsa lui Barac (II), Apocalipsa după Daniel, Apocalipsa după Ilie, Apocalipsa după Enos, Apocalipsa după Ezra, Apocalipsa după Solomon, Odele lui Solomon, Testamentul lui Isaac, martiriul lui Isaia, Apocalipsa după Zefania, Paralipomena lui Ieremia, Apocrifa lui Ezechiel, Ridicarea lui Isaia, Răpirea lui Moise, Baruc III, Baruc IV, Cronicile regilor lui Israel, Faptele lui Solomon, Cronicile regilor lui Iuda, Cartea a III-a Macabei, Cartea a IV-a Macabei.

Scrierile apocrife din Noul Testament – Apocrifele creştine sunt peste 40 de cărţi. Iată o listă a unora dintre ele: 14 Evanghelii (Toma, Iacov, Petru, Bartolomeu, (Evanghelia lui Nicodim, Evanghelia Perfectă, Evanghelia lui Filip, Evanghelia lui Petru, Evanghelia Naşterii Mariei, Evanghelia Evreilor, Evanghelia copilăriei lui Iisus Hristos, Evanghelia lui Toma, Evanghelia Adevărului); 15 Fapte scrise de Andrei, Petre, Matei, Ioan, Toma, Pavel, (Faptele lui Ioan, Faptele lui Pavel, Faptele lui Pavel şi Tecla, Faptele lui Petru); 6 Apocalipse, scrise de Pavel, Toma, Ioan, Fecioara Maria, Ştefan, Petru, Prima Apocalipsă a lui Iacov, a doua Apocalipsă a lui Iacov, Apocalipsa lui Petru, Apocalipsa lui Filip, Apocalipsa lui Ştefan, Apocalipsa lui Toma; Cărţi adiţionale: Apocrifa lui Ioan, Epistola lui Pilat din Pont, Apocalipsa lui Petre, Protoevanghelia lui Iacov, Istoria lui Iosif, Epistola lui Pavel către Alexandrini, Testamentul Domnului, înţelepciunea lui Iisus.

Şi atunci de unde ştim care dintre cărţi aparţin *Bibliei*? Sau, care sunt „canoane" ale *Bibliei*, aşa cum ar spune Biserica? Răspunsul este: „Pentru că aşa spune Biserica!" Sfântul Augustin spune foarte convingător că, „dacă Biserica nu-mi spune că aceste Cărţi sunt *Biblia*, atunci nu voi crede în ele".

Aceasta este o exemplificare perfectă a relaţiei stăpânsclav, dintre zeii antici şi specia sclavă primitivă, pe care o susţin în această carte. Omenirii i se spune „nu

pune întrebări, nu te îndoi, rămâi temător şi recompensa ta va fi mare”. Niciuna dintre cărţile Noului Testament nu a fost scrisă până la momentul în care Iisus a fost crucificat şi totuşi el este profetul care şi-a lăsat amprenta asupra omenirii. Toţi ceilalţi profeţi au devenit dintr-odată irelevanţi atunci când Iisus s-a ridicat pentru a prelua rolul principal. Există multe aşteptări şi se fac multe pregătiri de mai bine de o mie de ani, pentru venirea salvatorului şi totuşi îi aflăm numele după ce s-a născut. Nu vi se pare ciudat? Mai există alte 35 de cărţi care tratează teme din Vechiul şi din Noul Testament. Le sunt atribuite lui Enoh, Moise, Solomon, Sf. Pavel, Sf. Toma, Sf. Petru, Fecioarei Maria şi nici ei nu sunt în *Biblie*, pentru că aşa spune Biserica!

În 1517, Biserica Creştină, controlată în totalitate de catolici, a fost şocată atunci când Martin Luther şi-a prezentat cele 95 de teze la uşa bisericii tuturor Sfinţilor din Wittenberg, care era folosită ca loc de dezbatere, invitându-i pe preoţi să le analizeze. Scrierea punea la încercare învăţăturile Bisericii Romano-Catolice în ceea ce priveşte penitenţa, autoritatea papală şi inutilitatea indulgenţelor. A dat naştere unei dezbateri teologice care a avut ca urmare naşterea tradiţiilor protestante, luterane, reformate şi anabapitste în interiorul creştinismului. Acesta a fost adevăratul început al reformei protestante şi al desprinderii de Biserica Catolică a multora care nu se simţeau confortabil din cauza violentei cenzuri a Bisericii Catolice. Scrisoarea conţinea 95 de puncte care subliniau ceea ce era fundamental greşit în învăţăturile Bisericii.

După ce Luther a fost desconsiderat ca fiind „un beţiv german care a scris aceste teze; când se va trezi, se va răzgândi”, Papa Leon al X-lea le-a ordonat profesorului şi călugărului dominican Silvestro Mazzolini să analizeze această problemă. Acesta a recunoscut potenţialul periculos al scrierii lui Luther, l-a declarat eretic şi a scris

o respingere scolastică a tezelor. A reamintit autoritatea papală asupra Bisericii Catolice şi a denunţat orice ieşire din rândurile acesteia ca o formă de erezie. Trebuie să reţinem că Luther îşi pusese viaţa în joc. Putea să fie acuzat de o grămadă de ofense pentru ceea ce a făcut, dar aversiunea lui faţă de Biserica Catolică era atât de intensă încât a devenit obsesia lui. Chiar şi aşa, următorul fragment dintr-o scrisoare arată slugărnicia sa faţă de Biserica Catolică. Felul în care este scrisă poate să aparţină epocii respective, dar se poate simţi mirosul fricii printre rânduri, ştiind că zilele sale ar putea fi numărate. Foloseşte chiar cuvântul „frică" în primele rânduri ale scrisorii de mai jos. Nu este o ironie faptul că vorbim despre reprezentanţii Casei Domnului, care ar fi trebuit să fie discipolii iubirii şi ai păcii? Dar, aşa cum descoperim în această carte, dumnezeul nostru creator nu avea aceste caracteristici binevoitoare în arsenalul său.

Scrisoare către arhiepiscopul Albrecht din Mainz – 31 octombrie 1517:

Către cel mai cucernic Părinte întru Hristos şi cel mai ilustru Domn, Albrecht de Maddeburg şi Mainz, Arhiepiscop şi Primat al Bisericii, Margraf de Brandenburg etc, domn şi pastor întru Hristos, demn de închinare şi teamă şi graţie.

Mila lui Dumnezeu să fie cu tine în toată plenitudinea şi puterea!

Iartă-mă, Cel mai cucernic Părinte întru Hristos şi Cel mai ilustru Prinţ, pentru că eu, fără urmă de umanitate, am avut atât de multă neruşinare încât am îndrăznit să mă gândesc la o scrisoare adresată înălţimii Vostre Sublime. Domnul Iisus mi-e martor că, dându-mi seama de propria josnicie şi infamie, am amânat îndelung ceea ce acum cu neruşinare voi face, mişcat dincolo de orice de datoria şi de fidelitatea pe care recunosc că vi le datorez Părinte cucernic întru Hristos. Rog Luminăţia

Voastră să arunce o privire pe firele de praf ale unuia şi, de dragul clemenţei pontificale, să acorde atenţie rugăminţii mele.

Luther avea o părere foarte clară despre Biserica din timpul său, crezând că singurul interes al catolicilor era acela de a-şi umple buzunarele şi de a-i controla pe oameni prin intermediul fricii. „Mulţi dintre fanaticii zilei pronunţă cuvinte de credinţă, dar nu o fac cu intenţii bune, pentru că scopul lor este acela de a-i convinge pe oameni de opiniile lor perverse”. Avea, de asemenea, propria viziune asupra Arienilor, care erau atât de proeminenţi în lumina învăţăturilor lui Hristos: „Arienii aveau mintea ascuţită. Admiţând că Iisus a avut două naturi şi că este numit «Dumnezeu din Dumnezeu», au fost totuşi în stare să-i nege divinitatea. Arienii l-au luat pe Hristos drept o fiinţă perfectă şi nobilă, superioară chiar şi îngerilor, pentru că prin El a creat Dumnezeu cerul şi Pământul. Mahomed însuşi vorbeşte cu preţuire despre Iisus. Dar toată lauda lor este doar vorbărie goală pentru a-i înşela pe oameni”.

Recunosc că împărtăşesc îngrijorarea lui Luther în ceea ce priveşte „brutalitatea” lui dumnezeu, aşa cum era prezentată de Biserică în 1517 şi aşa cum continuă să fie prezentată şi astăzi.

L-am urât pe Dumnezeul drept care îi pedepseşte pe păcătoşi.

În tăcere şi, dacă nu am blasfemiat, atunci cu siguranţă am bombănit vehement şi m-am supărat pe Dumnezeu. Mi-am spus „nu este de ajuns că noi, păcătoşii mizerabili, pierduţi pentru totdeauna din pricina păcatului originar, suntem opresaţi cu orice fel de calamitate din cauza Celor 10 Porunci? De ce adună Dumnezeu necazurile unul după altul prin intermediul Evangheliei şi prin Evanghelie ne ameninţă cu justiţia şi mânia sa? Astfel turbam având conştiinţa aprinsă şi tulburată”.

Iniţial, Luther predica toleranţa faţă de poporul

evreu, fiind convins că motivul pentru care nu s-au convertit niciodată la creştinism este pentru că au fost asmuţiţi împotriva sa sau pentru că nu au auzit niciodată Evanghelia lui Hristos. Totuşi, după ce preludiul său nu a convins poporul evreu să adopte creştinismul, a început să susţină că evreii au răul înnăscut în ei, sunt anticreştini şi trebuiau eliminaţi din corpul politic german. A citat în mod repetat cuvintele lui Iisus, redate în Evaghelia Sfântului Matei, capitolul 12, versetul 34, atunci când Iisus îi numeşte pe liderii religioşi evrei (Fariseii şi Saducheii) „un cuib de vipere şi copii ai diavolului". În cartea pe care a scris-o cu trei ani înainte de moarte, Luther a înşirat şapte recomandări despre cum ar trebui procedat cu evreii:

Vă voi da un sfat sincer: Mai întâi, daţi foc sinagogilor şi şcolilor lor şi acoperiţi şi îngropaţi în pământ tot ceea ce nu arde, astfel încât niciun om să nu mai vadă vreodată o piatră sau un tăciune de-al lor... În al doilea rând. vă sfătuiesc să le daţi foc şi să le distrugeţi casele. Pentru că şi în casele lor urmăresc acelaşi scop ca şi în sinagogi. Ar putea fi cazaţi, în schimb, sub un acoperiş sau într-un grajd, la fel ca ţiganii... În al treilea rând, vă sfătuiesc să le luaţi toate cărţile de rugăciune şi toate scrierile talmudice, în care învaţă lucruri ca idolatria, minciuni, blesteme şi blasfemii. În al patrulea rând, vă sfătuiesc să le interziceţi rabinilor să mai predea învăţătură sub pedeapsa pierderii vieţii... În al cincilea rând, vă sfătuiesc să anulaţi permisele de liberă trecere pe străzi pentru evrei... În al şaselea rând, vă sfătuiesc să le interziceţi cămătăria, iar toţi banii şi bogăţiile în aur şi argint să le fie luate şi puse la păstrare... În al şaptelea rând, vă sfătuiesc să puneţi în mâna fiecărui evreu sau evreică, tineri şi puternici, câte un bici, topor, săpăligă, caier sau un fus ca să-şi câştige pâinea cu sudoarea frunţii, aşa cum li s-a impus copiilor lui Adam (Geneza, capitolul 3, versetul 19) ...

Pe lângă cele şapte recomandări, Luther a adăugat:

Dar, dacă ne temem că ne-ar putea face rău, nouă sau nevestelor noastre, copiilor, servitorilor, animalelor domestice etc, dacă ar trebui să ne servească şi să muncească pentru noi, pentru că este normal să ne gândim că asemenea stăpâni veninoşi ai lumii, viermi înverşunaţi nu sunt obişnuiţi să muncească şi s-ar opune să se înjosească atât de mult în faţa lui Goy, atunci să facem la fel cum s-a procedat în Franţa. Spania, Boemia, să calculăm tot ceea ce au uzurpat de la noi, să împărţim amiabil şi să-i alungăm pentru totdeauna din ţară. Pentru că din ceea ce am auzit, mânia lui Dumnezeu este atât de aprigă împotriva lor, încât mila nu va face decât să-i înrăiască mai mult şi mai mult, mila forţată nu-i va îndrepta decât prea puţin. Aşadar. În orice caz, afară cu ei!

Comentariile aspre ale lui Luther cu privire la evrei sunt văzute de către mulţi drept o continuare a antisemitismului medieval creştin şi, aşa cum arată şi citatele de mai sus, reflectă primele expulzări antisemite din secolul al XIV-lea, atunci când evreii din ţări precum Spania şi Franţa au fost expulzaţi în Germania. Având în vedere că ceea ce a scris Luther era citit pe scară largă în acea vreme, este posibil ca această doctrină să fi hrănit antisemitismul, ducând la nazism câteva secole mai târziu. Primii lideri nazişti adorau să citeze aceste declaraţii ale lui Luther.

Încă nu vă deranjează această descriere a istoriei noastre creştine? Pe mine mă deranjează enorm vederea acestor valori morale superficiale, lipsa de respect pentru omenire, ura faţă de alţii, vanitatea nesfârşită şi tot ce se vântura prin faţa „iubirii lui Dumnezeu”. Acestea sunt fundaţiile pe care stă credinţa noastră de nezdruncinat în prezent. Nu sunteţi îngrijoraţi? Vă bucuraţi să acceptaţi asta? Sau vedeţi şi voi că ceva nu a mers cum trebuie undeva în trecutul îndepărtat şi a cauzat această situaţie

inacceptabilă?

Supăratul Martin Luther a mers mult mai departe în a critica Biserica şi pe evrei. În acord cu poziţia sa de restaurator al creştinismului, şi-a asumat sarcina de a judeca el însuşi cărţile *Bibliei* drept „Cuvântul sfânt al lui Dumnezeu”. Aceasta nu a fost o postură fericită pentru el. Iată ce a avut de spus despre unele dintre cărţile Vechiului Testament:

Nu avem nicio dorinţă de a-l vedea sau auzi pe Moise… Iov de abia este argumentul unei fabule… Ecleziastul ar fi trebuit să fie mai complet. Există prea multe incoerenţe în el, aşadar nu Solomon a fost cel care a scris această carte… Cartea Esterei am aruncat-o în Elba. Sunt un inamic atât de mare al Cărţii Esterei, încât îmi doresc să nu fi existat, pentru că iudeizează prea mult şi are în ea prea multă prostie păgânească… Istoria lui Ionas este atât de monstruoasă, încât este absolut incredibilă…

Nici cărţile Noului Testament nu s-au descurcat mai bine. A respins dintre textele canonice următoarele: Evreii, Epistola lui Iacov, Judecătorii şi Apocalipsa. În schimb, i-a plasat la finalul traducerii sale, după toţi ceilalţi, pe care i-a numit „cărţile adevărate şi sigure din Noul Testament”. „Evanghelia Sfântului Ioan este singura evanghelie plină de adevăr şi compasiune şi ar trebui preferată altora fără nicio îndoială. În aceeaşi măsură, Epistolele Sfinţilor Petru şi Pavel sunt superioare celorlalte trei Evanghelii. Epistola către Evrei nu l-a impresionat: „Nu este nicio surpriză pentru nimeni să găsească aici bucăţi de lemn, fân şi paie”. Luther a denunţat Epistola Sf. Iacov ca fiind o „epistolă de paie”. „Nu cred că este scrisul său şi nu o pot plasa printre cărţile capitale”. A păstrat această viziune pentru că proclama necesitatea lucrurilor bune contra ereziei. „Se poate obiecta împotriva multor lucruri din această carte”, a spus despre Apocalipsă. „Am o aversiune faţă de ea şi pentru mine este un motiv suficient ca să o resping”.

Acum că am avut de-a face cu cea mai mare şi probabil cea mai derutantă dintre religiile lumii, să aruncăm o privire rapidă asupra restului religiilor majore din lume, ca să demonstrăm haosul care domneşte printre oameni, în încercarea lor disperată de a-şi găsi rădăcinile. Informaţiile prezentate au intenţia de pune la dispoziţie o scurtă introducere în principalele religii, aşa cum au fost ele definite. Fiecare descriere a fost făcută cât mai scurtă şi mai puţin complicată cu putinţă.

HINDUISMUL:

DATA APARIŢIEI – ANUL 4.000 Î. HR.

Hinduismul este cel mai complex sistem religios care a evoluat pe Pământ. Este aproape imposibil să poată fi definit.

Originile hinduismului pot fi urmărite până la civilizaţia din Valea Indului, undeva între anii 4.000 î.Hr. şi 2500 î.Hr. Originile sale sunt foarte neclare şi influenţa primilor colonişti din această parte a lumii, numiţi Veda, trebuie să fi jucat un rol crucial în originile hinduismului, pentru că scripturile vedice formează cea mai mare parte a textelor sacre ale hinduismului. A mai existat un alt grup de oameni care a avut un impact uriaş asupra evoluţiei hinduismului: aceşti oameni se numeau Arieni. Acest grup de oameni foarte pricepuţi, cu o educaţie înaltă, avansaţi din punct de vedere industrial şi tehnologic a avut o influenţă profundă asupra tuturor religiilor răsăritene şi indiene. Istoria ariană este la fel de neclară, iar adevărata lor origine şi sursa de înţelepciune sunt foarte misterioase. Dar existau în număr suficient de mare pentru a-i influenţa pe hinduşi, evrei şi creştini şi alte culturi globale de mai bine de 2000 de ani. Oricât de mult ar susţine istoricii că Arienii au început să scrie *Vedele* atunci când au ajuns în Valea Indului, alţi învăţaţi infirmă această ipoteză, arătând că prezenţa vedică şi cultura specifică s-au făcut simţite în regiune încă din anul 8.000 î.Hr. Vedanii se aflau în posesia

poemelor vedice în forma orală cu mii de ani înainte de a fi fost în cele din urmă scrise. Există totuşi alţi învăţaţi care au prezentat dovezi uimitoare potrivit cărora vedanii ar fi fost în stare să scrie încă din anul 8.000 î.Hr. Asta înseamnă cu 3.000 de ani înainte de apariţia următorului tip de scriere cunoscut.

Să aruncăm aşadar o privire rapidă asupra acestor Arieni care au populat şi cucerit Europa. Ei au dat naştere primei structurări pe clase, bazată pe culoarea pielii, ei au fost primii colonişti şi au servit ca model de inspiraţie pentru războinici moderni, cum ar fi Hitler. Învăţaţii cred că aceşti arieni proveneau de undeva din nordul Mesopotamiei, la sud-vest de Marea Neagră, în sudul Anatoliei (Turcia). Sunt descrişi ca având pielea deschisă la culoare sau albă, vorbeau o limbă protoeuropeană foarte timpurie, limbă din care au evoluat toate limbile europene. Acestea sunt noutăţi fantastice, care hrănesc teoria mea, pentru că, potrivit tăbliţelor sumeriene, Igigi (astronauţii care au populat baza de pe Marte, în vreme ce Anunnaki erau aceia de pe Pământ) au venit pe Pământ după anul în care a avut locul Potopul şi şi-au luat neveste dintre femeile umane. Ei erau trataţi ca nişte proscrişi de către Anunnaki din Sumer, de aceea s-au mutat, stabilindu-şi comunitatea pe un pământ care a devenit al lor. Şi ghiciţi unde s-au mutat? Au mers la nord, spre zona muntoasă a Anatoliei, la sud-est de Marea Neagră, şi spre munţii Cedar, acolo unde şi Enlil şi-a petrecut o mare parte a timpului. Comunitatea s-a mărit rapid pe măsură ce ei şi-au împărţit cunoştinţele şi tehnologia cu noile lor odrasle umane. Noua rasă de oameni care a rezultat în urma acestei coabitări era tot albă şi încrezătoare, datorită descendenţei sale „divine”. De aici s-au răspândit în aproape toată Asia şi Europa, ducând cu sine civilizaţia şi limba lor. Ca rezultat, limbile vorbite în India se aseamănă cu diverse limbi indo-europene. Latina, greaca, hitita,

sanscrita, franceza, germana, letona, engleza, spaniola, rusa şi altele sunt toate limbi indo-europene (IE) sau mai potrivit proto-indo-europene (PIE), aceasta fiind limba ancestrală pierdută din care derivă toate aceste limbi. Limba indo-europeană folosea termenul Arian pentru a clasifica un grup de oameni nu doar din punct de vedere rasial, ci şi etnic, pe baza accentului sau a limbii ariene pe care o vorbea acel popor.

Trebuia să ne aşteptăm la asta. Este fascinant să vedem cum zeii care au creat omenirea ca o specie sclavă inferioară au clasificat-o imediat într-o clasă etnică inferioară, dând naştere sclaviei şi rasismului chiar de la începuturile omenirii. Aria, însemnând „nobil”, apare în diverse limbi indo-europene. Încă o dată, trebuia să ne aşteptăm la asta din partea zeilor Igigi, care se considerau superiori faţă de oamenii muritori. Probabil că foloseau pluralul *nobili aria* pentru a se descrie înainte de dispersarea lor. Este posibil ca acest cuvânt să fi supravieţuit în numele tradiţional al Irlandei (Eire), dar a supravieţuit cu siguranţă în Iran, care se referă la „Airyanam vaejo” – „regatul arienilor”. Descoperirea a mii de astfel de cuvinte înrudite în limbi despărţite de distanţe mari, alături de structuri gramaticale identice, i-au condus pe filologi să concluzioneze, la începutul secolului al XIX-lea, că cele mai multe limbi europene au evoluat dintr-o proto-limbă comună care se vorbea cu multe milenii în urmă.

Greaca, latina şi sanscrita au fost considerate cele mai apropiate limbi de PIE şi o mare parte din proto-limba ariană reconstruită se bazează pe ele. Limba lituaniană modernă este considerată cea mai veche limbă în viaţă, mai apropiată decât orice altă limbă faţă de limba ariană originală vorbită. Tocariana este o limbă indo-europeană care a fost vorbită în Turkestanul chinezesc, indicând faptul că arienii au ajuns până în China, în Orientul

îndepărtat. Singura explicaţie privind impactul pe care l-a avut asupra întregii istorii antice a Asiei şi Europeieşte aceea că arienii erau mult mai avansaţi sau poate chiar înrudiţi cu „zeii” Sumerului – şi exact asta erau. Un amestec alb între zeii Igigi şi muritorii umani, care s-au văzut brusc pe o treaptă mai înaltă decât restul fiinţelor muritoare de pe Pământ. O descoperire recentă a rămăşiţelor unei populaţii blonde în China reprezintă o mare porţiune lipsă din Marele Puzzle Uman, care începe să prindă contur foarte rapid sub ochiul atent al ştiinţei care arată cât de mult au explorat arienii.

Probabil că faimoasa dovadă a existenţei preistorice a PIE este cuvântul care desemnează regele (king): rex, în latină, raja, în sanscrită, îi în irlandeza veche, alături de multe alte limbi, toate fiind variante ale cuvântului folosit pentru a-l denumi pe rege. Şi, din moment ce niciunul dintre aceste popoarele care vorbeşte aceste limbi variate nu s-au aflat în contact fizic între ele de-a lungul acestei perioade istorice, pentru care există dovezi scrise, filologii comparaţionişti susţin că aceste limbi trebuie să fi evoluat dintr-o singură proto-limbă. Arienii se închinau unui zeu al cerului, îşi urmăreau descendenţa pe linie masculină, creşteau animale, beau mied, foloseau trăsuri trase de cai pe care probabil că le-au inventat ca arme de război, folosind bronzul şi fierul. Civilizaţiile din Asia erau complet depăşite de arieni, atunci când aceştia au ajuns în Africa.

EURO
Mor* NEAGRA
Pământul ANATOUA arienilor
EUFRAT
MOHENJO-DARO
Vouc
INCULUI
EGIPT
Fig. 13.1. Invazia ariana

Arienii sau mai clar indo-arienii şi-au făcut prima apariţie notabilă în istorie în jurul anului 2000 î.Hr., ca invadatori ai nordului Indiei. Acest eveniment este coroborat cu comportamentul zeului Anunnaki Marduk, care se autoproclama în aceeaşi perioadă zeu absolut. Rezultatul conflictului care a avut loc între Anunnaki pe tărâmurile biblice este bine documentat şi subliniat în ultimul capitol. Oricum, în jurul anului 2000 î.Hr. au fost distruse Sodoma şi Gomora de către armele nucleare şi biologice ale zeilor Anunnaki, care i-au forţat pe mulţi locuitori ai ţinuturilor învecinate să se evacueze. Reţineţi că arienii albi Ugigi) erau adepţi ai lui Marduk şi, când şi-au făcut brusc apariţia în valea Indului, tăbliţele antice vedice au început să conţină multe informaţii privind

aceste invazii şi înrobiri asupra locuitorilor cu pielea neagră.

Scrierea *Rig Veda*, redactată în limba sanscrită, este o colecţie de texte religioase care este în continuare venerată în hinduismul modern şi care conţine înregistrarea unor astfel de evenimente. Este un alt exemplu care ilustrează perfect felul în care istoricii s-au jucat cu minţile noastre de-a lungul timpului, pentru că dintr-odată avem zeii mitologici care se încrucişează cu persoane reale. Hinduşii consideră aceste scrieri drept istorie, în vreme ce alţii le-au descris ca fiind mitologie. Aşadar, dacă invadatorii arieni erau zei mitologici, atunci la cine fac referire poemele vedice? Cine invada de fapt pământurile indiene? Sau şi acest fapt era doar în imaginaţia lor? Cum putem să avem o situaţie în care jumătate dintre dovezile istorice sunt demne de a fi acceptate, iar cealaltă jumătate este doar un produs al imaginaţiei, pentru că nu aveau altceva mai bun de făcut? Evenimentele referitoare la invazia ariană în zona Indusului au o importanţă maximă pentru credibilitatea zeiilor mitologici, pentru că nu există alt moment şi alt loc în istorie în care să avem o descriere atât de detaliată a interacţiunii dintre zei şi oameni, care să scoată în evidenţă superioritatea zeilor şi servitutea pe care le-au impus-o oamenilor. În următorul extras, care face parte dintr-un poem vedic (Rig Veda 1.53), localnicii sunt pomeniţi sub numele de Dasyus.

Indra (în mitologia nordică – Tor, în mitologia celtă – Taranis) a spart fortăreţele Dasyus, în ale căror adâncuri se ascundeau oamenii negri. A creat pământul şi apa pentru Manu (omul arian), mai jos de toate acestea, O, Indra, trebuie să-i surghiuneşti pe Dasyus, tribul cumplit al lui Dasas; după ce îi omori pe Dasyus, fie ca Indra şi prietenii săi albi să stăpânească pământul, să stăpânească soarele şi apa; Indra a atenuat culoarea lui Dasyus şi a

aruncat-o în ascunzătoare.

Cu trăsura ta de oţel, tu, Indra, cunoscut pretutindeni, i-ai înfrânt pe cei douăzeci de regi… ai mers din luptă în luptă şi ai distrus cu curaj şi putere castel după castel.

Arienii erau foarte expansivi şi aproape în fiecare loc unde au mers au cucerit şi înrobit populaţiile indigene, impunându-le nativilor limba şi credinţele lor religioase. În schimb, au primit contribuţii din partea popoarelor pe care le-au cucerit. Arienii aveau legături strânse cu secta evreiască a Esenienilor, căreia îi aparţineau Iosif şi Iisus. Există unele dovezi care susţin că arienii au fost cei care l-au sprijinit financiar pe Iisus ca să călătorească în Răsărit, pentru a învăţa culturile răsăritene. Invaziile ariene aveau loc de milenii, încă din anul 4.000 î.Hr. şi probabil şi înainte, atunci când au început să cucerească Europa. Cei mai mulţi dintre locuitorii actuali ai Europei, alături de primele lor culturi naţionale sunt rezultatul interacţiunii dintre valurile succesive de arieni albi şi culturile locale. Aşadar, toate limbile moderne europene sunt membre ale ramurii occidentale ale arborelui genealogic indo-european.

Naşterea culturii europene precede sosirea indo-europenilor. Descendenţii acelor Nefilim din *Biblie* şi copiii lor umani au plecat din Sumer, potrivit tăbliţelor de argilă. S-au stabilit pe pământurile îndepărtate care nu pot fi identificate decât în Europa preistorică. Erau albi şi mult mai avansaţi din punct de vedere tehnologic, pentru că posedau unele dintre caracteristicile genetice moştenite de la zeii Anunnaki. Asta înseamnă ca această unire dintre vechii europeni şi Arieni a adus împreună cele două laturi opuse ale copiilor albi Anunnaki care s-au împerecheat cu femeile pământene, aşa cum este subliniat în Geneză. Fragmentele de artă din peştera Lascaux, pe care unii le-au considerat a fi primele semne de creativitate ale omului

din zona occidentală, aparţin vechilor europeni. Stonehenge în nord şi cultura Palatului Minoan din Creta, în partea de sud, sunt doar alte exemple. Un simbolism religios paneuropean evoluase deja, dar mare parte din el a fost încorporat mai târziu în mitologiile IE, inclusiv diferitele adaptări regionale ale adoraţiei europene pentru Zeiţa-Mamă. Multe dintre personajele principale ale mitologiei greceşti preced sosirea arienilor, ceea ce înseamnă că aceştia au sosit odată cu Nefilim din Sumer. Acesta este celălalt grup de odrasle al zeilor Anunnaki, care s-au căsătorit cu femei pământene şi au dat naştere unei noi rase de oameni; o rasă albă, dominatoare. De-a lungul istoriei antice, vechile credinţe şi practici religioase europene au continuat să se reafirme, cum ar fi imaginea zeiţei-şarpe Minoan, din palatul din Minos, din jurul anului 1600 î.Hr., dar care probabil are origini mult mai vechi.

Europa este europeană întrucât cei care au cucerit-o şi cei care au fost cuceriţi erau membrii aceleiaşi rase albe, din diferite ramuri ale aceluiaşi arbore genealogic. Unii veneau din sud-vest, în vreme ce restul, în principal arieni, sosiseră din nord-est. India este o mlaştină a sărăciei întrucât cea mai mare parte a celor care au fost cuceriţi, cu care indo-arienii sau şi căsătorit în cele din urmă, erau vedoizi de altă culoare decât albă. Morala este evidentă. Chiar şi în prezent, castele înalte hinduse pot fi identificate după trăsăturile caucaziene şi pielea deschisă la culoare, iar cele mai sărace şi mai înapoiate din India sunt în general formate de oamenii de culoare închisă. Au fost Arienii promotorii mişcării de apartheid? Aşa se pare. De unde altundeva ar fi putut-o prelua europenii moderni? Tot ce avem şi tot ceea ce ştim ni s-a transmis de către strămoşii noştri antici, sumerienii, care au învăţat tot ceea ce ştiau de la zeii Anunnaki. Dacă extrapolăm această cronologie un pic mai mult, până la momentul creaţiei lui Adam şi analizăm felul în care problema întregii rase

umane a fost condusă de către zei timp de mii de ani, până la expansiunea rapidă şi globalizarea realizată de zeii Anunnaki, sub comanda lui Marduk, care îi includea şi pe Igigi, care erau de fapt arienii, ajungem la concluzia că „dumnezeul” nostru creator a fost primul rasist. Este deranjant să descoperim că înţelepţii zei Anunnaki, care s-au aşezat pe această planetă cu toate cunoştinţele lor, au permis unui asemenea haos să evolueze. Dar poate că acest lucru îl doreau: să dezbine şi să conducă. Să menţină specia sclavă subjugată cu orice preţ. Studii genetice recente au demonstrat că bascii din Aquitaine şi munţii Pirinei sunt cea mai curată formă a vechilor europeni, ei existând dinaintea sosirii invadatorilor proto-europeni. Ei au apărut în mod clar ca urmare a invadării unei Europe necucerite şi au rămas suficient de izolaţi pentru a-şi păstra limba lor unică, limbă care nu face parte din grupul limbilor indo-europene.

Acum, că ne-am ocupat de problema foarte importantă a arienilor, ne putem întoarce la hinduşi şi la dezvoltarea lor religioasă şi culturală de dinainte şi de după sosirea arienilor. În vreme ce mulţi cred că hinduismul este o religie politeistă, care venerează mai mulţi zei, baza hinduismului este credinţa în unitatea totului. Această totalitate poartă numele de brahma. Scopul vieţii este acela de a conştientiza că suntem o parte din Dumnezeu şi că, făcând asta, putem renunţa la acest plan al existenţei şi putem reveni la Dumnezeu. Această iluminare nu poate fi atinsă decât prin trecerea prin mai multe cicluri de renaşteri, viaţă şi moarte, cunoscute sub numele de samsara. Şi cea mai importantă parte practică a acestei religii este venerarea zeului Vishnu, care pare să fie cel mai important zeu; sau Shiva sau zeiţa Shakti, sau una dintre multele încarnări, soţii sau progenituri.

În hinduism, progresul pe care îl face o persoană spre iluminare este măsurat prin karma, care reprezintă

acumularea faptelor bune şi rele ale unei persoane şi care determină următoarea reîncarnare a acelei persoane. Hinduşii urmează un sistem strict care se numeşte castă şi care determină importanţa sau statutul social al fiecărui om. Casta în care se naşte un om este rezultatul karmei din vieţile anterioare. Faptele dezinteresate şi gândurile altruiste, precum şi devotamentul faţă de Dumnezeu vor ajuta o persoană să renască la un nivel mai înalt din sistemul castelor. Faptele şi gândurile rele vor face ca persoana care le-a comis să renască pe un nivel inferior, ca om sau chiar şi ca animal. Doar membrii celei mai înalte caste, brahmanii, pot ţine ritualurile religioase hinduse şi pot să deţină funcţii cu autoritate în temple. Primele culturi din Mesopotamia au construit multe temple închinate zeilor individuali care guvernau asupra satelor individuale. Este curios faptul că istoricii consideră aceste lucruri mitologie şi totuşi sectele hinduse practică şi în ziua de azi această formă de veneraţie religioasă. În India se numeşte religie şi nimeni nu va îndrăzni să-i numească pe aceşti zei figuri mitologice. La fel cum zeii din tăbliţele sumeriene se îngrijeau de diferite oraşe sau sate, unde erau veneraţi, la fel sunt veneraţi în prezent zeii hinduşi – zei diferiţi în sate diferite. Hinduşii se alătură unei secte prin intermediul iniţierii şi al învăţării mantrei sacre a acelei secte, care le este explicată de către guru. Mantra este un omagiu în formă de „Om” adus zeului de care aparţine secta şi care de obicei este zeul acelei comunităţi.

Marea familie hindusă de secte şi ramificaţii a apărut din cultura proto-hindusă, cunoscută sub numele de Veda, care îşi avea originea în Valea Indului. *Rig Veda* este cea mai veche culegere de cânturi vedice şi este cea mai veche literatură religioasă vie de pe pământ, precedând *Biblia* cu mii de ani. Numărul total de poeme vedice sau cânturi este de 1 028 de imnuri închinate zeităţilor vedice. Potrivit unor învăţaţi, originile acestora pot fi urmărite până în jurul

anului 8.000 î.Hr. Au supravieţuit în mod incredibil timp de mii de ani, fiind transmise în formă orală până când au fost în cele din urmă transpuse în formă scrisă.

Vedele sunt cele mai sacre scrieri ale hinduismului. Potrivit tradiţiei, „atunci când Dumnezeu creează lumea, el dezvăluie *Vedele* pentru binele lumii, iar atunci când îşi termină creaţia, le ia înapoi”. Unii oameni susţin că toată cunoaşterea umană este disponibilă în formă simbolică în aceste *Vede* şi că toată ştiinţa descoperirilor şi invenţiilor se află deja în aceste *Vede*. Este adevărat că aceste *Vede* nu sunt doar nişte cărţi care conţin psalmi magici, ci sunt pline de informaţii istorice antice de dinaintea timpului, care se dezvăluie treptat. Aceşti paşi sunt: Rig Veda, Sama Veda, Ayur Veda şi Atharva Veda.

Atharva Veda este diferită faţă de celelalte trei colecţii de *Vede* prin faptul că are în componenţă descântece şi incantaţii cu scopuri medicinale, pentru victoriile în războaie şi aşa mai departe. Scrierile vedice sunt însoţite de o serie de lucrări, intitulate Brahmanele, care sunt dedicate explicării cânturilor, aplicării lor rituale şi a mitologiei acestora. Cărţile care împing această religie spre o formă de filosofie monistică *suntăranyaka* şi *Upanişade*. Doar în paginile *Upanişadelor* putem găsi primele referiri la moartea şi renaşterea sufletului. Se pare că Arienii au avut o legătură strânsă cu scrierea acestor scripturi, cel mai probabil cu scopul de a-i înrobi pe localnici cu o dogmă religioasă. Conţinutul nonhindus şi mai degrabă ciudat al *Upanişadelor* seamănă cu afirmaţiile adepţilor lui Marduk, care le promitea oamenilor viaţa eternă, dar numai dacă se purtau frumos şi executau ordinele zeilor. Avuseseră foarte mare succes în Egipt, cu faraonii, dar în Valea Indului au adăugat un detaliu foarte delicios… dacă nu te supui ordinelor zeului, vei renaşte într-un animal scârbos. De fapt, aceasta este o formă excelentă de tortură psihică. Oamenii întâmpinau deja

greutăţi pe Pământ şi aşteptau să scape de ele. Nu exista nimic mai înspăimântător decât gândul de a trebui să se întoarcă pe acest tărâm pentru a trăi în condiţii şi mai aspre decât o făcuseră în precedenta viaţă. Şi astfel aceşti descendenţi ai zeilor sumerieni se puseseră în mişcare, cucerind şi subjugându-i pe oameni în calea lor.

Există atât de multe ritualuri şi aplicaţii culturale ale numeroaselor secte hinduse, încât pentru a le putea surprinde pe toate am avea nevoie de tot restul acestei cărţi, ba chiar de mai mult. Ceea ce este fascinant în legătură cu hinduismul este originea sa neclară în preistoria îndepărtată, de unde provin poemele vedice. Fiecare poem are ca subiect unul sau mai mulţi zei antici. Fie îl proslăveşte pe el sau pe ea, îl preamăreşte, îi este închinat, i se cere o favoare, înţelepciune, sănătate, curaj şi mii de alte nevoi umane. Este ca şi cum oamenii din acele vremuri aveau o altfel de relaţie cu zeii lor faţă de hinduşii contemporani. Ceea ce este şi mai interesant este faptul că primii zei vedici se asemănau până la perfecţiune cu zeii sumerieni. Aveau aceleaşi funcţiuni, denumiri, caractere şi personalităţi. Le plăceau ofrandele care constau în aur şi mâncare, la fel cum le plăceau şi zeilor sumerieni, şi puteau fi la fel de brutali atunci când împărţeau pedepse pentru adepţii lipsiţi de noroc. Şi, asemenea zeilor sumerieni, cu diferite ocazii îşi răsplăteau adepţii ascultători, ofemdu-le bogăţii materiale. Potrivit tăbliţelor de argilă sumeriene, Innana, talentata zeiţă a iubirii, a primit în grijă zona Asiei. Nu este ciudat că uriaşul apetit sexual şi dragostea pentru poezie şi muzică au ajuns să constituie epicentrul cultural al poporului indian? Dar este mai mult de atât. Există o abundenţă de referinţe la zeii sumerieni, care sunt înfăţişaţi în poemele vedice. Îi vedem călătorind în care cereşti, purtând tot felul de arme înspăimântătoare, omorându-şi cu uşurinţă duşmanii prin folosirea armelor a căror descriere aduce

aminte atât de cele descrise în *Biblie*, cât şi de cele care apar în tăbliţele sumeriene. În timpul săpăturilor de la Harappa, unul dintre cele mai mari oraşe antice hinduse, cele mai dese efigii, statui şi referinţe întâlnite aparţineau „Marii Zeiţe Mamă”. Aceeaşi Mamă Zeiţă care era foarte activă în civilizaţiile din Vechea Europă. Figurinele şi statuetele mici care o înfăţişează pe această zeitate sunt împrăştiate pe întreaga vale a Indului, în vestul Asiei şi chiar şi în zona Mării Egee. Cred cu tărie că aceste statuete o înfăţişează pe zeiţa iubirii şi a războiului, Inanna sau Ishtar, aşa cum era cunoscută în familia de zei Anunnaki.

O legătură fascinantă cu creaţia omenirii ne parvine prin intermediul *Legilor lui Manu*. Această scriptură descifrată conţine 2 684 de versuri, împărţite în 12 capitole, care se referă la normele de convieţuire domestică, socială şi religioasă din India. Există un dezacord printre învăţaţi în legătură cu data exactă a redactării acestor scripturi. Unii învăţaţi susţin că ar proveni din jurul anului 1500 î.Hr., alţii le plasează în jurul anului 500 î.Hr., iar alţii spun că ar fi o copie a unor scrieri mult mai târzii, datând din jurul anului 200 d.Hr. Lăsând la o parte data, *Legile lui Manu* sau *Manava Dharma Shastra*, este una dintre cărţile canonizate în religia hindusă şi un text fundamental pe care se bazează învăţăturile pe care le predică guru. Este fundamentală pentru înţelegerea societăţii indiene străvechi şi este acceptat tradiţional ca unul dintre braţele suplimentare ale *Vedelor*. Ceea ce ne interesează cel mai mult sunt versurile 16 – 29, din capitolul I. Aşa cum vom vedea mai jos, descrierea „creaţiei omenirii” este nefiresc de apropiată de cea din tăbliţele sumeriene. Cum este posibil acest lucru, dacă nu prin existenţa unei legături strânse între zeii sumerieni şi unul dintre reprezentanţii acestora din Valea Indului. În vale erau mulţi zei care organizau evoluţia civilizaţiei cu

mii de înainte de Hristos. Textul lui Manu arată clar existenţa unui fel de inginerie genetică, secţionarea ADN-ului şi alte manipulări biologice pe care zeii le-au făcut atunci când i-au creat pe oameni. Iată un extras, tradus de G. Buhler:

Şi, prin adăugarea precisă a celor şase particule, care posedă puteri nemăsurate, şi particulelor din el însuşi, a creat toate fiinţele.

Pentru că acele (tipuri de) particule, care au format alcătuirea (creatorului), au intrat în acestea (creaturi), şi atunci înţeleptul a numit această alcătuire (sarira) corp.

Apoi au urmat elementele mari, împreună cu rolurile lor şi cu mintea, alcătuind forma nepieritoare a tuturor fiinţelor.

Dar din părţi ale corpului (fracţiuni) ale acestor şapte puternice Purusha s-au răspândit (în lume), transformându-se în trecătoare din nepieritoare.

Între ele, fiecare (element) următor dobândeşte calităţile elementului precedent şi, indiferent de locul pe care îl ocupă (în şir), posedă la fel de multe calităţi.

Dar la început a alocat fiecărui (element) nume, acţiuni şi condiţii pentru toate (fiinţele create) conform cuvintelor *Vedei*.

El, Domnul, a creat casta zeilor, care sunt înzestraţi cu viaţă şi al căror rol este acţiunea; şi casta discretă Sadhyas şi sacrificiul etern.

29. Indiferent de ce le-a menit fiecăreia dintre primele creaţii, de fiecare s-a agăţat dorinţa de a face rău sau nevinovăţia, bunătatea sau răutatea, cinstea sau păcatul, adevărul sau minciuna.

(Nu erau Purusha aceleaşi şapte mame sumeriene care au dat naştere primilor Homo sapiens?)

S-au scris multe despre originile scrisului. Unul dintre cele mai aprig disputate subiecte este reprezentat de originea scrierilor vedice. Este posibil ca peste 1.000 de

poeme vedice să fi supravieţuit mii de ani fără să fi fost scrise? Nu pare posibil. Dar omenirea a descoperit scrisul de abia în jurul anului 4.000 î.Hr., în Orientul Apropiat, şi în jurul anului 3 400 î.Hr., în Valea Indusului. Cum ar fi putut să fie scrise aceste poeme vedice, dacă lumea încă nu descoperise scrisul? Doar pentru că nu au fost dezgropate materiale scrise în India, asta nu înseamnă că ei nu puteau scrie.

Ellie Crystal, coordonatorul remarcabilului site www.crystalinks.com. a prezentat un argument foarte puternic care arată că ar fi fost posibil ca literatura vedică să fi fost scrisă cu mult timp înainte de perioada în care se presupune că a apărut scrisul în lume. *Rig Veda* este acceptată de către umanitate ca fiind cea mai veche formă de literatură scrisă. Se pare că este mai veche cu 5.000 de ani decât scrierea rāmāyană. iar unele dovezi proto-hinduse o plasează cu 23.000 de ani înainte de Hristos. Alţi învăţaţi o plasează în anul 8.000 î.Hr. Ideea este că hinduşi trebuie să-şi fi scris în vreun fel literatura. pentru că este foarte puţin probabil ca să fi putut memora o cantitate atât de mare de informaţie. Există un număr de referinţe care fac trimitere la arta scrisului din *Rig Veda*. Unele dintre referinţe susţin că cuvintele profetice „înscrise sau gravate” pe unele materiale sugerează că ei ştiau să scrie. În *Rig Veda* 1.164.39 se spune că: „În literele (akshara) versurilor din Veda”.

Textele din *Rig Veda* constau dintr-un număr mare de *chandas*, care sunt aranjamente spaţiale speciale de linii pe rânduri şi. pentru a complica lucrurile şi mai mult. un anumit număr de cuvinte pe linie. Ar necesita un efort mental deosebit de mare să compui şi să memorezi asemenea materiale cu toate particularităţile care apar. Deci. dacă nu ar fi fost reduse la o formă de scriere şi nu ar fi primit o formă concretă. nu ar fi putut fi transmise pe cale orală.

Un alt vers din *Rig Veda* (10.62.7) menţionează felul în care vacile erau marcate cu „un 8”. ceea ce arată că acei oameni posedau arta scrisului. Tot în *Rig Veda* (10.71.4) se face referire la o limbă care poate fi „văzută”. ceea ce înseamnă că trebuie să fi existat în formă scrisă. Dacă nu exista forma scrisă la acea vreme. ar fi folosit mai degrabă verbul „a pronunţa sau a spune” decât „a înscrie sau a scrie”? Singurul motiv plauzibil pentru alegerea folosirii acestor cuvinte este acela că exista în acele vremuri o formă de scris.

Arta scrierii a fost predominantă chiar şi în timpul erei *Mahābhārata*, verbul lekhi sau „a scrie”, cu toate formele sale (cum ar fi lekhako sau lekhani şi altele), apărând de multe ori în numeroase texte din *Mahābhārata* (Aadi 1.77 – 78). Săgeţile lor erau inscripţionate cu numele celor cărora le aparţineau. În textele harivansha se făcea distincţia între „a scrie” şi „a citi”, indicându-se că „ceea ce a fost scris a fost şi citit”.

Cum ar putea un text de peste 100.000 de versuri să fie compus, păstrat şi transmis doar prin intermediul memoriei? Eu spun că este imposibil. Poate credeţi contrariul. Dar, dacă o asemenea trăsătură incredibilă putea să apară la câţiva indivizi, asta nu înseamnă că arta scrisului nu se putea dezvolta.

Atharvasheersha din scrierile *Upanişade* îl reprezintă simbolic pe Shree Ganesh (Ganesha) ca omkar, care este o combinaţie de g-aakar şi m-aakar. Cum ar putea o silabă care a fost transmisă doar oral să aibă aakar sau „formă”?

În textele din *Mahābhārata*, datând aproximativ din anul 3 100 î.Hr., se regăsesc citate din Rishi Vasistha (Vasishta) din era rāmāyană (cel mai devreme anul 5.500 î.Hr.) care includ cuvântul granth sau „manuscris”. Dacă deprinderile scrisului nu fuseseră dobândite la acea vreme, cum este posibil ca ei să discute despre probleme care priveau diverse manuscrise? Taittiriya Saṃhitā şi, de

asemenea, Atharvaveda utilizează cuvântul likha, cu înţelesul de „a scrie”. Deşi aceste scrieri nu sunt la fel de vechi ca *Rig Veda*, ele demonstrează că arta scrisului era cunoscută de vechiul popor vedic din timpuri imemoriale.

R. N. Dandekar susţine că există, într-adevăr un caracter circumstanţial şi deductibil care ne permite să observăm existenţa scrisului chiar şi în primele perioade din istoria culturală a Indiei. Este adevărat că *Vedele* au fost transmise prin viu grai din generaţie în generaţie. Dar, pe baza acestei afirmaţii, nu trebuie să presupunem, aşa cum eronat se face adesea, că arta scrisului era necunoscută la începutul erei vedice. Practica transmiterii orale a *Vedelor* a fost adoptată nu pentru că nu existau copii scrise ale acestor texte, ci probabil pentru că se credea că transmiterea orală era mult mai potrivită pentru păstrarea potenţialului magie-religios şi pentru protecţia formei acelor arte.

Să aruncăm o privire asupra unor exemple din Poemele/ Imnurile Vedice pentru a vedea ce legături posibile ar putea exista între civilizaţia străveche Indu şi zeii Anunnaki din Sumer. În primul exemplu, Samaveda Decada 1 Agni, ne confruntăm cu multe dintre problemele pe care le-au surprins şi tăbliţele sumeriene, ceea ce este cu adevărat ciudat. Citim despre zeităţi prezente printre oameni, care îşi aveau casa în locuri din cer, zeii ai violenţei şi zei ai recompenselor materiale. Acesta ar fi putut fi un poem recitat de un credincios sumerian:

Vino, Agni, lăudat prin cântec, pentru a sărbători oferirea de sacrificii: stai

La fel ca Hotar pe iarbă sfântă!

O, Agni, tu care ai fost hirotonisit ca Hotar în fiecare sacrificiu.

De către zei, în neamul oamenilor.

Pe Agni alegem ca trimis, executant iscusit al acestui ritual sfânt.

Hotar, posesor al întregii avuţii.

Slujit cu jertfă, aprinsă, luminoasă, prin dragoste de cântec.

Fie ca Agni să se încline

Pe toate bogăţiile, pe Vitras să-l omoare!

Îţi laud oaspetele ca pe un prieten drag, O, Agni.

Cel care, asemeni unui rădvan, adusu-ne-a bogăţii

Fă tu, Agni, ca marea ta putere să ne păzească de tot răul

Şi de ura muritorilor!

O, Agni, vino; căci alte cântece de laudă îţi voi cânta întăreşte-ţi furia cu aceste picături de Soma fie ca Vatsa să-ţi ducă mintea departe chiar şi de cel mai prielnic loc de odihnă

Agni, prin cântec tânjesc după tine.

Agni, Atharvan, ţi i-a pus înainte coborând din cer pe acei care se oferă ca sacrificiu.

O Agni, adu-ne lumina radiantă să ne fie sprijin Pentru că tu eşti zeul pe care îl vedem!

SAMAVEDA – DECADA I AGNI

Pentru că sunt 1 028 de poeme şi fiecare dintre ele poartă un soi de legătură către moştenirea sumeriană şi zeii care zburau în carele lor şi îşi afişau armele voi cita numai câteva rânduri potrivite dintr-un număr mic de poeme vedice ca să-mi demonstrez punctul de vedere.

Arme cu flăcări, călătorii pe cer, bogăţii materiale, binecuvântări din cer:

De aceea aceşti oameni au urcat sus în înălţimile cerului:

Să cucerească calea pe care Angirasas călătoreşte spre cer!

De aceea trebuie să ne trimiţi mari bogăţii Ocheşte înainte, oh, Agni, distruge-i din toate părţile Zdrobeşte puterea lui Yatudhana, forţa lui Rakshasa!

Slăveşte-l pe Vasus, Agni! iată-i pe Rudras şi pe

Adityas Toţi cei care ştiu ce înseamnă sacrificiul, izvorâţi din Om.

Cel care împrăştie binecuvântări!

SAMAVEDA-DECADA VAGNI

Picătura neagră în inimă este similară cu povestea naşterii lui Mahomed. Are de-a face cu nemurirea sau învierea cuiva dintre morţi. Tăbliţele sumeriene sunt pline de conţinut similar privind învierile realizate de zeii zburători.

Picătura neagră a căzut pe pieptul lui Ansumaţi şi avansează cu zece mii de cercuri.

Indra şi-a dorit-o cu ardoare şi a zvâcnit: *regele cu inimă de erou şi-a depus armele.*

Zburând terorizate de respiraţia lui Vritra, toate zeităţile care-i erau prietene I-au căutat.

Şi aşa Indra a legat prietenie cu Maruţii: *în toate bătăliile avea să fie învingător.*

Bătrânul a trezit din somn tânăra Lună care se învârte în cercuri în jurul său.

Iată marea înţelepciune şi măreţie a lui Dumnezeu: *cel care ieri a murit astăzi trăieşte.*

SAMAVEDA – DECADA IV INDRA

Următoarele samavede sunt pline de referinţe la război, flăcări, armate cereşti, violenţă, mânie şi multe altele.

Indra, erou lipsit de milă şi cu o furie nemărginită.

Victorios în luptă, irezistibil şi de nezdruncinat – fie ca el să protejeze armatele noastre în luptă!

Maruţii să meargă înaintea armatelor cereşti care cuceresc şi demolează!

A noastră fie armata puternică a marelui Indra, Varuna Marutul şi Adytas!

Strigătul zeilor cuceritori se înalţă, măreţii

Zei care au făcut lumea să se clatine.

III INDRA-BRIHASPATI

Ridică tu, Oh, Maghavane, armele noastre: *ataţă spiritele eroilor războinici*!

Îndeamnă armăsarii puternici, Tu, asasin al lui Vitra şi lasă

Zarva carelor cuceritoare să urce la Cer.

IV INDRA-MARUŢII

Aceasta aduce aminte de „îngerii” care au venit să distrugă Sodoma şi Gomora. Mai întâi i-au atacat pe agresori cu orbirea.

În nemurire îmbracă-te rege Soma!

Orbiţi vor fi duşmanii mei, aşa cum şerpii fără cap sunt fie ca Indra să-i omoare pe cei mai buni dintre voi, atunci când flacăra lui Agni

Vă va pune la pământ!

VIII SOMA – VARUNA

Încântarea zeilor în faţa ofrandelor de mâncare; zborul spre ceruri; Tvastar creează o armă pentru Indra.

Maruţii au făcut cerul şi Pământul şi ceea ce creşte pe el: *găsesc încântarea în sacrificiile mari şi sălbatice*.

Rudras şi-au stabilit locuinţa în cer…

Strălucesc în haine poleite, iar corpurile le sunt împodobite cu bijuterii de aur.

Înlătură orice adversar din calea lor.

Când aţi legat la carul vostru cerbul însemnat, care cheamă lovitura năucitoare.

Lasă-ţi armăsarul să te poarte dincoace cu aripile sale iuţi. Înaintează cu braţele.

Aşază-te pe iarbă, ţi s-a creat un loc mare: *lasă-te în voia încântării*.

Oh, Maruţilor, a mâncării delicioase

În faţa Maruţilor toate creaturile se tem: *oamenii sunt ca*

Regii, greu de stăpânit.

Atunci când dibaciul Tvastar a transformat fulgerul în aur, cu mii de feţe şi l-a modelat mai abil.

Indra l-a primit pentru a face fapte eroice.

IMNUL LXXXV-MARUŢII

Navete zburătoare cu rachete roşii de foc?

Să fie pregătiţi armăsarii rapizi şi să curgă mirul.

Zeii să soarbă din Soma.

Alături de toţi zeii, cu Indra, cu Vayu şi splendidul Mitra să bem.

Agni, plăcuta sevă Soma.

Înhamă la carul de luptă Caii roşii, arcadele cele arzătoare:

Acelea pe care le-au adus Zeii.

IMNUL XIV – VISVEDEVAS

Ar putea „vederea spaţială” să se refere la raiul din ceruri?

Priviţi-ne, prin preaplinul adevărului vostru, de acolo din locul din spaţiu, Indra şi Agni, şi binecuvântaţi-ne.

IMNUL XXI – INDRA – AGNI

Înaintaţi, Maruţi, cu carele voastre încărcate de fulgere, răspândind cântece melodioase, înarmaţi cu lăncii, purtaţi de armăsari.

Zburaţi spre noi cu hrana cea mai nobilă, asemeni păsărilor, cu măreaţă putere.

Cu penajul roşu şi uneori brăzdat de linii maronii care sporesc viteza carelor, ei vin pentru glorie.

Strălucitor ca aurul este cel care ţine tunetul. Lovit-au Pământul cu obada carelor.

IMNUL LXXXVIII – MĂRUŢII

Următorul poem este un fragment extraordinar, care parafrazează tăbliţele sumeriene, vorbind despre căsătoriile dintre zei şi oamenii muritori, care au dat naştere unor oameni mai civilizaţi, care au primit toate învăţăturile de care aveau nevoie de la zei, pentru a putea pune la dispoziţia populaţiei hrana de care aveau nevoie atât de mult. Aceşti oameni noi aveau să fie noii regi, preoţi şi faraoni ai Egiptului, care aveau mai multă putere

decât muritorii de rând. Adesea, ei înşişi se considerau a fi zei.

Am adus sacrificii la festinuri măreţului Cer şi Pământ înţelepţilor, puternicii Lehii.

Aceia care, avându-i pe Zeii ca parteneri, s-au împreunat cu aceştia

Printr-o minune au adus înţelepciunea celor aleşi Părinţi prolifici, au adus viaţa pe lume şi nemurirea pentru neamul lor.

Aceşti Fii ai voştri, înzestraţi pentru muncă, cu puteri minunate Aduşi la viaţă de la începuturi de cele două Mame.

Pentru a ţine socoteala a tot ce stă şi tot ce mişcă, să păzească fără viclenie moştenirea Fiului tău.

Cu înzestrarea lor superioară, cea mai completă, i-au măsurat pe Gemenii uniţi prin naştere şi prin pământ.

Ei, înţelepţii măreţi, au împletit în ceruri, dar şi în adâncurile mării o plasă mereu nouă.

Deasupra noastră cu bunătare şi iubire stau Cerul şi Pământul cu bogăţii şi comori, şi averi însutite!

IMNUL CLIX – CERUL ŞI PĂMÂNTUL

Zeii binevoitori care îşi răsplătesc supuşii credincioşi; zei numuritori:

Pentru că ei sunt cei care aduc bogăţia şi nu se înşală în puterea lor

Păziţi în continuare legile sfinte.

Adăpostul ne-au îngăduit, Zeii nemuritori pentru oamenii muritori

Alungându-ne duşmanii.

Fie ca ei să ne arate calea fericii, Indra, Maruţii.

Pusan şi Bhaga, să-i adorăm pe Zei.

Părintele Ceresc să ne arate milă.

IMNUL XC – VISVEDEVAS

Omul în casa căruia beţi are cei mai buni paznici

Oh, Maruţilor, giganţi ai Cerului.

Onoraţi prin sacrificiu şi prin închinarea imnurilor către înţelepţi

Oh, Maruţilor, ascultaţi-le chemarea.

IMNUL LXXXVI – MARUŢII

Acest poem face referire adesea la recompensele pe care zeii le-au promis poporului ales sau unor indivizi anume, cum ar fi Avraam şi Moise, dacă porneau la război şi făceau ceea ce li se cerea. Dumnezeu promitea mari bogăţii şi recompense celor care se supuneau, dar îi pedepsea pe cei care nu făceau asta. Acest lucru nu se reducea doar la pedepsirea „păcatului”, ci şi la recompensarea propriu-zisă pentru îndeplinirea efectivă a unor sarcini pentru zeu.

Oamenii I-au înălţat cu bucurie şi putere pe Indra.

Omorâtorul lui Vṛtra;

Pe Indra îl invocăm în luptele mari sau mărunte: *el să fie ajutorul faptelor noastre de vitejie Tu eşti eroul, războinic cu măiestrie şi dătător de bogăţii nemăsurate*

Dai puterea chiar şi celui slab, îl ajuţi pe cel care se sacrifică, şi-i dai bogăţii multe.

Când războiul şi luptele sunt în toi, prada se aşază în faţa celui îndrăzneţ

Pe cine vei omorî şi pe cine vei îmbogăţi? *Oh, Indra, fă-ne bogaţi*!

Puternic prin înţelepciune, aşa cum se ştie, a fost uns prin putere

Stăpânul armăsarilor şi al arcadelor, cu chipul de piatră, sublimul, ţine în mâinile unite trăsnetul de dragul gloriei.

A umplut atmosfera pământului şi a adunat luminile din Cer.

Nu s-a născut nimeni ca el, niciunul, Indra va fi asemeni lor.

A fost uns deasupra tuturor.

Imnul LXXXI – INDRA

Nu există niciun dubiu că zeii din Valea Indului erau la fel de imprevizibili ca şi zeii Sumerului. Oamenii nu ştiau niciodată în ce stare de spirit se găseau sau ce anume trebuiau să facă pentru a-i mulţumi, să nu le stârnească mânia. Au încercat chiar a se împrieteni cu zeii.

Fie ca puterile benefice să ne înconjoare din toate părţile, să nu ne înşele niciodată, să fim victorioşi mereu.

Iar Zeii să ne fie alături în victoriile noastre, paznicii noştri care ne poartă de grijă în fiecare zi.

Fie ca favorurile Zeilor să coboare asupra noastră, să ne învăluie recompensele Zeilor drepţi.

Am căutat cu devoţiune prietenia Zeilor: fie ca Zeii să ne prelungească viaţa ca să putem trăi.

IMNUL LXXXIX – VISVEDEVAS

O referire clară la carul care ajunge în cer şi informaţii despre zeii care călătoreau în toate colţurile lumii. Trebuie să fi existat perioade în care zeii nu erau prezenţi în India, ci mai degrabă în cele „şapte regiuni" îndepărtate ale lumii. Dar, în cea mai mare parte a timpului, zeii stăteau sus, în cer.

Noi le spunem Asvins Twain, zeii născuţi în nobilul car, cel mai bun dintre toate carele, cel care ajunge la Ceruri.

Fie ca Zeii să fie miloşi cu noi chiar şi din locul în care a păşit Vișnu

Prin cele şapte regiune ale Pământului!

Prin toată această lume păşit-a Vișnu; de trei ori şi-a pus piciorul şi totul

S-a adunat în praful din urmele pasului său.

Împăraţii de pretutindeni caută locul în care

Se află Vișnu

Aşezat în mijlocul cerului.

IMNUL XXII – ASVINS ŞI ALŢII

Carele de luptă ale zeilor cu proiectile şi arme puternice; oamenii şi-au dorit să stea printre zei, în zonele

unde erau aceştia; dar oamenii încă erau sclavii zeilor şi se trudeau pentru aceştia în toate felurile.

Întocmai unei zile luminoase, săgeata a zburat deasupra pustiului iar proiectilele lor au strălucit.

…Pentru că ei sunt puternici şi măreţi.

Acesta este umilul meu gând către tine, Sfinţia Ta, fie ca să te inspire, să-ţi faci căminul printre noi.

…Muncind pentru Zei şi căutând comori. Facă-se să găsim putere în abundenţa de merinde.

HYMN CLXXXVI – VISVEDEVAS

Cei care se închină şi care aduc daruri zeilor nu vor păţi nimic rău.

Carul înspăimântător, Bṛhaspati, care-i striveşte pe duşmani, ucide demonii, croieşte adăpost pentru animale şi găseşte lumina.

Ei ne conduc cu bunătate şi au grijă de oameni;

Durerea nu-l pândeşte pe cel care le oferă daruri.

Bṛhaspati îl urăşte pe cel ce nu se roagă şi care îi provoacă mânia: aceasta este marea lui putere.

Bṛhaspati a răsturnat carele de război ale duşmanilor care ameninţau să ne facă rău.

Le-a dat foc demonilor cu flacăra cumplită, acelora care i-au nesocotit puterea.

Arătând puterea pentru care merită cântec de închinăciune: Oh, Bṛhaspati, distruge-i pe cei care vorbesc de rău.

IMNUL XXIII – BRAHMANASPATI

La fel ca în tăbliţele sumeriene, şi aici descoperim că au existat muritori care au întreţinut relaţii sexuale cu zeiţele sau invers. „Atunci când fiii zeilor au văzut fetele omului, s-au împreunat cu ele şi au avut copii”. Dar cultura indiană era condusă de Inanna/Ishtar, zeiţa iubirii şi a războiului. Din poeme reiese clar că era foarte atractivă din punct de vedere sexual şi era gata de luptă la cel mai mic motiv. Îşi dorea ca lucrurile să fie făcute conform

dorinţei ei, pe pământurile care i-au fost încredinţate de Enlil.

Născuţi în Ceruri, Zorii au înflorit, arătându-i maiestuozitatea sa a apărut aşa cum spune Legea.

A descoperit demonii şi urătorii din întuneric, cea mai bună dintre Angirase a ales calea.

Însufleţeşte această zi cu noroc mare şi cu mare fericire…

Ne îngăduie multe bogăţii splendide, dorite de muritori, prietenii Zeiţei!

Îşi mână carul în denărtări şi vizitează pământurile unde s-au aşezat cele cinci triburi.

Veghind la înfăptuirile şi la căile muritorilor, Fiica Cerului, Zeiţa lumii.

Soseşte în încântătorul său car Cea Dreaptă şi aduce mari bogăţii pentru slujitorii credincioşi.

Adevăr cu Adevăr şi Măreţie cu Măreţie, alături de Zei o Zeiţă, Sfânt cu Sfânt.

IMNUL LXXV – RĂSĂRITUL

Auzim adesea despre tunete atunci când zeii coboară din ceruri. Asta nu ar trebui să ne surprindă, pentru că „navele” lor fac mult zgomot. Este descrisă şi plecarea la luptă, însoţiţi de zei, omorând duşmanii cu navele lor măreţe.

Ameninţătoare se aude vocea de tunet a Maruţilor, ca aceea a cuceritorilor, atunci când se îndreaptă spre victorie.

Născuţi din râsul fulgerului… fie ca Măruţii să ne protejeze oriunde

Fie ca mila lor să ne învăluie.

RIG VEDA – VAYU ŞI ALŢII

Nemurirea zeilor era foarte admirată în rândul oamenilor, care şi-o doreau şi ei. Tăbliţele sumeriene vorbesc despre casele sau adăposturile mari atât de admirate de oameni, care nu erau accesibile oamenilor şi

pe care zeii le-au construit pentru sine. Uneori, zeii plecau în ceruri, alteori veneau la casele lor splendide de pe Pământ.

Primul este Vishnu, cel mai puternic dintre toţi: numele lui este înconjurat de glorie pentru totdeauna.

Peste acest pământ cu măreţu-i pas trecut-a Vishnu. gata să-l dea drept casă omului.

În el se încrede poporul umil, el, născut în nobleţe, le-a făcut oamenilor case.

Da, cei slabi şi cei săraci îi aduc laude celui Măreţ care locuieşte în împărăţia de după acest pământ.

Fie ca odele mele elogioase să se înalţe către el. Acoperiţi-ne în continuare cu binecuvântări, Oh, Zeilor!

IMNUL C – VISNU

În general, oamenii erau impresionaţi de zei. Aceştia erau frumoşi, trăiau veşnic, puteau zbura cu navele lor zgomotoase în cer şi aveau arme puternice. Puteau să apară în orice loc, oricând, fără niciun avertisment.

Cum s-au născut? Cine cunoaşte răspunsul, voi înţelepţilor?

Pe cei ca ei stă tot ceea ce există:

Cei doi susţin, fără să se mişte şi fără de picioare.

Toate odraslele ce au picioare şi mişună.

Protejaţi-ne, voi Cer şi Pământ, de pericolele înfricoşătoare.

Să stăm aproape de cele două Lumi care nu suferă nicio durere, Părinţii Zeilor, care ajută cu bunăvoinţă în mijlocul Zeilor, atât ziua, cât şi noaptea.

*Protejaţi-ne, voi Cer şi Pământ, de pericolele înfricoşă*toare *Aşază-i împreună pe tineri, cu limitele lor, alături de Surorile Gemene care stau la*

Sânul părinţilor, ca să sărute împreună centrul lumii.

Pe acele care, frumoase de privit, fac nectarul.

Întinse, vaste şi adânci sunt limitele acestei rugi Pe care o adresez închinându-mă.

Facă-se ca Prietenii omului, care binecuvântează, să mă protejeze şi să mă însoţească cu ajutoare şi bunăvoinţă.

Ajută-i mai mult pe omul liber decât pe cel fără de Zeu. Fie ca noi, prin

Mila Zeilor, să fim puternici şi să ne bucurăm de hrană.

Am scris acest adevăr, ca să-l audă toţi, Cerul şi Pământul.

Fiţi alături de noi, fără să ne aduceţi reproşuri şi necazuri.

Protecţia zeilor să ne fie alături.

IMNUL CLXXXV – CERUL ŞI PĂMÂNTUL

IUDAISMUL:

ORIGINEA – ÎN JURUL ANULUI 2000 Î. HR.

Iudaismul este religia poporului evreu şi poate fi urmărită în timp până în vremea Ieşirii evreilor din Egipt. Iudaismul, creştinismul, islamismul şi credinţa Baha'i îl au ca părinte fondator pe Avraam, în jurul anului 2050 î.Hr. Dezvoltarea iniţială a fost marcată de o convenţie divină care a avut loc între dumnezeu şi vechii israeliţi. Moise a fost următorul conducător al israeliţilor şi probabil primul lider „adevărat" al evreilor, care şi-a scos poporul din captivitate din Egipt şi a primit „Legea lui Dumnezeu". Apoi Iosua i-a condus spre tărâmul făgăduit, acolo unde Samuel a întemeiat regatul israelit, avându-l ca prim rege pe Saul. Regele David a întemeiat Ierusalimul, iar regele Solomon a construit primul templu din oraş. Însă istoria evreilor este una tragică. Acest popor ales al lui dumnezeu s-a aflat întotdeauna într-o stare de conflict încă din prima carte a *Bibliei*. În anul 70 d.Hr., Templul din Ierusalim a fost distrus, iar evreii au fost împrăştiaţi în întreaga lume, până în 1948 când a luat fiinţă statul Israel.

Evreii cred într-un singur creator pe care îl venerează ca pe singurul conducător absolut al Universului. El urmăreşte activitatea oamenilor şi

răsplăteşte faptele bune, dar îi pedepseşte pe cei răi. Acesta este dumnezeul violent din Vechiul Testament, Cartea sfântă a evreilor este *Biblia* evreiască, o colecţie de cărţi care au fost scrise într-o perioadă de aproximativ 1.000 de ani şi a fost finalizată în forma canonică spre finalul secolului I d.Hr. Este împărţită în trei secţiuni: Tora, Profeţii şi Scrierile. Tora este formată din primele cinci cărţi din *Biblie* şi se pare că a fost scrisă de Moise pe baza instrucţiunilor divine primite de la însuşi Dumnezeu şi nu poate fi schimbată. Foarte avantajos. Un exemplu perfect asupra naturii manipulatoare a zeului violenţei. Ordonă poporului să nu pună întrebări şi să nu atingă, altfel vor fi pedepsiţi. Aceeaşi poveste veche care a făcut atâta rău omenirii încă de la începuturi. De-a lungul istoriei, Dumnezeu a comunicat cu poporul evreu prin intermediul profeţilor, al marilor preoţi şi uneori chiar prin oracole şi pietre-oracol. Originea reală a experienţei profetice nu este clară, dar un profet era pur şi simplu acela care se considera trimisul Domnului pentru a predica un mesaj. Unii dintre aceşti profeţi au devenit oameni foarte puternici, care au reţinut fără nicio îndoială atenţia evreilor. Putem presupune că mai existau şi alţi profeţi pe lângă cei cunoscuţi, dar care erau mai puţin admiraţi. Experienţa profetică putea ajunge de la viziunea mistică obscură a unui Ezechiel, până la convingerile clare ale lui Amos. Cuvântul Iehova este o preluare medievală incorectă şi nu apare în *Biblia* evreiască.

Evreii cred în bunătatea inerentă a lumii şi a locuitorilor acesteia, fiind creaţia lui Dumnezeu, şi nu au nevoie de un salvator care să-i elibereze de păcatul originar. Ei cred că sunt poporul ales al lui Dumnezeu şi că Mesia al lor va veni cândva în viitor, îi va aduna pe toţi în Israel, acolo unde va avea loc învierea tuturor morţilor şi va fi reconstruit Templul din Ierusalim. Aceasta este o poveste foarte frumoasă care aparţine tărâmului

mitologiei, dar această versiune naivă a evoluţiei omenirii a scăpat de mânia istoricilor şi a rămas o religie divină, care nu va fi niciodată asociată cu comportamentul păgân al acelora care-i venerau pe zeii sumerieni cu foarte puţin timp înainte.

S-ar putea să fiţi surprinşi când veţi afla că evreii sunt puţini nesiguri de întregul adevăr, pentru că şi evreii aveau nume diferite pentru zei diferiţi, care din nou aduc aminte de „zeii din cer" ai sumerienilor. Scripturile îi menţionează doar pe câţiva dintre ei, cum este Shaddai, care pare să-l fi reprezentat pe zeul furtunii; mai sunt Elo'ah, Yah, Adonai şi Elohim. Dar, dacă i-am identificat destul de bine pe aceşti câţiva zei, atunci cu siguranţă că trebuie să mai fi existat şi alţii. Cel mai important era „YHWH" (pronunţat Yahve), care a primit denumirea generică de „Domnul" şi a devenit, în cele din urmă, Iehova. Se pare că acest cuvânt nu era pronunţat de primii preoţi evrei, pentru că era destinat să fie numele de nerostit al lui dumnezeu. Dacă vom analiza puţin aceste coincidenţe stranii, vom începe să vedem firul ascuns care duce către zeii sumerieni şi zeităţile Anunnaki, care s-au stabilit pe Pământ cu mult înainte să înceapă această confuzie a oamenilor. Oricât de mult ar vrea evreii să facă un front comun, religia lor a avut multe secte şi culte de-a lungul unei perioade de 3.000 de ani. De la esenienii din vremea lui Iisus, care aveau legături strânse cu Arienii din Persia, la cabaliştii şi caraiţii din secolul al VIII-lea d.Hr., care se considerau „copiii Scripturii" şi care credeau doar în cele cinci cărţi ale lui Moise, în plus ei având reguli mult mai stricte cu privire la viaţa cotidiană. Transformarea din evreism în iudaism a avut loc într-o perioadă care a început cu puţin timp înainte de naşterea lui Iisus şi a ţinut până în jurul anului 200 d.Hr., moment în care scrierile lui Mishnah (un set de şase ordine care scoteau în evidenţă baza legii evreieşti) au fost finalizate. A fost un proces lent

şi îndelungat în urma căruia a rezultat iudaismul rabinic, născut din evreismul biblic.

ZOROASTRISMUL:

ORIGINEA – ÎN JURUL ANULUI 1.000 Î. HR.

Din partea nord-estică a Iranului, care era cunoscută în acea vreme sub numele de Persia, a apărut un profet al cărui nume grecesc era Zoroastru. Numele său real este Zarathustra, iar religia care a izvorât din învăţăturile sale a devenit cunoscută ca zoroastrism. El a predicat probabil prima religie monoteistă, care credea într-un singur zeu suprem, Ahura Mazda, cel care fusese complet eliberat de rău. Ahura Mazda poate fi tradus ca „zeu al luminii”, ceea ce ar fi în spiritul descrierilor sumeriene despre zei, pe care îi prezentau ca fiind „radianţi” şi „strălucitori ca lumina soarelui”, ceea ce mă face să mă gândesc imediat că Zoroastru a trebuit să-l fi întâlnit pe acest zeu „strălucitor”, care a apărut din Vest. Zeii sumerieni se luptau pentru întâietate, Marduk îşi impunea forţat voinţa în Egipt şi, potrivit tăbliţelor, răspândea vestea că el este zeul suprem. Până la acest moment, zeii preistorici conduseseră în mod colectiv pământul şi fuseseră idolatrizaţi cu fanatism de către muritorii de rând. Oamenii erau protejaţi de aceşti zei cu care dezvoltaseră o relaţie strânsă.

Nu ar trebui să fim surprinşi să aflăm că învăţăturile lui Zoroastru erau atât de controversate şi au cauzat atât de multă împotrivire, încât Zoroastru a trebuit să fugă pentru a-şi salva viaţa. Filosofia unui „singur zeu suprem” nu a prins prea mult în acele vremuri în care zeii din timpurile străvechi controlau lumea. Zoroastrienii credeau în dualismul bine – rău, în forma binelui reprezentat de Ahura Mazda şi un spirit al violenţei şi morţii, Angra Mainyu, sau ca un dualism etic în interiorul conştiinţei umane. Duhul Sfânt dă viaţă şi naşte bărbaţi şi femei. Cartea sfântă a zoroastrismului se numeşteăvesta şi

conţine învăţăturile lui Zarathustra, scrise într-o serie de şaptesprezece imnuri, numite Gatha. Deşi sunt foarte greu de tradus, iubirea lui pentru dumnezeu era extraordinară. Este o colecţie de poezie sacră, abstractă, care are ca ţintă adorarea unui singur zeu; înţelegerea dreptăţii şi a ordinii cosmice, promovarea dreptăţii sociale, armonia şi alegerea individuală între bine şi rău. Zoroastrienii adorau prin intermediul rugăciunilor şi al ceremoniilor simbolice care sunt oficiate în faţa unui foc sacru care îl simbolizează pe zeul lor. Îşi dedică vieţile unui drum întreit, reprezentat de mottoul lor: „Gânduri frumoase, cuvinte frumoase, fapte frumoase”. De asemenea, mai susţin că „Sistemul, Ordinea, Principiul şi Legea”, aşa cum sunt văzute în Cer, trebuie implementate şi pe Pământ. Dar zoroastrismul este pregătit să se folosească şi de imagistica judecăţii de după moarte. Mai târziu, zoroastrienii din secolul al IX-lea d.Hr. au dezaprobat prozelitismul creştin şi islamic şi au scris un set de cărţi pentru a-şi apăra „Religia bună”. Deşi cartea sfântă a zoroastrismului a fost scrisă probabil de-abia în secolul al V-lea d.Hr., rădăcinile sale merg mult mai adânc în timp, cu mult înainte de existenţa lui Zoroastru însuşi. Dar, la fel ca în celelalte religii şi chiar dacă Zoroastru a propovăduit supremaţia unui singur zeu, a mai existat încă un grup de zei care îl înconjurau pe zeul suprem. Brusc, întregul sistem religios zoroastrian se alătură celorlalte sisteme, supuse unui zeu „conducător”, dar care erau conduse de câţiva zei mai puţin importanţi. Zoroastrienii aveau şase „Nemuritori mărinimosi”, care aveau puteri speciale şi care stăteau în jurul tronului zeului. Pot fi comparaţi cu „îngerii” din *Biblie*. Mai mult, ei credeau că lumea şi toate lucrurile materiale îi aparţineau lui Dumnezeu, în vreme ce diavolul şi răul puteau exista doar într-o lume imaterială, la fel ca un parazit, care încerca în permanenţă să distrugă lumea lui Dumnezeu.

Elementele de bază ale primei credinţe iraniene sunt

preluate din credinţa tradiţională ariană şi din învăţăturile lui Zoroastru. Atât de mult, încât în timpul domniilor lui Darius şi Xerxes, zoroastrismul a reprezentat o influenţă puternică la curtea regală. De asemenea, a fost respectat şi în Grecia din vremea lui Platon. Şi, la fel ca toate celelalte religii, a avut propriul şir de secte, culte şi ramuri, care au evoluat odată cu trecerea timpului. Să ţinem minte că cei înţelepţi care l-au vizitat pe Iisus la naştere au venit de la est şi purtau numele de Magi. Preoţii zoroastrieni erau cunoscuţi ca magi, a căror sarcină era să păzească religia.

BUDISMUL:

ORIGINEA – ÎNTRE ANII 560 Î. HR. ŞI 490 Î. HR.

După ce am parcurs mii de pagini în efortul de a înţelege mai bine religiile lumii, originile lor şi felul în care acestea se încadrau în Marele Puzzle Uman, am ajuns la concluzia că Siddhartha Gautama Buddha (versiunea sanscrită) a fost primul rebel din lumea religiei. Fondatorul a ceea ce astăzi se numeşte budism a început să pună la îndoială sensul vieţii, superficialitatea vieţii, faptul că oamenii se nasc doar pentru a suferi de boli şi a se lovi de greutăţi şi, în cele din urmă, pentru a muri.

Noua sa filosofie a luat faţa tuturor religiilor care existau la data apariţiei sale. Mare parte dintre lucrurile pe care le cunoaştem despre Buddha derivă din textele canonice scrise în cea mai mare parte în pali, o limbă antică din India. Cei care practică această religie pe pământurile unde a luat naştere o numesc „Budhasasana”, care s-ar putea traduce prin „calea vieţii” sau „disciplina celui care s-a Trezit”. Mai este cunoscută şi ca „Buddha Dhamma”, care înseamnă „adevărul etern al celui care s-a Trezit”. Tânărul Gautama a crescut într-un oraş de deal, numit Kapilavastu, astăzi situat în Nepal, fiind inspirat de oamenii sfinţi, cu capetele rase, rătăcitori, cunoscuţi sub numele de shramanas, care se dedicaseră unui stil de viaţă

ascetic. Acesta presupunea absenţa relaţiilor sexuale, nicio plăcere personală de ordin material şi o devotare totală către spiritualism. Aceşti rătăcitori cu capetele rase erau în căutarea unor răspunsuri cu privire la superficialitatea vieţii şi, într-un fel, au fost proto-budiştii care i-au deschis drumul lui Gautama. El era hotărât să găsească un răspuns la probleme legate de existenţa umană.

Diferenţa dintre budiştii şi brahmanii care au trăit în India în acele vremuri consta doar în ritualurile de sacrificare, care erau mai degrabă elitiste şi îi excludeau pe cei mai mulţi dintre oamenii obişnuiţi. S-a alăturat unui grup de şamani, a învăţat să stăpânească arta meditaţiei în vreme ce căuta adevărul spiritual, dar în cursul acestei căutări a slăbit atât de mult, încât aproape că a murit. Şi-a dat seama că nu acesta era drumul său. Ceva mai târziu, se afla în provincia Gange, acolo unde a fost angajat de Mara „cel Rău" şi de cele trei fiice ale acestuia, care au făcut tot ce le-a stat în putinţă pentru a-l îndepărta de drumul său pe cel care urma să devină Buddha.

După o noapte de luptă spirituală, care a avut loc în jurul anului 535 î.Hr., el a devenit „Cel care s-a Trezit" şi a intrat într-o stare de aşa-zisă transcendenţă. Budiştii nu luau în considerare sistemul indian de caste, de împărţire în clase sociale; îi considerau pe toţi oamenii egali. Şi astfel iluminatul şi Trezitul Gautama Buddha a început să predice Dharma. Budiştii o numesc „Discursul pentru punerea în mişcare a roţilor Dharmei". A călătorit şi a predicat timp de patruzeci de ani, perioadă în care a întemeiat Ordinul Fraţilor Budişti şi Ordinul Surorilor. S-a scris că s-a confruntat de câteva ori cu Mara cel Rău, dar Gautama a plecat de fiecare dată. Atunci când a murit, în anul 490 î.Hr., corpul său a fost ars la şapte zile de când murise. Budiştii cred în reîncarnare şi că o persoană trebuie să treacă prin mai multe cicluri de naştere, viaţă şi moarte. După un număr de asemenea cicluri, dacă

persoana renunţă la ataşamentul faţă de dorinţe şi de sine, poate atinge Nirvāṇa. În general, budiştii nu cred în niciun fel de zeu sau în nevoia unui salvator sau nevoia de a te ruga sau în viaţa eternă de după moarte.

Din „Învăţătura lui Buddha”, scrisă de Paul Carus, aflăm că una dintre principalele filosofii predicate de Buddha a fost aceea că „adevărul nu cunoaşte nici naştere, nici moarte, nu are nici început, nici sfârşit… Adevărul le dă muritorilor avantajul nemuririi”.

Se pare că, aidoma celorlalte religii, paginile scripturilor budiste sunt pline de obsesia nemuririi. În unele religii, poartă numele de viaţă de după moarte. Până acum am stabilit că această idee îşi avea originea de la zeii sumerieni şi din interacţiunea acestora cu oamenii care au supravieţuit potopului care a avut loc în jurul anului 11.000 î.Hr. Dar, pe măsura trecerii timpului, fascinaţia lor pentru viaţa eternă a evoluat într-o serie de obsesii, multe dintre ele manifestându-se prin apariţia unei serii de secte religioase. Mai departe descoperim că „karma nu poate fi negată… la fel ca tot ce este în natură, viaţa omului se supune legilor cauzei şi efectului”. Buddha respingea vanitatea ritualurilor religioase. Avea o nouă abordare a vieţii, influenţată foarte evident de interacţiunea multora dintre zeii preistorici şi de controlul pe care aceştia îl exercitau asupra omenirii, în vreme ce pretindeau să fie adoraţi. El a rezistat cu tărie şi şi-a dorit cu disperare să elibereze omenirea din laţul zeilor sumerieni. „Ritualurile nu sunt eficiente; rugăciunile sunt repetiţii zadarnice şi incantaţiile nu au o putere salvatoare”.

Învăţăturile lui Hristos se aseamănă cu cuvintele lui Buddha în atât de multe feluri încât este imposibil ca cele două să fie simple coincidenţe. Aşa cum este scris în „Cartea lui Buddha”, „Ce dragoste poate să fie în omul care crede că prin distrugerea vieţii va ispăşi faptele rele? Este posibil ca o nouă faptă rea să o şteargă pe una mai

veche? Şi este posibil ca măcelărirea unui om nevinovat să şteargă faptele rele ale omenirii? Curăţiţi-vă inimile şi încetaţi a mai ucide, aceasta este religia nemuririi".

Am descoperit această carte într-adevăr revelatoare la începutul anului 2005. Este plină de repetiţii constante cu privire la „dragostea frăţească pentru duşmanii tăi", marele cerc al sorţii care îl poate transforma pe agresorul tău în victimă, reconciliere, adevăr şi aşa mai departe. Este genul de înţelepciune pe care o auzim în mod regulat la pacificatori cum este Nelson Mandela, dar nu mi-aduc aminte ca Nelson Mandela să fi declarat vreodată că este budist. „Haideţi să facem pace şi să fim fraţi, vom câştiga o victorie care nu reprezintă un succes trecător, pentru că fructele sale vor rămâne veşnice". Buddha nu credea că oamenii vor renaşte în suferinţă, într-o formă inferioară de viaţă sau că vor continua o karmă plină de fapte rele, dacă urmau paşii potriviţi către iluminare. Suntem asiguraţi de existenţa „salvării finale". Nu este clar ce ar putea să reprezinte această salvare finală: „Atunci când mor, nu va rămâne nimic din ei în afara gândurilor bune, a faptelor bune şi a fericirii care se naşte din adevăr şi dreptate".

Dar, la fel ca toate celelalte religii, chiar şi budismul face referire la influenţa şi implicarea zeilor antici. Totuşi, în această situaţie, se pare că Buddha s-a ridicat împotriva violenţei zeilor sumerieni şi a acelora din Vechiul Testament, într-o încercare de a le arăta calea către pace şi iluminare. În cartea *Oglinda adevărului* (care face parte din *Cartea lui Buddha*) se face referire clar la interacţiunea dintre Buddha, zei şi oameni. „Cel complet Iluminat, înţeleptul, onestul… Frâul inimilor nesupuse ale oamenilor, învăţătorul Zeilor şi al oamenilor, binecuvântatul Buddha". Acei zei din timpurile străvechi apăreau pretutindeni. Încă mai suntem atât de siguri că erau personaje mitologice? Dacă-l acceptăm pe Buddha ca pe un personaj istoric real, nu ar trebui să-i acceptăm şi pe

„zeii” sumerieni şi toate culturile care au urmat ca pe nişte zeităţi reale, deşi nu se potriveşte cu ceea ce credeam că ştim? Indiferent cât de vagă este aşa-zisa salvare despre care vorbeşte Buddha, învăţăturile sale copleşesc prin îmbrăţişarea fără oprelişti a adevărului şi iubirii. Este uimitor să vedem cât de complet diferite sunt poveştile brutale despre violenţă de care citim în *Biblie* şi în alte scripturi religioase, cum ar fi *Coranul*.

Dar ce credeţi? Acel metal strălucitor, misterios, numit aur, apare chiar şi în paginile *Cărţii lui Buddha*. Acolo unde era aurul erau şi semnele prezenţei zeilor Anunnaki care îl controlau. Citim că până şi Buddha este încântat să primească o robă cu ţesătură de fir de aur din partea unui om dintr-o castă inferioară. Cea mai fascinantă legătură cu zeii din Sumer este dezvăluită superb în povestea despre naşterea lui Buddha. Mama sa, care este numită „Regina Cerului… era frumoasă ca un nufăr şi cu mintea pură ca un lotus”. Era de o strălucire şi o luminozitate complexă, asemenea multora dintre zeiţele sumeriene descrise de tăbliţele de argilă. Acestea erau timpurile în care oamenii se căsătoreau cu „zeii Nefilim”, aşa cum ni spune în *Biblie* şi în tăbliţele sumeriene. De asemenea, ni se spune că zeii egipteni erau jumătate oameni, jumătate zei. *Cartea lui Buddha* susţine că soţul acesteia, regele, „o onora şi îi onora sfinţenia”. A fost Buddha un alt profet ales de zeii Anunnaki, într-o încercare de a menţine ordinea în rândul omenirii? Şi era el fiul unui rege muritor şi al unei frumoase „zeiţe” Anunnaki? Această moştenire i-ar fi dat lui Buddha o cunoaştere superioară pentru a-şi exercita rolul de conducător al oamenilor? Există multe dovezi care par să sugereze foarte convingător această ipoteză.

Avem din nou dovada implicării „îngerilor” în momentul concepţiei sau al naşterii, situaţie care pare să se fi întâmplat în cazul fiecărui profet. Înainte ca mama lui

Buddha să nască, a ieşit să se plimbe în grădină. Patru „îngeri cu mintea pură” au apărut din senin şi au ajutat-o să aducă acel copil pe lume. Îngerii au luat copilul, l-au pus în faţa mamei sale şi au spus: „Bucură-te, Regină, pentru că ţi s-a născut un fiu”. Un eveniment similar s-a întâmplat şi în cazul naşterii lui Iisus. În acea poveste, atunci când Iosif s-a întors la peşteră cu o moaşă, peştera era plină „de o lumină mai strălucitoare decât cea a Soarelui”. Locul care-l înconjura pe nou-născutul Buddha a trecut printr-o experienţă asemănătoare: „Toate lumile au fost inundate de culoare”.

Este sigur că zeii Anunnaki se aflau acolo în număr mare, observând evenimentul şi „aruncând lumină asupra subiectului”. Chiar şi Buddha se referă la Rai ca-fiind „acolo sus în Ceruri”. Ce înseamnă asta? O spune, pentru că de acolo coborau zeii şi acolo se întorceau? „... Cineva se uită în sus şi scuipă spre Ceruri; scuipatul nu murdăreşte Cerul, ci se întoarce şi îl întinează pe cel care a scuipat”.

Dar, la fel ca şi în cazul celorlalte religii, şi în budism există multe secte şi culte. Principalele două sunt Theravada, care este practicată în Sri Lanka, Thailanda, Kampuchea şi Laos, iar cealaltă este Mayana, care se practică îndeosebi în China, Coreea şi Japonia. În China întâlnim budismul Ch’an, iar în Japonia budismul Zen, care sunt derivate ale învăţăturilor budiste originale, introduse în China de călugărul indian Bodhidharm, în jurul anului 500 d.Hr. Budismul Zen a prins rădăcini de-abia în anul 1191 d.Hr., atunci când călugărul Eisai a înfiinţat prima şcoală Rinzai pentru predarea filosofiei Zen. O nouă formă de budism, numită Shingon, a început să apară în Japonia, sub influenţa lui Kokai, născut în anul 774 d.Hr. şi considerat ca fiind responsabil pentru contopirea budismului cu shintoismul, care a devenit trăsătura principală a religiei japoneze. Conceptele de compasiune şi

salvare erau cele mai importante trăsături ale acestei noi forme de budism, de aici compasiunea şi credinţa au devenit cele mai importante dogme ale religiei.

Shinran s-a născut în anul 1173, iar mai târziu a întemeiat Jodo Shinshu, „Secta Pământului Pur”. A fost prinsă în lupta dintre „omul bun” şi „omul rău”, absorbind o mare parte din esenţa creştinismului. Referirile subtile la un loc asemănător Raiului apar şi în învăţăturile acestei secte: „Chiar şi un om rău va fi recompensat pe tărâmul lui Buddha”.

Mai există un aspect fascinant cu privire la budişti, care poate face o legătură veche de sute şi mii de ani cu zeii Anunnaki. Budiştii cred că un nou Buddha apare la fiecare 5.000 de ani, iar tradiţia budistă cuprinde o listă de cel puţin 24 de Buddha care l-au precedat pe Buddha Gautama. Un calcul simplu ne-ar duce înapoi în timp cu aproximativ 120.000 de ani, apropiindu-ne de originile omenirii care au fost datate acum aproximativ 200.000 de ani. Este posibil ca opoziţia oamenilor faţă de controlul opresiv al stăpânilor Anunnaki să fi început cu atât de mult timp în urmă? Această ipoteză este prea greu de digerat de către orice istoric, dar legenda are în spate şi câteva tradiţii şi fapte care vor fi foarte greu de contrazis sau acceptat.

SHINTOISMUL:

ORIGINEA – ÎN JURUL ANULUI 500 Î. HR.

Civilizaţia antică japoneză şi primele sale forme de religie sunt cu adevărat fascinante, purtând semne vizibile ale legăturilor cu zeii Anunnaki din tăbliţele sumeriene. Tradiţia japoneză vorbeşte despre epoca lui Kami, care a început cu apariţia cosmosului din haos, care a dat naştere istoriei omenirii. Povestea continuă cu Ningi, nepotul lui Sun Kami, cel care a coborât pe tărâmurile de jos. Strănepotul lui Ningi a devenit primul împărat al Japoniei. Tăbliţele sumeriene vorbesc despre o serie de evenimente

similare care privesc crearea cerurilor, în cartea *Enuma Elish* sau

Povestea creaţiei, marea bătălie cerească în urma căreia a fost creat Pământul. La ceva vreme Igigi, care erau cunoscuţi sub numele de „copiii stelelor”, au coborât pe Pământ pentru „a se căsători cu fiicele omului” (Facerea, capitolul 6, versetele 1 – 8) şi, prin aceasta, au grăbit creşterea numărului de oameni de pe Pământ. Marduk a fost fiul lui Enki, primul zeu care s-a stabilit pe Pământ şi a devenit primul conducător al Pământului. Un alt lucru interesant este acela că în intervalul de timp dintre anii 660 î.Hr. şi 600 d.Hr., autoritatea a fost reprezentată de femeile care erau şamani sau mediumi. Este posibil ca acest fapt să fi avut loc, pentru că acele pământuri, care includeau şi Japonia, erau conduse de Inanna, zeiţa iubirii şi a războiului, care era renumită pentru dragostea sa pentru vin, muzică şi poezie? Era o zeiţă puternică şi hotărâtă, care a condus Valea Indului şi, pe măsura trecerii timpului, şi alte teritorii dinspre răsărit. Mitologia preistorică japoneză pare să se transforme uşor în istorie, fără să cauzeze conflicte, susţinând că Japonia are o misiune divină pe Pământ. Din fericire, începând cu secolul al VI-lea d.Hr., odată cu introducerea budismului în Japonia, există documente la care se poate face referire. Deşi shintosimul există încă de dinaintea sosirii budismului, cele două s-au dezvoltat în paralel în Japonia, dar shintoismul a moştenit multe influenţe de la budismul Mahāyāna şi de la alte religii indochineze care existau în regiune. În 1549, creştinii au venit în Japonia, ca să-i înveţe pe păgâni povestea salvatorului creştin. În cele din urmă, în 1587, prima lege japoneză anticreştină le-a interzis acest lucru. Această măsură a avut ca efect izolarea Japoniei de către puterile europene până în 1859, atunci când misiunile creştine au fost reluate.

Originile exacte ale shintosimului sunt neclare.

Cuvântul shinto nu este un termen japonez; a fost adoptat de-abia în secolul al VI-lea d.Hr., pentru a descrie vechea tradiţie religioasă, „Calea lui Kami”. Este descrisă ca o credinţă religioasă indigenă, similară multor religii indigene africane. Shintoismul este o religie strâns legată de natură, care recunoaşte existenta mai multor Kami, care sunt zeităţi ale naturii. Încă o dată găsim trimiteri la zeii sumerieni; preluarea controlului asupra diverselor aspecte ale vieţii şi controlarea oamenilor în diverse moduri. Numele lor diferă, dar funcţiile şi influenţa cu siguranţă nu. Kami este adesea tradus prin zeu, ceea ce nu este întru totul corect. Unii învăţaţi japonezi merg mai departe spunând că este imposibil să se dea o definiţie a cuvântului Kami. Japonezii de rând înşişi nu au o idee clară cu privire la Kami. Sunt conştienţi de ea în mod intuitiv. Dacă acceptăm acest tip de logică, crezând în ceva anume, nu ar trebui să regândim abordarea noastră arogantă cu privirea posibilei existenţe a zeilor sumerieni, care cu siguranţă nu erau „intuitivi”, ci foarte documentaţi în sute de mii de tăbliţe de argilă? Un învăţat japonez descrie Kami ca fiind: „Toate lucrurile care, într-un fel sau altul, merită să fie temute şi respectate pentru puterile extraordinare şi preeminente pe care le posedă poartă numele Kami”. Altarele shintoiste sunt adesea frecventate de miko, care sunt slujitori ai altarului, femei care execută un dans ritualic simbolizându-i pe cei care se închină la acel altar. Este doar o coincidenţă faptul că zeiţa Inanna a încurajat ca dansul şi muzica să facă parte din activităţile din templele ei din Mesopotamia cu mii de ani înainte?

În shintoism sunt multe zeităţi. Doi dintre zeii conducători poartă numele de Izanagi şi Izanami, cei care au dat naştere insulelor japoneze şi ai căror copii au devenit zeităţi ale diferitelor clanuri japoneze. Una dintre fiicele lor, Amaterasu (Zeiţa Soarelui), este strămoşul Familiei Imperiale şi este considerată ca fiind cea mai

importantă zeitate. Cea pe care o susţin şi o protejează toţi Kami. Nu sunt separaţi de oameni din cauza păcatului, pentru că omenirea este „Copilul lui Kami”. Adepţii shintoismului îşi doresc pacea şi consideră că vieţile tuturor oamenilor sunt sacre. Ei venerează musushi, puterile creatoare şi armonioase Kami, şi aspiră să atingă makoto – sinceritatea sau o inimă sinceră. Moralitatea se bazează pe ceea ce foloseşte grupului. Shintoismul are patru principii:

Tradiţia şi familia: Familia este principalul mecanism prin care sunt păstrate tradiţiile.

Iubirea faţă de natură: Natura este sacră şi obiectele naturii trebuie adorate ca nişte spirite sacre.

Curăţenia fizică: Ei trebuie să se îmbăieze, să-şi spele mâinile şi dinţii în mod regulat.

Matsuri: Un festival care onorează spiritele.

Atunci când intră într-un altar, comportamentul shintoiştilor este fascinant şi ridică multe întrebări asupra originii unor ritualuri atât de neobişnuite. Încă o dată, asemănările dintre ofrandele din templele sumeriene şi cele shintoiste sunt remarcabile. Din tăbliţele sumeriene putem să aflăm care erau alegerile anumitor zei cu privire la mâncarea şi băutura pe care doreau să o primească sub formă de ofrandă în templele lor. Ei mai doreau un pat confortabil, o grădină cu copaci pentru umbră, un izvor sau o piscină de piatră cu apă proaspătă, o baie sau o zonă unde să se poată curăţa şi totul trebuia menţinut curat, îngrijit şi în bună ordine. Zeii shintoişti cereau aceleaşi lucruri în altarele lor, lucru evident în obiceiurile care privesc intrarea în altar şi felul de desfăşurare a rugăciunii. Trebuie să te speli pe mâini şi pe dinţi la un izvor natural din altar sau într-un bazin de piatră. Poţi să faci o cerere sau să pui o întrebare, dar este de preferat să o remiţi în scris. Este posibil ca această formă de adresare să fi fost preferată, pentru că zeul de fapt nu trebuia să fie

prezent, în vreme ce tu te văitai asupra problemelor personale? Trebuia să-ţi prezinţi ofranda care, în vremurile vechi, era de preferat să fie sub formă de mâncare. Astăzi este mai mult simbolică, fiind reprezentată de bani. Nu este uimitor faptul că zeii japonezi aveau aceleaşi nevoi materiale ca şi zeii sumerieni?

CONFUCIANISMUL:

ORIGINEA – ÎN JURUL ANULUI 500 î. HR.

China ocupă o poziţie singulară printre cele mai mari civilizaţii ale lumii, ea dezvoltându-se aproape într-o izolare totală faţă de restul. Adaugă o mare încărcătură de mister la Marele Puzzle Uman şi este o adevărată minune pentru privire. Poporul chinez vorbeşte o limbă care nu are afinităţi cu niciun grup de limbi. Este scrisă cu un scris inventat chiar de către chinezi, care este diferit de toate celelalte scrisuri. Scrisul poate fi citit oriunde în China, indiferent de dialectul vorbitorului, pentru că acest scris foloseşte ideograme şi astfel este uşor de citit chiar şi în prezent. În China, există trei religii principale: confucianismul şi taoismul, care există cu cel puţin 500 de ani înainte de cea de-a treia religie, budismul, care a ajuns în China din India. Influenţa culturilor şi religiilor occidentale şi indiene a făcut ca noi forme de neoconfucianism şi neotaoism să fuzioneze în acelaşi timp cu apariţia altor culte şi secte. Este important să le reamintesc cititorilor occidentali că taoismul şi confucianismul sunt de fapt chiao, învăţături chinezeşti, care nu reprezintă anumite doctrine religioase aşa cum ne place să le categorisim în Occident. Scriitorii şi creatorii acestor două noi filosofii au fost consideraţi ca o moştenire culturală colectivă a chinezilor.

Confucius sau K’ung Fu Tzu s-a născut în anul 551 î.Hr. În statul Lu, din China. A călătorit prin China pentru a-i sfătui pe conducătorii ţării. Învăţăturile şi scrierile sale aveau ca obiect moralitatea individuală, etica şi

exercitarea corectă a prerogativelor politice. Operele sale sacre canonizate conţin documente seculare, care preced confucianismul şi care făceau parte din planul de învăţământ educaţional de peste 2000 de ani. Numai după introducerea budismului în China, taoismul a urmat calea instituirii unor ordine monahale şi a unui canon sacru, atrăgându-i spre o nouă credinţă pe nou-convertiţi. Consemnarea evenimentelor istorice a început să fie practicată în China numai odată cu instaurarea dinastiei Shang, în jurul anului 1 600 î.Hr. Descoperirea unui mare număr de „oracole de os" ne pune la dispoziţie foarte multe informaţii despre credinţele religioase din timpurile străvechi ale dinastiei Shang. În jur de 100.000 de fragmente de oase şi de cochilii, acoperite de tot soiul de resturi, fac trimitere la spiritele regilor morţi. Acum ştim că oamenii de epoca preconfuciană, care datează de acum câteva mii de ani, credeau în spiritele care puteau interveni în procesele şi conflictele dintre ei, dar, cel mai important, „zeităţile dealurilor şi izvoarelor şi alţi zei erau veneraţi". Avem o legătură evidentă cu aceleaşi ritualuri antice din Sumer şi din Egipt, acolo unde regii erau jumătate oameni şi jumătate zei şi erau veneraţi ei înşişi ca zei de către oamenii obişnuiţi. Multe dintre aceste ritualuri au trecut în formele moderne ale religiei chinezeşti, menţinând un aer mistic, posibil chiar divin, în jurul regalităţii chinezeşti. La fel ca în Sumer, primii monarhi chinezi erau preoţi şi regi în acelaşi timp, care predicau războiul. Conducătorii din dinastia Chou credeau că au primit „un mandat din ceruri" ca să conducă. Regii trebuiau să execute sacrificii rituale ca să-i mulţumească pe zei şi să le spună zeilor despre îndeplinirea acestor ritualuri. De asemenea, primeau veşti de la zei ca să le comunice poporului. Chinezii aveau o structură ierarhică completă, care funcţiona „din ceruri până la rege, de la rege la lorzii feudali, de la lorzii feudali la sublorzii feudali,

de la sublorzii feudali la restul comunităţii". Regele avea controlul complet asupra pământurilor sale, dar ultimul cuvânt aparţinea „voinţei din Ceruri". Astfel era piramida feudală din timpul dinastiei Chou, care nu se deosebea foarte mult de structurile puse la punct de zeii sumerieni, care atestă sporirea caracterului violent al rasei umane aflate în expansiune, o caracteristică pe care zeii Anunnaki o manipulau cu foarte multă şiretenie.

Dovezile preistorice chinezeşti sunt foarte neclare, dar din aceste ritualuri străvechi reiese clar că zeii sumerieni erau la fel de activi şi în China de mii de ani, aşa cum fuseseră în toate zonele din lume unde apăruse civilizaţia. Învăţându-i pe oameni arta coabitării, agricultura, scrierea şi cu ajutorul diferitelor calităţi ale „zeului răspunzător", Anunnaki au înserat o diversitate culturală specifică, reprezentată prin muzică, dans, poezie, arhitectură şi altele. Poezia, cântecul şi dansul au jucat un rol important în ritualurile religioase din China, fiind evident inspirate de cultura vecină indiană, care era condusă de talentata zeiţă a iubirii Inanna/Ishtar. La fel ca în Sumer, preoţii erau şi războinici, care îşi protejau altarele sacre şi templele. Curţile Marelui Templu erau folosite pentru sacrificarea prizonierilor de război în faţa mulţimii adunate. În următorul fragment, extras dintr-o liturghie a templului, putem compara supunerea chinezilor faţă de „zeii din ceruri" cu felul în care erau veneraţi în Sumer:

Maiestuos fără de sfârşit Este cel ce locuieşte în ceruri Virtutea ta coboară-se Asupra ilustrului rege Wen Copleşeşte-i cu binecuvântări Pe sclavii tăi de pe Pământ...

Fie ca întotdeauna să ne temem de mânia Cerului Pentru a ne păstra acest privilegiu şi drumul nostru.

Este fascinant faptul că, indiferent de cât de îndepărtată şi de diversă ar putea fi cultura chineză faţă de cea occidentală, imaginea unui zeu care este temut de

adepţii săi şi care îşi va dezlănţui „mânia” asupra omului, pare să urmărească fiecare grup al primilor oameni din toate colţurile lumii chiar şi în prezent.

Confucius a trasat o serie de valori fundamentale:

Li: ritualurile, proprietatea, eticheta Hsiao: iubirea dintre membrii familiei Yi: simţul dreptăţii Xin: cinstea şi încrederea

Jen: bunăvoinţa faţă de alţii; cea mai înaltă virtute a confucianismului

Chung: loialitatea faţă de stat

Spre deosebire de multe religii, confucianismul este, în principal, un sistem etic cu ritualuri care au loc la momente importante din viaţa omului. Cele mai importante perioade recunoscute în tradiţia confucianistă sunt: naşterea, atingerea maturităţii, căsătoria şi moartea.

TAOISMUL:

ORIGINEA – ÎN JURUL ANULUI 440 î. HR.

În vreme ce filosofii „activişti” din China îşi pledau propriile teorii la curţile oraşelor, o nouă filosofie „Tăcută” se dezvolta în zona rurală. Problemele acestei filosofii nu aparţineau acestei lumi: căutau conştiinţa de sine şi autocultivarea prin intermediul practicii yoghine. Ei vedeau neschimbata „unicitate” ca fundament al unei lumi în schimbare. O numeau „Tao”. În vreme ce toţi filosofii antici chinezi vorbeau despre Tao, Tăcuţii vorbeau despre Taoism. În cele din urmă, aceşti taoişti au fost cei care au inspirat naşterea taoismului, o religie mistică.

Există două colecţii de lucrări taoiste care au supravieţuit erei filosofilor. Acestea sunt Chuang Tzu şi Lieh Tzu. Spre sfârşitul primei perioade, a apărut o nouă colecţie, Tao Te Ching (Calea şi Puterea ei). Aceste trei colecţii sunt cele mai vechi scrieri dintr-o colecţie vastă care formează canoanele taoiste. Deşi există îndoieli cu privire la adevărata identitate a lui Lao Tzu un contemporan de-al lui Confucius –, el este văzut ca

patriarh şi întemeietor al taoismului. În scrierea sa, *Tao Te Ching*, el descrie natura vieţii, calea către pace şi felul în care un conducător ar trebui să-şi conducă viaţa. Lao Tzu spera că va putea să ajute la stoparea războiului feudal neîncetat şi a altor conflicte din epoca sa. Taoismul a devenit religie în anul 440 î.Hr., atunci când a fost adoptat ca religie de stat. Tao ar putea fi tradus prin „cale”, care este o forţă care curge prin toată viaţa şi este cauza primă pentru toate lucrurile. Ţelul taoiştilor este ca toată lumea să se „contopească” cu Tao. Tai Chi este o tehnică de exerciţiu care foloseşte mişcări încete în mod deliberat şi este folosită pentru a echilibra fluxul de energie sau chi din corp. Una dintre credinţele desprinse din Chuang Tzu este aceea că un om „cu mai puţină cunoaştere” sau cu gânduri lumeşti nu poate concepe „marea cunoaştere” sau viziunea mistică. Această cunoaştere nu poate fi atinsă decât în stare de transă, cunoscută ca o stare de „pierdere a sinelui”. Oamenii trebuie să-şi dezvolte virtuţile şi să caute compasiunea, moderaţia şi umilinţa. Fiecare trebuie să-şi plănuiască acţiunile în avans şi să le îndeplinească prin cât mai puţine acţiuni. Yin (partea întunecată) şi yang (partea luminoasă) simbolizează o pereche de poli opuşi care se văd în Univers, cum ar fi bine şi rău, lumină şi întuneric, bărbat şi femeie. Vă face să vă gândiţi puţin la Războiul Stelelor? Impactul civilizaţiei umane deranjează echilibrul dintre yin şi yang. Taoiştii cred că oamenii sunt buni prin natura lor şi trebuie să fim buni unii cu alţii doar pentru că o astfel de purtare are şansele să devină reciprocă.

Legătura cu zeii Sumerului constă în descrierea taoistă a ceea ce ar trebui să se întâmple în starea de transă. Persoana ar trebui să pornească „într-o călătorie, zburând cu vântul”, purtat de un „car de nori”. Au existat câţiva oameni care au fost duşi pe tărâmurile cerului de către zeii Anunnaki: o experienţă de genul acesta le-a

schimbat vieţile. La întoarcere, s-au minunat de frumuseţea priveliştilor văzute de sus, de sentimentul de a zbura prin cer „printre norii cerului ca un vultur” şi alte descrieri poetice ale aventurilor lor. Atunci când astfel de poveşti sunt transmise de-a lungul mileniilor pe cale orală, au efecte diferite asupra diferiţilor oameni. Trebuie să fi existat un contact între practicanţii taoismului şi fraţii lor pământeni din Sumer, care au avut astfel de experienţe sub conducerea zeilor Anunnaki cu multă vreme în urmă. Un alt aspect interesant este acela că taoiştii cred că ciclul vieţii este format din cinci cicluri recurente care sunt reprezentate de cele cinci elemente: pământ, lemn, metal, foc şi apă. Fiecare element îl cucereşte pe predecesorul său în cicluri recurente. Este o trimitere foarte puternică spre credinţa incaşă în cele cinci Cicluri ale Vieţii. Este posibil ca zeii antici să aibă vreo legătură cu acest lucru? Din China până în Bolivia este o distanţă foarte mare, aşadar cum au reuşit filosofii să-şi intersecteze drumurile acum mii de ani, între America de Sud şi China?

Deci, Era Filosofilor din China a dat naştere confucianismului şi taoismului. Un gânditor taoist nonconformist, Mo Tzu, care a fost în acelaşi timp şi unul dintre marii filosofi din China antică, susţinea în faţa adepţilor săi conceptul de cer şi de zeu personal. Aceasta era o dezvoltare fascinantă într-o cultură obsedată de meditaţie, de vin şi yang şi chi. Dar această explozie culturală de căutare a unei relaţii personale cu zeul personal s-a infiltrat în noua societate. Ar fi putut să aibă ceva de-a face cu evenimentele descrise în tăbliţele sumeriene? Atunci când Marduk, zeul Egiptului, a călătorit prin lume, spunându-le oamenilor că este singurul şi cel mai mare zeu, terorizându-i pe oameni spre supunerea absolută şi cerându-le încredere, supunere şi frică? Biserica taoistă a mers până într-acolo încât a inventat ritualuri şi servicii pentru ispăşirea pedepselor. O situaţie

foarte asemănătoare cu genul relaţiei dintre zeii sumerieni şi adepţii lor. Era necesar să declari păcatele comunităţii tale în faţa zeilor pentru a primi iertare şi recompense din partea zeilor. Taoiştii trebuiau să plătească echivalentul a 45 de kilograme de orez pentru iertarea păcatelor şi toate păcatele lor erau înregistrate în scris, iar o copie era pusă la dispoziţia „cerurilor”. Un sistem perfect pentru a ţine socoteala sclavilor. Aceste informaţii sunt uluitoare. Se pare că acestea erau vremurile în care zeii brutali ai Sumerului veniseră în Răsărit ca să culeagă unele dintre roadele civilizaţiei umane creative construite de Inanna. Au adus cu ei obiceiuri mai barbare pe care le-au impus oamenilor din Orientul Apropiat. Zilele filosofilor apuseseră; la fel cum în Grecia erau ţinuţi la locul lor de zeii violenţi, noii zei ai Chinei şi ai Orientului îndepărtat au adus cu ei violenţa.

Se pare că promisiunile nemuririi, pe care Marduk le-a făcut faraonilor egipteni, s-au împrăştiat în întreaga lume; chiar şi taoiştii au devenit obsedaţi de nemurire. Evident, zeii omniprezenţi ai Sumerului erau acolo ca să se asigure că oamenii erau informaţi despre trecerea lor în viaţa de după, dacă se supuneau. Unii taoişti credeau chiar că puteau evita să moară şi puteau să treacă direct pe „tărâmul nemuritorilor”, respectând anumite reguli şi sisteme.

JAINISMUL:

ORIGINEA – ÎN JURUL ANULUI 420 Î. HR.

Jainismul prezenta multe asemănări cu hinduismul şi budismul şi s-a dezvoltat în aceeaşi parte a lumii. Jainiştii credeau în karma şi reîncarnare, la fel ca hinduşii, dar mai credeau că iluminarea şi eliberarea din acest ciclu nu pot fi atinse decât prin ascetism. Calitatea unui mare ascet ar putea proteja un oraş împotriva unui duşman, aşa că era lipsit de sens să ataci un asemenea oraş până când ascetul nu era corupt sau distrus. Există o poveste a unui ascet

care a generat nişte puteri atât de mari prin penitenţa sa încât i-a făcut pe zei să trimită o „domnişoară cerească” de o mare frumuseţe care să-l seducă şi să-i împrăştie puterea acumulată. Şi uite aşa o luăm de la capăt! Zeii din ceruri care se tot amestecau în viaţa omenirii. Am aflat din tăbliţele sumeriene că femeile Anunnaki sau „zeiţele”, aşa cum erau văzute de oameni, erau de o „frumuseţe care te lăsa fără suflare”. Odraslele lor, care fuseseră concepute cu muritorii de rând, erau la fel de frumoase. Iată un alt exemplu perfect în care mitologia îşi intersectează drumurile cu religiile populare şi totuşi ne cramponăm de ceea ce numim religie şi considerăm ceea ce pare inexplicabil drept „mit”. Foarte la îndemână. Jainismul urmăreşte aceleaşi credinţe ca şi alte religii: timpul este ciclic, universul este în creştere, declin, distrugere şi reconstrucţie în mod permanent. Legile lui Manu vorbesc despre cele Patru Vârste care se succed una după alta şi care merg înapoi în timp până la cea mai recentă renaştere a omenirii, care a avut loc acum aproximativ 12.000 de ani. Ce coincidenţă! Tăbliţele sumeriene nu spun acelaşi lucru? Atunci când Marele Potop a distrus lumea şi Noe (Ziusudra) a supravieţuit în arca sa ca să înceapă să repopuleze lumea din nou? Încă una dintre acele coincidenţe pe care istoricii le dau la o parte pur şi simplu!

Kalpa Sutra a lui Bhadrabahu – *Vieţile lui Ginas* – *Viaţa lui Mahāvīra*, tratează naşterea noului lor profet. Citim câteva lucruri remarcabile despre zeii acelor vremuri şi despre influenţa lor asupra oamenilor şi chiar despre interacţiunea dintre zei şi oameni. Dorinţa de a urca în ceruri este foarte puternică şi, asemenea sumerienilor, aceşti oameni venerau zeii din „reşedinţele celeste”. Zeii trebuie să-i fi convins pe locuitorii din această parte a lumii că erau păcătoşi, la fel cum au fost informaţi şi oamenii din Sumer:

Supunere către toţi Sfinţii din lume!

Această supunere încincită, care distruge toate păcatele, este dintre toate binecuvântările cea mai mare binecuvântare.

În acea perioadă, în acea epocă, venerabilul ascet Mahāvīra... unde a trăit timp de douăzeci de Sagaropamas până la terminarea *timpului alocat vieţii sale, a (naturii sale divine şi a existenţei sale) printre zei...*

Oh, zei preaiubiţi, care este, pentru a fi siguri, rezultatul fericit adus de aceste paisprezece măreţe visuri ilustre?

Dar ei îşi doreau educaţie de calitate şi hrană pentru noul profet care avea să se nască:

Şi acest copil, după trecerea copilăriei şi cu un intelect copt, ajuns la vârsta tinereţii... va învăţa fiinţa a şaizeci de categorii şi va stăpâni bine aritmetica, fonetica, ceremonialurile, gramatica, metrica, etimologia şi astronomia şi alte ştiinţe brahmanice şi monastice... Oh, zei preaiubiţi, totul este aşa cum aţi poruncit.

În acea vreme, în acea epocă, Sakra, conducătorul şi regele zeilor, cel care mânuia tunetul, distrugătorul oraşelor, interpretul a sute de sacrificii, cel cu o mie de ochi, Maghavan. cel care l-a pedepsit pe Daitya Paka, Domnul jumătăţii de sud a Pământului, stăpânul celor treizeci şi două de mii din locuinţele celeste... cel care poartă haine şi robe imaculate... ai cărui obraji sunt străbătuţi de linii fine şi strălucitoare de aur (cel mai prosper, cel mai strălucitor, cel mai măreţ, cel mai glorios, cel mai puternic şi cel mai fericit) ... din locuinţele celeste... acela care exercită şi păstrează conducerea supremă, guvernământul, administrarea, ghidarea, direcţia şi puterea suverană şi conducerea militară asupra celor treizeci şi două de mii de zei din locuinţele celeste, celor optzeci şi patru de mii de zei egali în rang cu el şi celor treizeci şi doi de zei şefi, celor patru gardieni ai lumii, celor opt regine principale şi a anturajului lor, celor trei

curţi, şapte armate şi a celor şapte comandanţi ai acestor armate.

Mă şochează faptul că acestea erau enunţurile exacte, cu foarte puţine îndoieli, din mintea autorului, cu privire la cine era responsabil pentru toate lucrurile şi la felul în care erau organizate toate structurile de putere de pe Pământ. În vreme ce aceste scrieri sunt sacre pentru milioane de oameni, unii istorici aroganţi le ignoră, ancorându-le conţinutul pe tărâmurile mitologiei. Cum este posibil acest lucru? Ori este o religie vie, transmisă de-a lungul a mii de ani sau toate aceste religii ar trebui să fie clasificate drept mit.

Conceputul ahimsa, al nonviolenţei, este un principiu fundamental al jainismului, pentru că orice act de violenţă împotriva unei fiinţe vii creează o karmă negativă care va afecta viaţa viitoare a celui care a făcut rău. A fost, de asemenea, şi unul dintre principiile predicate de Iisus, atunci când a apărut brusc în Canaan, în jurul vârstei de douăzeci şi nouă de ani. Totuşi, mulţi învăţaţi au negat că Iisus ar fi predicat vreodată despre conceptul de renaştere şi toate referinţele la acest subiect au fost înlăturate din Noul Testament. Fondatorul comunităţii jainiste a fost Vardhamana, ultimul jainist dintr-o serie de douăzeci şi patru care au trăit în estul Indiei. El a atins iluminarea după treizeci de ani de privaţiuni şi a săvârşit salekhana, postirea până la moarte, în anul 420 î.Hr. Poate vă mai amintiţi că Mahatma Gandhi a început să ţină acest post şi el, ca să-i determine pe războinicii musulmani şi hinduşi să înceteze luptele. Jianiştii urmează un regim alimentar numit fructianism. Asta presupune să mănânce doar ceea ce nu ar ucide planta sau animalul de la care se ia mâncarea.

ISLAMUL:

ORIGINEA – ÎN JURUL ANULUI 622 D.HR.

Islamul a fost fondat în jurul anului 622 d.Hr. de

către profetul Mahomed, în oraşul Medina. Islam este un cuvânt arab, care înseamnă „acceptare, renunţare, supunere sau dăruire”. Găsesc că această descriere este fascinantă, în principal pentru că aduce aminte de cuvintele dumnezeului violent din Vechiul Testament. Acest lucru nu ar trebui să ne surprindă, pentru că patriarhul credinţei musulmane este tot Avraam. Deşi Islamul este cea mai tânără dintre marile religii ale lumii, musulmanii nu o văd ca pe o religie nouă. Ei cred că este aceeaşi religie care a fost propovăduită de profeţii Avraam, David, Moise şi chiar Iisus, dar evreii şi creştinii au înţeles-o greşit. Data exactă a naşterii lui Mahomed nu este cunoscută, dar oamenii de ştiinţă au acceptat ideea că s-a născut la Meca, în jurul anului 570 d.Hr. Islamul îl consideră pe Mahomed ca fiind ultimul profet al cărui rol a fost acela de a da formă şi de a clarifica credinţa şi de a o purifica prin îndepărtarea ideilor care au fost adăugate din greşeală. S-a căsătorit cu o văduvă bogată, cu cincisprezece ani mai în vârstă decât el, şi a intrat sub influenţa învăţăturilor evreieşti şi creştine. Şi-a creat o reputaţie de om cinstit şi înţelept. La fel ca toţi arabii, şi Mahomed era membru al unui trib. Tribul de care aparţinea se numea Quraish, iar educaţia primită în acest trib a jucat un rol esenţial în misiunea sa de a uni Islamul în spatele unei noi filosofii.

În zona arabă preislamică, beduinii nu erau din cale afară de pioşi, dar aveau anumite practici religioase. Exista un număr de spirite şi demoni pe care trebuiau să-i împace (ale căror favoruri trebuiau să le câştige în mod regulat). Ceea ce este important de reţinut este faptul că erau foarte influenţaţi de „religia astrală” a anticului popor semit, ceea ce i-a dus la recunoaşterea zeităţilor asociate corpurilor cereşti. Cele mai multe dintre ele erau zeiţe, purtând nume ca al-Lat, al-Uzzah şi al-Manat. Tribul lui Mahomed nu făcea excepţie de la această regulă, membrii

tribului venerând o serie de zeităţi sau zei. Unul dintre zeii pe care îi venerau beduinii se numea Allah, dar nu era în niciun fel zeul principal şi, la acest moment, nu era foarte prezent, iar funcţia pe care o ocupa era mai degrabă anonimă. Devine evident faptul că, în cursul procesului de restructurare a Islamului, Mahomed nu a introdus un nume nou sau un „zeu” nou, ci era un zeu destul de bine înrădăcinat printre arabi şi beduini. Ceea ce mă uimeşte este felul în care oamenii, şi în special istoricii, pot face discriminări între aceşti zei arabi. În vreme ce unul dintre vechii zei mitologici care purta numele Allah a fost ridicat la statutul de zeu „suprem”, ceilalţi au fost retrogradaţi treptat şi au rămas în rangurile inferioare ale zeităţilor mitologice. Cum este posibil acest lucru? Istoricii noştri cunosc informaţii pe care noi nu le ştim? Sau este doar ignoranţa lor care se face simţită din nou?

Tribul Quirash era un trib puternic care a ajuns să preia controlul asupra Meccăi. Au construit altare sacre şi şi-au înălţat propriile zeităţi în oraş. Dar arabii au făcut şi pelerinaje la celelalte altare din peninsulă. Un loc popular de pelerinaj era un altar ridicat zeului al-Manat la Ukas, nu departe de Meca. Cel mai important centru de pelerinaj era o clădire rectangulară de piatră, cunoscută sub numele de Kaaba, în valea Meccăi. Zeul principal din Kaaba era Hubal, dar mai erau şi alţi zei asociaţi acestui altar. Pelerinajul preislamic la Kaaba, cu îndeplinirea ritualurilor specifice, constituie mare parte din ritualurile musulmane din prezent. Arabii îşi vizitau altarele în timpul anumitor luni din calendarul lunar, considerate sacre. În acest timp, toate luptele erau interzise, iar renunţarea la ostilităţi permitea comerţului să înflorească şi festivităţilor să aibă loc. Mahomed susţinea că el a fost un Hanif, membru al unui grup care credea că este descendentul spiritual al lui Avraam şi care era puternic inspirat de monoteism.

Acestea erau doar câteva dintre evenimentele care

au dus la întâlnirea lui Mahomed cu arhanghelul Gabriel şi la o parte din gândirea care a intrat în filosofia Islamului, înainte ca Mahomed să-şi primească chemarea, păgânismul arab arăta semne mari de decădere. Locuitorii Meccăi nu-l venerau numai pe Allah, ci şi o serie de alte zeităţi, la care se refereau cu numele de „fiicele lui Allah”. Acest lucru nu ar trebui să ne ia prin surprindere, pentru că şi restul omenirii făcea la fel în alte părţi ale lumii. Deşi Mahomed nu era de acord cu învăţăturile evreilor şi ale creştinilor, el a fost impresionat de conceptul de „un singur zeu” sau monoteism. Îi plăcea să se retragă într-o peşteră anume pe muntele Hira, ca să mediteze şi să se roage. Mahomed a negat că ar putea realiza miracole, dar a pretins că este un mesager al lui Dumnezeu însuşi. Circumstanţele în care Islamul şi-a primit scripturile sfinte sub forma *Coranului* sunt foarte interesante. Printre musulmani este îndeobşte acceptat faptul că Mahomed era analfabet, acesta fiind unul dintre „miracolele” asociate cu ajungerea unei cărţi complete la el. Într-una din zilele în care stătea în peşteră sau în afara peşterii sub un copac, nu se cunoaşte cu exactitate locul, arhanghelul Gabriel i s-a arătat lui Mohamed şi l-a pus să „Recite”. Următoarele rânduri sunt fascinante pentru că sunt aproape identice cu ceea ce ne spun tăbliţele sumeriene antice despre creaţia lui Adara. „Recită (citeşte) în numele Dumnezeului tău care l-a creat pe om din bucăţi însângerate… care în bazin l-a învăţat pe om ceea ce nu ştia”.

Cartea Facerii ne spune o poveste similară despre crearea lui Adam, dar descrierea cea mai vizuală pe care o avem despre această primă creaţie a omului provine din tăbliţele de argilă care preced *Biblia* şi *Coranul* cu mai mult de 4.000 de ani. Ele descriu cum zeii Anunnaki „l-au creat pe Adam din noroi african… şi culoarea pielii lui Adam a avea aceeaşi culoare întunecată precum cea a noroiului”. Dar ceea ce este cu adevărat îngrijorător este

felul în care „îngerul” l-a abordat pe Mahomed. Este scris că, după ce îngerul l-a pus pe Mahomed să „recite în numele Domnului”, Mahomed nu a răspuns, probabil din cauza fricii sau a confuziei, fiecare dintre noi poate să judece asta. Îngerul l-a luat de gât şi l-a scuturat violent în vreme ce i-a repetat porunca. După a doua comandă, Mahomed tot nu a răspuns, aşa că îngerul a început să-l sugrume până când Mahomed a fost de acord să facă ceea ce i s-a spus. Acum înţelegem perfect de ce Mahomed a fost „atât de perturbat de experienţa pe care a trăit-o” şi de ce prima dată a stat la îndoială, întrebându-se chiar dacă şi-a pierdut minţile sau dacă nu cumva este posedat de un spirit violent. Urmarea acestei experienţe şi o perioadă extinsă de revelaţii l-au făcut pe Mohamed să termine de scris opera completă, cunoscută de musulmani drept „cuvintele neîndoielnice ale lui Dumnezeu însuşi”, *Coranul*.

Mi s-a spus o poveste diferită, una în care Mahomed a mers în peşteră, unde a stat patruzeci de zile şi în acest răstimp a scris cuvintele care i-au fost dictate de înger. Aceasta pare să fie varianta populară a unui basm, nu ceea ce s-a întâmplat de fapt. Cunoaşterea care i-a fost încredinţată lui Mahomed în peşteră i-a venit sub forma unor revelaţii, de-a lungul unei perioade îndelungate, nu s-a întâmplat totul

98 mi-l MQC! ICiiingll deodată. Se spune că vorbele îngerului erau „înscrise în inima lui” şi astfel el şi le-a putut aduce aminte imediat şi le-a recitat într-un moment de inspiraţie. De-a lungul vieţii lui Mahomed, aceste versete i se revelau din când în când, iar el le scria pe frunze de palmier, pietre sau alt material pe care îl avea la îndemână. În traducerea în limba engleză a *Coranului*, N.J. Dawood îl descrie ca „prima şi de la distanţă cea mai frumoasă lucrare de proză clasică arabă”. Culegerea finală a revelaţiilor lui Mahomed în *Coran* a fost realizată în

timpul califarului lui Umar, cel de-al doilea Calif, dar versiunea autorizată a fost definitivată de-abia în timpul califatului lui Uthman, succesorul lui Umar, între anii 644 d.Hr. şi 656 d.Hr.

Cele două texte sacre ale Islamului sunt *Coranul*, care sunt vorbele lui Allah, „Singurul şi Unicul Dumnezeu”, aşa cum i-au fost date lui Mahomed, şi *Haditul*, care este o culegere a proverbelor lui Mahomed. Deşi musulmanii l-au acceptat pe Iisus ca profet, ei îi acuză pe creştini de blasfemie, pentru că îl venerează ca fiind fiul lui Dumnezeu, deşi li s-a poruncit strict „să nu venereze pe nimeni decât pe Dumnezeu”. Însă lui Mahomed nu i-a fost uşor la începutul activităţii de predicare. La început, locuitorii din Meca l-au ignorat, dar, pe măsură ce numărul adepţilor săi a crescut, au început să se teamă de el. În cele din urmă, au început să i se opună, iar Mahomed a început să fie urât la Meca. Nivelul intoleranţei a crescut atât de mult, încât în anul 622 d.Hr. Mahomed şi adepţii săi au fost forţaţi să părăsească Meca. Din fericire, a reuşit să negocieze un aranjament favorabil cu liderii unui oraş numit Yathrib, unde au fost primiţi şi li s-a acordat protecţie. Curând după aceea, Yathrib a devenit cunoscut ca Medina, omul profetului. De vreme ce a fost un moment decisiv în viaţa şi soarta lui Mahomed şi a adepţilor săi, a fost adoptat ca moment de început al calendarului islamic, iar emigrarea sa de la Meca a devenit cunoscută sub numele de hegira.

Din acest moment, Mahomed a predicat că singurul Dumnezeu, cel care a creat universul, şi-a instaurat ordinea, controlând el însuşi credinţa. Allah cere doar suveranitatea şi supunerea la ordinele sale. Ororile care îi aşteptau pe cei care nu se supuneau sau cei care nu erau recunoscători faţă de Allah au fost înfăţişate cu mare emfază. *Coranul* vorbeşte cu însufleţire despre chinurile iadului şi descrie un scenariu îngrozitor a ceea ce li se va

întâmpla acelora care nu se supun cuvântului lui Allah. Vă sună cunoscut? Eu, de exemplu, nu văd nicio diferenţă între ceea ce le spunea oamenilor dumnezeul din Vechiul Testament şi cuvintele pe care Allah le spune în *Coran*. Am mai spus că Vechiul Testament mi se pare o carte foarte înfricoşătoare. Dar numai după ce am citit *Coranul* mi-a dat seama că este mai înfricoşător. Să nu vorbesc în vânt: pe cei care nu au citit *Coranul* îi îndemn să o facă şi apoi să se întrebe dacă nu s-au înfricoşat. Depăşeşte cu mult *Biblia*. Dumnezeul violent şi răzbunător este ridicat pe culmi şi mai înalte în *Coran*. Este surprinzător felul în care se aseamănă promisiunile făcute celor drepţi cele din *Biblie*, care vorbesc despre rai şi paradis. În cartea Vânturilor din *Coran* se spune că, „atunci când va veni ziua judecăţii… cei drepţi vor locui printre grădinile cu fântâni, pentru că ei au făcut lucruri bune”. Ziua judecăţii din *Biblie* îşi găseşte ecoul în cartea Reînvierii din *Coran*, care povesteşte despre ziua reînvierii: „Nu va exista nicio ascunzătoare. Pentru că în acea zi toţi se vor întoarce către Domnul. Omului i se vor arăta toate faptele sale în acea zi, de la prima până la ultima. Adevărat, omul va depune mărturie împotriva sa, invocând toate scuzele… în acea zi vor fi feţe vesele care vor căuta spre Domnul lor. În acea zi vor fi feţe triste, care vor arăta multă durere”.

Este clar că dumnezeul din *Biblie* şi cel din *Coran* trebuie să fi fost înrudiţi. Şi chiar sunt, pentru că Avraam este patriarhul Islamului, la fel ca şi al evreilor şi creştinilor şi atunci şi dumnezeul trebuie să fie unul şi acelaşi! Par să predice aceeaşi moarte şi distrugere a omenirii la fiecare moment. Fiecare propoziţie şi fiecare aluzie sunt pline de acel factor de control premeditat de care numai oamenii sunt capabili. Ameninţările constante împotriva omenirii ne duc cu gândul la un individ nesigur pe el, care încearcă disperat să-şi impună autoritatea în faţa unei specii mai puţin evoluate pe care a creat-o el

însuşi. Felul în care Avraam a interacţionat cu dumnezeul din *Biblie* îşi găseşte corespondenţa după mai bine de 2 600 de ani în relaţia dintre omenire şi dumnezeul din *Coran*. În vreme ce Iisus l-a transformat pe dumnezeul răzbunător din Vechiul Testament într-un dumnezeu al iubirii şi iertării, bieţii musulmani au fost târâţi înapoi în timp la mentalitatea lui Avraam, iar noul lor dumnezeu a devenit şi mai schizofrenic. „Dumnezeul milei, cel plin de graţie, cel milos", dar, în acelaşi timp şi „dumnezeul pedepsei". Brusc, problema egalităţii tuturor oamenilor, pe care a predicat-o profetul Iisus, a fost depăşită de noul cuvânt al lui dumnezeu, care ne-a spus că femeile nu sunt chiar egale cu bărbaţii. Există indicaţii clare despre felul în care trebuie tratată o femeie care comite diverse neglijenţe şi că mărturia unei femei nu este la fel de puternică precum cea a unui bărbat. În cartea Sura II Bagara, ni se reaminteşte că „dumnezeu este duşmanul necredincioşilor". Mi se pare foarte neplăcut şi înspăimântător să fiu bombardat cu ameninţări în fiecare pagină a *Coranului* despre felul în care dumnezeu îi va pedepsi pe necredincioşi şi, în acelaşi paragraf, să ni se spună că, „dacă te temi de Dumnezeu, el îţi da salvarea şi curăţirea de păcate şi te va ierta".

Se pare că nimic nu s-a schimbat şi că zeii manipulatori Anunnaki încă încercau să păstreze ceea ce obţinuseră pe Pământ. Dar Strânsoarea lor slăbea puţin câte puţin pe măsură ce oamenii se iluminau şi deveneau mai evoluaţi şi mai educaţi, Omenirea privea spre măreţul tărâm spiritual şi îşi dădea seama că zeii violenţi ai trecutului, care pretindeau să fie adoraţi, care pretindeau să deţină puterea absolută, ar fi putut fi zeii omului primitiv, şi nu adevăratul Dumnezeu al universului. Singura cale prin care aceşti zei şi-ar fi putut impune autoritatea asupra omenirii era singura cale pe care o cunoşteau din activităţile lor trecute: forţa brută, violenţa,

promisiunea recompenselor pentru cei care se supuneau ordinele şi pedepse pentru cei care nu se supuneau.

Comportamentul inexplicabil al „îngerilor" din *Biblie* – atunci când distrug oraşe, îi pedepsesc pe păcătoşi, îi lovesc pe cei nedrepţi şi altele asemenea – pare să se continue în felul în care „arhanghelul Gabriel" l-a atacat pe Mahomed şi l-a forţat să se supună. Să fim sinceri, îngerii din acele vremuri erau personaje foarte înfricoşătoare, părând a fi asemănătoare cu oamenii din punct de vedere fizic. Unde au dispărut cu toţii? Aproape întotdeauna sunt descrişi fiind înarmaţi cu o armă îngrozitoare care le permitea să facă orice fel de distrugere sau să controleze orice situaţie care ar fi putut apărea printre oameni, cum ar fi cea din Sodoma. *Coranul* îi numeşte pe oameni „muritori" ca şi cum ar mai exista un grup de nemuritori pe Pământ. „Atunci când prezenţa muritorilor este blestemată, iar luna a eclipsat…"

Indiferent cât de tare încercăm să ignorăm activităţile desfăşurate de zeii sumerieni, ele se strecoară în fiecare crevasă a religiilor lumii. Pur şi simplu nu le putem ocoli. Partea cea mai rea a interacţiunii lor cu oamenii şi a controlului pe care l-au exercitat atâtea mii de ani este că ne-au distrus complet aptitudinea de a face distincţia între „dumnezeu" şi „Dumnezeu". În ultimii 2000 de ani, zeii Anunnaki de pe Pământ au trebuit să recurgă la măsuri extreme într-o ultimă încercare de controlare a oamenilor prin frică. Cu siguranţă au făcut o treabă bună, pentru că, una câte una, religiile au căzut pradă victimizării brutale a omenirii de către zeii sumerieni. În cartea Ya Sin din *Coran*, citim o descriere foarte asemănătoare cu cea făcută de tăbliţele sumeriene, despre felul în care Adam a fost creat prin secţionarea moleculară a ADN-ului şi inseminarea artificială. *Coranul* spune: „Omul nu este conştient că l-am creat dintr-un mic embrion?" Dar povestea este detaliată în Cartea

Credincioşilor, acolo unde „dumnezeu” repetă aproape perfect ceea ce ne spun şi tăbliţele sumeriene. „Mai întâi l-am creat pe om dintr-un amestec de noroi, apoi am plasat în el un embrion, într-un mediu securizat. Embrionul era extras dintr-un cheag de sânge, iar cheagul, dintr-o bucată de carne. Le-am transformat în oase, apoi am îmbrăcat oasele în carne...” Aceste cuvinte sunt pur şi simplu uimitoare atunci când sunt comparate cu povestea biblică a naşterii lui Adam, dar şi mai inexplicabile atunci când sunt comparate cu tăbliţele sumeriene, care au fost scrise cu 3.000 de ani înainte de Mahomed. Însă ultima parte a acestui verset din *Coran* ne trimite o undă de neîncredere prin tot corpul. Aşa cum tăbliţele sumeriene vorbesc despre crearea unei alte specii sau a unei noi fiinţe pe care o numesc muncitor primitiv, la fel spune şi *Coranul*: „... şi aşa am adus la viaţă o altă fiinţă”.

Sunt convins că toţi imamii şi toţi predicatorii vor obiecta asupra folosirii particulei am, ca fiind felul în care Dumnezeu vorbeşte despre sine. Mi se pare ciudată folosirea inconsecventă a acestui termen care este prezent mai ales în partea care vorbeşte despre „crearea omului”. Tăbliţele sumeriene descriu clar cum creaţia a fost făcută de trei zei Anunnaki, unde este folosită particula am. Dacă arhanghelul Gabriel era un mesager al lui Marduk, fiul lui Enki, cel care s-a proclamat dumnezeu deasupra tuturor cu siguranţă că i-ar fi transmis mesajul lui Mahomed folosind aceşti termeni. Indiferent de felul în care privim religiile lumii, zeii antici sumerieni erau ominiprezenţi, făcând acelaşi gen de lucruri, uşor de recunoscut, care ne devin foarte familiare, pe măsură ce descifrăm vechile tăbliţe de argilă şi le comparăm cu toate aşa-zisele cărţi sacre ale celorlalte religii.

SIKHISMUL:

ORIGINEA – ÎN JURUL ANULUI 1500 D.HR.

Sikhismul este a noua religie ca mărime din lume,

având peste 23 de milioane de adepţi. Această religie relativ nouă a fost fondată de Shri Guru Nanak Dev Ji, în zona Punjab, care astăzi traversează India spre Pakistan. Shri Guru Nanak Dev Ji s-a născut în anul 1469, cel mai probabil în satul Talvandi, aflat la aproximativ 64 de kilometri sud-vest de Lahore. La un moment dat, în cursul anului 1500, a început să ducă viaţa unui ascet rătăcitor, călătorind prin toată India şi poate chiar şi mai departe, timp de mulţi ani. Călătoriile sale sunt foarte bine documentate într-o colecţie de scrieri numite Janam-sakhis. Învăţăturile lui Guru Nanak ar putea fi descrise superficial ca un amestec de tradiţie hindusă şi credinţă musulmană, dar acest gen de reprezentare ar putea fi interpretată greşit cu uşurinţă, aşa că trebuie să fim atenţi să nu simplificăm lucrurile chiar aşa de uşor. Nanak a fost suficient de norocos să primească o parcelă de pământ pe malurile răului Ravi şi acolo a întemeiat satul Kartapur. Nanak şi-a petrecut cea mai mare parte a vieţii în acest sat, până la moartea sa din anul 1539 d.Hr., dată asupra căreia au căzut de acord cei mai mulţi învăţaţi.

Gurul a avut o viziune în urma căreia a început să predice „calea către iluminare şi Dumnezeu, prin meditaţia interioară”. Adepţii acestei religii cred într-o singură formă a lui Dumnezeu, pe care o pomenesc sub diverse nume, unul dintre ele fiind Nirankar, „Cel fără formă”, care poate fi cunoscut prin intermediul meditaţiei, inclusiv prin yoga tantrică. Ei se roagă de mai multe ori pe zi şi le este interzis să venereze idoli. Nanak a abordat vechea întrebare, „Cum îl poate cunoaşte cineva pe Dumnezeu?”, răspunzând astfel: „Nimeni nu-l poate cunoaşte pe Dumnezeu, pentru că Dumnezeu în plenitudinea sa este dincolo de puterea de înţelegere a muritorilor”. Dar l-a descris pe Dumnezeu ca sarab viapak, care înseamnă „prezent peste tot” şi „vizibil pentru ochiul unei persoane trezite spiritual”. Acesta este un punct de cotitură în

dezvăluirea religiilor lumii, pentru că Guru a pretins că printr-o asemenea „spiritualitate trezită” oamenii ar putea comunica cu Dumnezeu, dar numai dacă ar respecta cu rigurozitate nişte principii. El a predicat că principalul obstacol în calea salvării este condiţia umană. Mai departe, a spus că oamenii sunt ţinuţi prizonieri de ciclurile nesfârşite ale vieţii şi morţii, din cauza ataşamentului lor pentru lucrurile lumeşti. Astfel de oameni sunt numiţi victimele maya. Guru Nanak a explicat că oamenii trebuie să înţeleagă ordinea divină a universului, atât în termeni fizici, cât şi spirituali şi că ar trebui să se străduiască să se pună ei înşişi în armonie cu acestea. Disciplina acestei religii se îndepărtează de practicile comune ale celor mai multe religii, cum ar fi templele rituale, moscheile de închinare, pelerinajele şi aşa mai departe. „Singura casă acceptabilă pentru închinare este inima omului”. Dacă aplicăm principiile *n-am siram* aşa cum au fost predicate de guru, vom experimenta „înălţarea către Dumnezeu” şi „înălţarea în Dumnezeu”. Adepţii religiei cred în karma şi samsara (reîncarnarea sufletului sau renaşterea într-un nou corp) la fel ca hinduşii, dar resping sistemul castelor. Ei cred că toţi oamenii sunt egali în ochii lui Dumnezeu.

Sikhşii au două cărţi de scripturi sfinte. Prima dintre ele, intitulată Adi Granth, pare să aibă mai multă greutate şi este lucrarea canonică, fără nicio îndoială. Cea de-a doua şi ultima culegere, Dasan Granth, are şi ea o importanţă distinctă. După moartea lui Guru Nanak, mişcarea Sikh a fost condusă de o serie de nouă Guru, care au fost priviţi ca reîncarnarea lui Guru Nanak, ei conducând până în 1708, fiecare aducându-şi o contribuţie scrisă la scripturile sacre. Textul final, intitulat Shri Guru Granth Sahib, a fost compilat de cel de-al zecelea Guru, Gobind Singh. Este format din imnuri şi scrieri ale primilor zece Guru, alături de texte diferite, aparţinând sfinţilor

musulmani şi hinduşi. Textul sfânt este considerat cel de-al unsprezecelea şi ultimul scris de Guru. În 1931, învăţaţii Sikh au început să lucreze la Rent Maryada, un cod de conduită şi condiţii, care conţine 27 de articole.

Articolul I conţine definiţia unui Sikh:

Orice fiinţă umană care crede cu tărie: *într-o singură Fiinţa Nemuritoare*.

10 Guru, de la Guru Nanak Dev la Guru Gobind Singh.

Guru Granth sahib.

Rostirile şi învăţăturile celor 10 Guru şi botezul lăsatposterioritătii de cel de-al zecelea Guru, care nu depune jurământ de credinţă faţă de o altă religie, acela este un Sikh.

Următoarele fragmente sunt preluate din traducerea scrierilor lui Sri Guru Granth Sahib, care a fost realizată de dr. Şanţ Singh Khalsa. Cuvintele înfăţişează din nou aceeaşi obsesie a unui dumnezeu schizofrenic, cu multe influenţe din *Coran* şi cu alte influenţe evidente preluate din hinduism. Dar, până la urmă, unde ne duc aceste incantaţii şi meditaţii? Am sentimentul că aceasta este o continuare a fricii faţă de dumnezeul violent, aşa cum a fost cunoscut în timpurile biblice şi înainte, acelaşi dumnezeu care i-a făcut pe egipteni să fie atât de înfricoşaţi şi supuşi. Deşi această religie este bine împachetată în mantia nonviolenţei, dumnezeul ei îşi rezervă dreptul de a împărţi pedepse atunci când le consideră potrivite. Versurile par să fie înfăşurate într-o haină autoprotectoare, în faţa unei posibile pedepse, aşa că să psalmodiem frazele, în cazul în care vrem să părem pioşi:

Stăpânul Domn, stăpânul Universului, este infinit şi de neatins; Dumnezeu este Domnul preaplin din toate. Îngerii, Siddhaşii, fiinţele de o spiritualitate perfectă, heralzii cereşti şi cântăreţii celeşti, meditează la Tine.

Demonii Yakhsha, păzitorii comorilor divine şi Kinnarşii, dansatorii zeului bogăţiei cântă Laudele tale glorioase. Milioane de indraşi şi nenumăraţi zei şi fiinţe supraomeneşti meditează la Stăpânul Domn şi îi celebrează Laudele.

Domnul milos este Stăpânul celor nestăpâniţi, oh, Nanak; cine se alătură lui Saash Sangat, însoţitorului Sfântului, acela este salvat.

Milioane de zei şi zeiţe ale bogăţiei servesc Domnului în toate felurile. Fiinţele vizibile şi invizibile îl slujesc cu adoraţie… toate formele creaţiei şi toate neamurile meditează la El, acum şi pentru totdeauna… El este purificatorul păcătoşilor, Iubitorul Sfinţilor săi; atât cât ne-a arătat Dumnezeu, tot atât putem să spunem cu gurile noastre… suntem cu toţii cerşetori, El este singurul Dătător; El nu este departe, ci este cu noi, omniprezent. Preaslăviţi-l pe Naam, Numele Stăpânului Universului; nu fiţi delăsători… şi nu veţi merge în Oraşul Morţii. Durerea, necazul şi frica nu vă vor atinge; gândiţi-vă la Naam şi veţi găsi pacea veşnică. Cu fiecare respiraţie, adoraţi-L prin închinare, gândiţi-vă la Domnul cu mintea şi cu vorba voastră. Oh, Stăpâne milostiv şi bun, comoară a esenţei sublime, comoară a excelenţei, primeşte-mă în serviciul Tău… Naam este Curăţitorul celor păcătoşi, Numele Pur al Domnului Neprihănit. Întunecimea îndoielii este alungată de înţelepciunea spirituală vindecătoare a Gurului. Prin pomada vindecătoare a înţelepciunii spirituale a Gurului poate fi cunoscut Domnul Neprihănit, cel care străbate apa, pământul şi cerul.

Şi, dacă el se aşază în inimă, amărăciunea dispare pentru totdeauna.

Înţelepciunea omnipotentului Domn şi Stăpân este de nepătruns; El este distrugătorul tuturor fricilor… Stăpânul domn îi salvează până şi pe păcătoşi. Aşa sunt salvaţi mulţi; ei traversează înfricoşătoarea lume – ocean,

contemplându-l pe Naam, Numele Domnului. La început şi la sfârşit, nenumăraţi sunt aceia care-L caută… şi îmbrăţişează protecţia Domnului Universului, cel milos… Domnul este Iubitul adepţilor Săi; acesta este felul Său. În orice moment în care Sfinţii îl preaslăvesc pe Domnul, El se arată. Dumnezeu se amestecă cu adepţii săi în felul Său natural şi le rezolvă problemele.

BAHA'I:

ORIGINEA – ÎN JURUL ANULUI 1863 D.HR.

Religia Baha'i s-a desprins din Islam în secolul al XIX-lea, bazându-se pe învăţăturile lui Baha'u llah şi a devenit o religie mondială distinctă, cu peste şase milioane de adepţi. Nu trebuie să citim mult din scripturile Baha'i ca să ne dăm seama că obsesia umană de a-i face pe plac unui dumnezeu violent şi răzbunător este prezentă şi aici la fel ca în majoritatea religiilor lumii. Iată un exemplu succint a ceea ce vreau să spun. A se vedea frica servilă latentă, care marchează relaţiile de tip „stăpân – sclav", pe care le-au stabilit zeii Anunnaki din timpurile străvechi. Acesta este un fragment din Epistola Fiului Lupului, care subliniază starea de păcat în care se găseşte omenirea, amintindu-le rapid oamenilor că, dacă „le este teamă şi se supun", vor fi scutiţi de o răzbunare groaznică:

Vai, vai, de neascultarea şi de ruşinea mea, şi de păcătoşenia mea, şi de faptele mele greşite care m-au ţinut în adâncurile oceanului departe de unitatea şi înţelegerea din marea milei Tale.

Din nou vai. vai! Şi din nou vai, vai! pentru mizerabila şi amarnicia păcatelor mele!

Tu, cel care m-ai făcut în fiinţă, Dumnezeul meu, pentru a *ŢI purta cuvântul şi pentru a-ţi susţine Cauza.*

Adepţii acestei religii cred că Dumnezeu a trimis nouă mari profeţi în lume, prin intermediul cărora Sfântul Duh a dezvăluit „Cuvântul lui Dumnezeu". Ei au dat naştere tuturor religiilor importante. Diferenţele din

învăţăturile fiecărui profet se datorează necesităţilor pe care le avea societatea umană în acele vremuri şi au fost adaptate la nivelul de revelare pe care-l putea tolera omenirea la acea vreme. Această fundamentare este foarte interesantă, în special dacă privim la reversul aparent al „comestibilităţii" revelaţiilor care au urmat creştinismului. Totul pare să fi început de acolo, prin intermediul conflictelor dintre musulmani şi creştini, până la distrugerea cunoaşterii care a avut loc în Evul Mediu întunecat. Adepţii religiei baha'i susţin egalitatea dintre rase şi între sexe, libertatea de expresie şi, în principiu, pacea mondială şi o conducere mondială a lumii. Ei cred că o singură formă de conducere, al cărei şef ar fi Baha'i, va fi instaurată la un moment dat în viitor. Religia nu încearcă să conserve trecutul, ci îmbrăţişează descoperirile ştiinţifice. Adepţii ei cred că orice persoană are un suflet nemuritor, care nu poate muri, dar care este liber să călătorească după moarte prin lumea spirituală. Această filosofie pare să fie în contrast cu relaţia de frică faţă de dumnezeu, pe care unele dintre scrierile baha'i o portretizează. Trebuie să adaug că această religie pare foarte interesantă, pentru că pare să forţeze limitele gândirii progresive, inclusiv cunoştinţele nou-dobândite din domeniile ştiinţei şi astronomiei şi, în acelaşi timp, mai există încercări disperate de a se ţine de dogmele vechi împrumutate din alte religii. Adepţii religiei par să se mândrească, pentru că aceasta reprezintă religia cea mai progresistă, pregătită să ducă omenirea într-o nouă eră. Următorul fragment, preluat din introducerea celei mai sacre cărţi baha'i, *Kitab-i-Aqdas*, creează un conflict între vechile şi noile filosofii, în principal pentru că vrea să se îndepărteze cu disperare de „vechi" şi să îmbrăţişeze „noul". Şi totuşi dovedeşte că întreaga sa doctrină este bazată complet pe fundaţiile religiilor cu „dogme vechi". Cum ar putea una să le reconcilieze pe celelalte două? Nu

mă pot abţine să nu mă întreb dacă moştenirea şireţilor şi manipulatorilor zei Anunnaki nu se află cumva deghizată în spatele acestei atractive mişcări religioase. Iată un fragment din textele sacre preluat de pe site-ul Texte Sacre (www.sacred-texts.com)

Dintre cele peste o sută de volume care adună Scrierile sacre ale lui Baha'u llah, Kitab-i-Aqdas are o importanţă anume. „Să construim o întreagă lume nouă" reprezintă sloganul şi provocarea mesajului Său, iar Kitab-i-Aqdas este creuzetul viitoarei civilizaţii lumeşti pe care Baha'u llah a venit să o ridice. Fundamentele ei sunt poziţionate puternic de vechile religii, pentru că, aşa cum spune Baha'u llah, „aceasta este credinţa neschimbată în Dumnezeu, neschimbată în trecut, neschimbată în viitor". În această Revelaţie, conceptele trecutului sunt aduse la un nou nivel de înţelegere, iar legile sociale sunt modificate ca să se potrivească noii generaţii care se naşte şi sunt croite ca să ducă mai departe omenirea într-o civilizaţie a splendorilor care cu greu pot fi imaginate. În reafirmarea valabilităţii marilor religii din trecut. Kitab-i-Aqdas reiterează acele adevăruri eterne, rostite de către toţi Mesagerii Divin: unicitatea lui Dumnezeu, iubirea faţă de aproape, şi ţelul moral al vieţii pe Pământ.

În acelaşi timp, înlătură acele elemente din codurile religioase vechi care acum constituie obstacole în calea începutului unificării lumii şi a reconstrucţiei societăţii umane.

Acest capitol despre religie a fost greu de construit şi a cerut un consum de energie ridicat, nu pentru a produce un glosar al religiilor, care să fie redus la câteva pagini de ficţiune. Dar, în cele din urmă, trebuie să fiu brutal de sincer şi să spun că nu merită să fie mai mult decât ficţiune. Cantitatea de istorie şi cultură care înconjoară fiecare religie este uimitoare. Până la urmă, acestea sunt fundamentele propriilor comunităţi. Nu este ironic?

Ingredientul activ pentru conflicte şi războaie este fundamentul oricărei societăţi. Destul de paradoxal? Pe cât de mult am încercat să extrag esenţa necesară ca să stimulez mintea cititorului şi să-i arăt clar confuzia care le ţine legate pe toate laolaltă, mai sunt multe de spus şi de explorat. Dar este foarte evident că toate religiile au câteva simptome comune. Căutarea neîncetată a ceva, care aminteşte de vechii marinari porniţi în căutarea capătului lumii, referirile constante la fiinţe fantastice, înzestrate cu puteri uimitoare, fiecare dintre ele crezând că deţin răspunsul; niciuna dintre ele necăutând în trecut cu mintea clară pentru a vedea încotro ne îndreptăm. Acele religii care apelează la trecutul omenirii fac asta numai cu anumite motive, în general ca să dovedească netemeinicia celorlalte şi, în acelaşi timp, să-şi consolideze reputaţia de „a fi singura religie”. Rezultatul acestei activităţi febrile m-a aruncat într-un mare vid de nesiguranţă, mai mare decât acela în care mă aflam atunci când am început să studiez religiile noastre fantastice. Ne aflăm în permanenţă în faţa unui dumnezeu brutal şi egoist, care impune tot felul de greutăţi oamenilor, care îşi schimbă numele şi face acelaşi lucru pretutindeni. Sau care îi înrobeşte pe oamenii de pe această planetă într-un ciclu nesfârşit de nebunie a karmei, cu speranţa ciudată că oamenii ignoranţi vor învăţa din propriile greşeli. Cum ar putea să înveţe din propriile greşeli dacă se întorc mereu în acelaşi loc, mai proşti decât fuseseră înainte?

Adevărata faţă a lui Dumnezeu nu a fost dezvăluită, originile noastre nu au fost explicate, încă nu ştim cine suntem, de unde venim şi de ce suntem aici. Vorbesc despre fapte adevărate, şi nu despre basmele şi poveştile oripilante care i-au ţinut prea mult timp înrobiţi pe oameni. Aceste rezumate ale aşa-ziselor religii sfinte vă dau un sentiment de încredere că avem totul sub control? Mi-e teamă că fac exact opusul. Expun clar insecuritatea

omenirii şi lupta noastră constantă pentru aflarea adevărului despre noi înşine. Dar totul este bine împachetat în siropuri cu arome diferite care, cel mai probabil, au cauzat un sindrom de diabet global, care ne face să ne pierdem orientarea şi simţurile. Este sigur că răspunsurile la problemele noastre nu sunt de găsit în dogmele religiilor inventate de oameni?

2

Mituri şi minciuni

Zeii vii îmi aduc aminte foarte bine prima zi în care am descoperit o poveste despre zeii mitologici din preistorie şi despre aventurile lor. Mi se părea cel mai frumos basm şi avea un aer misterios care-l făcea să pară mai real decât orice altă poveste pe care o auzisem până atunci. Personajele erau atât de bine definite, încât nu m-am putut abţine să nu-mi imaginez că sunt reale. Zburând prin cer, traversând lumea într-o clipită, provocând ploaie şi tunete şi aducând iubirea şi fertilitatea oamenilor în vreme ce erau mereu angrenaţi într-o luptă continuă pentru o cauză dreaptă. Am fost atras în principal de zeii greci, zeii romani şi zeii egipteni. Deşi mi s-a spus cu diverse ocazii că nu sunt reali şi că erau doar zeităţi care s-au născut din imaginaţia bogată a oamenilor, de-a lungul a mii de ani, am refuzat să cred asta. Mi-am dorit să cred că aceşti zei antici erau reali. Erau atât de maiestuoşi, atotştiutori, atotputernici, cu palate extravagante, aflate în locuri secrete din întreaga lume, acolo unde omul nu ajunsese niciodată. Cu cât auzeam mai mult aceste poveşti, cu atât mai mult îmi doream ca ele să fie adevărate. Nu voi şti niciodată care era motivaţia mea, dar cred că era gândul de a atinge ceea ce nu putea fi atins. Zeiţele păreau întotdeauna atât de frumoase, încât mă atrăgeau foarte mult, chiar dacă eram un copil. În ceea ce mă priveşte, acei zei şi zeiţe magnifici locuiau într-un loc secret din lume, care era foarte bine ascuns de oameni şi care ar fi

fost ţinut secret pentru totdeauna. Am fost atât de atras de aceşti zei, încât mi-am consumat întreaga adolescenţă şi am scris numeroase cântece despre ei, de la Zeus cel atotputernic la Venus, frumoasa zeiţă a iubirii şi fantezia ultimă a oricărui bărbat, de la Bachus, Mercur, Tor, Apollo şi chiar teribilul Belzebut. Am vrut să imortalizez aceste personaje excepţionale în felul meu.

Ulterior, am considerat asta ca fiind un comportament ciudat şi m-a intrigat de ce mi-au creat o impresie atât de puternică şi de ce m-am comportat în acest fel. Pe măsură ce anii mi-au tocit şansele de a fi impresionat, am început să mă întreb care ar fi şansele ca undeva în trecutul îndepărtat asemenea zeităţi să fi existat cu adevărat pe Pământ şi să nu fi fost doar personaje de basm. Sunt sigur că mă număr printre milioanele de ciudaţi care au avut astfel de gânduri la un moment dat. Dar profesorii mei de istorie au fost neclintiţi în afirmaţiile lor că aceşti zei erau cu siguranţă personaje imaginare, inventate de oamenii simpli care aveau nevoie de ceva în care să creadă. Acei oameni simpli, primitivi, din trecutul îndepărtat trebuie să fi avut o imaginaţie bogată, mă gândeam eu, întristat de realitatea că omul modern nu mai aveau o aşa imaginaţie vie… o imaginaţie atât de detaliată… o imaginaţie atât de convingătoare, care să dureze mii de ani. Dar în sistemul educaţional occidental, care este condus neîncetat de credinţele monoteiste iudeo-creştine, orice profesor care ar fi suficient de neglijent să admită posibilitatea existenţei zeilor anitici ar fi rapid demis. Nu am ştiut acest lucru pentru o vreme; partea care ne ţinea încorsetate culturile şi obiceiurile de 2000 de ani. Am început să-mi dau seama că oamenilor din ziua de azi le este la fel de frică de dumnezeul lor, tot aşa cum oamenilor antici le era frică de o multitudine de zei cărora li se rugau. Singura diferenţă palpabilă era aceea că oamenii primitivi îşi puteau vedea zeii, în vreme ce noi,

oamenii moderni, având la dispoziţie o tehnologie fantastică, nu-i putem vedea. Situaţia nu a stat întotdeauna aşa, pentru că întemeietorii religiilor noastre moderne l-au văzut tot timpul pe „dumnezeu”. Aceasta a fost o descoperire extraordinară pentru mine, de fapt a fost în faţa ochilor mei tot timpul. Desigur… Adam, Noe, Avraam, Moise, Ezechiel, Isaia, David şi mulţi alţi eroi ai *Bibliei* aveau contact în mod regulat cu dumnezeul „nostru”, care cobora din ceruri pentru a vorbi cu ei şi pentru a le da porunci. Singurul dumnezeu, dumnezeul real, dumnezeul iubirii, cel mai violent dumnezeu, dar totodată şi cel mai drept dumnezeu. Şi iată că dumnezeu era, de asemenea, şi sexy, spectaculos, zbura prin ceruri pe nori şi cu care de luptă şi locuia într-un palat magnific din ceruri. Nu aveam de ce să ne fie ruşine cu dumnezeul nostru în faţa vechilor greci, romani şi egipteni.

Apoi, într-o zi, un amănunt de natură tehnică mi-a atras atenţia: toate marile civilizaţii ale lumii aveau propria mitologie, plină de zei magnifici. M-a făcut să mă întreb cum de s-a auzit despre toţi aceşti zei în întreaga lume. Un prieten foarte bine informat, în vârstă de 13 ani, mi-a pus la dispoziţie cu promptitudine răspunsul: „Oamenii îşi transmit poveştile din generaţie în generaţie de mii de ani şi aşa au ajuns să fie răspândite în întreaga lume”, a spus el cu convingere. Desigur… cât de prost fusesem! Asta au făcut oamenii, au spus poveştile copiilor lor, şi poveştile au călătorit în jurul lumii, fiind spuse de mame copiilor de pretutindeni. Părea o soluţie plauzibilă pentru mine şi am fost foarte fericit o perioadă. Dar, pe măsură ce anii au trecut, am început să mă afund într-o literatură mai bogată şi brusc nu mai eram sigur. Cum era posibil ca toate civilizaţiile din lume să fi avut un grup similar de zei către care se rugau? Şi cum de zeilor nu le-au fost necesari mii de ani pentru a ajunge la ei şi reuşeau să apară din senin, preluând controlul asupra vieţii şi

destinelor oamenilor? Să vă explic o problemă de natură logică. Chiar şi astăzi – având posibilitatea zborurilor internaţionale, având mass-media care acoperă toate colţurile lumii, oameni care călătoresc în toate părţile lumii, ducând veşti şi mesaje şi influenţe culturale cu ei – este greu să transmitem mesaje pe care oamenii să le accepte, să le înghită, să le creadă. Chiar şi Richard Branson, având la dispoziţie branduri mondiale şi o influenţă la nivel mondial, găseşte că este dificil să lanseze peste tot o idee nouă, cum este Virgin Cola. Oamenii trebuie să fie cu adevărat impresionaţi de ceva pentru a îmbrăţişa respectivul lucru sau trebuie să fie incitaţi de promisiunea unei recompense pentru ca să-l îmbrăţişeze ori să fie forţaţi de o ameninţare violentă. Aşadar, este foarte dificil să înghiţi o explicaţie în lumea modernă despre felul în care oamenii primitivi din întreaga lume au ajuns să audă poveştile despre aceşti zei fantastici.

Ceea ce face ca aceste prezumţii să fie şi mai prosteşti este problema Antichităţii, atunci când oamenii din acele vremuri nu aveau nicio idee despre cine trăia la 300 de kilometri de ei, ca să nu mai vorbim despre 16.000 de kilometri, care includeau şi 11 200 de kilometri de ocean. Am încredere că începeţi să înţelegeţi cum stă problema. Cum ar fi putut aceste poveşti despre zeii maiestuoşi să parcurgă asemenea distanţe? Şi cine spunea aceste poveşti acum 11.000 de ani? Şi cine le-a creat de fapt? Aveau originea din Orientul Apropiat, din Mesopotamia, din insulele Orientului îndepărtat din China şi Japonia sau din cele două Americi, acolo unde înfloreau civilizaţiile mayaşă şi incaşă? Poveştile ar fi putut să-şi aibă originea în multe alte părţi ale lumii, chiar şi printre culturile cele mai îndepărtate, cum erau cele ale inuiţilor, Khoi-San, culturile aborigene, Maori… înţelegeţi care este problema? Brusc, poveştile mitologice spectaculoase reprezintă o provocare pentru noi, ca să le căutăm

originea mitică. Nu pare să aibă niciun sens. Povestea Potopului este un mare exemplu al unor poveşti similare care au fost spuse de mai multe culturi, împrăştiate în întreaga lume. Am analizat câteva exemple ale acestor asemănări în capitolul al XII-lea. Şi totul devine şi mai confuz atunci când ne dăm seama că toate aceste culturi antice aveau acelaşi grup de zei la care se rugau, de care se temeau, cărora le făceau sacrificii, de care erau protejaţi, de care erau pedepsiţi şi cu care aveau contact regulat. Dacă toate acestea sună prea ciudat, lăsaţi-mă să vă aduc aminte de Adam, Noe, Avraam, Moise şi alte personaje legendare care au avut acelaşi gen de experienţe cu zeul lor, constant de-a lungul vieţii. În istoria antică era ca şi cum zei controlau zilnic vieţile oamenilor. Prin asta înţeleg vieţile tuturor oamenilor, inclusiv cele ale eroilor noştri biblici. Este posibil ca vechii zei mesopotamieni şi greci să fi fost aceeaşi zei cu cei ai lui Noe şi Avraam? Multele descrieri din tăbliţele sumeriene în care regii şi preoţii şi-au prezentat zeii sunt foarte asemănătoare cu descrierile lui dumnezeu, făcute de personajele biblice. Lăsaţi-mă să pun aceeaşi întrebare pe care am pus-o în primul capitol. De ce au trecut 2000 de ani de când dumnezeu a apărut fizic în faţa cuiva cunoscut la nivel internaţional sau a oricui altcuiva ca să aibă o conversaţie cu acesta? De ce au încetat multele apariţii ale lui dumnezeu sau ale îngerilor acestuia? Să fie din cauza faptului că am devenit mai conştienţi şi mai inteligenţi ca specie? Şi să fie de vină dezvoltarea tehnologiei audiovizuale care ar putea demasca cu uşurinţă pe acei aşa-zişi îngeri ca pe ceva diferit?

Misterul zeilor antici este un element crucial în drumul pentru aflarea originilor noastre, la care trebuie găsit un răspuns ca să putem să aflăm cu certitudine cine suntem şi de unde venim. Să recunoaştem, explicaţia insipidă care spune că zeii antici au fost creaţi acum mii de

ani de imaginaţia oamenilor primitivi care se plictiseau pur şi simplu nu este plauzibilă şi este plină de aroganţa timpurilor în care trăim. Sunt prea multe găuri şi prea multe coincidenţe. Cea mai vizibilă coincidenţă legată de dumnezeul mitic este simplul fapt că toate culturile străvechi aveau aproximativ aceiaşi zei, cu aceeaşi ierarhie. Este dumnezeul suprem care, în cele mai multe cazuri, este responsabil pentru crearea lumii, fiii şi fiicele sale, copiii şi nepoţii acestora şi aşa mai departe. Ceea ce este uimitor este faptul că în fiecare caz profilul lui dumnezeu este foarte bine conturat. Oamenii ştiau care zeu este răspunzător pentru fiecare aspect al lumii, cum arătau zeii, cu ce se îmbrăcau, cum călătoreau, care erau mijloacele de transport, cu cine erau căsătoriţi sau cu cine aveau copii, ce le plăcea şi ce nu le plăcea, ce ofrande trebuiau să le aducă atunci când zeii erau supăraţi şi atunci când oamenii păcătuiau. În cele mai multe cazuri, oamenii ştiau chiar şi unde locuia zeul. O trăsătură copleşitoare este aceea că toţi zeii păreau să aibă în comun deschiderea către violenţă, conducerea cu mână forte, răzbunarea şi pedepsirea oamenilor. Dar zeii îşi răsplăteau servitorii loiali care făceau fapte bune, exact aşa cum este redat în *Biblie*. Acele fapte bune erau de obicei comenzi obişnuite sau ordonate de către zei.

Deci, a zis Domnul către Avraam, după ce s-a despărţit Lot de dânsul: „Ridică-ţi ochii şi, din locul în care eşti acum, caută spre miazănoapte, spre miazăzi şi răsărit şi spre mare, Că tot pământul, cât îl vezi, ţi-l voi da ţie şi urmaşilor tăi pentru vecie.

Facerea 13: 14 – 15

Sunt multe situaţii în *Biblie* unde dumnezeu îşi răsplăteşte slujitorii, iar aşa-zişii zei mitologici erau la fel de generoşi atunci când voiau să fie… doar atunci când îşi doreau ceva. Exista întotdeauna un plan ascuns în spatele cererii zeului. Mai întâi, oamenii trebuiau să facă ceva, să

meargă undeva, să execute o sarcină grea, înainte de a fi recompensaţi sub o anumită formă. Recompensa era cel mai adesea grandioasă. Există prea multe informaţii detaliate despre relaţia dintre zeii mitici şi oamenii din timpurile străvechi ca să nu constituie un stimulent pentru imaginaţia oamenilor. Multe dintre ele includ detalii despre interacţiunea fizică şi spirituală dintre om şi zeu, care în ziua de azi ar fi considerate de domeniul fantasticului. Grecii îşi descriau zeii antropomorfic, ceea ce înseamnă că în multe privinţe arătau ca oamenii. De asemenea, aveau toate caracteristicile umane. Erau veseli, supăraţi, geloşi, certăreţi şi bătăuşi, le plăceau sau nu le plăceau anumite lucruri, le plăcea să facă sex şi să procreeze asemenea oamenilor, dând naştere la copii în urma relaţiilor sexuale. Erau de neatins şi de inaccesibili şi totuşi erau în permanenţă amestecaţi în chestiunile oamenilor. Călătoreau cu viteze uriaşe în jurul lumii, dispăreau într-o clipită dintr-un loc, ca să apară la fel de brusc în altul. Fiecare dintre ei avea funcţii specifice şi arme cu o mare putere de distrugere şi cu o putere neobişnuit de mare. Oamenii le aduceau ofrande ca să le câştige favorurile, dar ei erau extrem de imprevizibili şi se putea răzgândi foarte repede, în funcţie de starea de spirit.

Cel mai convingător argument împotriva teoriei zeilor mitologici este acela că, în jurul anului 9.000 î.Hr., la scurt timp după apariţia civilizaţiei în Sumer, primii părinţi ai marii civilizaţii mayaşe au apărut şi ei. Ceea ce este cu adevărat tulburător este că şi ei ştiau totul despre agricultură, plantarea şi recoltarea culturilor, domesticirea animalelor, aveau aşezări comune, cum ar fi satele şi oraşele, şi aveau o înclinaţie remarcabilă pentru schimburi şi comerţ. Aveau propria monedă, rezerve aparent inepuzabile de aur şi cunoşteau şi procesul de extragere al aurului din minereu. Civilizaţia mayaşă i-a uimit pe arheologii ultimilor 200 de ani, atunci când continentul a

fost cucerit prima dată şi interesul istoric a fost ridicat, dar chiar şi astăzi nu există neclarităţi cu privire la originea sa reală, adevărata vechime şi relevanţa faţă de civilizaţia sumeriană. Sau există? În China antică, un zeu locuia în mijlocul oamenilor şi efectua diverse minuni pentru ei. Vă sună cunoscut? Paralela cu Iisus este uluitoare. Kuan îi a fost un zeu al războiului. El era Marele Judecător care îi proteja pe oameni de nedreptate şi de spiritele rele. Un zeu cu faţa roşie care se îmbrăca întotdeauna în verde, el era şi oracol. Kuan îi a fost cu adevărat un personaj istoric, un general al dinastiei Han, recunoscut pentru abilităţile sale de luptător şi pentru dreptatea sa ca judecător. Au existat mai mult de 1600 de temple care i-au fost închinate lui Kuan Ti. Seamănă mult cu Mesia pe care îl aşteptau evreii: un rege luptător, care să-i scoată din sclavie şi care să le învingă toţi duşmanii.

Cealaltă coincidenţă fascinantă este aceea ca cele mai multe mitologii, deşi despărţite de mii de ani şi mii de kilometri, par să fi avut un panteon format din 12 zei principali care comandau o serie întreagă de zei mai puţin importanţi, care erau, în cea mai mare parte, fraţi sau alte rude. Aceasta a fost o mare afacere de familie. Să ne întoarcem minţile spre evenimentele biblice. Şi aici, moştenitorul bogăţiilor unui tată avea să fie fiul unei surori vitrege, şi nu fiul propriei soţii. Avraam a fost cel căruia i s-a întâmplat, iar zeii sumerieni au păstrat acest ritual al purităţii sângelui în cea mai mare parte a timpului, exceptând momentele în care a scăpat de sub control şi „fiii zeilor le-au văzut pe fiicele omului şi au avut copii cu ele”, aşa cum se demonstrează mai jos:

Iar, după ce au început a se înmulţi oamenii pe pământ şi li s-au născut fiice, Fiii lui Dumnezeu, văzând că fiicele oamenilor sunt frumoase, şi-au ales dintre ele soţii, care pe cine a voit. Dar Domnul Dumnezeu a zis: „Nu va rămâne Duhul Meu pururea în oamenii aceştia, pentru că

sunt numai trup. Deci, zilele lor să mai fie o sută douăzeci de anii" în vremea aceea s-au ivit pe pământ uriaşi, mai cu seamă de când fiii lui Dumnezeu începuseră a intra la fiicele oamenilor şi acestea începuseră a le naşte fii: aceştia sunt vestiţii viteji din vechime. Văzând însă Domnul Dumnezeu că răutatea oamenilor s-a mărit pe pământ şi că toate cugetele şi dorinţele inimii lor sunt îndreptate la rău în toate zilele, i-a părut rău şi s-a căit Dumnezeu că a făcut pe om pe pământ şi a zis Domnul: „Pierde-voi de pe faţa pământului pe omul pe care l-am făcut! De la om până la dobitoc şi de la târâtoare până la păsările cerului, tot voi pierde, căci îmi pare rău că le-am făcut". Noe însă a aflat har înaintea Domnului Dumnezeu.

Facerea 6: 1 – 8

Acest pasaj este un alt exemplu perfect al felului în care zeul conducător nu voia să-şi contamineze sângele cu cel al speciei sclave. Avea nevoie să rămână pur, pentru a fi mai puternic şi a menţine controlul, ceea ce arăta semne de decădere. Specia sclavă descoperise noi cunoştinţe şi nu mai era pregătită să fie tratată atât de rău. Şi acum, că fiii zeilor se căsătoreau cu femei muritoare sclave, odraslele acestora aveau să posede un genom mai avansat, să fie mai inteligente şi să trăiască mai mult. Până la acest moment, zeii deciseseră deja că nu „vor avea nevoie de om pentru totdeauna şi că zilele acestuia pe pământ sunt numărate", aşa cum se poate citi în fragmentul din Facere pe care l-am citat mai sus. Cunoşteau foarte bine faptul că apropiatul efect gravitaţional cosmic va cauza Marele Potop, atunci când planeta Nibiru s-a apropiat de Soare. Astfel problema omenirii avea să fie rezolvată pentru totdeauna.

Să aruncăm o privire asupra marilor civilizaţii antice şi a principalilor zeii, ca să vedem cât de mult se aseamănă descrierile, responsabilităţile, comportamentul şi multe alte caracteristici ale acestora. Să începem cu zeii

sumerieni, din moment ce par să fie cei mai vechi şi probabil reprezintă modelul după care au fost modelaţi ceilalţi zei. Putem să afirmăm acest lucru cu certitudine, pentru că sumerienii au înregistrat numele zeilor pe nişte tăbliţe, numite Listele

Regilor Sumerieni, care cuprind descrieri foarte detaliate ale genealogiilor şi alte poveşti. Aceste tăbliţe antice conţin 149 de nume de regi şi de zei, care sunt anteriori Potopului, iar până în prezent nu s-au făcut descoperiri mai vechi decât acestea. Zeii sumerieni au fost predecesorii zeilor akkadieni, babilonieni şi asirieni, aceiaşi zei cu nume diferite. Uneori, numele difereau foarte puţin, cum ar fi An şi Anu. La prima vedere, lista de nume nu pare decât o mare dezordine, dar la o privire mai atentă descoperim că ele sunt foarte bine legate între ele şi că nepoatelor şi nepoţilor le erau alocate poziţii mai puţin importante, cel mai adesea în oraşele mici şi la sate. Probabil că nu erau mai mult decât nişte soldaţi plasaţi acolo pentru a menţine impresia prezenţei zeilor. Zecharia Sitchin a arătat că Nin Kashi este un exemplu de zeu, lipsit de arme uimitoare sau de puteri extraordinare. Această zeiţă supraveghea producţia de bere, iar numele ei înseamnă „Doamna berii”. Zeii mai puţin importanţi erau cunoscuţi sub numele de „zeii Pământului”.

Fiecare zeitate importantă patrona unul sau mai multe oraşe sumeriene, iar în numele lor se ridicau temple mari, în care erau veneraţi ca protectori şi conducători divini ai oraşelor. Ritualurile din temple erau conduse de mulţi preoţi, preotese, cântăreţi, muzicieni, prostituate sacre şi eunuci. Zeii cereau să le fie oferite zilnic sacrificii, aceasta fiind o metodă isteaţă de a fi în contact strâns cu specia lor sclavă şi să menţină o mentalitate servilă în rândul acestei specii. Sumerienii credeau că fiinţele umane erau „plămădite din argilă”, la fel ca în multe culturi şi religii ulterioare, şi că au fost create cu scopul de a

asigura zeilor mâncarea, băutura şi un loc unde să stea, pentru ca zeii să-şi poată desfăşura la întreaga capacitate activităţile divine.

Odată ce descoperim această listă lungă de nume, vom avea la dispoziţie un panteon al zeilor puternici care au condus Pământul cu o mână de fier. Sumerienii îi numeau „zeii

Cerului şi ai Pământului”. Aceştia erau zeii care băgaseră frica în inimile muritorilor cu armele lor îngrozitoare, în vreme ce călătoreau cu regularitate între cer şi Pământ în „arcele lor cereşti”. Erau zei internaţionali, care erau activi în părţi diferite ale lumii, acolo unde iniţiaseră activităţi miniere. Aşadar, este logic să presupunem că, datorită mişcării lor constante dintr-un loc în altul, populaţiile sclave locale şi-au creat propriile poveşti despre zeii din ceruri. Aceştia erau puternici şi aveau aptitudini care erau dincolo de puterea de înţelegere a oamenilor, şi totuşi arătau ca oamenii, mâncau la fel ca oamenii şi afişau aceleaşi sentimente ca oamenii, cum ar fi iubirea, ura, loialitatea, mânia şi infidelitatea. Această asemănare uimitoare i-a derutat pe istorici şi pe arheologi, mai ales pentru că aceştia i-au introdus pe zeii sumerieni în categoria mitologiei. Odată ce ne aventurăm în afara acestei categorisiri greşite, vom putea să recunoaştem cu uşurinţă legătura genetică dintre oameni şi zeii lor. Panteonul zeilor din cer şi de pe Pământ este compus din cei care au colonizat primii Pământul şi care au întemeiat o dinastie puternică, mult înainte de apariţia omenirii. Asta este ceea ce credeau sumerienii şi despre asta au scris. De asemenea, este important să înţelegem că trecutul îndepărtat nu are legătură cu oamenii, ci cu zeii. Omenirea a fost un martor mai degrabă „accidental”, creat pentru a uşura munca zilnică a zeilor. De aceea oamenii antici erau atât de atraşi de zei. Creatorii noştri au fost membrii unei familii de protooameni avansaţi, care s-au

stabilit pe Pământ şi au condus această planetă pentru mai mult de 400.000 de ani ca nişte aşa-zişi zei. Ei erau strâns înrudiţi şi totuşi, ocazional, erau foarte învrăjbiţi.

ZEII SUMERIENI

An sau Anu

Cunoscut sub numele de Anu în Babilon, Akkadia şi Asiria, el a fost Tatăl zeilor; zeul Cerului, creatorul Cerului şi al Pământului – Zeu deasupra tuturor. Simbolul său grafic era o stea, care înseamnă şi An, Cer, fiinţă divină sau zeu. Anu stătea în cea mai mare parte în tărâmurile cereşti, de unde controla toate activităţile lumeşti. Rareori se aventura pe Pământ, şi atunci când o făcea, era pentru o ocazie specială. Se întâlnea cu ceilalţi zei la reşedinţa sa cerească pentru a aplana disputele dintre aceştia, le dădea sfaturi sau lua decizii majore. Ceilalţi zei trebuiau să ceară permisiunea pentru a intra în reşedinţa lui Anu, dar există poveşti despre oameni aflaţi aproape întotdeauna în căutarea nemuririi, care au fost aduşi la anu'. Copacul Vieţii şi Copacul Cunoaşterii se aflau în curtea palatului ceresc al lui Anu, fiind păziţi de zei vigilenţi, care purtau nume inspirate de fiecare dintre copaci.

Enlil

Primul născut al lui Anu, el este al doilea zeu ca putere. Numele său însemna „Domnul spaţiului aerian". El este zeul care controlează întregul Pământ, zeul Pământului, vântului şi furtunilor. Cel mai important zeu al Cerului şi Pământului, pentru că el a coborât de Pământ din Cer. El domneşte asupra sorţii oamenilor. Enlil este cel care a trimis Potopul care a distrus întreaga omenire, în afara lui Ziusudra şi a familiei acestuia. Sumerienii spuneau despre el că este „prinţ în Cer şi şef pe Pământ". El a făcut Pământul să se cutremure. Se afla pe Pământ cu mult înainte de apariţia omului. Mai întâi şi-a violat tânăra concubină virgină, pe nume Sud, înainte de a o căuta din nou şi a se căsători cu ea. El i-a dat un nume nou, Ninlil,

care înseamnă „Doamna spaţiului aerian”. împreună au avut un fiu, care a devenit moştenitorul lui Enlil, alături de sora vitregă Ninhursag, Ninurta a devenit cunoscut ca „eroicul fiu al lui Enlil care a mers mai departe cu plasa şi cu razele de lumină”.

Enki

Cel de-al doilea fiu al lui Anu, cunoscut şi sub numele de Ea, care însemna „casa apelor”. Şi el era tot un zeu al Cerului şi al Pământului şi era cunoscut ca Prinţul Pământului. Enki era un foarte bun inginer, zeul apei, şi stăpânul apelor sărate, cel care adora să navigheze. A construit corăbii care au navigat de-a lungul şi de-a latul oceanelor şi mărilor şi a adus în Sumer numeroase bogăţii, cum ar fi aurul. Era zeul suprem al magiei, înţelepciunii şi meritului, patron al artelor şi oracol. Şi-a construit casa la Eridu. S-a împerecheat cu Ninhursag, „Doamna vârfurilor de munte”, care îi era soră vitregă, dar nu a reuşit să procreeze un moştenitor de sex masculin. El a creat plantele şi a dat oamenilor ştiinţa agriculturii. A luptat în permanenţă împotriva fratelui său, Enlil. A fost cel care l-a creat pe Adam şi cel care l-a avertizat pe Ziusudra, cunoscut în *Biblie* drept Noe, despre apropierea calamităţii.

Ereshkigal

Zeiţa lumii subterane sau a Lumii de Jos, era soţia lui Nergal. Unii o consideră ca fiind partea întunecată a lui Ishtar. Atunci când Ishatar a coborât în lumea subterană ca să-l salveze pe Tammuz, Ereshkigal a păcălit-o să-şi lase o parte a veşmintelor la fiecare dintre cele şapte porţi ale lumii de jos prin care a trecut. Stând goală la cea de-a şaptea poartă, Ishtar s-a aruncat asupra lui Ereshkigal, dar era lipsită de puteri, aşa cum era Samson fără părul său. Ereshkigal a zăvorât-o pe Ishtar în lumea subterană, până când Ea a reuşit să o elibereze, apelând la o strategemă.

Ishtar

Cunoscută sub mai multe nume: Inanna, în Sumer, Astarte, în Egipt, Venus, în Imperiul Roman, Afrodita, în Grecia, era cea mai mare dintre toate zeiţele-mamă ale mesopotamienilor. Zeiţa iubirii şi a fertilităţii, zeiţa sexului, zeiţa lunii, zeiţa războiului. Doamna Cerului, doamna tristeţii şi a bătăliilor. Marea amantă, marea mamă. Zeul-uman Ghilgameş a dispreţuit-o, ceea ce i-a adus moartea. Steaua ei este Venus, iar leul este animalul ei de cult. Dragostea lui Ishtar consumă totul şi este chiar ucigaşă. Adorarea ei implică simboluri falice, prostituate sacre şi preoţi pictaţi, îmbrăcaţi în haine de femeie. I-au fost închinate multe temple, cum ar fi cel de la Uruk, care erau conduse de preotese care îndeplineau ritualuri sexuale în onoarea ei.

Marduk

Cunoscut şi ca Ra sau Amun, el a fost marele zeu al Babilonului, Regele Regilor, Păzitorul Legii, Marele Vrăjitor, Marele Vindecător, ucigaşul lui Tiamat. Marduk reprezintă „ordinea care luptă împotriva haosului”, acesta fiind conflictul din care a apărut întreaga Creaţie. Învingându-l pe Tiamat, Marduk a adus ordinea şi viaţa în lume. Atunci tăbliţele destinului au fost luate de la Kingu, Marguk le-a îmbinat după voia sa şi a adus controlul Pământul sub autoritatea divină a zeilor. Stela Hammurabi îl înfăţişează pe Marduk pe tronul său, purtând o cască cu coarne şi înmânându-i lui Hammurabi inelul şi sceptrul. Amoriţii îl considerau pe Marduk ca zeul primăverii şi al luminii solare, al ierbii şi copacilor.

Nebo sau Nabu

Fiul lui Marduk. Zeul scrisului şi al vorbirii, purtătorul de cuvânt al zeilor. Nebo păstrează registrele cu faptele săvârşite de oameni şi le prezintă atunci când aceştia sunt judecaţi după moarte. Simbolul său este stiloul.

Nergal

Zeul lumii subterane, al distrugerii în masă şi al epidemiilor, soţul lui Ereshkigal. Alungat din rai, el a atacat lumea subterană împreună cu paisprezece demoni, până când Ereshkigal l-a determinat să se mărite cu ea.

Ninhursag

Cunoscută şi sub numele de Maat, „zeiţa munţilor". Ca mamă a Pământului, ea a făcut primul om din noroi şi l-a adus la viaţă cu ajutorul sângelui lui Kingu.

Shamash sau Utu

Fiul zeului Lunii, Sin, fratele şi soţul lui Ishtar. Marele zeu al justiţiei. În Sumer era considerat zeul divinaţiei. Duşmanul întunericului şi al tuturor fiinţelor aduse de întuneric.

Sin sau Nannar

Zeul Lunii. Înţelept şi secretos, inamicul tuturor spiritelor rele. Este înfăţişat ca un bătrân cu barba lungă, care zboară prin cer în fiecare seară, la bordul corabiei sale.

Tammuz sau Dumuzi

Zeul recoltei. Zeul care moare şi renaşte. Dragostea lui Ishtar l-a ucis, iar Ishtar s-a luptat cu Ereshkigal în lumea subterană, pentru a-l aduce înapoi.

ZEII MAYAŞI

Vechea civilizaţie mayaşă a avut un panteon complex de zeităţi pe care l-a venerat, iar în timpul ultimelor perioade ale acestei civilizaţii se făceau chiar şi sacrificii umane. Conducătorii mayaşi erau consideraţi descendenţii zeilor, iar sângele lor reprezenta sacrificiul ideal, fie prin propriul sânge, fie prin cel al prizonierilor. Ritualurile lor religioase erau complicate şi impunătoare, iar mayaşii organizau adesea festivaluri ca să-şi onoreze zeii, cu onoruri speciale pentru zeităţile naţionale Itzamna şi Kukulcan. Întreaga ţară era plină de temple, de obicei în forma unor mari piramide etajate. Fiecare zeu avea alocată o zi specială de sărbătoare. Abordarea blândă în ceea ce

priveşte ritualurile sacre ale mayaşilor era într-o contradicţie puternică cu ritualurile sângeroase ale aztecilor, cei care i-au succedat pe mayaşi, într-o nouă epocă, mai brutală, a omenirii. Sacrificiul uman a fost interzis de principalul zeu al mayaşilor, Kukulcan, şi a fost reluat doar în ultimii ani ai civilizaţiei. Nu a constituit niciodată o trăsătură definitorie a acestei civilizaţii, în afara zonei Chichen-Itza, acolo unde a devenit o obişnuinţă ca, în situaţii de criză naţională, să fie sacrificaţi sute de voluntari, adesea virgine, care erau înecaţi în unul dintre izvoarele subterane, după care corpurile erau scoase şi îngropate.

Mitologia mayaşă face referire la zeităţi din alte lumi, care au venit pe Pământ pentru a-l popula. Cartea sacră a mayaşilor este Popol Vuh, iar mulţi oameni văd povestea lui Popol Vuh ca pe povestea unor zei extratereştri care au venit pe Pământ ca să-i creeze pe oamenii după propria înfăţişare. Atunci când l-au făcut pentru prima dată pe om, acesta era prea perfect, cu o durată de viaţă la fel de mare cu cea a zeilor, putea vedea la distanţe mari şi avea aceleaşi simţuri senzoriale cu cele ale zeilor. Şi-au dat seama că au făcut o greşeală şi au luat-o de la capăt, creându-l pe omul din prezent, care trăieşte mai puţin, nu este la fel de inteligent şi se află aici pentru a servi ca sclav zeilor săi.

O parte a acestei povestiri vorbeşte despre prima încercare a zeilor de a-i crea pe oameni; au reuşit după câteva încercări şi i-au creat pe Oamenii Adevăraţi, pe care i-au construit din porumb.

S-au adunat în întuneric, pentru ca să se gândească şi să reflecteze. Aşa au ajuns să decidă asupra materialului potrivit pentru crearea omului… Apoi, Creatorii noştri, Tepew şi Q'uk umatz, au început să discute despre crearea primilor noştri părinţi.

Această poveste este identică celei care apare în

tăbliţele sumeriene, la o distanţă de 16.000 de kilometri depărtare, peste Atlantic. Cum este posibil acest lucru? Doar dacă în toată această activitate erau implicaţi aceeaşi zei? într-o altă parte din Popol Vuh se vorbeşte despre felul în care omenirea a fost creată ca un servitor pentru zei.

Să-l făurim pe acela care ne va ajuta să înflorim… Am încercat deja cu primele noastre creaturi, primele noastre creaţii, dar nu i-am putut face să ne slăvească şi să ne venereze. Aşadar, să încercăm să-i facem oameni mai obedienţi şi mai respectuoşi, ajutându-ne apoi să înflorim.

Aceste referinţe variate m-au luat complet pe nepregătite atunci când am dat peste ele prima dată. Sunt identice cu teoria pe care am formulat-o înainte de a mă apuca să scriu această carte. Dar nu mi-am aruncat ochii pe Popol Vuh sau pe sensul ei până când nu am început munca de documentare pentru scrierea acestui capitol. A fost o mare descoperire personală, să-i văd pe alţii care au avut înaintea mea asemenea idei revoluţionare.

Cultura mayaşă este plină de legende cu zei vizitatori, veniţi din spaţiul cosmic. Kukulcan, cel care mai târziu avea să fie cunoscut ca Quetzalcoatl, „marele şarpe cu pene”, a fost un zeu care a adus învăţătura păcii în această parte a lumii şi care este înfăţişat ca un zeu alb care poartă barbă. Desenele care îl înfăţişează arată aproape la fel ca desenele zeităţii cunoscute sub numele Ea sau Enki, din vechile învăţături sumeriene. Este, aşadar, foarte interesant să-l comparăm pe Quetzalcoad cu zeul sumerian Enki. Comportamentul şi asemănarea sunt stanii. Enki a încercat să le arate lui Adam şi Evei secretele vieţii din grădina Raiului şi, după ce a fost alungat, a fost numit diavol, şarpe, aspidă, Satana şi orice alt nume infam, într-o încercare de a-l discredita şi a-i face pe oameni să nu-şi dorească să fie asociaţi cu el. Dar învăţaţii au demonstrat că numele de „şarpe” ar fi putut să fi fost tradus greşit din cuvântul original evreiesc nansh, care înseamnă „şarpe”,

dar rădăcina sa este NHSH, care înseamnă „a găsi sau a descoperi”. Aceste comparaţii între culturile mayaşă şi sumeriană sunt incredibile. Este posibil să fie simple coincidenţe separate de Atlantic datând de acum 11.000 de ani? Se pare că, după ce Ea sau Enki a fost alungat de tatăl său ca urmare a acţiunilor sale binevoitoare faţă de oameni, acesta a început să călătorească prin lume şi să întemeieze primele aşezări ale civilizaţiei umane. Până la urmă, Ea a fost cel care l-a făcut pe Adam, potrivit sumerienilor.

Zeu mayaş Quetzalcoatl este înfăţişat ca un şarpe zburător, un indiciu pentru cei care ştiu să înţeleagă şi să pună cap la cap aceste informaţii. El zbura la mari distanţe, ca să ajute la ridicarea nivelului noii sale societăţi alese, dar curând a fost urmat de alte rude, zei care veneau din motive diferite. Ei nu-i permiteau a-şi împărtăşi cunoştinţele cu specia sclavă primitivă. Mitologia mayaşă este plină de conflicte între zei, la fel ca şi mitologiile din celelalte părţi ale lumii. Era o dinastie cu neînţelegeri personale nesfârşite, iar oamenii erau, din păcate, martorii întâmplători de care se puteau dispensa.

Poporul guatemalez are o părere diferită şi o acceptare diferită a poveştii Popol Vuh, ca fiind adevărata poveste a creaţiei. Afinitatea lor faţă de acest document variază în funcţie de educaţie şi convingeri. Deşi această poveste trimite paralele către multe alte poveşti ale creaţiei, inclusiv Facerea, unii catolici guatemalezi clasifică Popol Vuh ca pe un artefact istoric, şi nu ca pe o teologie. Acest lucru este fascinant! Dacă o privesc ca pe un eveniment istoric, asta înseamnă că a avut loc cu adevărat! Aşadar, nu poate fi considerată mitologie. Şi totuşi, mare parte dintre istorici o clasifică în acest fel.

Această interacţiune cu zeii din întreaga lume ne aduce înapoi la ideea că, indiferent cât de avansaţi erau Nefilim sau Anunnaki în călătoriile spaţiale şi genetică, ei

nu erau cu siguranţă fiinţe complete din punct de vedere genetic. Comportamentul lor violent este dovada clară a unui genom imperfect, pe care cu siguranţă l-am moştenit de la ei. Iată evenimentele petrecute în grădina Raiului, atunci când şarpele Nanash încearcă să-i educe pe Adam şi Eva, dar este surprins în timpul acţiunii de către zei… în acest caz fratele său, Enlil, avea un rang superior. Luaţi aminte la interacţiunea fizică şi la faptul că „zeul” nu ştia despre mâncarea mărului. Se plimba prin grădină pur şi simplu, atunci când l-a auzit pe Adam vorbind cu şarpele. Este posibil acest lucru? Ca zeul să nu ştie toate lucrurile, în vreme ce se plimba pe la umbra copacilor într-o zi călduroasă? Şi că a avut nevoie să-l strige pe Adam ca să vadă unde se ascundeau şi să încerce să-i smulgă o confesiune? Iată un fragment din Facere pe care să-l analizaţi. Să reţinem că folosirea cuvântului copac este metaforică şi că nu este vorba neapărat despre un copac.

Şarpele însă era cel mai şiret dintre toate fiarele de pe pământ, pe care le făcuse Domnul Dumnezeu. Şi a zis şarpele către femeie: „Dumnezeu a zis El, oare, să nu mâncaţi roade din orice pom din Rai?” Iar femeia a zis către şarpe: „Roade din pomii Raiului putem să mâncăm; numai din rodul pomului celui din mijlocul Raiului ne-a zis Dumnezeu: «Să nu mâncaţi din el, nici să vă atingeţi de el, ca să nu muriţi!» „Atunci şarpele a zis către femeie: „Nu, nu veţi murii Dar Dumnezeu ştie că în ziua în care veţi mânca din el vi se vor deschide ochii şi veţi fi ca Dumnezeu, cunoscând binele şi răul”.

De aceea femeia, socotind că rodul pomului este bun de mâncat şi plăcut ochilor la vedere şi vrednic de dorit, pentru că dă ştiinţă, a luat din el şi a mâncat şi a dat bărbatului său şi a mâncat şi el. Atunci li s-au deschis ochii la amândoi şi au cunoscut că erau goi, şi au cusut frunze de smochin şi şi-au făcut acoperăminte. Iar când au auzit glasul Domnului Dumnezeu, care umbla prin Rai, în

răcoarea serii, s-au ascuns Adam şi femeia lui de faţa Domnului Dumnezeu printre pomii Raiului. Şi a strigat Domnul Dumnezeu pe Adam şi i-a zis: „Adame, unde eşti?” Răspuns-a acesta: „Am auzit glasul Tău în Rai şi m-am temut, căci sunt gol, şi m-am ascuns”. Şi i-a zis Dumnezeu: „Cine ţi-a spus că eşti gol? Nu cumva ai mâncat din pomul din care ţi-am poruncit să nu mănânci?” Zis-a Adam: „Femeia care mi-ai dat-o să fie cu mine, aceea mi-a dat din pom şi am mâncat”. Şi a zis Domnul Dumnezeu către femeie: „Pentru ce ai făcut aceasta?” Iar femeia a zis: „Şarpele m-a amăgit şi eu am mâncat”.

Facerea 3: 1 – 13, Căderea omului

Acum, că avem o viziune ceva mai largă asupra activităţilor din grădina Raiului, o privire asupra zeilor mayaşi ne va ajuta să recunoaştem comportamentul „zeului bun”, Quetzalcoatl, care putea să fie, de fapt, Enki, cel iubitor de oameni, zeul sumerian care a creat omenirea ca o specie sclavă. Ajunşi în acest punct, doresc să vă reamintesc că termenul „lumea subterană” provine cel mai probabil din numele sumerian dat emisferei sudice, acolo unde Enki a descoperit aurul. Se numea „Lumea de jos”, invers faţă de „Lumea de sus”, cea în care trăiau toţi zeii, în Sumer. Cu timpul, schimbarea subtilă a lumii de jos a fost asociată cu o lume întunecată şi terifiantă, ascunsă în măruntaiele Pământului, acolo unde sălăşluia răul. Cunoscut şi sub numele de Iad. Astfel că, atunci când poveştile mitologice vorbesc despre lumea subterană, ea trebuie să fie considerată ca fiind sudul Africii sau „Abzu”, aşa cum o numeau sumerienii, şi nu neapărat Iadul!

Kukulcan sau Quetzalcoatl

Mayaşii îl numesc Kukulcan – zeul vântului – era cunoscut şi ca şarpele înaripat. Ultimele culturi mayaşe l-au numit Quetzicoatl. Piramida sa este Piramida Soarelui din Teotihuacán, cea mai spectaculoasă dintre toate piramidele din America Centrală. Quetzalcoatl a fost

identificat în Egipt, Sumer, iar mai apoi în America Centrală şi Perú. Quetzalcoatl este, de asemenea, şi numele aztec pentru zeitatea reprezentată sub formă de şarpe înaripat în America Centrală, în perioada antică, unul dintre principalii zei al multora dintre cilivilzaţiile mexicane şi din America Centrală. Numele Quetzalcoatl înseamnă „şarpele-pasăre" divin sau „şarpele înaripat din Quetzar, care implică ceva divin sau preţios în limba Nahuatl. Zeitatea cu formă de şarpe înaripat a fost o figură centrală în arta şi religia din zona Americii Centrale până la invazia spaniolă. Toate celelalte civilizaţii central-americane au venerat şarpele înaripat – olmecii, mixtecii, toltecii şi aztecii. În unele culturi ulterioare, venerarea lui Quetzalcoatl includea uneori şi sacrificii umane, deşi în unele tradiţii se spune că Quetzalcoatl se opunea sacrificării oamenilor. Importanţa şi atributele sale au variat de-a lungul istoriei de la o civilizaţie la alta. Quetzalcoatl a fost adesea considerat zeul răsăritului, sub numele Tlahuizcalpantecuhtli, care înseamnă „domnul stelei răsăritului". Era cunoscut ca acela care a dat oamenilor făina de porumb, inventatorul cărţilor şi al calendarului şi, uneori, simbolul morţii şi al reînvierii. Quetzalcoatl era, de asemenea, patronul preoţilor. Toate aceste trăsături se încadrează profilului zeului Enki din Sumer.

Cele mai multe civilizaţii din America Centrală cred că lumea există în cicluri. Timpul în care ne aflăm acum este considerat a fi cea de-a cincea lume, cele patru anterioare fiind distruse de inundaţii, foc şi alte dezastre. Quetzalcoatl a mers în lumea subterană Mitelan şi a creat omenirea celei de-a cincea lumi folosindu-se de oasele raselor precedente, folosindu-şi sângele pentru a impregna oasele cu o nouă viaţă. În capitolul al XVI-lea, vom vedea, atunci când vom analiza tăbliţele-sumeriene, cât de incredibil de asemănătoare este această poveste cu cea a

lui Enki, atunci când l-a creat pe Adam. Sunt prea apropiate pentru a fi simple coincidenţe. Quetzalcoatl a fost un zeu de o asemenea importanţă şi putere încât fiecare aspect al vieţii părea să fie atins de el. Ca legendă, el simbolizează încheierea ciclului regilor muritori.

Chac

Zeul ploii. Zeul binevoitor al mayaşilor, care adesea îi cereau ajutorul pentru recolte. Chac a fost asociat cu viaţa şi creaţia. De asemenea, a fost considerat că se diviza în patru entităţi egale: nord, sud, est şi vest. În acelaşi timp, Chac era asociat cu zeul vântului: Kukulcan. Există o dezbatere privind posibilitatea ca Kukulcan să fi fost sau nu doar o variaţiune a lui Chac. Sau ar fi putut să fie fiul lui Enki, cunoscut sub numele de Ningishzidda?

Kinich Ahau

Zeul Soarelui. El era zeul care patrona oraşul Itzamal. Vizita oraşul în fiecare zi la prânz. Cobora sub înfăţişarea unui macac şi consuma ofrandele care-i fuseseră pregătite.

Kinich Ahau este adesea înfăţişat cu caracteristicile unui jaguar. Kinich Ahau este şi simbolul uneia dintre zilele calendarului mayaş, Kin. Mai este cunoscut şi sub numele Ah Xoc Kin, care a fost asociat cu muzica şi poezia.

Yutnil Kaxoh

Zeul porumbului, reprezentând boabele coapte, care erau baza agriculturii mayaşe. În unele părţi din America Centrală, cum este peninsula Yucatán, zeul porumbului este combinat cu zeul florilor. Este înfăţişat cu o cunună de porumb şi o tăietură curbată pe obraz. Se deosebeşte prin ceilalţi zei prin tinereţea sa. Zeul porumbului era lipsit de putere de unul singur. Reuşitele sau ghinioanele sale erau decise de controlul asupra ploii şi al secetei. Zeul ploii îl proteja, dar suferea atunci când zeul morţii se folosea de secetă şi foamete.

Yum Cimil

Zeul morţii. Mai era numit şi Ah Puchm – zeul lumii subterane, având corpul reprezentat în mare parte de un schelet. Ornamentele sale erau realizate tot din oase. Yum Cimil a mai fost înfăţişat şi ca un corp acoperit de pete negre, care aminteau de descompunere. Yum Cimil purta un colier din alveole lipsite de ochi. Acest tip de împodobire era simbolul tipic pentru lumea subterană. Este posibil ca asta să aibă ceva de-a face cu tradiţia mineritului şi cu simbolismul care o înconjura, cu hainele şi echipamentele de protecţie pe care le-ar fi putut purta minerii?

Ixtab

Zeiţa morţilor – zeiţa sinuciderii. Ea primea sufletele sinucigaşilor în paradis şi a fost întotdeauna reprezentată cu o sfoară în jurul gâtului. Mayaşii credeau că sinuciderea îi va duce în Rai. Era un lucru obişnuit ca sinuciderea să aibă ca motiv depresia sau alte explicaţii triviale.

Ix Chel

Doamna Curcubeu era singura zeiţă a lunii. Era înfăţişată ca o femeie bătrână, îmbrăcată cu o fustă cu oase încrucişate care ţinea un şarpe în mână. Era ajutată de un şarpe ceresc, despre care se credea că poartă în burta sa toate apele cerului. Adesea este înfăţişată cărând un urcior uriaş, plin cu apă, pe care îl răsturna pentru a trimite inundaţii şi furtuni puternice asupra Pământului. Itzmmna, soţul ei, era binevoitorul zeu al lunii. Dar Ix Chel avea şi o latură mai miloasă şi era venerată ca protectorul ţesătoarelor şi al femeilor aflate în chinurile facerii.

Printre alţi zei mayaşi se numărau:

Ah Kinchil: un alt nume pentru zeul soarelui.

Ah Puch: un alt nume pentru zeul morţii.

Ahau Chamahez: unul dintre cei doi zei ai medicinei.

Ahmakiq: zeul agriculturii. El oprea vânturile ca să nu distrugă recoltele.

Akhushtal: zeiţa naşterilor.

Bacabs: sunt zeii susţinători, despre care se crede că erau fraţi, care, cu braţele ridicate, susţineau bolta cerească din poziţiile în care se aflau, în cele patru puncte cardinale ale busolei. Ei ar mai fi putut să fie patru reprezentări diferite ale aceleiaşi zeităţi. Cei patru fraţi erau probabil copiii lui Itzamna, zeul suprem, şi ai lui Ixchel, zeiţa ţesătoarelor, a medicinei şi a naşterii.

Cât Bolon Turn: zeul medicinei.

Cizin (Kisin): Cel urât mirositor, zeul mayaş al cutremurelor şi al morţii, conducătorul tărâmului subteran al morţilor. El trăieşte sub pământ într-un purgatoriu, acolo unde toate sufletele îşi petreceau o parte din timp, cu excepţia sufletelor soldaţilor ucişi în bătălii şi ale femeilor care au murit la naştere. Sinucigaşii era condamnaţi să stea pentru totdeauna în tărâmul lui Cizin.

Ekahau: zeul călătorilor şi al negustorilor.

Kan-u-Uayeyab: zeul care păzeşte oraşele.

Nacon: zeul războiului.

Tzultacaj (Tzuultaq'ah): zeul munţilor şi al văilor.

Yaxche: este Copacul Raiului, acolo unde se odihnesc sufletele bune.

ZEII EGIPTENI

Re sau Ra

Zeul egiptean al Soarelui şi zeul creator. De obicei, este înfăţişat cu corp omenesc şi cap de şoim, încununat de discul Soarelui, înconjurat de un şarpe, o reprezentare stilizată a unei cobre. Soarele însuşi era folosit pentru a reprezenta fie corpul, fie ochiul zeului. Se spunea că traversa cerul în fiecare zi, la bordul corabiei sale şi trecea în fiecare noapte prin lumea subterană, la bordul altei corăbii cereşti, pentru ca să reapară la est în fiecare dimineaţă. Cultul său principal a fost la Heliopolis, cunoscut şi ca „Oraşul Soare", în apropierea actualului oraş Cairo. Re era considerat şi zeu al lumii subterane, fiind asociat cu Osiris. În această postură, el era înfăţişat

având cap de berbec. Până în mileniul al III-lea î.Hr., Re devenise atât de proeminent, încât faraonii căpătaseră obiceiul de a se autointitula „fiii lui Re”. După moarte, toţi monarhii egipteni urcau la cer pentru a se alătura anturajului zeului Soare. Potrivit cosmologiei heliopolitane, se spunea că Ra s-a autocreat fie dintr-o floare de lotus primordială, fie din aluviunile care au apărut din apa primordială. El i-a creat după aceea pe Hu (aerul) şi pe Tefnut (umezeala), care, în schimb, i-au făcut pe Geb, zeul Pământului, şi pe Nut, zeiţa Cerului. Se spune că Ra a creat omenirea din lacrimile sale, iar zeii Hu (autoritatea) şi Sis (mintea) din propriul sânge, extras din penis. Re a fost combinat adesea cu alte două zeităţi, Re-Atum şi Amun-Re, pentru a le spori prestigiul. Putem observa puternicele asemănări cu activitatea lui Marduk, aşa cum reiese din tăbliţele sumeriene. Există înscrisuri care spun că Ra a dictat Cartea Morţilor, în care faraonilor li se dădeau instrucţiuni clare despre cum să atingă viaţa de după moarte.

Osiris sau Usire

Zeul egiptean al lumii subterane şi al vegetaţiei. Fiul lui Nut şi al lui Geb. Se spune că locul său de naştere ar fi fost al Rosetau, în necropola de la vest de Memfis. Este fratele lui Nephthis şi al lui Set, şi fratele şi soţul lui Isis. Isis l-a născut pe Horus după moartea sa, inseminându-se artificial cu sămânţă luată din corpul lui Osiris. Osiris a fost înfăţişat într-o formă umană, înfăşurat ca o mumie, ţinând în mâini o cârjă şi un bici. A fost adesea pictat cu pielea verde, ca o aluzie la rolul său de rege al vegetaţiei. Purta o coroană cunoscută sub numele de atef, formată dintr-o coroană a Egiptului Superior, înaltă, albă, de formă conică, având prune roşii de flecare parte. Osiris a avut mai multe centre de cult, cele mai importante fiind cel de la Abidos (Ibdju), în Egiptul Superior, acolo unde legenda zeului era jucată în fiecare an în cadrul unui festival şi la

Buşiris (Djedu), în delta Nilului. Unul dintre aşa-numiţii zei muribunzi, Osiris a fost punctul central al unei legende faimoase în care este ucis de către zeul rival Set. La un banchet al zeilor, Set îl păcăleşte pe Osiris să intre într-un coşciug, al cărui capac îl închide rapid şi îl aruncă în Nil. Coşciugul a fost purtat de apele Nilului până în delta de lângă oraşul Biblos, acolo unde a rămas blocat lângă un copac de tamarind. Isis, soţia lui Osiris, a descoperit coşciugul şi l-a adus înapoi. Până la acest punct povestea este susţinută de filosoful grec Plutarh, deşi Set a fost identificat ca ucigaş al lui Osiris în era piramidei Vechiului Regat.

Set a profitat de absenţa temporară a lui Isis şi a tăiat corpul lui Osiris în bucăţi, pe care le-a aruncat în Nil. (în textele egiptene acest incident este considerat ca uciderea lui Osiris.) Isis a căutat pe pământ bucăţi din corpul lui Osiris şi, în cele din urmă, a reuşit să adune toate bucăţile, mai puţin penisul, care a fost înghiţit de un crocodil (potrivit lui Plutarh) sau de un peşte (potrivit textelor egiptene). În unele texte egiptene, penisul apare ca fiind îngropat la Memfis. Isis a înlocuit penisul cu un Me asemănător şi este adesea înfăţişată ca o pasăre de pradă care este fertilizată de corpul cu penis erect al lui Osiris. În unele texte egiptene, împrăştierea părţilor corpului este asemănată cu împrăştierea seminţelor pe câmp, o referinţă asupra rolului lui Osiris ca zeu al vegetaţiei. „Grădinile lui Osiris” – răsadniţe de orz în formă de zei, încadrate de rame de lemn – erau uneori plasate în morminte, iar plantele care germinau din aceste răsadniţe simbolizau învierea sau viaţa de după moarte.

Există o legendă care susţine rolul lui Osiris ca zeul al morţilor şi conducător al lumii subterane egiptene. El era asociat cu ritualurile funerare, la început doar cu cele ale monarhilor egipteni, mai apoi cu cele ale întregii populaţii. Se credea că după moarte faraonul devine

Osiris. Deşi era privit ca un garant al continuităţii existenţei în viaţa de după, Osiris avea şi o parte mai întunecată, demonică, asociată cu procesele fiziologice ale morţii şi descompunerii şi reflectă frica pe care o aveau egiptenii faţă de moarte, în ciuda credinţei lor în viaţa de după moarte. Osiris era şi judecător al morţilor, cunoscut sub numele de „stăpânul Maat-ului" (legea divină). Conducător legendar al Egiptului predinastic şi zeul lumii subterane, Osiris a simbolizat forţele creatoare ale naturii şi viaţa nepieritoare. Numit marele binefăcător al omenirii, el a adus lumii cunoaşterea agriculturii şi a civilizaţiei. Adorarea lui Osiris, unul dintre cele mai mari culte din Egiptul antic, s-a răspândit treptat în tot bazinul Mării Mediterane şi, alături de cele ale lui Isis şi Horus, au fost foarte importante în timpul Imperiului Roman.

Isis

Zeiţa-mamă egipteană, unul dintre cei mai importanţi membri ai panteonului. Grecii şi romanii o numeau „steaua mării", fiind reprezentată de Steaua Nordului. Mamă a zeului regilor, fiica lui Geb şi a lui Nut. Sora mai mare şi consoarta lui Osiris. Vedem cum continuă procrearea între fraţii zei, pentru a păstra linia pură a sângelui. Ceilalţi fraţi ai ei sunt Set şi Nephthis. Isis este înfăţişată purtând o coroană în formă de tron sau coarne de vacă. L-a readus la viaţă pe Osiris, după ce Set i-a aruncat trupul în Nil şi încă o dată, după ce Set i-a dezmembrat corpul. S-a inseminat din corpul acestuia şi l-a născut pe Horus, cel care a luptat să revendice tronul lui Set. Ca acţiune şi reprezentare nu se deosebeşte cu nimic de zeiţa sumeriană Inanna.

Geb

Zeul egiptean al Pământului. Fiul lui Shu şi Tefnut. Frate şi consort al zeiţei Cerului, Nut. Tatăl lui Osiris, Set, Isis şi Nephthis. De obicei, Geb era înfăţişat întins pe spate, adesea purtând coroana Egiptului Inferior, cu trupul dezgolit al lui Nut deasupra sa. În acest context, era

adesea înfăţişat cu un penis erect, îndreptat în sus, în direcţia unde era Nut. Uneori, zeiţa aerului, Shu, era aşezată lângă corpul lui Geb, susţinând-o pe Geb şi, poate, separând-o de acesta. Adesea, pielea sa era colorată cu verde, indicând rolul său ca zeu al fertilităţii şi vegetaţiei. Gâsca era animalul său sacru, iar simbolul său – hieroglifele egiptene. Se spunea că Geb ţinea prizoniere sufletele celor morţi, împiedicându-le să treacă în viaţa de după moarte. Se credea că râsul lui Geb provoca cutremure.

Set

Zeul haosului şi al duşmăniei. Fiul lui Geb şi al lui Nut şi fratele lui Isis, Osiris şi Nephthis. S-a smuls cu violenţă din pântecele mamei sale şi este înfăţişat având capul unui animal care seamănă cu un rdvark, cu urechile ciulite şi cu un bot lung. Este înrudit cu zeiţele semite ale războiului, Anat şi Astarte. În jurul anului 2500 î.Hr., regii Egiptului l-au părăsit brusc pe Set şi au trecut de partea lui Horus, „zeul şoim”. Tutmosis al III-lea s-a autointitulat „cel iubit de Set”. Set era gelos pe fratele său Osiris şi a purtat un război de 80 de ani împotriva lui. L-a apărat pe Ra împotriva zeului-şarpe ostil din lumea subterană. Trebuie să ne reamintim că zeul lumii subterane sau Lumii de Jos era Enki, cel care adesea era înfăţişat ca un şarpe înaripat şi că Ra sau Marduk este cel care se autoproclamase zeul suprem în Egipt.

Horus

Zeul Cerului. Cunoscut şi sub numele de Har, Harpa-khered, Harpokrates, Harsiese, Harendotes, Harsomtus, Harmachis şi multe altele. Horus este unul dintre cei mai importanţi zei din panteonul egiptean, fiind atestat încă din primele perioade ale acestui panteon. Este zeul adorat peste tot în Egipt şi în civilizaţiile următoare. Reprezentat printr-un corp de şoim sau de un corp omenesc cu cap de şoim, mai este recunoscut şi după simbolul său, „ochiul”.

Este fiul lui Osiris şi al lui Isis. Primul conducător ale Egiptului după o luptă de 80 de ani, purtată împotriva fratelui şi rivalului său, Set. Mama sa l-a ascuns în tufişurile de papirus de pe malurile Nilului pentru a nu putea fi găsit de duşmanii săi. Această faptă a condus la multe poveşti ulterioare, cum ar fi cea a lui Moise. Uneori, este înfăţişat ca un soare cu aripi „Horus al orizontului".

Min sau Menu

Zeul egiptean al fertilităţii, dar şi al virilităţii. Unul dintre cei mai importanţi membri ai panteonului zeilor. Uneori, înfăţişat ca fiul lui Isis sau consort al acesteia, şi alteori alături de Horus, ca odraslă a lui Isis. În general, este înfăţişat ţinând un bici în mâna dreaptă ridicată şi purtând o coroană cu două prune înalte. Min era în principal un zeu al sexualităţii masculine, iar în Noul Regat (1567 î.Hr. – 1085 î.Hr.) era venerat în ritualurile de încoronare ale faraonilor, ca să le asigure acestora vigoarea sexuală şi producerea unui urmaş masculin. A fost înfăţişat şi în formă umană, cu penisul erect. Animalul său sacru pare să fi fost taurul alb ca şi un anume tip de salată care aducea aminte de un penis erect şi care avea o sevă albă care aducea aminte de spermă. Era, de asemenea, şi zeul paznic al minelor. Cele mai importante sanctuare ale sale erau la Koptos (Qift) şi Akhmim (Panoplis), unde se găseau mine de aur. Mai era venerat şi ca zeu al drumurilor din deşert şi zeu al călătorilor. Pe lângă rolul său din ritualurile de încoronare, Min era venerat şi în timpul festivalurilor recoltei, atunci când i se aduceau ca ofrande salate şi lipii de grâu.

Amun

Zeul Soarelui, Domnul Cerului, zeitatea primordială, care este prezentă în creaţie şi în haos. Probabil acelaşi zeu ca Ra. În perioadele următoare, a devenit cunoscut ca Amun-Ra. Este probabil acelaşi zeu ca Marduk, care s-a proclamat zeu suprem, potrivit textelor sumeriene. Uneori,

a fost prezentat ca faraon cu pielea albastră şi turban. Este susţinut de două prune mari cu aripi, care indică dominaţia lui asupra ambelor părţi ale Egiptului: cea de Sus şi cea de Jos. Locurile principale unde a fost venerat au fost templele lui Amun de la Karnak şi Luxor. Alte zeităţi l-au descris ca fiind „ascuns la aspect, misterios la formă”. Şi-a câştigat numele de „Rege al zeilor” şi a fost considerat părinte al tuturor faraonilor. La Teba era considerat un zeu-şarpe, având legături cu nemurirea şi înnoirea. Această descriere se potriveşte cu descrierile din tăbliţele sumeriene ale şarpelui răsucit, ca simbol al creaţiei, al înţelepciunii şi al ştiinţei, care a fost folosit pentru crearea lui Adam. Templul reginei Hatseput de la Deir el-Bahari poartă o urmă a mamei sale, impregnată de Amun. Din nou acest lucru se potriveşte legăturii cu Marduk, Ra şi Amun, toţi fiind de fapt acelaşi zeu şi insistă asupra faptului că toţi regii şi toate reginele erau descendenţi ai zeilor. Asta înseamnă că, la un moment dat, Amun s-a ocupat el însuşi de procreere.

ZEII AFRICANI

Dintre toate culturile şi civilizaţiile lumii, mitologia africană este cea mai colorată şi mai diversă. Şi totuşi, există un fir comun al creaţiei, pornind de la zeităţile supreme, care se aflau la conducere, urmate de zeii de o mai mică importanţă, care conduceau lumea şi controlau toate aspectele vieţii primilor oameni de pe Pământ. Unii oameni uită adesea că mitologia egipteană este şi parte a mitologiei africane. Există la modul propriu mii de zei în jurul cărora s-au ţesut poveşti în mitologia africană. Ei variază de la zeii simpli la zeii practici, de la zeii ignoranţi la zeii înţelepţi şi profeţi. Multe dintre miturile de la nordul Mării Mediterane sunt strâns legate de zeii egipteni, în vreme ce povestirile din sud vorbesc despre zei care au coborât pe Pământ din şălaşurile lor cereşti pentru a-l făuri pe om, să-l înveţe tot ce avea nevoie să ştie, cum ar fi

agricultura sau inteligenţa. Există poveşti despre zeii supremi care i-au făcut pe ceilalţi zei şi care au creat Pământul din apă şi haos. Zeii care l-au creat pe om reprezintă un ingredient comun al miturilor africane. Există multe referiri la un şarpe zburător, care par să coincidă prea mult pentru a fi doar simple născociri ale imaginaţiei. Multe poveşti despre doi zei, unul binevoitor şi unul violent, care trăiau în lumea subterană şi care s-au ridicat la cer. Mai vorbesc despre zeii tunetului, zeii soarelui, vânători, giganţi, tauri şi o întreagă varietate de animale şi chiar şi despre un zeu suprem care comandă doi zei inferiori şi care au condus lumea după încheierea creaţiei, ceea ce este similar cu poveştile sumeriene. Indică simplul fapt că, indiferent de cât de fragmentată ar fi fost civilizaţia globală în acele vremuri, poveştile despre zeii zburători, puternici, binevoitori şi agresivi erau aceleaşi.

Diversitatea mitologiei africane se potriveşte în egală măsură cu datele istorice din tăbliţele sumeriene care susţin că omul a fost pus să muncească pentru prima dată în minele de aur din sudul Africii. Este cu adevărat incredibil faptul că multe dintre poveştile care provin din această zonă susţin acelaşi lucru. Şi, la fel ca zeii din alte părţi ai lumii antice, zeii sunt înrudiţi şi aici şi au o ierarhie a responsabilităţilor. Este foarte firesc ca cele mai simple povestiri, cu foarte puţine imagini, să provină din Africa, de vreme ce aici a apărut pentru prima oară oamenii, care erau după toate aparenţele, precursorii omenirii. După ce au părăsit taberele miniere şi şi-au întemeiat propriile aşezări şi culturi, au avut contact în mod regulat cu mulţi zei implicaţi în procesul de minerit şi în controlarea acestuia. Şi, aşa cum am descoperit în capitolul al IX-lea al acestei cărţi, „Aurul: Obsesia fără sfârşit”, nu au existat decât câteva temple şi altare construite în Africa de către acei primi oameni. Nu aveau nevoie să facă acest lucru, iar

relaţia lor cu zeii încă nu ajunsese în stadiul de venerare. Adorarea zeilor le-a fost impusă oamenilor de către zei mulţi ani mai târziu, atunci când specia sclavă a apărut şi în Orientul Apropiat. Dar adevărata expansiune a adorării a avut loc de-abia după Marele Potop, acum 13.000 de ani. Sunt atât de multe exemple minunate, care fac legătura între mitologia africană şi mitologia sumeriană, încât este greu să aleg doar câteva ca să le aştern pe aceste pagini. Titlurile pe care africanii le-au dat zeilor lor uimesc prin varietate. Câteva dintre acestea sunt: Creatorul, Ziditorul, Dătătorul de ploaie şi soare, Acela care aduce anotimpurile, Acela care tună, Strămoşul zilelor, Primul, Cel fără limite, Cel în faţa căruia se închină şi regii, Acela pe care-l întâlneşti oriunde, Cel care aprinde focul, Marea Mamă, Cel mai bun dintre prieteni „Cel bun, Providenţa care veghează asupra tuturor ca soarele, Marele fond comun contemporan, Marele păianjen, Cel căruia îi mulţumesc cu toţii, Arcul de pe cer, Cel supărat, Inexplicabilul.

Lista următoare reprezintă un scurt exemplu aleatoriu de zei africani care apar în poveştile din vremurile antice:

Agipie (*Tanzania*)

Un zeu binevoitor care trăieşte în cer. El luptă împotriva tuturor zeilor răi care au fulgere şi îi distrug pe oameni.

Akongo (*Republica Democrată Congo*)

Fiinţă veşnică supremă, aflată în relaţii bune cu oamenii. Are caracteristici umane şi un interes puternic pentru toate activităţile şi pentru binele oamenilor. A avut o dispută cu ceilalţi zei şi a dispărut.

Alouko Niami Kadio (*Coasta de Fildeş*)

Este creatorul tuturor zeilor şi al omului. După ce a creat lumea, într-o zi de sâmbătă a coborât din sălaşul său ceresc, l-a învăţat pe oameni tot ceea ce trebuiau să ştie

pentru ca să trăiască şi i-a învăţat şi ceea ce trebuia să rămână secret.

Ananasi (*diverse triburi*)

Păianjenul. Escrocul. Un zeu creator. Un mârşav, dar unul care ştia să se facă plăcut. Se spun multe poveşti amuzante şi bizare pe seama lui.

Anyewo

Marele Şarpe care iese după ploaie pentru a-şi schimba pielea. Curcubeul reprezintă reflexia sa.

Buku (*diverse populaţii din vestul Africii*)

Un zeu al cerului, venerat uneori ca zeiţă. Buku a creat totul, inclusiv pe ceilalţi zei.

Bunzi (*Republica Democrată Congo*)

Ea s-a născut ca şarpe dintr-un tată zeu şi o mamă măreaţă. Şarpele a crescut şi şi-a asumat rolul mamei sale, care era acela de a aduce ploaia. Oamenii vedeau şarpele pe cer sub forma unui curcubeu.

Dahn sau Dan Ayido Hwedo (*Dahomey*)

Zeu-şarpe. Haitienii îl cunoşteau ca Dan Petro, Şarpele Curcubeu care încercuieşte lumea. Dahn este înfăţişat adesea cu coada în gură ca un simbol al unităţii şi plenitudinii.

Dxui (*Boşimani*, *Hotentoţi*, *Tsui*, *Xhisa şi Ponda*, *Thixo*)

Un zeu creator. Zilnic, Dxui lua forma unei flori sau a unei plante, revenind la forma iniţială la căderea serii, până când a creat toate plantele şi florile care există.

Doondari (*Mali*, *Senegal*)

Creatorul care a coborât pe Pământ şi a creat o piatră din care au apărut fierul, focul, apa şi aerul. A revenit apoi, iar din aceste elemente l-a creat pe om. Dar omul a devenit prea mândru şi atunci Doondari a creat orbirea şi moartea.

Dzemawon (*Ghana*)

Un zeu puternic şi inteligent care vine şi pleacă

atunci când are chef. Vine ca vântul şi merge prin toată lumea. Este omnipotent şi poate lua orice formă. În zilele de închinare, poate apărea în formă umană.

Eshu (*Yoruba*)

Un înşelător. Având abilitatea de a-şi schimba forma, poate lua orice înfăţişare îşi doreşte, putând fi în acelaşi timp şi mic, şi mare. Eshu creează confuzie printre oameni şi-i face să înnebunească. Dar Eshu cunoaşte toate limbile pe care le vorbeşte omul şi acţionează ca un intermediar între muritori şi zei.

Gua (*Tribul Ga din vestul Africii*)

Zeul tunetului, al fierarilor şi fermierilor. Templele închinate lui Gua pot fi găsite adesea pe lângă forjele fierarilor.

Gunab (*Hotentoţi*)

Duşmanul lui Tsui-Goab, Gunan a trăit sub o movilă de pietre. Gunab îl învingea încontinuu pe Tsui-Goab, dar acesta din urmă se întărea după fiecare bătălie. Deoarece i-a omorât pe mulţi, Gunab este uneori identificat cu moartea. Este creatorul curcubeului.

Kibuka (*Baganda*)

Un zeu al războiului, trimis să salveze poporul din Baganda. Regele din Baganda a cerut ajutorul în război din partea cerului, iar Kibuka a fost trimis să-i ajute. Deşi a fost avertizat să nu aibă de-a face cu femeile duşmanilor, Kibuka s-a culcat cu o prizonieră. Dând dovadă de lipsă de înţelepciune, Kibuka a avut încredere în ea şi după ce aceasta a evadat le-a spus inamicilor cum îl pot ucide pe Kibuka, trăgând cu săgeţi în norul unde se ascundea acesta. Kibuka a căzut dintr-un copac înalt şi a murit, iar pe locul unde a căzut a fost înălţat un templu.

Leza (*Africa Centrală*)

Cel care împresoară, Leza este Zeul Suprem care are conducerea asupra cerului şi care trimite vântul şi ploaia. Leza stă pe spatele tuturor oamenilor şi nimeni nu poate

scăpa de sub apăsarea lui. Se spune că Leza îmbătrâneşte şi că nu mai aude rugăciunile la fel de bine ca atunci când era tânăr.

Mawu-Lisa (*Ewe*)

Marele zeu şi zeiţa Soarelui şi a Lunii. Lisa este soarele, şi Mawu este luna.

Modimo (*Lesotho*)

Zeu creator, fiinţă supremă, cunoscut şi sub numele de Ralapeba. Stăpân asupra măreţiei şi puterii, temut pentru violenţa şi pentru puterea sa de foc. Este unul dintre cei doisprezece zei care au funcţii şi puteri variate. Pentru a-i onora pe aceşti zei, cometa Modudusta le poartă numele.

Mujaji (*Lovedu – Africa de Sud*)

Zeiţa ploii, regina populaţiei Lovedu. Poporul din Lovedu a fost condus de patru zeiţe ale ploii, toate fiind descendente ale primei Mujaji. Sunt înrudite cu marele şi puternicul Monomatapa din Imperiul Karanga, Zimbabwe, făcând o legătură directă cu misterul care înconjoară ruinele din Zimbabwe şi pământurile pline de aur ale lui Ophir. Mujaji este nemuritoare şi are multe puteri ascunse. A salvat mulţi oameni prin aducerea ploii.

Mulungu (*Africa de Est*)

Zeu şi Fiinţa Supremă. Conceptul de fiinţă supremă şi zeu este prezent aproape pretutindeni în Africa. Deşi există câteva temple ridicate în onoarea acestui zeu, ele trebuie să fi fost construite după anul 3.000 î.Hr. În zonele care aparţin astăzi de Mozambic şi Zimbabwe. Aceste temple seamănă cu primele temple canaanite din Orientul Apropiat. Iniţial, Mulungu a trăit pe Pământ, dar s-a mutat înapoi în cer, pentru că oamenii îi omorau copiii. Le-a spus oamenilor că vor ajunge în cer după ce vor muri. Aşadar, se crede că, după ce mor, oamenii ajung în ceruri ca să le slujească drept sclavi zeilor.

Nanan-Bouclou (*Eive*)

Primul zeu al tribului Ewe, atât bărbat, cât şi femeie, Nanan-Bouclou este prea îndepărtat pentru a putea fi venerat. În Haiti, Nanan-Bouclou este cunoscut ca zeul ierburilor şi medicinei.

Ngai (*Masai*)

Zeu creator. La naştere, Ngai dă fiecărui om câte un spirit păzitor care să-l ţină departe de pericole şi să-l ia în momentul morţii. Cei răi sunt duşi într-un deşert, în vreme ce spiritele bune ajung pe un tărâm cu păşuni bogate şi multe vite.

Nyame (*Ashanti*)

Zeul suprem al cerului, fiind în acelaşi timp şi zeul Soarelui şi zeiţa Lunii. Nyame a creat cele trei tărâmuri: cerul, Pământul şi lumea subterană. Înainte de naştere, sufletele sunt duse la Nyame şi îmbăiate într-o baie de aur. Nyame îi dă fiecărui suflet câte un destin. După aceea sufletul este pregătit ca să se nască.

Nyasaye (*Marangoli*, *Kenya*)

Principalul zeu al populaţiei Marangoli. Se spune că spiritele îi ajută pe marangoli să-şi îndeplinească sarcinile, care sunt reprezentate ca nişte pietre rotunde care sunt dispuse circular în jurul unui pol care îl reprezintă pe zeu.

Nzame (*populaţia Fan*, *Congo*)

Este un zeu ascuns şi neclar a cărui înfăţişare nu poate fi reprodusă în lemn, piatră sau metal. Nzame a trăit pe Pământ alături de cei trei fii ai săi: Omul Alb, Omul Negru şi Gorila. La un moment dat, Omul Negru şi Gorila, împreună cu toţi supuşii lor au păcătuit împotriva lui Nzame. Ca urmare, Nzame şi-a luat toate bogăţiile şi a mers să trăiască alături de celălalt fiu, Omul Alb, în zona de vest, în vreme ce Gorila alături de supuşii săi a mers să trăiască în junglă. Fără cunoştinţele, bogăţia şi puterea lui Nzame, Omul Negru şi familia sa au dus o viaţă grea, în sărăcie şi ignoranţă, tânjind în permanenţă după tărâmul în care Nzame trăieşte alături de fiul său favorit, Omul Alb.

Obatala (*Nigeria*)

Creatorul Pământului a fost pus de fiinţa supremă să creeze pământul acolo unde se afla numai apă. Apoi l-a făcut pe om din ţărână. Este la fel cu activitatea pe care a executat-o Enki atunci când a ajuns pe Pământ, aşa cum se spune în tăbliţele sumeriene.

Ruhanga (*Uganda*)

Creatorul tuturor lucrurilor şi al fiinţelor de pe Pământ, S-a retras în ceruri, dar nu a putut să prevină apariţia răului şi a morţii. El a fost cel care a adus inegalitatea printre oameni: regele, ciobanii, fermierii.

Sagbata (*Dahomey*, *Yoruba*, *Shagpona*)

Zeul variolei. Pe altarele închinate lui Sagbata erau pictate mici pete. În cultura mayaşă astfel de pete reprezintă corpurile aflate în descompunere ale acelora care fost loviţi cu moarte de către zei. Preoţii lui Sabgata luptau împotriva variolei atât cu rugăciuni, cât şi prin cunoştinţele medicale şi deţineau o mare putere asupra poporului.

Tano (*Ashanti*)

Cel de-al doilea fiu ca vârstă al zeului cu acelaşi nume şi zeu al râului. Zeii celorlalte râuri împreună cu familiile acestora reprezintă familia lui Tano. Cu mult timp în urmă, Tano a pierdut un concurs de cântat în defavoarea Morţii. Tano şi Moartea şi-au cântat dispreţul unul faţă de celălalt timp de mai bine de o lună, dar niciunul nu a putut să câştige, aşa că au făcut un compromis. Atunci când cineva este rănit sau cade bolnav, primul dintre zei care ajunge la acel om şi-l poate revendica. Dacă Tano ajunge primul, acea persoană va trăi, dar dacă Moartea ajunge prima, atunci pacientul este pierdut.

Tsui Goab (*Hotentoţi*)

Cunoscut şi sub numele de Genunchiul Rănit sau Tată al Taţilor noştri. Zeu al ploii care trăieşte în nori, cunoscut ca un mare şef şi magician. Tsui Goab i-a făcut pe primul

bărbat şi pe prima femeie din pietre. Tsui Goab a murit şi a înviat de câteva ori, prilej de mare bucurie şi celebrare. Oamenii îl invocă pe Tsui Goab la primele semne ale răsăritului şi recită jurăminte în numele lui.

Unkulunkulu (*Zuluşi*)

Bătrân, Bătrânul-unkulunkulu a fost în acelaşi timp şi primul om şi creator, un zeu al Pământului care a călătorit între Pământ şi Cer. Unkulunkulu le-a arătat oamenilor cum să trăiască împreună şi le-a dat cunoaşterea lumii în care trăiau.

Wele Xakaba (*Luyia – Kenya*)

Fiinţa supremă care a creat lumea şi care este dătătoarea tuturor lucrurilor. Mai întâi şi-a creat propria casă în ceruri, care era un loc „mereu strălucitor”, sprijinit pe coloane. Primul cuplu uman a trăit într-un loc numit Embayi, o casă aeriană, sprijinită pe nişte pari, în special din cauza monştrilor Amânani, care trăiau pe Pământ. Primii oameni au trăit multă vreme fără copii, neştiind cum să procreeze. Mai târziu, Mwambu şi Sela au avut un fiu, pe care l-au numit Lilambo, şi astfel s-au înmulţit oamenii pe Pământ. Acest zeu mai era cunoscut şi ca zeul Soarelui care ia cu sine o fată de pe Pământ şi se căsătoreşte cu ea.

Yo (*Spiritul creator*, *Bambara / Mali*)

Acest spirit creator s-a folosit de trei fiinţe ca să creeze tot ceea ce există. Inclusiv cele şapte ceruri care corespund celor şapte părţi ale Pământului. Mai întâi a fost creat omul şi după o vreme a fost creată şi femeia, folosind praf şi salivă. Oamenii sunt nemuritori, devenind copii cu vârsta de şapte ani de fiecare dată şi când ajung la vârsta de cincizeci şi nouă de ani. Ei trăiesc dezbrăcaţi, nu au niciun fel de nevoi, nu vorbesc şi nici nu muncesc.

Zimu (*Ndebele*, *Africa de Sud*)

Fiinţa supremă, el a trimis un cameleon la oameni ca să le aducă mesajul că „vor muri şi se vor ridica din nou”. Dar şopârla a ajuns prima la oameni şi le-a spus că „vor

muri şi nu vor reînvia”. Până să ajungă cameleonul cu mesajul său de speranţă, oamenii nu l-au mai crezut şi au ales că creadă ce le-a spus şopârla.

Mitologia africană este atât de bogată şi de colorată, încât aş putea continua la infinit. Legătura pe care am creat-o în această carte cu primii noştri strămoşi din Africa îşi găseşte un sprijin important în aceste povestiri. Pe măsură ce le citim, ele par să fie cu mult mai vechi decât toate celelalte civilizaţii. Relaţia dintre zei şi oameni era mult mai simplă, mult mai bine definită şi era, fără îndoială, o relaţie de supunere. În mod misterios, nu exista o nevoie reală de venerare şi rareori sunt menţionate sacrificii făcute pentru zei. Aceste caracteristici diferenţiază puternic mitologia africană de celelalte mitologii, acolo unde sacrificiile şi templele de închinare constituiau o parte importantă a ritualurilor. Se pare că în Africa preistorică oamenii şi zeii convieţuiau fără prea multe fricţiuni. Există multe poveşti care includ o zeitate supremă care avea doi fii sau o fată şi care a coborât pe Pământ pentru a-l face locuibil şi a-l crea pe om. Fără îndoială că acest lucru a dus la naşterea unei vrajbe care a avut ca rezultat numeroase ciocniri între zei şi care i-au divizat pe adepţii umani. Controversatul mistic şi vraci sud-african Credo Mutwa vorbeşte despre legendele zuluse ale minelor antice de aur din Monomotaţia, din Zimbabwe. În cartea sa, *Copiii mei Indaba*, el prezintă legenda care vorbeşte despre „producerea artificială a sclavilor din carne şi sânge de către Primii Oameni”. „Legenda povesteşte felul în care sclavii s-au luptat cu omul-maimuţă” atunci „când marea stea a războiului a apărut pe cer”. Pe măsură ce ne afundăm mai mult în aceste poveşti, devine evident că Africa a fost un focar de activitate în primele zile ale preistoriei, cu mult înainte de înflorirea civilizaţiilor din Orientul Apropiat şi din cele două Americi. Omul era la început în căutarea drumului său în lume, iar

zeii erau foarte ocupaţi, încercând să-i controleze pe aceşti sclavi umani.

ZEII CHINEZI

Istoria şi religia Chinei sunt strânse legate de mitologia chinezească. Potrivit tradiţiilor străvechi, chinezii erau nişte sălbatici în momentul în care a apărut un înţelept şi i-a învăţat cum să-şi construiască adăposturi. Ceva mai târziu, alţi înţelepţi i-au învăţat pe chinezi cum să folosească focul, muzica şi cum să cultive plantele. Ultimul dintre aceşti înţelepţi a fost împăratul Galben Huangdi, părintele civilizaţiie chinezeşti. Nu se ştie de unde a apărut aşa brusc Huangdi, dar el este cel care a adus cunoaşterea pentru poporul chinez. Este posibil să fi fost unul dintre zeii Anunnaki, aflaţi în drumul lor de expansiune către Răsărit? Dacă acceptăm faptul că zeii Sumerului sau zeii Anunnaki erau părinţii civilizaţiei din alte părţi ale lumii, atunci acelaşi principiu se aplică şi în cazul Chinei. Huangdi poartă toate atributele mistice care să-l plaseze în rândul zeilor Anunaki.

Descoperirea oaselor fosilizate ale lui homo erectus, cunoscute sub numele „Omul din Peking”, în apropiere de Beijing duc la concluzia că primii oameni au evoluat în China şi că oamenii chinezi au fost primii oameni moderni care au evoluat spre o rasă unică, inteligentă. S-a dovedit că această ipoteză nu era corectă, iar locul care desemnează Leagănul Omenirii a fost identificat în sudul Africii. Proiectul Diversităţii Genomului Uman reprezintă colaborarea dintre doisprezece cercetători, aparţinând de şapte institute, au avut ca scop analizarea mostrelor de ADN preluate de la 28 dintre cele 56 de grupări etnice chinezeşti şi apoi compararea acestora cu mostre de material genetic de alte grupuri de oameni asiatici sau nonasiatici. Rezultatul a fost acelaşi ca şi în cazul restului omenirii şi anume că poporul chinez a evoluat în Africa. Este foarte posibil ca lucrurile să se fi desfăşurat în acest

fel, însă influenţa uriaşă pe care arienii au avut-o asupra dezvoltării întregii civilizaţii asiatice a fost cumva trecută cu vederea. Se spune că primii oameni au migrat către est de-a lungul Oceanului Indian şi şi-au creat drumul spre China prin sud-estul Asiei. Raportul legat de proiectul genomului menţionează că „putem concluziona cu siguranţă că oamenii moderni îşi aveau originea în Africa, genele acestora fiind majoritare în materialul genetic curent al populaţiilor asiatice”. Mi se pare interesant faptul că în raport se foloseşte expresia „majoritare în materialul genetic curent”. Dacă toţi oamenii îşi au originea în Africa, mai exista şi o altă sursă de material genetic? Şi, dacă mai exista, unde se găsea această sursă? Să fi fost implicaţi înşelătorii şi influenţii Arieni care erau responsabili pentru popularea Europei şi a căror influenţă s-a extins şi asupra Asiei? Sau să fi fost împăratul Huangdi, cel care a contribuit la fondul comun de gene? Zeii pe care-i venera poporul chinez la începuturile civilizaţiei sale ar fi putut să aibă alte nume, dar funcţiile şi puterile lor erau identice celor ale zeităţilor din alte civilizaţii. Practicile religioase chinezeşti se adresează unor strămoşi divini măreţi şi puternici. Este posibili ca acei strămoşi care sunt zeificaţi în mitologia chinezească să fi fost primii Arieni care aveau tehnologia şi puteri speciale cu mult mai evoluate decât cele ale primitivilor din acele vremuri? Sau aceşti strămoşi care erau chiar mai puternici decât Arienii… ar fi putut să fie omniprezenţii zei Anunnaki, care preluau controlul asupra lumii care se extindea cu repeziciune către Est? Tăbliţele sumeriene par să indice clar o asemenea expansiune a zeilor Anunnaki, condusă în principal de Inanna. Dar în acest proces erau implicaţi toate rudele şi toţi fraţii săi, fiecare încercând să obţină pentru sine o bucată din lume şi să-şi întemeieze propriul grup de oameni loiali, supuşii sclavi umani.

Dragonii joacă un rol central în toate mitologiile

orientale, uneori trecând chiar în religiile populare. Originile şi trecutul acestora sunt foarte asemănătoare cu anumite poveşti din *Biblie* şi cu cele sumeriene. Există un număr de dragoni care diferă puţin pe măsură ce ne mutăm mai mult spre est. Ceea ce mă uimeşte este faptul că imaginea unui dragon chinezesc este foarte apropiată de cea a unui şarpe înaripat din cultura mayaşă sau din alte culturi. În multe reprezentări, dragonul pare lung şi subţire, semănând mai mult cu un şarpe cu aripi decât cu un dragon monstruos care scuipă flăcări. Este posibil ca aceasta să fie o altă influenţă a lui Enki, faimosul şarpe din grădina Raiului şi zeul şarpe zburător al mayaşilor? Datorită faptului că regii erau numiţi în China doar cu încuviinţarea fiinţei supreme, aceştia au fost şi ei zeificaţi şi adesea veneraţi. Este posibil ca, la fel ca în Egipt, împăraţii chinezi să fi fost jumătate om şi jumătate zeu şi astfel, prin venerarea continuă să fi devenit „zei” ai poporului, la fel ca faraonii? Diferenţa subtilă dintre dragonii chinezeşti, coreeni şi japonezi indică o legătură ciudată între posibila expansiune către Răsărit a celor care-i urmau pe Enki şi pe Inanna şi rangurile inferioare, destinate zeilor mai puţin importanţi care se aflau la conducerea acestor pământuri. Dragonii chinezeşti au cinci degete la picioare, cei coreeni au patru degete, iar cei japonezi au doar trei degete la picioare. Este posibil ca acestea să reprezinte scăderea rangului dintre zeii Anunnaki care se aflau la depărtare de Sumer şi comandantul acestora, Enlil? Însă poveştile din jurul originilor unora dintre dragoni sunt remarcabil de asemănătoare cu multe dintre poveştile sumeriene şi cele biblice.

Kinabalu

Dragonul de Răsărit trăia în vârful muntelui Kinabalu din Borneo şi se afla în posesia unei perle superbe care era dorită de împăratul chinez. Mulţi oameni au încercat să

fure această perlă de la dragon, dar au fost uciși cu toții în cursul acestor încercări. Atunci împăratul i-a trimis pe frații Wee Ping și Wee San ca să ia perla de la dragon. Aceștia au așteptat până când dragonul a plecat să caute mâncare, apoi au zburat cu un uliu până în vârful muntelui și au înlocuit perla dragonului cu o perlă falsă. Dar dragonul nu s-a lăsat păcălit și a pornit în urmărirea hoților în vreme ce aceștia se pregăteau să fugă cu o barcă. La apropierea dragonului, Wee San a lansat o ghiulea spre el. Dragonul a crezut că ghiuleaua este perla sa, a înghițit-o și a murit. Wee Ping a vrut să ia perla și să-și asume gloria și a mințit spunând că el este cel care a reușit să o fure de la dragon. Wee San nu a mai vrut să aibă și alte necazuri din pricina perlei, așa că a părăsit China. Ulterior, a devenit fericitul conducător al Bruneiului. Pe de altă parte, Wee Ping nu a fost la fel de norocos, pentru că minciuna sa nu i-a adus altceva decât tristețe.

Simbolismul acestei povești are o legătură strânsă cu poveștile despre „perlele înțelepciunii”. O astfel de poveste care poartă foarte multe asemănări este povestea sumeriană în care Inanna fură Tăblițele înțelepciunii sau ME, aflate în posesia unchiului ei, Enki. Ea a zburat la casa acestuia din munți și l-a sedus. Și ea a scăpat tot cu ajutorul unei bărci, dar aceasta era o corabie a cerului care putea zbura. Este o coincidență faptul că Enki era șarpele zburător din cultura sumeriană și probabil și din alte culturi? Așadar, șarpele zburător sau dragonul a început să o urmărească pe Inanna pentru a recupera tăblițele, dar nu a reușit să le ia înapoi. Asemănările dintre cele două fire narative sunt remarcabile. Trebuie să ne aducem aminte că poveștile chinezești au fost scrise cu multe mii de ani după cele sumeriene, dar este posibil ca ele să fi existat în formă orală cu multe milenii înainte.

Simbolismul care îi înconjoară pe dragoni este foarte

interesant. Enki era şarpele care putea să zboare şi de aceea putea fi văzut ca un şarpe înaripat. Mijloacele sale de zbor făceau zgomot la fel ca dragonii care zburau şi scuipau flăcări. Nu este posibil ca dragonii răsăriteni să fi fost reprezentări ale diferiţilor zei Anunnaki, aflaţi în maşinile lor de zbor, în primele zile ale colonizării Asiei, atunci când îşi ţineau sub control sclavii umani? Există câteva poveşti despre dragoni, despre apariţiile lor bruşte şi despre învăţăturile pe care le-au adus oamenilor, frica pe care o răspândeau şi controlul pe care îl deţineau asupra multor aspecte ale vieţii din China. Cele mai multe, dacă nu chiar toate poveştile, se aseamănă cu poveştile sumeriene referitoare la activităţile zeilor Anunnaki, care datează cu mult înainte de apariţia civilizaţiei în China.

O altă poveste cu dragoni îmi aduce aminte prin simbolistica ei de povestea centrată în jurul naşterii lui Hristos, în care o tânără fecioară rămâne însărcinată cu un străin sau un înger, care dispare. În timpul naşterii lui Iisus, peştera este umplută de o lumină strălucitoare, mai strălucitoare decât cea a Soarelui. Copilul creşte ca un proscris, dar în cele din urmă devine „prinţul alb al păcii”, care ucide răul de pretutindeni, ridicându-se în cele din urmă la cer. Tânăra femeie, Maria, a ajuns să fie adorată prin rugăciune de milioane de adepţi. Acum să vedem asemănarea uimitoare a acestei poveşti cu cea a Dragonului Alb sau Pai Lung:

Într-o noapte cu furtună, o tânără fată a răspuns la uşă unui străin care venise să caute adăpost din calea furtunii. Era un om mai bătrân, în vreme ce ea era virgină. A doua zi dimineaţă străinul plecase, dar tânăra fată era însărcinată. Părinţii săi au fost foarte mânioşi şi au alungat-o din casă. Atunci când copilul s-a născut, părea să fie o mică bilă albă. Au aruncat bila albă în ocean. Spre surprinderea tuturor, din bilă a crescut un dragon alb impunător. Tânăra fată, speriată şi şocată, a leşinat şi nu s-

a mai trezit niciodată.

O altă variaţiune a acestei poveşti spune că fata a fost ucisă în timpul unei furtuni puternice, după care „dragonul a zburat spre cer”.

Tânăra fată a fost adorată, pentru că era mama acestui dragon magnific, unicul Rege Dragon Alb. A fost îngropată la poalele unui deal, acolo unde oamenii cer favoruri, iertare şi alte lucruri. Pe crestele acestui deal a fost ridicat un templu în care se găseşte o tăbliţă pe care este scrisă această poveste.

Este important de reţinut şi faptul că acest Dragon Alb era un dragon cu cinci degete; orbitor de alb, la fel ca modul în care apar îngerii sau cel în care sunt descrişi mulţi zei în *Biblie* şi în tăbliţele sumeriene. Este posibil ca cele cinci degete să semnifice cel mai înalt ordin din ierarhia Anunnaki?

Următoarea poveste este, practic, o repetare a poveştii Marelui Potop, care a distrus omenirea, potrivit tăbliţelor sumeriene. A fost un plan pus la cale de Enlil, după ce acesta şi-a dat seama că omenirea devenise o povară uriaşă pentru Anunnaki şi că Potopul avea să înlăture această problemă rapid şi cu succes. Aceeaşi poveste apare în aproape toate civilizaţiile din lume.

Împăratul Galben, care era zeul suprem al Chinei, s-a uitat spre Pământ şi a văzut că oamenii erau răi şi plini de păcate. Şi atunci, împăratul Galben i-a poruncit zeului ploii să arunce o ploaie nesfârşită asupra Pământului. A urmat un Mare Potop care a dus la moartea tuturor oamenilor. Unul dintre zei, care se numea Kun, s-a uitat la Pământ şi a fost cuprins de tristeţe văzând marea distrugere. Kun era nepotul împăratului Galben şi l-a rugat pe bunicul său să oprească ploaia, dar împăratul Galben nu a vrut să oprească Potopul. O broască-ţestoasă bătrână i-a spus lui Kun că, dacă vrea să oprească ploaia, are nevoie de noroi magic. Ţestoasa i-a mai spus că împăratul Galben are

printre comorile sale şi un borcan cu un astfel de noroi. Kun a furat borcanul cu noroi magic şi a mers pe Pământ. Oriunde a presărat noroi, au început să apară insule, şi apa a fost absorbită. Kun a călătorit de-a lungul Pământului, împrăştiind noroi magic şi dând naştere unor noi întinderi de pământ.

Dar împăratul Galben a văzut ce făcea Kun şi l-a trimis pe zeul focului ca să-l omoare. Kun l-a văzut venind pe zeul focului şi s-a transformat într-un cal alb şi a încercat să se ascundă. Şi atunci zeul focului a trimis un fulger care l-a lovit şi l-a omorât pe Kun în vârful unui munte. Din corpul lui Kun a crescut un fiu superb, care se numea Yu şi care era un frumos dragon auriu. Yu a zburat în cer ca să-şi întâlnească stră-străbunicul, pe împăratul Galben, pe care l-a implorat să oprească potopul. Împăratul Galben l-a numit pe Yu zeul ploilor şi i-a dat toate puterile ca să-şi poată îndeplini această funcţie şi i-a pus la dispoziţie toată cantitatea de noroi magic care a putut fi adunat de pe spatele ţestoasei. Yu a făcut să se oprească ploaia, dar cea mai mare parte a pământului a rămas sub ape. Atunci, Yu şi ţestoasa au coborât pe Pământ, presărând din loc în loc noroi magic. După ce au terminat de făcut acest lucru, Yu şi-a folosit coada ca să are marile râuri ale Chinei. În vreme ce tăia fluviul Galben, au întâlnit un obstacol format din stânci pietroase. După ce Yu a tăiat un culoar printre ele, a numit această trecere Poarta Dragonului, care va fi întotdeauna sacră pentru dragoni. Yu a devenit un erou al oamenilor care I-au implorat de devină împărat. Şi astfel Yu s-a transformat într-un om şi a trăit pe Pământ ca împărat al chinezilor.

Sunt atât de multe asemănări simbolice cu celelalte scripturi antice, încât mintea este cu adevărat bulversată. Dar ceea ce nu-mi dă pace deloc este legătura cu povestea Anunnaki a Marelui Potop. Enlil era comandantul suprem al Pământului cel care a decis să permită inundaţiei să

distrugă omenirea din cauza „căilor rele” pe care aceasta o apucase. Oamenii credeau că Enlil este acela care a adus ploaia şi inundaţiile. Însă fratele lui Enlil, Enki, era întristat de distrugerea pe care a văzut-o şi a salvat omenirea de la extincţie. Era cunoscut ca zeul apelor şi al mlaştinilor, având abilitatea să scoată pământul de sub ape, ceea ce a şi făcut la scurt timp după ce a ajuns pe Pământ. Enlil l-a degradat pe Enki şi, în acest fel, a „ucis” încercarea sa de a-i ajuta pe oameni. Şi, la fel cum Yu, fiul lui Kun, a devenit zeul poporului chinez, Marduk, fiul lui Enki, a devenit „zeul deasupra tuturor” care a trăit printre oamenii de pe Pământ, căsătorindu-se cu o femeie muritoare şi conducând o mişcare formată din semizei în multe civilizaţii ale căror regi erau jumătate oameni şi jumătate zei.

Mai jos putem găsi o listă care cuprinde şi alţi zei chinezi:

Shang-ţi (*Yu*)

Cea mai înaltă zeitate şi strămoşul suprem al dinastiilor Shang şi Chou. Oamenii care au trăit în timpul dinastiei Shang îl venerau pe Shang Ti, cel care îi conducea pe ceilalţi zei, Soarele, Luna, vântul, ploaia şi alte forţe şi locuri ale naturii. Venerarea strămoşilor conform unor ritualuri stricte a devenit o parte importantă a religiei Shang. Atunci când murea un rege, sute de sclavi şi de prizonieri erau adesea sacrificaţi şi îngropaţi împreună cu el. Oamenii erau adesea sacrificaţi în număr mai mic în timpul evenimentelor importante, cum erau cele de inaugurare a palatelor şi a templelor.

Ch’eng-Huang

Zeul zidurilor şi al şanţurilor. Fiecare sat şi oraş avea propria versiune de zeu Ch’eng-Huang. Adesea, acesta era un demnitar local sau o persoană importantă care murise şi fusese promovată la statutul divin. Un astfel de statut divin era dezvăluit în vise, dar decizia finală le aparţinea

zeilor. Ch'eng-Huang proteja comunităţile împotriva atacurilor şi avea grijă ca Regele Morţilor să nu ia niciun suflet de sub autoritatea sa fără o autorizaţie adecvată. Ch'eng-Huang îi dezavua pe cei care făceau fapte rele în comunitate, de obicei prin intermediul viselor. El avea doi asistenţi: Ba Lao-ye şi Hei Lao-ye, adică Paznicul de zi şi Paznicul de noapte.

Chu Jung

Zeul focului. Chu Jung îi pedepseşte pe aceia care încalcă legile cerului.

Kuan Ti

Zeul războiului. Marele Judecător care îi protejează pe oameni de nedreptate şi de spiritele rele. Un zeu cu faţa roşie, îmbrăcat întotdeauna în verde, care era şi oracol. Kuan îi este, de fapt, un personaj istoric, un general al dinastiei Han, recunoscut pentru talentul său de luptător şi pentru corectitudinea sa ca judecător. Existau mai mult de 1 600 de temple închinate lui Kuan Ti.

Kwan Yin

O zeiţă populară a milei şi compasiunii. O doamnă îmbrăcată în alb este reprezentată aşezată pe un lotus şi ţinând în braţe un bebeluş. După ce a fost ucisă de tatăl ei, a recitat din cărţile sfinte atunci când a ajuns în iad. Zeul, supărat, a trimis-o înapoi în lumea celor vii, acolo unde Kwan Yin a atins cunoaşterea interioară supremă şi a fost recompensată cu nemurirea de către Buddha. Templul ei care se găseşte la muntele Vârful Minunat este întotdeauna plin de mulţi pelerini ce agită clopoţei şi aprind artificii pentru a-i atrage atenţia.

Lei Kung

Zeul tunetului. Lei Kung alungă spiritele rele şi îi pedepseşte pe criminalii ale căror crime au rămas nedescoperite. El are cap de pasăre, aripi, gheare şi pielea albastră, iar carul său este tras de şase băieţi. Lei Kung produce tunetele cu ciocanul său, iar soţia sa face fulgere

cu ajutorul oglinzilor sale.

Pahsien

Aceştia sunt cei 8 Nemuritori din tradiţia taoistă. Ei erau muritori obişnuiţi, cure au fost răsplătiţi cu nemurirea pentru faptele lor bune şi vieţile lor corecte de către Regina Mamă Wang, care le-a dat să mănânce piersicile vieţii eterne. Aceştia sunt:

Lu Tung-Pin: Un erou al literaturii chinezeşti timpurii. A renunţat la bogăţii şi la lume, i-a pedepsit pe cei răi şi i-a răsplătit pe cei buni şi a ucis dragoni cu sabia sa magică.

Tieh-Kuai Li: El era Furca de Fier, un vindecător. Îi stă ca un cerşetor în pieţe şi vinde medicamente minunate. Unele dintre acestea pot învia morţii.

Chung-Li Ch'uan: Un bătrân zâmbitor, radiind întotdeauna bună dispoziţie, care a fost răsplătit cu nemurirea pentru viaţa de ascet pe care a dus-o în munţi.

Ts'a o Kuo-Chiu: A încercat să-l îndrepte pe fratele său care era un împărat corupt, reamintindu-i că legile cerului nu pot fi evitate.

Lan Ts'ai-Ho: Un tânăr cântăreţ la flaut şi un menestrel rătăcitor care duce un coş plin cu fructe. Cântecele sale despre căutarea sufletului au făcut ca o barză să-l ia în zbor către ceruri.

Chang-Kuo Lao: Un sihastru bătrân cu puteri miraculoase. Chang avea un măgar care putea călători cu viteze incredibile. El era personificarea aburului iniţial care reprezintă sursa vieţii.

Han Hsiang-Tzu: Un învăţat care a ales să studieze magia în loc să se pregătească pentru viaţa obişnuită. După ce unchiul său l-a ucis pentru că studia magia, Han Hsiang-Tzu s-a materializat sub forma a doua flori pe ale căror frunze erau scrise poezii.

Ho Hsien-Ku: Fecioara Nemuritoare, o fată cantoneză care visa că ar putea să devină nemuritoare dacă ar mânca

o pudră făcută din sidef.

Ea se arată numai oamenilor foarte virtuoşi.

P-au-Chin-Lien

Zeiţa prostituatelor. Ca muritoare, ea a fost o văduvă care era prea liberală şi prea creativă în favorurile ei. În cele din urmă, socrul ei a ucis-o. A fost venerată după moarte de asociaţii ei profesionali care au onorat-o. Până la urmă, a devenit zeiţa prostituatelor.

Shi-Tien Yen-Wang

Cei zece conducători ai lumii subterane, care au devenit cunoscuţi ca Domnii Morţii. Se îmbrăcau la fel, în robe regale, şi numai cel mai înţelept dintre oameni putea să-i deosebească. Fiecare dintre ei prezida asupra unei curţi de justiţie. În prima curte, sufletul este judecat prin prisma păcatelor comise în timpul vieţii şi este condamnat la una dintre cele opt curţi de pedeapsă. Pedeapsa care se dădea trebuia să se potrivească ofensei aduse: cei avari erau puşi să bea aur topit, iar mincinoşilor li se tăia limba. În cea de-a doua curte se aflau doctorii incompetenţi şi vânzătorii necinstiţi, în cea de-a treia curte erau falsificatorii, mincinoşii, bârfitorii şi oficialităţile corupte ale guvernării. În cea de-a cincea curte se găseau criminalii, violatorii şi ateii, în cea de-a şasea curte erau cei care comiteau sacrilegii şi blasfemiatorii, în cea de-a opta curte erau cei acuzaţi de nesupunere faţă de părinţi, iar în cea de-a noua erau incendiatorii şi victimele accidentelor.

În cea de-a zecea curte se afla Roata Transmigraţiei. Aici sufletele erau eliberate ca să se reîncarneze după executarea pedepsei. Înainte ca sufletele să fie eliberate li se dădea o băutură a uitării, care le făcea să-şi uite vieţile anterioare.

Ţi-*Tsang Wang*

Zeul milei. Rătăcind prin peşterile iadului, un suflet

poate întâlni un călugăr zâmbitor a cărui cale este luminată de o perlă strălucitoare şi al cărui baston este decorat cu cerculeţe din metal care scot muzica unor clopoţei. Acesta este Ţi-Tsang Wang, care va face tot ce-i va sta în putinţă pentru a ajuta sufletul să scape din iad şi chiar să pună punct cerului etern al morţii şi renaşterii.

La fel ca şi în cazul miturilor sumeriene, greceşti, egiptene, mayaşe şi africane, şi în China au existat oameni care au fost răsplătiţi de către zeii chinezi cu nemurirea pentru anumite motive. Vedem, de asemenea, şi importanţa sexului şi a prostituţiei, reprezentate adecvat de zeii şi zeiţele din mitologia răsăriteană. Ei vin în sprijinul scrierilor sumeriene şi biblice potrivit cărora zeii masculini aveau o pornire sexuală feroce şi făceau dragoste cu femeile umane, lucru evident în multele temple care au legătură cu actul sexual şi prostituţia. Deşi se poate spune acelaşi lucru şi despre zeiţe, există mai multe referinţe la nevoile sexuale ale zeilor masculini, lucru demonstrat de templele virginelor şi ale prostituatelor. Nu este nevoie de aptitudini speciale pentru a vedea asemănările cu zeii sumerieni şi linia comună care leagă cele două mitologii.

ZEII GRECI

Zeii grecilor au fost probabil cei mai antropomorfi zei din toate civilizaţiile. Aceasta înseamnă că, în vreme ce erau zei, posedau şi atribute umane, însă aveau şi anumite trăsături importante care îi diferenţiau de oameni. Nu îmbătrâneau şi erau nemuritori, nu aveau restricţii de ordin fizic, puteau să ia orice formă îşi doreau, puteau să ajungă rapid oriunde, invizibili şi fără prea mult efort. Le era îngăduit să săvârşească o serie întreagă de fapte imorale, care le erau rezervate doar lor. Apetitul lor sexual era nesăţios. Fiecare zeu sau zeiţă îndeplinea nişte roluri anume. La fel ca în Sumer, zeii formau o societate divină, de neatins, care gravita în jurul zeităţii supreme, Zeus, pe

muntele Olimp. Ei deţineau cel mai înalt nivel de organizare socială, care reprezenta o reflexie a organizării societăţilor în era eroică. La fel ca şi sumerienii, grecii aveau zeităţi care trăiau pe Pământ sau în lumea subterană. Aceştia erau numiţi Chtonieni sau „zei ai Pământului”. Ceilalţi erau numiţi Olimpieni sau „zeii cerului”. În Epistola întâi către Corinteni a Sfântului Apostol Pavel, capitolul al VIII-lea, versetul 5, se face o referire ciudată la „zeii cerului” şi „zeii Pământului”, demonstrând încă o dată că oamenii din timpurile biblice nu aveau halucinaţii şi că existau şi alte zeităţi sau zei despre care nu ştim nimic în prezent, în principal din cauza procesului de eradicare îndelungat şi continuu pe care l-au pus la cale autorităţile religioase.

…ştim că idolul nu este nimic în lume şi că nu este alt Dumnezeu decât Unul singur. Căci, deşi sunt aşa-zişi dumnezei, fie în cer, fie pe pământ, precum şi sunt dumnezei mulţi şi domni mulţi, Totuşi, pentru noi, este un singur Dumnezeu, Tatăl, din care sunt toate şi noi întru El; şi un singur Domn, Iisus Hristos, prin care sunt toate şi noi prin El.

1 Corinteni 8: 4 – 6

Într-un fel similar cu cel al zeilor sumerieni, zeii greci sunt grupaţi în două categorii. Titanii au fost primii care au condus lumea, ei reprezentau grupul mai bătrân, care a fost înlăturat de Olimpienii conduşi de Zeus. Deşi zeităţile greceşti erau omniprezente şi universale, activităţile lor se desfăşurau numai în anumite locuri. Templele care se ridicau în onoarea lor erau aşezate în *temenos*, care erau locuri sacre, special rezervate pentru zei şi zeităţi. Ele trebuiau să conţină un izvor de apă pentru purificare şi un crâng de copaci. Întotdeauna exista un altar, aşezat în faţa templului, acesta fiind un accesoriu indispensabil pentru un sanctuar, întrucât era necesar pentru sacrificiile din timpul actului de venerare. Templele greceşti găzduiau

imaginea şi bunurile zeităţii şi nu erau un loc de adunare pentru adoratori, ci mai degrabă erau văzute ca fiind casa respectivei zeităţi. Oamenii mergeau la templu mai degrabă ca să aducă ofrande decât ca să se roage. Acest lucru indică faptul că zeii chiar obişnuiau să frecventeze aceste temple. Ei se aşteptau să fie trataţi bine, să fie îngrijiţi de sclavii umani şi să li se pună la dispoziţie tot luxul pe care îl cereau.

TITANII – PRIMUL GRUP DE ZEI GRECI

Gaea sau Gaia

Zeiţa Pământului. S-a împerecheat cu fiul ei, Uranus, ca să-i nască pe ceilalţi titani.

Uranus

Zeul Cerului şi primul conducător. Este fiul Gaiei, care l-a creat fără niciun ajutor. Împreună cu Gaia au avut mulţi copii, incluzându-i şi pe Titani. Domnia sa a luat sfârşit atunci când a fost castrat de Cronos. Nu este clar dacă a murit ca urmare a rănii sau s-a retras pe Pământ. Uranus era gelos pe puterea viitoare a copiilor săi şi se temea că va pierde rolul de conducător în favoarea lor. Pentru a preîntâmpina această situaţie, şi-a aruncat copiii în lumea subterană. La îndemnul mamei sale, Gaia, fiul acesteia, Cronos, l-a castrat pe tatăl său şi l-a detronat. Atunci când sângele lui Uranus a căzut pe Pământ (Gaia), Eriniile, adică „zeiţele violenţei”, şi Giganţii au apărut printre celelalte divinităţi. Vom afla mai târziu mai multe detalii despre Erinii şi corespondentele lor romane, Furiile.

Cronos

Titanul conducător care a venit la putere după ce l-a castrat pe tatăl său, Uranus. Soţia sa era Rhea, iar copiii lor au fost primii zei olimpieni. Ca să-şi asigure domnia, Cronos şi-a mâncat fiecare copil la naştere. Rhea era nefericită de pierderea copiilor săi şi l-a păcălit pe Cronos să înghită o piatră în locul lui Zeus, care s-a revoltat împotriva lui Cronos şi a celorlalţi Titani, i-a înfrânt şi i-a

alungat în Tartar, în lumea subterană. Se spune că Cronos a fost ucis de un trăsnet trimis de Zeus, dar alte poveşti susţin că a reuşit să scape şi să fugă pe teritoriul Italiei de astăzi, unde a ajuns conducător, sub numele de Saturn. Perioada în care s-a aflat Zeus la conducere este cunoscută sub numele de „vârsta de aur a Pământului”, celebrată prin sărbătorile Saturnaliilor.

Rhea

Soţia lui Cronos, cel care îşi făcuse un obicei din a-şi mânca proprii copiii. Rhea l-a salvat pe Zeus, păcălindu-l pe Cronos să înghită o piatră. Zeus a crescut şi l-a detronat pe tatăl său, Cronos. Rhea este văzută ca mamă a zeilor, fiica lui Uranus şi a Gaei. Ea este mama lui Demetra, Hades, Hera, Hestia, Poseidon şi Zeus. Rhea a fost identificată ca fiind zeiţa-mamă Cybele din Asia Mică şi mai este cunoscută şi sub numele de Rhea Cybele şi Magma Mater sau „marea mamă”. Era adorată prin intermediul unor ritualuri orgiastice. Rhea este reprezentată între doi lei sau într-un car de luptă tras de doi lei.

Oceanus

Cursul neîntrerupt de apă care înconjoară lumea, împreună cu soţia sa, Tethys, au dat naştere râurilor şi la 3.000 de nimfe ale oceanului. El este personificarea unui ocean vast, adică a apelor din afara Stâlpilor lui Heracles, sau Oceanul Atlantic. A fost fiul lui Uranus şi al Gaei şi cel mai mare ca vârstă dintre Titani. A fost părintele tuturor râurilor, alături de sora sa, Tethys. Cei doi au zămislit şi Oceanidele, care personifică izvoarele şi alte cursuri mai mici de apă, inclusiv lacurile şi bălţile.

Tethys

Soţia fratelui său, Oceanus, şi naşa Herei, pe care a crescut-o în timpul războiului dintre Titani şi Olimpieni. Tethys era personificarea unui ocean fertil şi împreună cu Oceanus a avut 3.000 de copii, cunoscuţi şi sub numele de

„cele trei mii de nimfe ale oceanului”. Cine erau aceste nimfe?

În mitologia greacă, nimfele erau femei divine, asociate cu diverse obiecte naturale. Există o controversă dacă erau nemuritoare sau doar mai longevive, caz în care ar fi fost jumătate om şi jumătate zeiţe, conform mitologiei sumeriene. Exista o varietate foarte largă de nimfe, reprezentând diferite localităţi, râuri, lacuri, munţi şi multe altele. Nimfele erau înfăţişate ca fiind tinere, frumoase, iubitoare de muzică, amorezate şi blajine, deşi unele dintre ele au fost asociate cu aspecte mai sălbatice ale naturii, în vreme ce altele erau violente şi capabile de distrugeri. Indiferent cum l-am primi, cultul nimfelor a avut dimensiuni uriaşe în Grecia, iar nimfele aveau toate caracteristicile afişate de zeii Anunnaki inferiori, care erau la comanda oraşelor mai slab fortificate ca parte a controlului divin asupra omenirii.

Hiperion

Titanul luminii şi primul zeu al soarelui. Este fiul lui Uranus şi al Gaiei, care s-a căsătorit cu sora lui, Thea. Numele său înseamnă „acela care merge înaintea Soarelui”. Copiii săi au fost Helios, soarele, Selene, luna, şi Eos, răsăritul.

Mnemosyne

Zeiţa memoriei şi mama celor nouă muze care au rezultat în urma împerecherii cu nepotul său, Zeus.

Themis

A fost zeiţa dreptăţii şi a ordinii, una dintre fiicele lui Uranus şi a Gaiei. Ea este personificarea „ordinii divine a lucrurilor”, aşa cum este cunoscută în cutumă şi în lege. Avea puteri de prevestitor şi se spune că ea a construit oracolul de la Delfi. Ea este mama Horelor şi a Moirelor. Este reprezentată ca o femeie dură, care este legată la ochi şi ţine în mâini o balanţă şi un corn al abundenţei. Romanii o numeau Justiţia, pentru că numele ei înseamnă

lege. Themis a introdus regulile care îi priveau pe zei şi i-a instruit pe oameni să se supună legilor şi păcii. Themis a trimis oracole la Delfi până când Apollo, încântătorul fiu al lui Leto, a venit în oraş şi a omorât şarpele Phyton, care păzea oracolul, şi a preluat puterea. Leto nu l-a alăptat pe Apollo atunci când acesta s-a născut, dar Themis, care era acolo, l-a hrănit cu nectar şi ambrozie. Themis i-a spus titanului Prometeu să nu se alăture celorlalţi Titani în războiul contra olimpienilor, pentru că – aşa cum a profeţit – în război va câştiga cel inteligent, nu cel violent. Themis a fost numită gardian al jurămintelor oamenilor şi pentru acest motiv mai este numită şi „zeiţa jurămintelor". Trăieşte pe muntele Olimp, în apropierea lui Zeus, care este descris ca zeul clarvăzător care-i şopteşte cuvinte înţelepte lui Themis.

Iapetus

Unul dintre părinţii lui Prometeu, Epimetheus, Menoetius şi Atlas, alături de soţia sa, Clymene.

Coeus

Titanul inteligenţei.

Prometeu

Fiul lui Iapetus şi cel mai înţelept dintre toţi Titanii. Numele său înseamnă „gândire anticipativă", pentru că era în stare să prezică viitorul. Atunci când Zeus s-a revoltat împotriva lui Cronos, Prometeu i-a părăsit pe ceilalţi Titani şi a luptat alături de Zeus. După unele izvoare, el şi fratele său, Epimetheus, cei doi au fost instruiţi de Zeus ca să-i creeze pe oameni. În toate povestirile, Prometeu apare ca un protector şi binefăcător al omului. A adus multe daruri omenirii, printre care şi pe cel al focului. L-a păcălit pe Zeus să accepte ca oamenii să păstreze cele mai bune părţi ale animalelor destinate ca sacrificiu pentru zei şi să le dea zeilor părţile cele mai rele. Zeus l-a pedepsit pe Prometeu, înlănţuindu-l de o stâncă şi punând un vultur să-i sfâşie ficatul. Trebuia să fie lăsat

acolo pentru eternitate sau până când ar fi fost de acord să-i spună lui Zeus care dintre copiii acestuia ar fi vrut să-i ia locul (lui Zeus). A fost salvat de Heracles, fără să fi cedat vreodată în faţa lui Zeus.

Epimetheus

Era un Titan prost, al cărui nume înseamnă „întâi fac şi apoi gândesc". Era fiul lui Iapetus şi fratele lui Prometeu. În unele variante, Zeus îl trimite împreună cu fratele său, Prometeu, să-i creeze pe oameni. A acceptat cutia Pandorei ca pe un cadou din partea lui Zeus, care a avut ca rezultat introducerea răului în lume.

Atlas

Şi el era fiul lui Iapetus, dar, spre deosebire de fraţii săi Prometeu şi Epimetheus, Atlas a luptat de partea Titanilor, susţinându-l pe Cronos în lupta împotriva lui Zeus. Din cauza vârstei înaintate a lui Cronos, Atlas a fost cel care i-a condus pe Titani în luptă. Şi astfel Zeus i-a individualizat pedeapsa, punându-l să ţină cu mâinile bolta cerească.

Phoebe

Zeiţa Lunii şi fiica lui Uranus şi a Gaei. S-a măritat cu fratele ei, Coeus, şi a devenit mama lui Leto şi a Asteriei. Se spune că deţinea oracolul din Delfi, înainte ca Apollo să şi-l însuşească.

Metis

Zeiţa celei de-a patra zi şi a planetei Mercur. Ea conducea toată înţelepciunea şi cunoaşterea. A fost sedusă de Zeus şi a rămas însărcinată cu Atena. Zeus a omorât-o sau a înghiţit-o de teamă ca urmaşii acesteia să nu fie mai puternici decât el.

Dione

Numele ei înseamnă „regină divină". Aşa cum a scris Homer în *Iliada*, ea este mama Afroditei.

Mai erau mulţi zei şi semizei, dar, pentru a rămâne la obiectul acestei demonstraţii, care a devenit foarte dificilă

la acest nivel, propun să trecem la următoarea generaţie de zei greci care au condus lumea.

OLIMPIENII – AL DOILEA GRUP DE ZEI GRECI

Olimpienii sunt un grup de doisprezece zei care au condus lumea după ce i-au înfrânt pe Titani. Toţi olimpienii sunt înrudiţi într-un anumit fel. Au fost numiţi după locul unde s-au aşezat: Muntele Olimp.

Zeus

Conducătorul suprem al zeilor, care l-a înlăturat pe tatăl său, Cronos. A trebuit să tragă la sorţi împreună cu fraţii săi, Poseidon şi Hades, ca să-şi câştige dreptul de a conduce. Zeus a câştigat la tragerea la sorţi şi a devenit conducătorul suprem. Această poveste este identică celei a zeilor Anunnaki, Enki şi Enlil, care şi ei au tras la sorţi atunci când şi-au împărţit Pământul. Zeus este domnul Cerului şi al Pământului. La fel ca Enlil, el are arme de temut, dar arma sa preferată este trăsnetul, pe care îl foloseşte împotriva celor care nu-i sunt pe plac. Este căsătorit cu Hera, dar este faimos pentru relaţiile extraconjugale. Este cunoscut pentru faptul că îi pedepseşte pe cei care mint sau îşi încalcă jurămintele.

Poseidon

Fratele lui Zeus. După ce l-au alungat pe tatăl lor, Cronos, a tras la sorţi împreună cu Zeus şi cu Hades pentru a-şi împărţi lumea. A devenit zeul apelor şi de aceea a fost venerat îndeobşte de cei care călătoreau pe mare. S-a căsătorit cu Amphitrita, nepoata titanului Oceanus, dar, de fapt, o dorea pe Demetra. Aceasta i-a cerut lui Poseidon să facă cel mai frumos animal pe care l-a văzut lumea. Pentru ca să o impresioneze, Poseidon a creat primul cal. În unele povestiri, primele sale încercări au fost sortite eşecului, ceea ce este acelaşi lucru cu ce li s-a întâmplat lui Enki şi Ningishzidda în poveştile sumeriene. Până când a creat primul cal, pasiunea lui pentru Demetra dispăruse. Arma sa este tridentul, cu care

poate să cutremure Pământul şi să spargă orice obiect. Era al doilea ca rang printre zei, după Zeus. Avea o personalitate dificilă, certăreaţă. Era lacom. A avut o serie de dispute cu ceilalţi zei atunci când a încercat să le fure oraşele pe care aceştia le stăpâneau. Este un amestec între Marduk şi Enki din poveştile sumeriene şi babiloniene.

Hades

Celălalt frate al lui Zeus care a luat parte la tragerea la sorţi de după răsturnarea tatălui lor, Cronos. El a ales cel mai prost şi i-a fost dat să guverneze lumea subterană a celor morţi. Este un zeu lacom, preocupat constant de creşterea numărului de locuitori ai domeniului său. Este, de asemenea, şi zeul bogăţiei, controlând metalele preţioase extrase de pe Pământ. Nu este de acord să le permită supuşilor săi să plece. Poate deveni invizibil cu ajutorul unei căşti. Părăseşte foarte rar lumea subterană. Este nemilos şi aspru, dar nu este capricios. Este căsătorit cu Persefona, pe care a răpit-o. Este zeul morţilor, dar moartea însăşi e guvernată de alt zeu: Thanatos. Eriniile sunt întotdeauna oaspeţi bineveniţi în lumea subterană.

Eriniile

Dar cine sunt aceste misterioase Erinii? O legendă susţine că Eriniile (Furiile romane) s-au născut din mânia care a ieşit din sângele lui Cronos, atunci când a atins Pământul. Erau trei surori: Tisifona, Megaera şi Afecto. Ele îi pedepseau pe păcătoşi şi mai erau numite „cele care merg în întuneric”, persecutându-i pe oamenii care încălcau legile naturale. Sâsâiau ca nişte vipere şi coborau ca o furtună, uneori copleşindu-şi victimele cu un fum otrăvitor. Erau adesea reprezentate având feţe feroce de câine. Atunci când nu-şi ucideau victimele de pe Pământ, se credea că Furiile mergeau în adâncul munţilor Tartar, acolo unde aplicau torturi împotriva sufletelor damnate. Mai erau cunoscute şi sub numele de Eumenide, Cele Blânde, Potnii, Cele Groaznice, Maniile sau Nebuniile şi

Praxidikae – Cele Violente. Activităţile lor erau foarte asemănătoare cu cele ale clonelor-robot, „lipsite de sânge şi de viaţă”, create de Enki ca să răzbune moartea nepoatei sale, Inanna. „Din ţărâna de pe Abzu, Enki a făurit doi emisari, care nu aveau sânge şi nu erau afectaţi de razele morţii”. Ei au fost creaţi ca să-i urmărească şi să-i răpună pe cei vinovaţi. Erau aprigi, indestructibili şi neosteniţi, semănând foarte bine cu ceea ce astăzi numim terminatori. Este posibil ca aceşti emisari Anunnaki să fie primele Erinii sau

Furii? „Nici măcar Soarele nu-şi va depăşi orbita, pentru că Eriniile, ministeriatele legi, îl vor învinge”. Sau erau îngerii biblici, care se amestecau violent, livrând mesajele şi condamnările lui dumnezeu?

Hestia

Sora lui Zeus, zeiţa virgină. Nu are o personalitate distinctă şi nu joacă niciun rol în mituri. Este zeiţa Vetrei simbolul casei, în jurul căreia este purtat nou-născutul înainte de a fi primit în familie. Fiecare oraş avea o vatră sacră, dedicată zeiţei Hestia, unde nu era niciodată îngăduit să se stingă focul.

Hera

Sora şi soţia lui Zeus. A fost crescută de zeii Titani Oceanus şi Tethys. Este protectoarea căsătoriilor şi a femeilor măritate. Căsătoria Herei a început sub auspicii negative şi certuri interminabile cu Zeus. La început, Zeus i-a făcut avansuri fără să aibă succes. Ca să o păcălească, s-a deghizat într-un cuc zbârlit. Hera a fost mişcată când a văzut acea pasăre şi a luat-o la sân ca să o încălzească. Zeus şi-a reluat înfăţişarea normală şi a profitat de Hera, pe care a violat-o. Tânăra Hera s-a căsătorit cu el ca să-şi ascundă ruşinea. La un moment dat, când Zeus îi asuprea pe ceilalţi zei, Hera i-a îndemnat să se revolte. Hera l-a drogat pe Zeus, în vreme ce restul zeilor l-au legat de un divan cu multe frânghii. Odată ce au terminat acest lucru,

au început să se certe asupra următorului pas. Briareus a apărut şi a reuşit să dezlege rapid toate frânghiile. Zeus a sărit de pe divan şi-a înhăţat trăsnetul şi a atârnat-o pe Hera de cer cu lanţuri de aur. Aceasta a plâns de durere toată noaptea, dar nimeni nu a îndrăznit să se amestece. Plânsetul ei l-a ţinut treaz pe Zeus toată noaptea, aşa că a doua zi de dimineaţă a fost de acord să o elibereze, cu condiţia de a nu se mai răscula niciodată. Deşi nu s-a mai răsculat niciodată, ea întreba tot timpul despre planurile pe care le făcea Zeus şi adesea era capabilă să le dejoace. Cele mai multe poveşti au de-a face cu gelozia răzbunătoare a Herei faţă de infidelităţile lui Zeus. Animalele ei sacre sunt vaca şi păunul.

Ares

Zeul războiului şi fiul lui Zeus şi al Herei. Niciunul dintre părinţii săi nu l-au plăcut. Era considerat un criminal însetat de sânge, dar era şi laş. Deşi era nemuritor, era foarte sensibil la durere şi dădea fuga la tatăl său, Zeus, ori de câte ori se rănea. În mitologia romană a fost identificat cu Marte. Atunci când Halirrhotius a violat-o pe Alcippe, fiica lui Ares cu Aglaulus, Ares l-a ucis, ceea ce i-a atras judecarea. Într-un fel, acesta este primul proces pentru crimă din istorie, în urma căruia Ares a fost achitat. Printre companionii săi se numărau sora sa, Eris, dar şi fiii lui Ares, Phobos, Deimos şi Enio. Otus şi Efialtes sunt cei doi giganţi care l-au pus pe Ares într-o urnă. Ca să-l salveze pe Ares, Hermes s-a transformat într-un cerb şi i-a făcut pe cei doi giganţi să-şi arunce săgeţile unul împotriva celuilalt.

Într-o noapte, în vreme ce o seducea pe Afrodita, Ares l-a lăsat de pază la uşă pe tânărul Afectrion. Tânărul a adormit, iar Helios, Soarele, a dat buzna peste cuplu. Ares l-a transformat pe Afectrion într-un cocoş, o pasăre care nu uită niciodată să anunţe venirea Soarelui dimineaţa. În timpul Războiului Troian, Ares a fost văzut luptând de

partea troienilor. Hera, mama lui Ares, l-a rugat pe Zeus să-i permită să-l ia pe Ares de pe câmpul de luptă. Hera l-a încurajat pe Diomede să-l atace pe Ares, iar acesta şi-a aruncat săgeata către zeu. Dar cea care a condus săgeata spre trupul lui Ares a fost Atena. Acesta a urlat de durere şi a zburat spre muntele Olimp, forţându-i pe troieni să se retragă. Ares a fost rareori obiectul unui cult de adoraţie. A fost venerat cel mai adesea împreună cu alţi zei. De exemplu, la Teba a împărţit un templu cu Afrodita.

Atena

Fiica lui Zeus. S-a zămislit din fruntea acestuia direct la vârsta maturităţii şi îmbrăcată în armură. Nu are mamă. Este o zeiţă virgină, dar este feroce şi curajoasă în luptă. Luptă doar pentru a proteja statul şi casa împotriva inamicilor din afară. Atena este zeiţa oraşului, a meşteşugurilor şi a agriculturii. Ea a inventat căpăstrul care i-a permis omului să poată îmblânzi caii, trompeta, flautul, cana, cârligul, plugul, brida, barca şi chiar şi carul de luptă. Este personificarea înţelepciunii, argumentului şi purităţii. A fost copilul favorit al lui Zeus şi avea voie să folosească armele de temut ale acestuia, inclusiv trăsnetul.

Apollo

Fiul lui Zeus şi al lui Leto, frate geamăn al surorii sale, Artemis. Este zeul muzicii, reprezentat adesea în timp ce cântă la o liră de aur. Este şi arcaş, trăgând de la distanţă cu un arc de argint, zeul vindecării, cel care l-a învăţat pe om medicina, zeul luminii şi chiar zeul adevărului, cel care nu poate să mintă. Una dintre cele mai importante sarcini zilnice ale lui Apollo este să-şi ia carul de luptă tras de patru cai şi să plimbe Soarele pe cer. Este faimos pentru oracolul său din Delfi. Oamenii călătoreau la acest oracol de pe tot întinsul Greciei ca să-l consulte cu privire la viitor.

Afrodita

Zeiţa iubirii, dorinţei şi frumuseţii, soţia lui Hefaistos.

Pe lângă darurile sale naturale, ea are o curea cu care sileşte pe oricine să o dorească. Este cu adevărat o seducătoare. Există două poveşti despre naşterea ei. Una spune că este fiica lui Zeus şi a Dionei. Cealaltă poveste îşi are originile în vremurile în care Cronos l-a castrat pe Uranus şi i-a aruncat organele genitale în mare: Afrodita s-a ridicat din spuma valurilor pe o scoică uriaşă şi a mers pe malurile Ciprului.

Hermes

Fiul lui Zeus şi al Maei şi mesager al zeilor. Este cel mai rapid dintre zei şi este cunoscut pentru sandalele sale înaripate, o pălărie cu aripi şi pentru bagheta sa magică. Este zeul hoţilor şi zeul comerţului şi ghid pentru morţii care călătoresc prin lumea subterană. A inventat lira, ţevile şi portativul, astronomia, greutăţile şi măsurile, boxul, gimnastica şi cultivarea măslinilor.

Artemis

Fiica lui Zeus şi a lui Leto, sora geamănă a lui Apollo. Este o zeiţă virgină, zeiţa castităţii. Şi totuşi, este zeiţa sălbăticiunilor şi vânătorul de oameni al zeilor. Este protectoarea celor tineri şi, asemenea lui Apollo, vânează cu săgeţi de argint. A fost asociată cu Luna şi guvernează asupra durerilor facerii, ceea ce ar putea să pară ciudat pentru o virgină. Se spune că ea este cea care a făcut-o pe Leto să nu aibă niciun fel de dureri la naştere. Pentru ea, toate animalele sălbatice sunt sacre, în special căprioara.

Hefaistos

Fiul lui Zeus şi al Herei, deşi există şi variante care susţin că ar fi fost făcut doar de Hera şi că nu are tată. Este singurul zeu urât din punct de vedere fizic şi olog. Poveştile despre felul în care a devenit olog variază. Unele spun că Hera, supărată să aibă un copil urât, l-a aruncat în mare de pe Muntele Olimp, rupându-i picioarele. Altele spun că el i-a luat partea Herei, într-o ceartă cu Zeus, iar acesta l-a aruncat de pe Muntele Olimp. Este zeul patron

al fierarilor şi ţesătorilor. Este bun şi iubitor de pace şi totuşi este zeul focului şi al forjei, folosind un vulcan drept forjă. El este fierarul şi armurierul zeilor. Soţia sa este Afrodita, dar uneori soţia sa este considerată Aglaia.

ZEII ROMANI

Zeii romani sunt la fel de populari astăzi precum erau şi acum 2000 de ani. Numele lor au fost folosite în nenumărate filme, poveşti de ficţiune, povestiri S.F., precum şi de o multitudine de branduri internaţionale care şi-au împrumutat numele din mitologia romană. Dar pentru că, în cele mai multe cazuri, nu sunt decât derivate ale primilor zei greci, îi vom prezenta sumar, pentru a le evidenţia ascendenţa grecească.

Romanii venerau foarte mulţi zei, dar în special panteonul format din doisprezece zei care purta numele Dii Consentes. Aceştia erau: Jupiter, Iunona, Minerva, Vesta, Ceres, Diana, Venus, Marte, Mercur, Neptun, Vulcan şi Apollo. Aceştia sunt zeii pe care poetul Ennius îi aminteşte în secolul al III-lea î.Hr. Aceşti zei, şase de sex masculin şi şase de sex feminin, erau veneraţi la Lectisternium, în jurul anului 217 î.Hr. Acesta era un banchet al zeilor, acolo unde statuile zeilor erau ridicate pe perne şi se ofereau merinde. Aceasta este o rămăşiţă din tradiţia antică grecească sau chiar sumeriană. Cu excepţia faptului că mâncarea oferită zeilor sumerieni şi probabil şi celor greci era făcută în propriile temple ale zeilor, respectând un set de reguli foarte stricte. Aceste vechi temple erau, de fapt, locurile de odihnă ale zeilor Anunnaki, atunci când călătoreau dintr-un loc în altul. Numărul doisprezece este prezent în toate mitologiile antice, existând foarte puţine culturi în care să apară diferit, cum este cazul culturii africane. Dar am stabilit deja că miturile africane sunt mult mai vechi în ceea ce priveşte stilul şi abordarea, indicând o altfel de relaţie între zei şi omenire, cu multă vreme înainte ca veneraţia

să le fie impusă cu forţa sclavilor umani, chiar cu multă vreme înainte de Marele Potop. Un alt lucru evident este acela că zeii romani au apărut dintr-un vid, fără să aibă asociată o tradiţie mitologică. Se spune că Iulius Cezar avea „boala lui Alexandru", încercând din toate puterile să egaleze reuşitele marelui cuceritor. Este evident că zeii i-au infectat pe restul romanilor cu tot felul de manii. Este ca şi cum romanii ar fi moştenit pur şi simplu panteonul grecesc al celor doisprezece zei olimpieni şi le-au schimbat numele, dar acest panteon a fost introdus treptat în viaţa romanilor. La început, romanii au fost conduşi de trei zei care formau Triada Capitolină. Aceştia au devenit cele trei puncte forte ale religiei romane, ale cărei ritualuri aveau loc la Capitolium Vetus, altarul de pe Dealul Capitoliului. Această tradiţie a constituit probabil forţa motrice din spatele introducerii sfintei treimi, Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh, care a fost introdusă de Biserica Romano-Catolică la prima întâlnire a liderilor globali ai Bisericii, în cadrul Conciliului de la Niceea, din anul 325 d.Hr. Iată un exemplu minunat, existent chiar şi în credinţa catolică, al faptului că graniţa dintre istorie şi mit este extrem de fragilă. Este evident faptul că mitologia romană a influenţat puternic gândirea primilor lideri ai Bisericii Catolice.

Mai existau şi alţi zei care au jucat un rol important în cultura şi tradiţiile romane, la fel cum au făcut-o şi în alte civilizaţii. Nu numai zeii, ci şi cultul de care erau înconjuraţi caracterizează cel mai bine originea religiei romane. Un exemplu este acela al cultului familiei din Dii Familiaris. În acest cult găsim următorii zei, spirite şi zeităţi:

L-ar Familiaris: spiritul păzitor sau Geniul familiei

Lares Loci: spiritele păzitoare ale locului pe care este construită casa sau Geniul lui paterfamilias, sau Capul familiei

Dii Penates: zei care patronau depozitele Dii Manes: spiritele celor decedaţi

Existau o multitudine de zeităţi casnice care erau adorate zilnic de către membrii familiei. Cultul casei era atât de important încât a servit ca model pentru câteva practici de cult al statului. Acest fapt nu este surprinzător, pentru că am aflat din tăbliţele sumeriene despre faptul că zeii mai puţin importanţi aveau în grijă oraşele mici şi satele din zonele învecinate, în vreme ce zeii mai importanţi aveau privilegiul să vegheze asupra oraşelor mai mari şi mai bogate. Astfel obiceiurile bine împământenite din oraşele mai mici au devenit atrăgătoare pentru zeii marilor oraşe, acolo unde controlul pe care-l exercitau asupra oamenilor nu era întotdeauna uşor de aplicat. Astfel a rezultat un cult al statului bazat pe modelul unei familii de ţărani ca model de expansiune. De exemplu, chiar şi în vremea Imperiului, cultul imperial a ajuns să se bazeze pe cultul casei, care a fost interpretat drept Cultul Geniului împăratului, sau paterfamilias – „Capul Familiei”, al familiei care îi reunea pe toţi romanii.

Alţi zei romani importanţi erau: Ianus, Saturn, Quirinus, Volturnus, Palea, Furrina, Flora, Carmenta, Pomona, Portunus şi Fontanus. Dar mai exista un grup de zeităţi misterioase, format din gardieni înnăscuţi: zeii râului sau eroii divinizaţi din regiunea Latium, care au fost reuniţi sub numele colectiv Dii Indigites. O mulţime de alte zeităţi erau venerate tradiţional, printre ele numărându-se celelalte zeităţi gardiene cu origine nativă latină, cum ar fi Roma, Tiberinus, Bellona, Lober, Libera, dar şi zeităţi abstracte ca Fortuna (soarta), Concordia (armonia), Pax (pacea), Iustiţia (justiţia) şi multe altele.

Trebuie să adăugăm şi faptul că grupul misterios de oameni care îşi spuneau Sabinele, care trăiau la nord-est de Roma, a jucat un rol important în dezvoltarea culturii romane, contribuind cu mulţi zei la familia cerească,

precum Pluto, Sabinele au influenţat în multe feluri mitologia romană şi practicile religioase. Par să semene cu misterioşii Igigi, menţionaţi în tăbliţele sumeriene, care au trăit tot în comunităţi izolate, dar au contribuit foarte mult la cultura sumeriană, în principal prin căsătoriile cu femeile muritoare, dând naştere unei noi specii de semizei. La fel ca Igigi şi ca descendenţii acestora, Arienii, aceşti zei care au ieşit din Sabine simbolizau puterea creatoare şi inovatoare a Pământului, care le punea la dispoziţie oamenilor tehnologie şi mijloace de subzistenţă.

Romanii erau întotdeauna pregătiţi să aducă omagii şi sacrificii zeităţilor străine, în special atunci când călătoreau pe teritoriile acestora. Înainte de a porni la război, ei făceau sacrificii mai mari pentru zeii duşmanilor decât sacrificiile oferite acestora de către propriii supuşi, ca să câştige favorurile acestor zei şi să-şi asigure victoria. Şi astfel, zeii străini s-au infiltrat în Roma şi au dus la construirea de temple şi altare pentru noii zei, intitulate Dii Novensiles. Printre aceşti zei noi se numărau Apollo, Ceres, Bachus, Isis şi mulţi alţii. Toate acestea dovedesc că romanii erau doar martori nevinovaţi ai „schimbării gărzii” de către zei, pe măsură ce un nou val de zei Anunnaki s-au infiltrat în Roma şi în cultura acesteia, aducând o nouă ordine a noii puteri instaurate la nivel global, care era operaţională prin voinţa zeilor, cei care dădeau acestei noi puteri globale forţa de a triumfa împotriva duşmanilor. Iată o listă comparată a zeilor romani şi greci:

ROMA	GRECIA
Apollo	Apollo
Bachus	Dionis
Ceres	Demetra
Coelus	Uranus
Cupidon	Eros
Cybele	Rhea
Diana	Artemis

Hercule	Heracles
Iunona	Hera
Jupiter	Zeus
Latona	Leto
Marte	Ares
Mercur	Hermes
Minerva	Atena
Neptun	Poseidon
Pluto	Hades
Proserpina	Persefona
Saturn	Cronos
Ulise	Odiseu
Venus	Afrodita
Vesta	Hestia
Vulcan	Hefaistos

Să ne mutăm acum spre est, ca să demonstrăm felul incredibil în care aceste basme cu zei au călătorit de-a lungul lumii în Antichitate, atunci când oamenii puteau să se deplaseze cu greu până în următorul oraş.

ZEII JAPONEZI

Japonia prezintă un punct de întâlnire al religiilor similar cu cel din China, dar amestecul de religii este diferit şi unic. Ceea ce este fascinant este felul în care se face trecerea de la mit la istorie. Toate scrierile antice japoneze par să nu aibă graniţe vizibile între ceea ce astăzi este considerat mit şi ceea ce de fapt este istorie. Acest fapt este cu adevărat remarcabil, pentru că mulţi istorici occidentali sunt foarte bucuroşi să facă această distincţie ei înşişi. Ştim că insulele care formează Japonia de astăzi au fost create acum aproximativ 13.000 de ani, fiind contemporane cu Marele Potop, înainte de acesta, insulele japoneze erau legate de continentul asiatic. Acest lucru se întâmpla în timpul erei glaciare, atunci când oamenii de pe

continentul euro-asiatic migrau spre est. Motivele acestei migraţii puteau să fie legate de urmarea rezervei de hrană, adică a turmelor de animale, sau ar fi putut să fie legate de dorinţa de a scăpa de zeii violenţi ai zonelor unde trăiau. Să reţinem că oamenii care au rămas pe Pământ în urma Potopului credeau că zeii i-au părăsit şi au încercat să-i distrugă pe toţi. După ce au supravieţuit Potopului, zeul a coborât din ceruri şi instrucţiunile sale au fost „de a creşte şi a se înmulţi”. Substratul acestor instrucţiuni era de fapt acela ca oamenii să nu se disperseze în lume şi să nu încerce să-i provoace pe zei… sau vor fi pedepsiţi din nou. Aceste lucruri se întâmplau cu ceva timp înainte ca zeii Anunnaki să încredinţeze oamenilor secretele agriculturii, atunci când omul încă vâna şi îşi culegea hrana. Vechea populaţie Ainu din Japonia reprezintă un mister pentru antropologi. Unii spun că aceşti oameni masivi şi bărboşi, care trăiau în partea de nord a Japoniei, erau acolo de peste 10.000 de ani, în vreme ce alţii estimează că Ainu au început să locuiască în diferite părţi ale Japoniei doar acum 3.000 – 4.000 de ani, în ultima jumătate a perioadei Jomon. Această ipoteză se încadrează perfect în tiparul nostru temporal, corespunzând cu mutarea arienilor spre răsărit, pentru a coloniza teritorii noi şi a-şi întări influenţa prin împrăştierea materialului lor genetic. Această expansiune către est a fost fie urmată, fie precedată de zeii Anunnaki cărora le fuseseră încredinţate domenii în Est de către Enlil, ca să le conducă şi să le dezvolte. Şi astfel, fiecare parte a lumii ar fi avut un grup diferit de zei, fiecare dintre ele deţinând o metodă proprie de a rezolva problema umană.

Ainu înseamnă „om”. Ei credeau că zeii naturii, zeii casei, zeii muntelui, zeii apelor existau împreună într-o relaţie de simbioză care-l includea şi pe om. Nu este nimic nou în acest mod de gândire, pentru că ştim de la sumerieni şi de la greci că şi ei aveau zeii diferiţi care se

îngrijeau de diferitele sate şi de diferitele aspecte ale vieţii. Ainu credeau că zeii au ajutat omenirea şi că trebuie apreciaţi pentru acest lucru. Viaţa zilnică a populaţiei Ainu era un ritual continuu închinat zeilor şi asistenţei mutuale pe care aceştia o ofereau oamenilor, ceea ce ne spune că aceste lucruri se întâmplau înainte ca zeii să impună oamenilor conceptul de sacrificiu şi de adorare, în timpul expansiunii Anunnaki, la scurt timp după Marele Potop. Toate documentele pe care le avem la dispoziţie arată cu claritate că populaţiei Ainu nu i-a fost uşor. Dacă nu au avut o interacţiune reală cu zeii şi dacă nu au fost angajaţi direct într-o formă de relaţie cu zeităţile pământurilor pe care trăiau, atunci de ce să-şi piardă timpul cu probleme care nu ar fi ajutat la supravieţuirea şi binele lor? Zeii sau zeităţile care supravegheau pământurile unde trăiau Ainu trebuie să fi fost foarte reali şi foarte exigenţi, la fel ca şi ceilalţi zei ai oamenilor care le-au urmat. Amestecul de trăsături europene şi asiatice al populaţiei Ainu contrastează atât de puternic cu trăsăturile populaţiilor indigene din Asia, încât nimeni nu este sigur de originile acestora. Unele teorii susţin că aceste populaţii Ainu au o descendenţă caucaziană, alte teorii susţin că aceste trăsături distincte sunt rezultatul izolării, care le-a permis să rămână neschimbate din punct de vedere rasial faţă de restul raselor mongoloide amestecate şi să evolueze printr-o serie de migraţii. Ar putea să fie o dovadă a influenţei arienilor care explorau estul şi care şi-au lăsat amprenta asupra tuturor populaţiilor peste care au trecut?

Literatura shintoistă sau *Calea zeilor* foloseşte o mare parte din mitologia japoneză pentru a descrie presupusele origini istorice ale Japoniei. Putem vedea clar că religia şi mitologia sunt de fapt inseparabile. Cele mai vechi dovezi japoneze pe care le avem sunt *Kojiki*: *Istoria lucrurilor vechi* şi *Nihongi*: *Cronicile japoneze*, scrise în anii 712 d.Hr. şi 720 d.Hr. În prima parte din *Kojiki* facem

cunoştinţă cu treimea sfântă a japonezilor, care se descurca de minune şi în Japonia, în vreme ce dădea naştere cerului şi Pământului. Influenţa zeilor romani pare să se fi întins mult mai departe, dincolo de catolicii romani. În *Kojiki*, aşa cum a fost tradusă în 1882 de către B.H. Chamberlain, ni se povesteşte despre această trilogie de zeităţi supreme japoneze.

Partea întâi: Naşterea zeităţilor şi începuturile Cerului şi Pământului:

Numele zeităţilor care s-au născut pe Câmpia Cerului înalt, la începuturile Cerului şi Pământului, au fost: Stăpânul Centrului August al Cerului, apoi Augustul Mare Zămislitor de Minuni şi zeitatea Zămislitoare de Minuni Divine. Aceste trei zeităţi s-au născut şi nu au fost create şi îşi ascundeau prezenţa. Numele zeităţilor care s-au născut după aceea dintr-un lucru care a încolţit până la a semăna cu o trestie, atunci când Pământul era tânăr şi aluneca la fel ca o meduză prin ulei.

Potrivit acestei poveşti a creaţiei pe care o găsim în *Kojiki*, insulele japoneze au fost create de zei, doi dintre aceştia coborând din cer ca să îndeplinească această sarcină.

Aceşti zei – zeul mascul Izanagi şi zeiţa femelă Izanami – au dat viaţă celorlalte Kami (zeitate sau forţă supranaturală) care se ocupau de mare, râuri, vânt, păduri şi munţi. Două dintre aceste zeităţi, zeiţa soarelui Amaterasu Omikami şi fratele acesteia, zeul furtunii, Susanowo, s-au luptat unul cu altul, iar Amaterasu a ieşit învingătoare. Această poveste este asemănătoare cu cea din miturile sumeriene şi greceşti în care fraţii cereşti se luptă între ei.

Izanagi şi Izanami

Zeul creator şi zeiţa care au fost trimişi din Cer ca să construiască Pământul. Ceilalţi zei şi zeiţe i-au urmat şi au devenit descendenţii acestora. Coborând în lumea

subterană, Izanami a devenit bătrână şi urâtă. Izanagi a urmat-o ca să o aducă înapoi, dar ea i-a interzis să o privească. Atunci când Izanagi s-a uitat la ea, aceasta a încercat să-l facă prizonier al lumii subterane. Urmărit de Furiile lui Izanami, Izanagi a scăpat şi a sigilat intrarea în lumea subterană cu ajutorul unui bloc de rocă. Este fascinant să descoperim că grecii aveau Eriniile, romanii aveau Furiile, iar japonezii aveau şi ei Furii care le îndeplineau sarcinile neplăcute. Izanami s-a mâniat şi a jurat să ucidă în fiecare zi câte 1.000 de supuşi ai lui Izanagi, iar acesta a jurat să creeze în fiecare zi câte 1.500. Şi astfel Izanami a devenit zeiţa morţii, iar Izanagi a devenit domnul vieţii.

Dacă cele de mai sus reprezintă o poveste mitologică, *Kojiki* redă aşa-zisa poveste istorică a felului în care Izanagi s-a aventurat pe tărâmurile lumii subterane în căutarea iubitei sale Izanami. Încă o dată, mitologiile noastre se amestecă, în momentul în care îl întâlnim de zeul grec Hades, zeul lumii subterane, fratele lui Zeus, cel care şi-a extins influenţa asupra lui Izanami. Brusc, mitologia japoneză se amestecă cu mitologia greacă, folosind numele unui zeu grec ca şi cum ar fi fost normal să facă asta acum 13.000 – 14.000 de ani, la o distanţă de 9.500 de kilometri. Şi atunci unde a apărut pentru prima dată Hades? În Grecia sau în Japonia?

Această poveste este foarte frumos redată în *Kojiki*. Nemaiputând să suporte durerea, Izanagi se hotărăşte să meargă pe Tărâmurile de Jos, în căutarea iubitei sale Izanami şi să o aducă înapoi în lume, indiferent care ar fi preţul. În drumul său trebuie să depăşească multe pericole, dar hotărârea lui Izanagi le-a învins pe toate. În cele din urmă, a ajuns la un castel mare care trebuie să fi fost locul unde era ţinută Izanami. Dar intrarea era păzită de nişte demoni gigantici, unii roşii, alţii negri, care păzeau cu străşnicie poarta. A mers în spatele castelului şi,

spre surprinderea sa, poarta din spate nu era păzită. A trecut cu atenţie de poartă şi, după ce a căutat-o şi a strigat-o pe Izanami, în cele din urmă a găsit-o:

Draga mea, am venit să te iau înapoi în lume. Întoarce-te, te rog, şi haide să încheiem munca de creaţie conform voinţei Zeilor Cereşti, munca pe care am făcut-o doar pe jumătate până la plecarea ta. Cum a-şi putea să o desăvârşesc fără tine? Pierderea ta înseamnă să pierd totul.

Imaginaţi-vă surprinderea lui atunci când Izanami i-a răspuns astfel:

Vai! Ai ajuns prea târziu. Am mâncat deja din ispita lui Hades. După ce am mâncat o dată din roadele acestui ţinut, îmi este imposibil să mă întorc în lume… aş vrea, din toată inima, să mă întorc cu tine, dar, înainte de a putea face asta, trebuie să obţin mai întâi permisiunea din partea zeităţilor lui Hades.

La fel cum zeii sumerieni au împărţit pământurile şi au numit zei diferiţi care să le conducă, la fel au procedat şi zeii japonezi. În acest fragment, preluat din Yengishiki sau

Ritualurile Shinto, aruncăm o privire asupra unui astfel de eveniment.

Declar prin marele ritual, ritualul Ceresc, care i-a fost încredinţat la momentul în care i s-a dat conducerea regiunii de sub Cer, prin Cuvântul dat de iubitul Suveran, tatăl copiilor săi, cel care rămâne sfânt pe Câmpia Cerului înalt – Fie ca augustul său nepot să vegheze netulburat asupra ţării spicelor vii care înfloresc în mijlocul mlaştinilor cu stuf, ca într-o zonă paşnică.

Bătălia zeilor japonezi

În capitolul „Uşa adăpostului ceresc de piatră” din *Kojiki*, citim despre o succesiune de evenimente ciudate care au primit interpretări diferite din partea istoricilor. Dar, dacă dăm la o parte sentimentele, se aseamănă foarte

mult cu unele dintre descrierile din tăbliţele sumeriene care descriu începuturile conflictului dintre zeii Anunnaki. Până şi zeii japonezi i-au imitat pe strămoşii lor sumerieni, ciocnindu-se şi luptându-se din când în când, în lupta lor pentru supremaţie. Ca în orice situaţie de conflict, existau învingători şi cei care erau alungaţi. Orice fel de erupţie violentă printre zei trebuie să le fi părut miraculoasă primilor oameni. Următoarele texte par să fie descrieri foarte poetice ale preludiului unui conflict şi izbucnirea care a făcut ca una dintre aceste zeităţi rebele să fie alungată de pe „tărâmurile cereşti”. Aşa s-a întâmplat pe Pământ timp de câteva sute de mii de ani în rândurile zeilor Anunnaki, pe măsură ce aceştia s-au înmulţit, iar dorinţele lor pentru lucrurile lumeşti au crescut.

Şi aşa zeitatea de o strălucitoare măreţie a fost îngrozită la vederea acestora şi a închis în urma ei uşa de la sălaşul ceresc de piatră şi s-a retras. Şi atunci toată câmpia înaltă a cerului a rămas întunecată şi tot pământul din centrul mlaştinilor cu stuf era în întuneric. Ca urmare a acestui lucru, noaptea eternă a învins. După aceasta, vocile miilor de zeităţi fură ca muştele în cea de-a cincea lună în timp ce roiau şi miriade de rele prevestiri se iscară. Aşadar, cele opt sute de miriade de zeităţi se adunară într-o divină întrunire pe fundul Liniştitului Râu al Raiului şi-i porunciră zeităţii Gândului, copilul Augustului Mare Făcător de Minuni, să se gândească la un plan pentru adunarea păsărilor îndelung-cântătoare ale nopţii eterne şi a le face să cânte, pentru a lua pietrele grele ale Raiului de pe fundul Liniştitului Râu al Raiului şi pentru a lua fierul din Divinii Munţi-de-Metal.

…Măreţia Sa, Celestul Domn şi Strămoş, cu pioşenie recitând măreţe liturghii şi zeitatea Cerească a Puterii Bărbăteşti ascunzându-se în spatele uşii şi Măreţia Sa, Cereasca Avertizare Feminină, lovind în juru-i divinul brădişor de pe Muntele Kagu… aşezând un paravan

înaintea uşii sălaşului ceresc de piatră şi tropotind până ce a făcut să răsune paravanul şi făcând ca şi cum ar fi fost posedat de o zeitate şi smulgându-şi sfârcurile sânilor, trăgându-şi în jos poalele până la părţile intime. Apoi Câmpia înaltului Cer se cutremură şi cele opt sute de miriade de zeităţi se sfătuiră şi îi dădură lui Augustei Impetuozităţi Masculine o amendă de o mie de table şi, de asemenea, îi tăiară barba şi chiar făcură ca unghiile de la degetele şi picioarele lui să fie smulse şi îl izgoniră printr-o exilare divină.

Aji-Suki-Taka-Hi-Kone

Unul dintre cei câţiva zei ai tunetului. Zgomotos din naştere, când a crescut a devenit şi mai zgomotos, aşa că era transportat în susul şi în josul unei scări ca să se liniştească. De aceea poate fi auzit apropiindu-se şi îndepărtându-se. „Scara către cer" reprezintă o imagine importantă în acest mit. De ce toate miturile fac referire mereu la zei care urcă în cer şi reapar după o vreme?

Ama-No-Uzume

Zeiţa fertilităţii. O însoţitoare a lui Ninigi, ea executa un dans obscen sperând să facă Soarele să iasă din ascunzătoare. Acest dans simbolizează plantarea seminţelor care aşteaptă sosirea Soarelui după trecerea iernii. Este şi aceasta o legătură cu Igigi, care erau părinţi prezumtivi ai Arienilor, care-i învăţau despre agricultură şi tehnologie?

Amaterasu

Zeiţa soarelui, conducătoarea cerurilor. Atunci când marele ei duşman, zeul furtunii, Susa-No-Wo, i-a distrus palatul, Amaterasu a mers să se ascundă într-o peşteră. Ceilalţi zei şi-au folosit toate trucurile magice pentru a o face să iasă de acolo, dar nu au reuşit. În absenţa ei, întunericul şi demonii au condus Pământul până când Ama-No-Usume a reuşit să o scoată pe Amaterasu din peşteră, cu ajutorul unui truc. Executând un dans obscen şi comic,

i-a făcut să râdă pe toţi zeii adunaţi la gura peşterii. Când Amaterasu a întrebat ce se întâmplă, Ama-No-Uzume i-a răspuns că au găsit o altă zeiţă a Soarelui mai bună decât ea. Amaterasu a aruncat o privire din peştera ei şi şi-a văzut imaginea reflectată într-o oglindă pe care Ama-No-Uzume o atârnase de un copac din apropiere. Fascinată, Amaterasu s-a apropiat ca să vadă mai bine şi atunci zeii au prins-o şi au târât-o afară.

Amatsu Mikaboshi

Augusta stea a Cerului. Zeul răului.

Benzaiten

Zeiţa iubirii, unul dintre zeii fericirii. Benzaiten călăreşte un dragon în timp ce cântă la un instrument cu coarde. Există foarte puţine diferenţe între ea şi Venus şi Inanna sau Ishtar şi alte zeiţe ale iubirii. Toate par să fie atrase de muzică, dans şi cultură.

Bishamon

Zeul fericirii şi al războiului, ceea ce reprezintă o asociere ciudată. Bishamon îi protejează pe oameni împotriva bolilor şi a demonilor. Bishamon este adesea reprezentat purtând o roată de foc ca un halou, pe care unii o consideră a fi Roata Sorţii.

Chimata-No-Kami

Zeul răscrucilor, drumurilor şi cărărilor. La început era un zeu falic, simbolul său fiind plasat la răscrucile drumurilor.

Ho-Masubi

Zeul focului. Naşterea sa a ucis-o pe zeiţa creatoare Izanami. Tatăl său, zeu creator Izanagi, a fost atât de furios încât l-a ucis pe nou-născut. Din sângele acestuia au ieşit opt zei, iar din corpul său au ieşit opt zei ai muntelui. Comparaţi această legendă cu cea a lui Cronos şi Zeus şi a celorlalţi zei care au fost creaţi din vărsarea sângelui lui Uranus.

Kawa-No-Kami

Zeul râurilor. În vreme ce apele mari aveau propriii zei, toate cursurile de apă se aflau sub autoritatea lui Kawa-No-Kami. Atunci când râurile producea inuundaţii, zeii erau uneori domoliţi cu sacrificii umane.

Nai-No-Kami

Zeul cutremurelor, a fost adăugat mai târziu în panteonul zeilor japonezi. Nai-No-Kami a apărut în secolul al VII-lea d.Hr. Această legendă sprijină poveştile despre aşa-zişii îngeri.

Ninigi

Nepotul lui Amaterasu, „nepotul divin" care a fost trimis să conducă Pământul. Strămoşul tuturor împăraţilor niponi. Numele şi descrierea acestui zeu sunt reminiscenţe sumeriene ale populaţiei Igigi, care îl sprijinea pe Marduk, cel care era, de asemenea, un nepot divin. El s-a căsătorit cu femei de pe Pământ şi a contribuit la crearea tribului de arieni albi. Dar ceea ce este interesant este faptul că descendenţii lor semidivini au fost regii Egiptului, potrivit tăbliţelor sumeriene, la fel cum Ninigi a fost strămoşul împăraţilor niponi.

O-Kimi-Nushi

Zeul vrăjitoriei şi al medicinei. La început, a fost conducătorul provinciei Izumo, dar, după aceea, a fost înlocuit de Ninigi. În compensaţie, a fost numit conducător al lumii nevăzute a spiritelor şi a magiei. Încă o dată, legătura cu Ninigi este fascinantă, de vreme ce Igigi erau proto-arienii avansaţi, care deţineau ştiinţa medicinei şi a tehnologiei.

Sengen – Sama

Zeiţa muntelui sacru Fujiyama. Adoratorii întâmpină răsăritul Soarelui la altarul ei din vârful muntelui. Zeiţa sumeriană Ninhursag, cunoscută şi sub numele de Ninrnah „Zeiţa înflăcărată", avea şi ea propria reşedinţă montană. Ea a fost cu adevărat zeiţa-mamă a omenirii şi unul dintre creatorii lui Adam. Este posibil să fi fost venerată sub

această formă în Răsărit, prin reprezentarea Soarelui care se ridică deasupra omenirii?

Shine-Tsu-Hiko

Zeul vântului. El umple spaţiile goale dintre Pământ şi ceruri şi susţine Pământul, împreună cu soţia sa Shina-To-Be. Grecii şi romanii aveau zei identici care îndeplineau aceleaşi sarcini.

Susa-No-Wo

Zeul furtunilor, şerpilor şi fermierilor. Era fratele lui Amaterasu şi cel mai mare duşman al acesteia. A fost un scandalagiu încă de la naştere. După ce Amaterasu a fost scoasă în cele din urmă din peştera sa, Susa-No-Wo a fost pedepsit. Ceilalţi zei i-au bărbierit mustaţa şi barba, i-au smuls unghiile şi l-au condamnat să trăiască la fel ca un muritor pe Pământ.

Descrierile de mai sus îi reprezintă doar pe câţiva dintre zeii lumilor străvechi. Culturile şi civilizaţiile se întind pe mii de pagini, pentru care vă recomand să vă îndreptaţi către literatura de specialitate, ceea ce vă va ţine cu răsuflarea întretăiată de uimire. Odată ce începem să identificăm asemănările şi relaţiile dintre zei, întregul subiect al mitologiei ia o nouă turnură. Incredibila bogăţie a diversităţii acestor zei antici şi interacţiunea dintre zei şi oameni sunt imposibil de imaginat în societatea actuală. Această activitate neîntreruptă, care uneori se transforma într-un infern, nu ar fi putut fi posibilă decât dacă le-ar fi fost impusă omanilor. Nu pot să-mi imaginez că toate aceste asemănări din toate culturile sunt doar simple coincidenţe. Tiparul poveştilor zeilor sumerieni este prezent în toate mitologiile lumii. Există o prezenţă constantă a zeilor mai importanţi şi a celor mai puţin importanţi, a zeilor binevoitori şi a celor violenţi, a zeilor supremi şi a fiilor zeilor, a caselor zeilor şi a locurilor de joacă sexuală. Zeiţele şi odraslele acestora schiţează genealogiile zeilor şi indică aceeaşi structură ierarhică a

unei familii extinse de zei pentru întreaga lume: înrudiţi îndeaproape, dar despărţiţi de foamea lor de a deţine controlul. Materialul genetic din spatele unui astfel de comportament indică direct spre propriul nostru ADN programat, pe care l-am primit de la zei. În capitolul al XVI-lea vom explora marea poveste a omenirii, de la naştere şi până în prezent, schiţând momentul în care omul a fost conceput şi a moştenit aceste trăsături genetice extrem de deranjante de la creatorii săi, „zeii Cerului şi ai Pământului”, aşa cum stă scris în scripturile sumeriene.

În *The Lost Book of Enki*, Zecharia Sitchin prezintă povestea înfricoşătoare a zeului Enki, geniul din spatele creării oamenilor. O poveste a omenirii, de la începuturi şi până la evenimentele tragice de la Sodoma şi Gomora, care, potrivit lui Enki, au fost inutile şi ar fi putut fi prevenite. Enki a fost primul fiu al lui Anu, unul dintre cei trei lideri supremi de pe Pământ, de după colonizarea Pământului care a avut loc acum 445.000 de ani. Dintre zeii Nefilim, „cei care au venit din ceruri pe Pământ”, el era cel cu adevărat uman, ceea ce l-a făcut să dicteze scribului său, Endubsar, următoarele: „acestea au fost cuvintele zeului Enki. Scrise după rostirea gurii marelui zeu Enki, fără să fie sărit niciun cuvânt, nici adăugat de către scribul şef Endubsar, un om din Eridu, fiul lui Udbar”. Deşi referiri la conţinutul acestor tăbliţe s-au făcut în alte lucrări, a fost nevoie de un efort susţinut pentru ca să fie descoperite printre ruinele muzeelor şi siturilor arheologice. Aceste evenimente străvechi, care au fost surprinse de scribii sumerieni, au fost acum traduse şi prezentate omenirii în anul 2002 de către Zecharia Sitchin. Acesta a datat evenimentele întâmplate la Sodoma în anul 2024 î.Hr. Aşadar, pare firesc ca aceste tăbliţe, aşa cum au fost dictate de Enki, să fi fost scrise la scurtă vreme după aceste evenimente, după anul 2024 î.Hr. Sitchin deţine cea

mai mare colecţie privată din lume de tăbliţe sumeriene, ceea ce i-a permis să prezinte aceste traduceri în anul 2005, în faţa unei civilizaţii care nu bănuia nimic. Această lucrare, care conţine 308 pagini, este acum cea mai completă sursă de informaţie despre evenimentele neclare din trecutul nostru îndepărtat. Aruncă o lumină nouă asupra conceptului de mitologie şi asupra explicaţiilor populare moderne cu privire la aceste mituri. Arată cu o claritate dureroasă că unele lucruri care s-au întâmplat în timpurile biblice au fost ascunse într-adins de cunoaşterea omenirii. De asemenea, ridică întrebări foarte serioase despre exprimările din *Biblie* şi credibilitatea lor, atunci când sunt comparate cu scripturile sumeriene. Aceste traduceri înlătură multe dubii legate de existenţa „zeilor Cerului şi ai Pământului", care controlau omenirea cu o mână de fier. Dovedesc că moştenirea noastră genetică aparţine atât de Pământ, cât şi de spaţiul cosmic îndepărtat, de o planetă numită Nibiru. Explică speculaţiile anterioare cu privire la cine suntem şi de unde venim, aducând toate dovezile necesare pe care omenirea le căuta.

Cea mai supărătoare concluzie care reiese din aceste descoperiri este aceea că trebuie să fi existat un plan sinistru, dar extrem de bine executat de manipulare a omenirii pus la cale de Enlil, fratele lui Enki. Acest comandant suprem al Pământului nu a fost niciodată favorabil ideii de a-i crea pe oameni şi cu siguranţă nu voia să-şi modifice planurile ca să asigure supravieţuirea oamenilor pe Pământ. Devine o posibilitate distinctă situaţia ca *Biblia* să nu fie decât o lovitură de maestru de proporţiile unei pandemii: o saga continuată şi perfect controlată a propagandei şi îndoctrinării omenirii, condusă de însuşi Enlil. Exercitarea acestui control trebuie să fi început după Potop, atunci când Enlil a realizat că oamenii au fost salvaţi împotriva dorinţei sale. Şi-a mai dat seama

că singura cale de a putea controla omenirea era prin intermediul puterii absolute, controlului şi fricii, folosindu-se de o mână forte şi de tactici dictatoriale. Din acel moment, Enlil avea să fie zeul omenirii şi să o conducă prin intimidare, frică, sete de sânge şi violenţă, dar şi prin acordarea de recompense pentru loialitate şi supunere şi pentru îndeplinirea ordinelor sale. Însă nepotul său, Marduk, dorea să acapareze puterea pe Pământ, care îi fusese promisă de către tatăl său, Enki, chiar de la început, la scurt timp după ce au ajuns pe Pământ. Marduk şi-a ales poporul favorit şi l-a ajutat în defavoarea altora, folosindu-se de el pentru a-şi duce la îndeplinire planurile necinstite. Începând cu anul 3200 î.Hr., la începuturile Imperiului Egiptean, Marduk şi Enlil s-au angajat într-o luptă îndelungată pentru controlul asupra Pământului. În vreme ce Enlil se folosea de principiul dezbinării şi al cuceririi printre oameni, Marduk s-a autoproclamat zeul suprem, a preluat controlul asupra Egiptului şi le-a promis regilor viaţa veşnică în lumea de apoi, dacă aceştia îl urmau. Încet, dar sigur, Marduk şi-a însuşit şi el principiul dezbinării şi al cuceririi, pe măsură ce a preluat controlul asupra planetei. Aşa cum a decis soarta, specia sclavă a devenit nu numai o victimă accidentală a războiului dintre zeii care se luptau pentru controlul asupra planetei, ci şi oamenii au devenit şi soldaţii ignoranţi ai zeilor Anunnaki, în lupta acestora pentru putere. Acestea erau începuturile vremurilor bibilici, care sunt bine coroborate atât în scripturile sumeriene, cât şi în cele evreieşti. Poporul ales al lui Dumnezeu cucerind alte popoare.

De-a lungul istoriei omenirii, Enlil a făcut tot ce i-a stat în putinţă ca să oprească evoluţia şi emanciparea omului. Aşa cum am demonstrat, a făcut acest lucru constant şi neobosit, temându-se că oamenii vor deveni mai deştepţi şi mai puternici dacă evoluau, ceea ce ar fi reprezentat o ameninţare pentru imperiul său. Nu este clar

dacă autorul este Enlil sau Marduk, dar ultima lovitură de maestru a fost aceea că aveau toate aceste evenimente antice scrise şi înregistrare de către oameni loiali şi temători faţă de marele zeu violent. Aceste lucrări scrise au fost considerate sfinte de către om şi de-a lungul anilor au fost adunate într-o colecţie de cărţi care astăzi poartă numele de *Biblie*, în afară de alte scripturi sfinte. Întrebaţi orice strateg militar sau de propagandă şi veţi primi acelaşi răspuns: dacă repetaţi o minciună de un număr suficient de ori, ea va deveni adevăr. Mai ales dacă o susţineţi cu o ameninţare cu violenţa. Stalin a fost un maestru al propagandei şi al îndoctrinării. Într-atât de mult încât, chiar şi după căderea Uniunii Sovietice şi a deschiderii seifurilor de la Kremlin, încă mai există milioane de susţinători ai lui, care refuză să creadă că ororile care se spun despre el sunt adevărate. Oamenii care au citit şi au interpretat greşit *Biblia* şi care atribuie unele fapte inexplicabile unor situaţii care sunt lipsite de sens au căzut victime unor asemenea tactici. Sunt atât de plini de frică, încât frica le consumă minţile, făcându-i incapabili să aibă o gândire independentă. Ei spun că „este voia Domnului, că Dumnezeu a plănuit aşa, pentru că a vrut ca noi să nu ştim nimic”. Şi au dreptate. Zeii nu au vrut ca noi să cunoaştem adevărul teribil, ascuns în spatele manipulării omenirii şi cum suntem controlaţi prin frică, violenţă, pedeapsă şi răsplată. Aceasta este povestea întreagă a Vechiului Testament.

Acum, că suntem siguri de locul nostru în punctul culminant al evoluţiei şi al cunoaşterii umane, a venit timpul să ne punem o întrebare care ne va schimba vieţile: credem că vechile tăbliţe de argilă reprezintă un mesaj de la strămoşii noştri îngrijoraţi sau ne dezicem de ele ca de nişte prostii scrise de un nebun cu scopul de a produce confuzie? Noi trebuie să luăm această decizie. Am încredere că veţi cântări dovezile şi vă veţi da seama că

această comunitate universală a fiinţelor reprezintă un strigăt împotriva acţiunilor barbare ale coloniştilor însetaţi de sânge care s-au aşezat pe Pământ. Aşa-zisul dumnezeu, cu literă mică, nu poate fi niciodată confundat cu Dumnezeul cu majusculă. Mulţi oameni se simt foarte deranjaţi de aceste informaţii şi se vor teme de „pedeapsa lui dumnezeu împotriva gândurilor rele”. Alungaţi-vă frica, uitaţi-vă la lumina Dumnezeului adevărat, Dumnezeul iubirii, Dumnezeul milei şi Prinţul Păcii. Nu o zeitate lacomă care are nevoie de aur, de capre şi de oameni care să i le ofere ca un semn de loialitate. Deşi această cunoaştere poate părea prea îngrozitoare ca să fie analizată, eu o văd ca fiind cea mai eliberatoare experienţă, care mi l-a dezvăluit pe adevăratul Dumnezeu, răspunzând la multe dintre întrebările care nu au dat pace omenirii. Cunoaşterea înseamnă putere, iar această cunoaştere mă va ajuta să înţeleg al cui nume îl chem atunci când mă rog. Dumnezeul universului, spiritul universal, Fiinţa Supremă. Înarmat cu această cunoaştere, pot privi înainte spre călătoria în desfăşurare a omenirii, pe măsură ce evoluăm către un genom complet care ne va deschide barierele minţii şi ne va permite să ne alăturăm din nou comunităţii universale de fiinţe.

3

Misterul despre Iisus şi despre alţi profeţi

Indiferent de felul în care îl privim pe Iisus Hristos fie ca pe Fiul lui Dumnezeu, fie ca pe un profet inspirat care a luat grijile lumii pe umerii săi –, acesta a lăsat în urmă o moştenire care a fost izvor de inspiraţie pentru miliarde de oameni. Discuţiile legate de Prinţul Păcii sunt întotdeauna pline de emoţie şi conduc adesea la schimburi aprinse între oamenii care vorbesc despre El ca şi cum L-ar fi cunoscut personal. Ei fac afirmaţii îndrăzneţe despre felul în care ar fi procedat Iisus, cum ar fi reacţionat şi ce ar fi spus dacă s-ar fi aflat într-o situaţie anume. Având în

vedere că scrierile istoricilor care prezintă versiuni diferite despre Iisus omul sunt tratate cu suspiciune, singurul lucru pe care-l pot face specialiştii în religii este acela să ne povestească despre omul Iisus aşa cum au citit despre el în Noul Testament. Mă grăbesc să adaug că cele mai multe lucruri scrise despre Iisus în Noul Testament probabil că sunt diferite faţă de învăţăturile sale. Dacă luăm în considerare toate dovezile noi prezentate în această carte, dar şi în alte cărţi cu privire la moştenirea noastră şi dacă acceptăm, deşi cu reţinere, faptul că suntem descendenţii unei rase mult mai avansate care ne-a creat ca să fim o specie sclavă, rămâne o întrebare pentru care trebuie să găsim un răspuns: cine a fost Iisus Hristos?

După o muncă de documentare intensă pe un site dedicat *Bibliei*, care pune la dispoziţie o multitudine de versiuni ale acestei cărţi, am ajuns la un rezultat surprinzător. Cuvintele *Iisus*, *Hristos*, *Mesia* şi *Fiul lui Dumnezeu* apar în *Biblie* pentru prima dată în Evanghelia Sfântului Apostol Matei. Şi, dacă memoria nu-mi joacă feste, aceasta este a XIV-a carte a *Bibliei* şi, în acelaşi timp, prima carte a Noului Testament. Nu vi se pare ciudat că nu există nicio referinţă la numele de *Mesia*, care ar fi trebuit să fie principala atracţie a *Bibliei*? Dacă Iisus era actorul principal al acestei poveşti, salvatorul despre care se vorbea în profeţii, cel mai important motiv al existenţei acestei colecţii de cărţi, nu este ciudat că întâlnim numele său atât de târziu? Cea mai mare parte a vieţii mele am avut o admiraţie rebelă pentru Iisus Hristos – fiind inspirat de mesajul său, dar şi confuz din cauza originilor sale. Trebuie să recunosc că admiraţia mea sinceră a fost deturnată în mod repetat de tot soiul de predicatori. Convingerea personală este aceea că religia populară a preluat un mesaj simplu al iubirii şi bunăvoinţei printre oameni şi l-a modificat ca să-l folosească abuziv pentru satisfacerea unor scopuri îndoielnice. Pe măsură ce am

căutat mai mult, am descoperit informaţii care m-au făcut să regândesc părerea mea naivă privind întreaga controversă născută în jurul lui Iisus. Una câte una, s-au confirmat suspiciunile mele privind existenţa unui plan necinstit, conceput acum mii de ani în spatele moştenirii atent construite a lui Hristos. La fel ca Avraam, Iisus a devenit un mesager nevinovat al violenţilor zei Nefilim, pregătind terenul pentru continuarea înrobirii omenirii. Prin faptele bune pe care le-a făcut pentru oameni, prin faptul că i-a adunat ca să-i salveze, arătându-le calea pe care trebuie să meargă pentru a ajunge la porţile lui dumnezeu, Iisus a ţesut inconştient propaganda zeilor

Anunnaki însetaţi de putere. Nu putem nega faptul că Iisus a fost om. Este dovedit istoric că a trăit şi a călătorit pentru a-şi propovădui învăţăturile. Dar cine erau cu adevărat părinţii Lui, care era descenţa Sa, cine a aranjat apariţia Sa pe Pământ şi cine a pus la cale toate profeţiile făcute cu mii de ani înainte de apariţia Sa, acestea sunt întrebările la care trebuie să găsim răspunsuri. Apar dovezi care susţin faptul că profeţiile care anunţau apariţia lui Hristos sunt de mai rău-augur decât ne-am imaginat vreodată. Ciudatele asemănări dintre originile neclare ale omenirii şi cele ale lui Hristos indică posibilitatea că, oricine ar fi fost cel care a creat omenirea, să se gândească la un al doilea val de propagandă calculată şi la un mecanism de control final. Un mecanism de control care a fost planificat şi executat cu o precizie asemănătoare unei manevre militare.

Aşa cum am arătat, singura trăsătură neclară a acestei poveşti este lipsa de referiri cu privire la *Mesia* din Vechiul Testament. Cuvântul *Mesia* apare pentru prima dată în Evanghelia Sfântului Apostol Ioan (capitolul I, versetul 41) iar cuvântul *Mântuitorul* apare pentru prima dată în Deuteronom (capitolul 32, versetul 15). Aceste fapte mă fac să cred că ideea de a trimite un „mântuitor”

pe Pământ ca „Fiu al lui Dumnezeu” a apărut mult mai târziu, spre finalul Vechiului Testament, aparţinând lui Enlil sau lui Marduk şi „îngerilor” acestora, care şi-au dat seama că abordarea violentă şi opresivă pe care o aveau faţă de oameni avea nevoie de schimbare. Ei şi-au dat seama că, după mii de ani de evoluţie, omenirea s-a dezvoltat substanţial şi a devenit mai inteligentă şi nu mai era dispusă să accepte brutalitatea zeilor Anunnaki. Acest lucru însemna că zeii trebuiau să-şi revizuiască planul şi să găsească o nouă strategemă. Şi aşa au şi făcut. A fost construită la fel ca un scenariu de film şi chiar unul foarte bun aş spune eu. Atât de bun, încât, după 2000 de ani, miliarde de susţinători loiali încă mai citesc acest scenariu cu o devoţiune absolută, pregătiţi să doboare pe oricine îndrăzneşte să atace dinozaurul sfânt. Trebuie să examinăm unele dintre comportamente ciudate şi relaţiile dintre Iisus şi dumnezeul său pentru a pune în lumină aceste semne de tensiune latentă dintre cele două entităţi. Am menţionat mai devreme că istoria este scrisă de către învingători şi la fel au stat lucruri şi în cazul luptei dintre Enlil, Enki şi Marduk. Din nefericire pentru omenire, lupta dintre copiii zeilor Nefilim a fost câştigată de cel rău, Enlil – cel căruia nu-i plăcea omenirea. Oare şi-a construit cu măiestrie stăpânirea ca „zeu” al omenirii? Învingătorul Enlil a preluat controlul asupra unor activităţi cum ar fi înregistrarea activităţilor umane şi controlarea destinului oamenilor prin intermediul scrisului. Misiunea sa era simplă: să menţină omenirea needucată, ignorantă şi proastă. Să-şi demonstreze puterea şi superioritatea asupra lor din când în când, ca să-i menţină temători. Să fie zeul violent, dar totuşi iubitor, care-i va răsplăti pe cei care se supun în tăcere şi care nu pun prea multe întrebări. În primele timpuri despre care vorbeşte *Biblia*, atunci când Avraam a fost fost momit de Enlil ca să devină unul dintre liderii săi preferaţi, lui Marduk i-a fost

repartizat Egiptul ca să-l controleze. Marduk mai era cunoscut printre egipteni şi ca Ra, Re sau Amun. Ca să-şi creeze o bază proprie de susţinători, Enlil „i-a ales" pe israeliţi să devină poporul său „ales" şi i-a eliberat din sclavie, de sub controlul lui Marduk. Aceasta a fost o victorie uriaşă pentru Enlil, care i-a adus loialitatea eternă din partea evreilor şi l-a înscăunat ca zeu al Israelului. Enlil le-a promis adepţilor săi „un pământ al laptelui şi al mierii", dar pentru atingerea acestui ţel ei trebuiau să elimine un număr de alte popoare, care erau fără îndoială adepte ale lui Marduk şi care nu se numărau printre favoritele lui Enlil.

Enlil avea un grad superior faţă de Enki, ceea ce însemna că putea face orice dorea cu omul creat de Enki.

Disputa dintre Enki şi Enlil, care a început cu mult timp înainte, în grădina Raiului, a jucat un rol esenţial în toate textele biblice, inclusiv în profeţiile care au fost făcute. A explorat în detaliu această chestiune în alte capitole, arătând felul în care Enki a fost denumit şarpe şi demon, iar omului i-a fost interzis să convieţuiască cu el. Planul a fost impus omenirii într-un fel atât de iscusit, încât va deţine primul loc în analele manipulării şi propagandei. Este posibil să fie nevoie de secole de războaie religioase pentru ca oamenii să înţeleagă realitatea. Enki era „băiatul bun". Dar istoria este scrisă de învingători, iar povestea adevărată a fost acoperită cu totul de cărţile de istorie, printre care *Biblia*, care deţine locul fruntaş, pentru că aceste cărţi erau controlate de Enlil, care s-a autoproclamat dumnezeu. Pe măsură ce timpul trece şi descoperim noi adevăruri despre preistoria şi posibilele origini ale omenirii, aflăm că Enki a fost cel care l-a creat pe Adam şi că îşi iubea creaţia. A încercat cu nenumărate prilejuri să ridice nivelul de cunoaştere al omenirii, să o înveţe, să o informeze, dar Enlil nu a permis speciei sclave să devină o ameninţare pentru el şi pentru

ceea ce construise pe Pământ. Acesta este mesajul adânc ascuns care se insinuează din paginile *Bibliei* în ziua de azi. După cea mai lungă perioadă de înrobire a omenirii, începem să întrezărim adevărul. Revelaţiile incredibile produse de recenta carte lansată de Zecharia Sitchin, *Lost Book of Enki*, ne pun la dispoziţie dovezi puternice privind acest complot etern şi aduc răspunsuri pentru neconcordanţele din cărţile noastre unidirecţionale de istorie.

Atunci când am început să citesc această carte incredibilă, m-am simţit de parcă aş fi dat peste însuşi Sfântul Graal. Cuvintele nu pot să descrie sentimentele contrare care apasă asupra minţii atunci când începi să acumulezi conţinutul acelor tăbliţe antice de argilă şi să compari noile informaţii cu cele care ţi-au fost repetate atâţia ani la rând.

Ceea ce este important este faptul că aceste tăbliţe au fost dezgropate, traduse şi ceea ce putem să citim acum reprezintă rezultatul deceniilor de muncă ale unor oameni cum sunt Sitchin şi alţii. Este cu adevărat o experienţă suprarealistă să citeşti nişte tăbliţe de argilă vechi de 4.000 – 5.000 de ani. Ceea ce este frumos la aceste tăbliţe este faptul că nu poţi să ştergi cuvinte cu pastă corectoare, nu poţi să te întorci şi să înlocuieşti un cuvânt ciudat, este foarte greu să le falsifici. Aceste tăbliţe dezvăluie lucruri legate de originile omului şi vin în sprijinul tuturor teoriilor pe care le-am demonstrat în această carte în legătură cu ascendenţa omenirii. Aducând la viaţă aceste fapte într-o modalitate simplă, tăbliţele susţin şi teoria îngrozitoare care spune că am fost manipulaţi prin teroare încă din prima zi a existenţei noastre. Să ne punem următoarea întrebare: Câţi dintre oamenii care studiază şi propovăduiesc *Biblia* au văzut documentele biblice originale aşa cum au fost scrise ele în timpurile străvechi? Procentul va fi infim. Şi iată că avem o descoperire care

datează din perioada lui Avraam, conservată perfect în argilă, care aduce un mesaj serios omenirii, schimbându-i complet percepţia asupra lucrurilor pe care le-a învăţat. Brusc „Domnul" devine diavolul, iar diavolul este creatorul nostru. Vom da sau nu crezare acestei afirmaţii? Pentru că am vorbit despre cele mai multe dintre modificările aduse Vechiului Testament, propun să aruncăm o privire asupra celor mai importante procedee tehnice legate de scripturile Noului Testament.

Consemnarea evenimentelor care au avut legătură cu naşterea lui Iisus ridică multe semne de întrebare. Consemnările istorice foarte îndoielnice nu au reuşit niciodată să se pună de acord cu privire la momentul, locul şi oraşul în care s-a născut Iisus. Chiar şi data lui de naştere diferă de la o consemnare la alta. S-a scris că s-a născut în intervalul cuprins între anii 1 d.Hr. şi 7 d.Hr., iar presupunerile istoricilor şi teologilor se află într-un conflict permanent.

Ceea ce este fascinant în legătură cu acest subiect este că, atunci când vorbeşti despre Iisus, fiul lui Iosif şi al Mariei, te afli pe tărâmurile istoriei, care are o serie de păzitori foarte vigilenţi. Dar, în momentul în care spui „Iisus, Fiul lui Dumnezeu", intri în lumea dogmei religioase, care are şi ea o serie de păstrători militanţi. Se pare că Iisus nu este singura victimă în această greşeală umană acoperită. Dovezi la fel de convingătoare arată că profetul Mahomed şi chiar şi Buddha au fost folosiţi de prefăcutul Enlil ca să înrobească omenirea prin intermediul fricii religioase. Nu glumesc. Aceste dezvăluiri sunt prea puternice chiar şi pentru cel mai tare caracter, aşa că vă sugerez să lăsaţi deoparte orice urmă a convingerilor în care aţi crezut vreodată şi să vă pregătiţi să digeraţi nişte informaţii revelatoare.

Mulţi oameni încă păstrează imaginea lui Iisus hoinărind prin mediul rural, predicându-le oamenilor,

mutându-se cu uşurinţă dintr-un oraş în altul, fiind întâmpinat de oamenii zâmbitori care îl ovaţionau, cu toţii dorind să audă poveştile uimitoare pe care El le spunea la tot pasul. Ei bine, nu mai este cazul. Iisus nu era atât de bine văzut în vremea sa. A fost nevoie de mult efort ca să-i facă pe oameni să-şi asume toate riscurile posibile ca să vină şi să-L asculte predicând. În mod ciudat, există foarte puţine dovezi că, în decursul scurtei activităţi de profet, de numai trei ani, au fost înregistrate prea multe lucruri pe care le-a spus sau le-a făcut. În afară de posibila excepţie a Predicii de pe Munte, se pare că cea mai mare parte a materialelor scrise despre Iisus au fost realizate după moartea sa de către discipoli, apostoli şi alte personaje interesante. Au fost adunate într-o lucrare colectivă cunoscută sub numele de Noul Testament, într-o perioadă de 300 de ani. „Editarea" Noului Testament a început de abia în anul 325 d.Hr. şi a constat în ştergeri şi modificări făcute cu aprobarea conciliilor speciale ale Bisericii. Manipularea deosebit de secretă a continuat până în secolul al XII-lea. Nu vi se pare puţin ciudat? De ce le-a luat atât de mult timp să editeze şi să schimbe dacă totul reprezenta „Cuvântul lui Dumnezeu"? Cu siguranţă că au avut idei diferite şi nu erau de acord cu multe dintre cele scrise. Sau aveau propriile idei despre ceea ce ar trebui să conţină Noul Testament sau erau conduşi de cineva! Este sigur că ar fi putut să existe un regizor în spatele acestui proces? Nu este posibil ca acest proces să fi continuat timp de 800 de ani fără o forţă coercitivă omniprezentă. Şi da, putem spune că „a fost puterea lui dumnezeu", pentru că aşa par să fi stat lucrurile. Însă era vorba despre dumnezeul cu literă mică, şi nu de Cel cu majusculă, cel care a controlat întregul proces de editare, şi aici intervine problema. Preoţii şi mai-marii acestora fuseseră instalaţi de către zeii Anunnaki-Nefilim cu 5.000 de ani înainte. Până în secolul al XII-lea d.Hr. erau atât de bine

împământeniţi ca fiind vocea lui Nefilim, vocea lui Enlil, vocea lui dumnezeu, încât nimeni nu putea să-i manevreze. Într-o singură întâlnire a celui de-al doilea Sinod de la Constantinopol, care a avut loc în anul 553 d.Hr., editorii bisericeşti au şters din *Biblie* toate referirile pe care Iisus le-a făcut cu privire la reîncarnare. Aceasta a fost o parte importantă a învăţăturilor lui Iisus la care au aderat primii săi adepţi. Este o referire clară la influenţele pe care le-a primit în tinereţe, în timp ce creştea în Răsărit, acumulând învăţăturile multelor culturi hinduse şi budiste. În plus, în secolul al XII-lea, Conciliul de la Lateran a adăugat conceptul Sfintei Treimi în *Biblie*, o idee care aparent nu a fost niciodată susţinută de Iisus. Această idee a fost vehiculată încă de la primul Conciliu de la Niceea, care a avut loc în anul 325 d.Hr., atunci când problema Arienilor a cauzat o dezbatere aprinsă cu privire la validitatea lui Hristos. La începutul secolului al IV-lea, între liderii creştini a început o dezbatere cu privire la înţelesul exact al relaţiei „de la Fiu la Tată”. Preotul Arius din

Alexandria predica existenţa unor vremuri în care Hristos nu exista, pentru că nu era etern alături de Tatăl. El mai spunea că Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt erau trei entităţi separate şi distincte şi că Fiul, care era subordonat Tatălui, era de fapt o „creaţie”. Aceste învăţături au fost condamnate, iar Arius a fost excomunicat în anul 318 d.Hr.

Încă din secolul al II-lea d.Hr., Irenaeus din Lion descria Duhul Sfânt şi pe Iisus ca pe „cele două mâini ale lui Dumnezeu”. Irenaeus ne-a dat un indiciu despre care ar putea să fie funcţiile celorlalte „părţi ale lui Dumnezeu” atunci când a susţinut că „prin Duhul Sfânt, Dumnezeu a făcut creaţia, iar prin Iisus a mântuit-o”. Cuvântul *Treime* sau *Trinitate* a fost folosit cel mai probabil de către Tertullian în secolul al III-lea într-o lucrare de mari dimensiuni care tratează această problemă. Un alt părinte al creştinismului, Origene, a dus mai departe această

doctrină, dar niciunul dintre ei nu a atribuit Duhului Sfânt consubstanţialitatea cu Tatăl. La adunarea de la Niceea, conciliul a formulat un crez care, deşi a fost revizuit de Conciliul de la Constantinopol din anii 381 d.Hr. – 382 d.Hr., a rămas cunoscut sub numele de Crezul de la Niceea. Acesta confirmă doctrina comuniuni de substanţă dintre Tată, Fiu şi Duhul Sfânt.

În cartea „Despre Trinitate”, Sfântul Augustin concluzionează că Duhul Sfânt este iubirea mutuală a „Tatălui pentru Fiu” şi a „Fiului pentru Tată”, iar Duhul Sfânt este derivat atât din Tatăl, cât şi din Fiul. El a mai scris că Duhul Sfânt reprezintă darul făcut omenirii de către Tatăl şi Fiul. Această explicaţie nu oferă o clarificare a funcţiei Sfântului Duh şi cum a apărut acesta, iar rolul său rămâne învăluit în mister. Cealaltă problemă care a rămas să fie explicată este aceea a naturii lui Hristos. Toată lumea acceptă faptul că Iisus a fost uman şi atunci cum ar fi putut să fie şi „Dumnezeu”? Luând în considerare răspândirea viziunilor eretice şi faptul că arienii promovau o altă doctrină, ceva trebuia făcut.

Acesta a fost unul dintre motivele care au determinat reunirea Conciliului de la Constantinopol: să oprească răspândirea rapidă şi puternică în Biserică şi să pedepsească erezia. Nu este surprinzător faptul că majoritatea episcopilor s-au raliat poziţiei episcopului Atanasie, care a afirmat că Iisus era parte integrantă a Tatălui, în contradicţie cu părerea lui Arius şi a adepţilor săi care susţineau că Iisus nu poate fi „una cu Dumnezeu” pentru că el fusese „creat”. Şi astfel împăratul Constantin a pus piciorul în prag: Arius şi susţinătorii săi au fost eliminaţi, iar Crezul de la Niceea, care afirma comuniunea de substanţă a lui Iisus cu Dumnezeu, a fost aprobat. La Conciliul de la Calcedon, care a avut loc în anul 451 d.Hr., Papa Leon I a propus o soluţie pentru misterul privitor la Dumnezeu şi Iisus. El a afirmat că era „o singură persoană

cu două naturi”. În ceea ce-i priveşte pe părinţii Bisericii, minunile, comportamentul şi vorbele sale erau dovezile care arătau că este divin. Această formulă a reprezentat o uşurare pentru noua religie, iar episcopii au putut să se întoarcă în parohiile lor, satisfăcuţi că rezolvaseră o problemă care măcina de decenii teologia.

Acest lucru înseamnă, de fapt, că Biserica Creştină avea libertatea deplină să fragmenteze după bunul plac scrierile originale care formau Noul Testament şi să adauge orice credeau că este necesar pentru consumul spiritual uman, ştergând cărţi întregi care nu îndeplineau criteriile lor ca să facă parte din *Biblie*. Din fericire, multe dintre cărţile înlăturate au fost salvate şi adunate într-o colecţie de scrieri care poartă numele *Apocrifa*. În esenţă, acestea sunt cărţile al căror conţinut părea să fie dubios pentru Biserică. Din nou, acest lucru indică o manipulare grosolană din partea unei autorităţi înalte care avea planuri mult mai îngrozitoare. Potrivit articolului găzduit de site-ul Wikipedia, definiţia *apocrifei* ar fi următoarea:

Cuvântul *apocrifă*, derivă dintr-un cuvânt grecesc care înseamnă „ascuns” şi se referă în general la lucrările religioase care nu sunt considerate canonice sau parte a scripturii acceptate la nivel oficial, dar care prezintă acelaşi stil şi au aceeaşi vârstă cu scripturile acceptate. Aceste lucrări sunt adesea considerate că nu ar fi „inspirate” sau că ar fi „mai puţin inspirate” de către procesele sau entităţile divine, cum ar fi înţelepciunea Divină sau Duhul Sfânt. Cele mai multe lucrări considerate apocrife în *Biblia* evreiască au fost scrise în alte limbi decât ivrit, cum ar fi greacă sau aramaica, ori au supravieţuit doar ca traduceri în alte limbi nonivrit.

Trebuie să reţinem faptul că Iisus nu a scris niciodată niciuna dintre cărţile care formează *Biblia*. Toate au fost scrise despre el de către diverse personaje, cele mai multe fiind redactate după moartea sa. Vă recomand cu tărie să

studiaţi scrierile apocrife de pe Internet, sunt foarte multe lucruri interesante de citit, care vă vor face mintea să se sperie. Una dintre cărţile omise din *Biblie* este cea privitoare la naşterea lui Iisus şi la copilăria sa, până la întoarcerea sa pe pământurile natale ca să-şi înceapă misiunea. Această carte respinsă nu susţinea versiunea oficială pe care Biserica dorea să o prezinte lumii. Odată ce ai citit povestea „ascunsă”, dovada manipulării oamenilor de către o putere superioară este greu de respins. Sunt cărţi fascinante cum ar fi Maria, Copilăria şi Protoevangheliile.

Potrivit scrierilor Apocrife, naşterea lui Hristos s-a desfăşurat cam în felul următor: Bunicul său, Ioachim, tatăl Fecioarei Maria, era preot într-un templu evreu şi era foarte jenat, pentru că el şi soţia sa Ana nu puteau să aibă copii. Un om aflat într-o poziţie similară trebuia să aibă copii, lucru de care cei doi erau foarte ruşinaţi. Într-o zi, în vreme ce se afla pe câmp, în faţa sa a apărut un înger învăluit într-o lumină strălucitoare. După ce l-a liniştit pe înfricoşatul Ioachim, îngerul i-a spus că soţia lui va purta în pântece un copil zămislit de un înger, dar că trebuiau să predea copilul pentru ca să fie crescut de către preoţi şi îngeri la un anume templu din Ierusalim. Şi aşa Ana a dat naştere unei fetiţe, pe care a numit-o Maria, care a fost dusă la templu la vârsta de trei ani şi a fost lăsată acolo. Maria a fost un copil exemplar, devotată preoţilor şi îngerilor. Când a împlinit vârsta de 14 ani, pentru Maria a venit vremea să se întoarcă în lume şi să se mărite. Nu i-a fost permis să-şi aleagă soţul; mentorii i-au ales un bărbat mult mai în vârstă, pe nume Iosif, care să-i devină soţ. Dar Iosif nu era aşa de încântat precum sperau îngerii, şi aceştia au avut nevoie de ceva timp ca să-l convingă. După ce şi-a dat acordul pentru căsătorie, el s-a întors la casa lui din Bethleem pentru a pregăti casa pentru viitoarea soţie, în vreme ce Maria a mers la părinţii săi în Galileea, ca să

se pregătească pentru noua viaţă. Într-o zi, un „înger” care se numea Gabriel a apărut în faţa Mariei şi i-a spus că ea va fi cea care-l va naşte pe noul Mesia. Maria era nedumerită, pentru că nu avusese nicio experienţă sexuală până atunci.

Există multe teorii şi explicaţii cu privire la naşterea în condiţii de virginitate. Indiferent care sunt credinţele noastre personale, Duhul Sfânt trebuie să fi fost cel care s-a „pogorât peste ea”, sfinţind astfel copilul, pentru că acest copil nu s-a născut din poftă trupească. Ceea ce i s-a întâmplat Mariei va rămâne pentru totdeauna un mister, dar în vremea aceea existau mulţi aşa-zişi îngeri care se învârteau pe acolo şi avem o suspiciune că aceşti îngeri ar fi putut să fie Enlil şi anturajul său. Dacă Enlil pregătea ultima lovitură ca să preia controlul complet asupra omenirii, voia să asigure o formă de supremaţie genetică pentru acel Mesia pe care-l fabrica. Aici era inclusă şi inseminarea artificială a unei virgine tinere, cu scopul de a-i da tânărului Iisus un avantaj genetic evident. O procedură aşa de simplă i-ar fi dat fără nicio îndoială lui Iisus abilităţi pe care alţi oameni nu le posedau. Viaţa sa plină de miracole şi de vindecări stă mărturie pentru această ipoteză. Mai trebuie să reţinem şi ideea că orice formă de sex, indiferent dacă era pentru plăcere sau pentru procreaţie, reprezenta un păcat. De aceea se spune că toţi oamenii s-au născut din păcat. Acesta este un alt exemplu foarte bun despre felul în care zeul a dorit să controleze procreaţia în rândul speciei sclave. Barbara Thiering a scris foarte mult despre obiceiurile esenienilor şi despre ritualurile lor, desfăşurate sub supravegherea lui Qumran. În cartea sa, „Omul Iisus”, ea avansează o explicaţie diferită cu privire la posibilitatea ca o virgină să nască, o explicaţie care gravitează în jurul culturii şi al cutumelor.

Potrivit autoarei, atunci când Iosif s-a întors de la

Bethleem ca să o ia pe tânăra sa soţie, Maria, a găsit-o însărcinată. El a fost cu siguranţă nedumerit şi alarmat într-un fel, crezând că Maria s-a transformat într-o prostituată. Înainte să o părăsească, un înger a apărut în faţa sa şi i-a explicat că Maria era încă virgină. Trebuie să fi fost un înger foarte convingător, pentru că Iosif a rămas alături de Maria în Galileea până în luna a noua de sarcină, atunci când au plecat către casa lui Iosif de la Bethleem, acolo unde Maria trebuia să nască. Dar cuplul nu a reuşit să mai ajungă până acasă, Maria intrând în chinurile facerii chiar înainte de sosirea în oraş. Singurul adăpost pe care l-au putut găsi a fost o peşteră, în care l-a născut pe Iisus. Cartea apocrifă a naşterii descrie acest moment în felul următor:

Şi atunci când au ajuns la peşteră Maria i-a mărturisit lui Iosif că i-a venit sorocul să nască şi că nu mai putea să meargă până în oraş şi i-a spus să intre în peşteră. La acel moment, Soarele aproape că apusese. Dar Iosif a continuat să se grăbească ca să reuşească să găsească o moaşă; şi atunci a văzut o evreică bătrână din Ierusalim şi i-a spus să intre în peşteră unde va găsi o femeie care era gata să nască. Soarele apusese atunci când femeia şi Iosif au ajuns la peşteră şi au intrat. Şi iată aceasta era plină de lumină, mai puternică decât cea a lămpilor şi a lumânărilor, mai puternică decât însăşi lumina soarelui. Copilul era înfăşat în scutece şi sugea la sânul mamei sale, Fecioara Maria.

Cartea Apocrifă a Copilăriei lui Iisus 16 – 11

Lumina puternică din peşteră sugerează existenţa unei forme de tehnologie mai avansată, care nu poate fi explicată. Este strâns legată de un alt fenomen care a avut loc la naşterea lui Iisus, apariţia stelei Bethleemului. De-a lungul anilor au fost propuse mai multe explicaţii pentru apariţia acestei stele strălucitoare, printre care şi aceea a convergenţei unui număr de stele şi de planete la acel

moment. Nu există nicio îndoială că o astfel de convergenţă a avut loc în perioada naşterii lui Iisus Hristos, dar este puţin probabil să fi fost o simplă coincidenţă care să fi produs un asemenea efect cu cel descris în Cartea Protoevangheliilor, capitolul al XV-lea, versetul 7: „Am văzut o stea extraordinar de mare care strălucea printre stelele cerului şi a cărei strălucire le depăşea pe toate celelalte, încât nu se mai vedeau…” Nu există nicio planetă, stea sau cometă sau o conjuncţie dintre cele menţionate care să poată fi atât de luminoasă. Nu numai că strălucea atât de intens încât făcea ca toate celelalte stele să fie invizibile, dar i-a şi ghidat pe Cei Trei înţelepţi (Magi) de la o distanţă foarte mare până la nou-născut. În capitolul al XV-lea, versetul 9, povestea continuă astfel: „Şi astfel înţelepţii şi-au început călătoria şi iată steaua pe care o văzuseră la răsărit mergea în faţa lor, până când s-a oprit deasupra peşterii unde se afla nou-născutul alături de mama sa, Maria”. Dar această poveste ciudată nu se termină aici. După ce au isprăvit lucrurile pe care le aveau de făcut pentru Maria şi pentru fiul acesteia, Iisus, steaua i-a îndrumat pe înţelepţi spre casele lor, înapoi în Răsărit. Aşa cum stă scris în Cartea Apocrifă a Copilăriei lui Iisus, capitolul al III-lea, versetul 3, „lumina pe care au urmat-o până când au ajuns înapoi în ţara lor”.

Versiunea *Bibliei* este similară până în acest punct, dar diferă în ceea ce priveşte locaţia. Afirmă cu tărie că Iisus s-a născut într-o casă. Este aceasta o dovadă a aşa-ziselor editări efectuate de diferitele concilii ale Bisericii. Cu siguranţă li s-a părut că o peşteră nu era un loc potrivit de naştere pentru noul Mesia. Iată ce se spune în Evanghelia Sfântului Apostol Matei, capitolul al II-lea, versetele 9 – 13:

Iar ei, ascultându-l pe rege, au plecat şi iată steaua pe care o văzuseră în Răsărit mergea înaintea lor, până ce a venit şi a stat deasupra, unde era Pruncul. Şi, văzând ei

steaua, s-au bucurat cu bucurie mare foarte. Şi, intrând în casă, I-au văzut pe Prunc împreună cu Maria, mama Lui, şi, căzând la pământ, s-au închinat Lui; şi, deschizând vistieriile lor, I-au adus Lui daruri: aur, tămâie şi smirnă.

Iar, luând înştiinţare în vis să nu se mai întoarcă la Irod, pe altă cale s-au dus în ţara lor.

Iar pasajul se continuă cu fuga în Egipt:

După plecarea magilor, iată Îngerul Domnului se arată în vis lui Iosif, zicând: Scoală-te, ia Pruncul şi pe mama Lui şi fugi în Egipt şi stai acolo până ce-ţi voi spune, fiindcă Irod are să caute Pruncul ca să-L ucidă.

Aceste fapte sunt fascinante în lumina teoriei noastre potrivit căreia Enlil şi acoliţii săi plănuiau şi manipulau toate aceste întâmplări. Din nou avem dovada unor probleme iminente, avem prezenţa îngerilor – de data aceasta într-un vis în care îi avertizează şi pe Maria, şi pe Iosif. Aceste evenimente subtile, dar importante arată cât de bine gândită a fost această propagandă manipulatoare. Cum poţi să creezi cât mai rapid un erou în ziua de azi? Înscenezi o tentativă de asasinat asupra sa, dar, împotriva tuturor previziunilor, acesta scapă. De data aceasta magii au fost aceia care au fost aduşi pentru a împrăştia vestea în lumea civilizată despre adevăratul Mesia care s-a născut şi a cărui viaţă se afla deja sub ameninţare din partea autorităţilor nervoase. Nu ar trebui să ne surprindă strategia excelentă din spatele acestui scenariu. CIA şi alte servicii secrete guvernamentale sunt implicate constant în acţiuni de manipulare similare asupra cetăţenilor. Asta nu face decât să demonstreze cât de mult ADN am moştenit de la zeii Nefilim. Şi astfel s-a răspândit instantaneu ştirea că s-a născut Mesia. Până la urmă aveau toate dovezile. Regele a auzit despre el şi dorea să-l omoare. Aşadar, trebuia să fi fost Mesia! Este fascinantă coincidenţa că magii erau din Răsărit şi faptul că Iisus şi-a petrecut cea mai mare parte a vieţii sale de după naştere tot în Răsărit,

iluminându-se şi învăţând culturile din acea zonă. Faptul că Iisus provenea din clanul evreilor esenieni a devenit evident după ce un membru al unui trib de beduini a descoperit Manuscrisele de la Marea Moartă, în anul 1947. Iosif şi Iisus erau ambii esenieni, o sectă evreiască unică, cu tradiţii foarte diferite. Această sectă avea legături puternice cu Arienii din Persia, acesta fiind motivul pentru care Cei Trei Magi au venit de la o distanţă atât de mare pentru a-l vedea pe noul născut. Se pare că esenienii aveau toate atributele necesare unei societăţi secrete. Era nevoie de câţiva ani de iniţiere înainte ca o persoană să fie admisă; ca parte a oficierii iniţiale trebuie depus un jurământ de protejare a tuturor învăţăturilor secrete ale Ordinului Essenilor şi, ceea ce este cel mai uimitor, trebuiau ţinute secrete numele „îngerilor" care trăiau printre esenieni şi printre comunităţile acestora.

Versiunea Barbarei Thiering cu privire la naşterea lui Iisus de către o virgină este puţin diferită. După studierea intensă a Manuscriselor de la Marea Moartă, ea a explicat că Iosif, essean fiind, îşi practica principiile celibatului într-un templu din cetatea Qumran. Celibatul era foarte important pentru esenieni, fiind privit ca fiind cel mai sfânt mod de viaţă.

Căsătoria şi sexul erau considerate profane şi, cu cât practicai mai mult timp celibatul, cu atât erai mai aproape de Dumnezeu. Cel mai înalt ordin al esenienilor locuia în spatele zidurilor groase de la Qumran, fiind lipsit de orice fel de contact cu lumea. Membrii ordinului îşi dedicau viaţa lui Dumnezeu, împărţinând tot ceea ce aveau, fără ca să deţină vreun bun personal. Atunci când trebuiau să procreeze pentru a-şi asigura descendenţa, părăseau temporar templul ca să găsească o femeie potrivită. Perioada de curtare sau de logodnă putea să dureze până la trei ani, după care avea loc o primă căsătorie. Aceasta era perioada în care femeia rămânea însărcinată. După o

perioadă de aşteptare de trei luni, în care era cel mai probabil să apară un avort, urma cea de-a doua nuntă. Însă Maria a rămas grea cu Duhul Sfânt, ceea ce conform tradiţiei însemna că era încă virgină, pentru că, atunci când a avut copilul, nu făcuse încă cea de-a doua nuntă. La început, Iosif nu a dorit să aibă nimic de-a face cu copilul, dar un înger l-a sfătuit să continue cu nunta, ca şi cum ar fi fost cea de-a doua.

Esenienii credeau că preoţii şi leviţii reprezentau încarnarea unor fiinţe divine sau „zei" sau „îngeri". Faptul că Iosif nu a întreţinut raporturi sexuale cu Maria după prima căsătorie şi totuşi aceasta a rămas însărcinată o făcea pe Maria să fie considerată virgină. Iosif a fost avansat într-un rang inferior al preoţimii şi al regilor, ceea ce l-a transformat într-un „spirit". Şi astfel misterul copilului care a fost conceput de către „Spiritul Sfânt" îşi găseşte răspuns în rangul de care aparţinea Iosif. Deşi această versiune este foarte interesantă, mi se pare prea complicată, în vreme ce povestea din scrierea apocrifă se sprijină pe simplitate. William Bramley a adus multe dovezi care subliniază descendenţa eseeneană a lui Iisus, legând-o în acelaşi timp de societăţile secrete, cum ar fi Frăţia şi Masonii Liberi, care întâmplător folosesc tot un apărător simbolic.

Lipsa de informaţii despre viaţa tânărului Iisus este supărătoare. Nu ar fi trebuit ca Mesia să fie idolul omenirii în timp ce creştea, răspândind adevărul şi înţelepciunea de la o vârstă fragedă? Cu siguranţă acesta ar fi fost lucrul care trebuia făcut dacă ar fi vrut să-i impresioneze pe oamenii de pretutindeni? Dar lucrurile nu au stat aşa. În schimb, Iisus a fost trimis pe un pământ îndepărtat, unde a fost pregătit şi, cel mai probabil, îndoctrinat pentru rolul important în marea înşelătorie a omenirii. La vârsta de 12 ani, a apărut pentru o scurtă perioadă de timp în faţa unor învăţaţi evrei, dar apoi a dispărut pentru încă optsprezece

ani. Zeii Anunnaki erau mult prea bine cunoscuţi în Orientul Apropiat, Israel şi Egipt. Enlil trebuia să găsească o locaţie mult mai discretă pentru a-şi pregăti protejatul. În jurul vârstei de treizeci de ani, Iisus a reapărut din senin ca să-şi înceapă scurta viaţă de propovăduitor, care a durat numai trei ani, înainte de a fi crucificat. Să analizăm practic această problemă. În lumea modernă a mass-mediei şi a marilor bogăţii, ar fi foarte dificil să creezi un brand internaţional în numai trei ani. Şi totuşi, acum 2000 de ani, un om a putut să devină un fenomen global în numai trei ani? Activităţile de promovare din jurul activităţilor sale şi felul în care s-a extins recunoaşterea sa mă fac să cred că în spatele acestei mişcări magistrale se aflau forţe puternice, cum ar fi cele ale zeilor Anunnaki. Însă Iisus nu a avut un impact aşa de mare în vremea sa aşa cum am fost făcuţi să credem. De fapt, a fost nevoie de 2000 de ani pentru ca Iisus să devină fenomenul pe care îl reprezintă în ziua de azi, pentru că în timpul vieţii a avut doar un număr mic de adepţi, iar predicile sale au cauzat multe probleme. Dacă nu ar fi existat împăratul Constantin la aproximativ 300 de ani de la moartea lui Hristos, creştinismul ar fi rămas probabil un mic cult religios.

Un număr important de istorici au dezvăluit o istorie fascinantă a vieţii tânărului Iisus în Persia şi în Asia, mult prea detaliată pentru a putea fi considerată ca fiind fabricată sau o coincidenţă. Nu are nicio legătură cu poveştile previzibile care spun că Iisus a lucrat alături de tatăl său într-un atelier de dulgherie. Dacă lucrurile ar fi stat astfel, atunci cine este responsabil pentru educaţia spirituală şi filosofică şi cum de nu am auzit nimic despre el în toţi aceşti ani? Este puţin probabil să fi trecut neobservat, dacă şi-a petrecut toată viaţa în jurul Nazaretului. Obiceiul local spunea că băieţii esenieni trebuiau să intre la mănăstire la vârsta de 5 ani ca să primească educaţia potrivită. Unii istorici susţin că la fel s-

a întâmplat şi cu tânărul Iisus, care a ajuns la o mănăstire de lângă Haifa, în apropierea Mării Mediterane. Motivul pentru care Iisus pare să fi apărut pentru o scurtă perioadă de timp în Noul Testament, la vârsta de 12 ani este acela al pregătirii bar mitzvah-ului[1] său, după care a dispărut misterios pentru o perioadă de încă optsprezece ani. Istoricii şi realizatorii de documentare au depus o muncă asiduă pentru cercetarea vieţii ascunse a tânărului Iisus. Cei mai mulţi dintre ei sunt de acord că Iisus a călătorit prin Asia, însuşindu-şi principiile religioase ale liderilor spirituali. Probabil că aceste călătorii ale lui Iisus au fost suportate financiar de către esenieni, ca urmare a faptului că religia lor avea rădăcini adânci în religiile ariene şi zoroastriene, care îşi aveau originea în Răsărit.

Manuscrisele antice budiste arată că Iisus şi-a petrecut şaptesprezece ani în India şi Tibet, de la vârsta de 13 ani până la vârsta de 29 de ani. A fost atât student, cât şi învăţător al oamenilor sfinţi budişti şi hinduşi. Povestea călătoriei sale de la Ierusalim la Benares a fost consemnată de istoricii brahmani, care şi în ziua de azi îl cunosc şi îl venerează sub numele de Sfântul Issa, „Buddha al brahmanilor”. Această descoperire a fost făcută publică în 1894, atunci când Nikolai Notovitch, doctor şi explorator rus, a publicat cartea *Viaţa necunoscută a lui Iisus Hristos*. Notovitch a călătorit foarte mult prin Afghanistan, India şi prin spectaculoasele trecători de la Bolan, din zona Punjab, spre pământurile stâncoase aride din Ladakh şi maiestuoasa vale a Kaşmirului, de la poalele munţilor Himalaya. În cursul uneia dintre aceste călătorii, desfăşurate în anul 1890, a vizitat oraşul Leh, capitala Ladakh-ului, în apropierea căruia se afla mănăstirea

1 Bar Mitzvah ori Bar Miţvâ reprezintă o ceremonie religioasă evreiască (iudaică) de pasaj spre maturitate, corespunzând oarecum comuniunii, confimaţiunii sau primei împărtăşanii din creştinism şi care are loc la vârsta de 13 ani. (n.tr.)

budistă Himis. Din cauza unui accident în urma căruia şi-a rupt piciorul, Notovitch a avut ocazia să petreacă o perioadă de timp la această mănăstire. În vreme ce se afla acolo, a aflat că budiştii deţineau dovezi antice asupra vieţii lui Iisus Hristos. Notovitch a fost uimit şi, după o muncă de cercetare, a descoperit o traducere tibetană a unei legende şi a notat în jurnalul său de călătorie peste două sute de versuri din documentul cunoscut sub numele de „Viaţa sfântului Issa”. A aflat că „Issa” este traducerea directă a numelui Iisus, care este folosită şi în prezent de către musulmani. I-au fost arătate două volume mari şi îngălbenite care conţineau biografia sfântului Issa. Notovitch l-a desemnat pe un membru al echipei sale să traducă volumele tibetane, în vreme ce el şi-a notat cu atenţie fiecare vers în paginile jurnalului său. La reîntoarcere în Occident, a existat o vie controversă asupra autenticităţii documentului. A fost acuzat de şarlatanie şi a fost considerat un impostor. În apărarea sa, el a încurajat formarea unei expediţii ştiinţifice care să dovedească existenţa documentelor originale tibetane. Printre sceptici se număra şi călugărul hindus Swami Abhedananda, un discipol al lui Sri Ramakrishna. În anul 1922, Swami Abhedananda a făcut o călătorie până la Ladakh, sperând să-l demaşte pe Notovitch ca impostor. După ce l-a întrebat pe conducătorul lama despre sfântul

Issa, i-a fost arătat un manuscris pe care l-a însemnat în notele sale de călătorie. A fost uimit să descopere un manuscris de 224 de versuri, tradus din bengaleză, aproape identic cu acela despre care vorbise Notovitch. Abhedananda s-a convins astfel de autenticitatea legendei despre sfântul Issa. În 1925, în timpul unei călătorii pe care o efectua prin Asia Centrală, artistul şi filosoful Nicholas Roerich a întâlnit şi el infamul manuscris. Unul dintre multele motive ale călătoriei lui Rooerich era acela de a înregistra obiceiurile şi legendele popoarelor din

centrul Asiei. A publicat două dintre jurnalele sale, *Inima Asiei* şi *Altai-Himalaya*, ambele conţinând astfel de poveşti despre Sfântul Issa. Roerich susţine că mai important decât existenţa manuscriselor este fenomenul cultural generat de răspândirea legendei lui Iisus în aceste ţinuturi izolate. În Altai-Himalaya el spune următoarele:

Oricine se îndoieşte de existenţa în Asia a unor astfel de legende despre viaţa lui Hristos probabil că nu realizează imensa influenţă pe care nestorienii[2] au avut-o în toate părţile Asiei şi despre felul în care multe dintre legendele aşa-zise apocrife s-au răspândit în vremurile antice… Mulţi îşi aduc aminte rândurile din cartea lui Notovitch, dar este minunat să descoperi la faţa locului, în diferite variante, aceeaşi legendă despre Issa. Localnicii nu ştiu nimic despre publicarea vreunei cărţi, însă cunosc legenda şi vorbesc cu mare respect despre Issa. Cineva s-ar putea întreba care este legătura musulmanilor, hinduşilor sau a budiştilor cu Issa. Însă mai important este să remarcăm cât de vii sunt aceste idei măreţe şi cum au ajuns ele chiar şi în locurile cele mai izolate. Nimeni nu ar putea să descopere sursa acestor legende. Dar, chiar dacă provin din vechile scrieri apocrife nestoriene, este interesant să vedem răspândirea şi consideraţia pentru acest subiect. Este foarte important să auzim un localnic, un hindus, povestind cum Issa a predicat lângă o mică fântână de sub un copac de la marginea bazarului care nu mai există. Analizând aceste indicaţii de natură fizică, vă veţi da seama de seriozitatea cu care este tratat acest subiect.

Potrivit legendelor budiste, Issa a ajuns în Asia la vârsta de aproape 13 ani şi a studiat sub îndrumarea unor

---

2 Nestorianismul a fost o doctrină creştină susţinută de patriarhul Nestorie al Constantinopolului (386-451), care atribuia lui Iisus două esenţe: una umană (omul Isus) şi una divină (Logosul, Cuvântul, Hristos) (n.tr.)

maeştri diferiţi, absorbind cât mai multe cunoştinţe în vreme ce predica unele dintre cunoştinţele sale. În continuare, documentul arată că „Cel Binecuvântat" s-a întors în Palestina după aproximativ şaisprezece ani, la vârsta de 29 de ani. Aceste informaţii se potrivesc ca o mănuşă vieţii misterioase a lui Iisus şi, din moment ce nu există alte întâmplări similare despre care să avem cunoştinţă, se pare că Iisus era un om care călătorise mult şi învăţase multe lucruri înainte să-şi înceapă munca de schimbare a lumii în Palestina. Legenda sfântului Issa întăreşte legătura dintre esenieni şi Arieni atunci când se spune că:

În cel de-al paisprezecelea an, tânărul Issa, Cel Binecuvântat, a venit în această parte a Sindhului şi s-a aşezat printre *Aryas*.

Sindhul era o provincie din vestul Pakistanului, iar *aryas* este termenul folosit pentru desemnarea Arienilor. Legenda spune că Iisus a studiat sub îndrumarea preoţilor arieni brahmanii albi, care au fost foarte bucuroşi de sosirea sa. „Preoţii brahmani albi l-au întâmpinat cu bucurie", spune legenda. A fost învăţat să citească şi să înţeleagă *Vedele* şi cum să predice şi să expună aceste scripturi hinduse. Dar Iisus a început încă de tânăr să-şi arate adevărata faţă, afişând o lipsă de interes pentru cultură şi având o atracţie faţă de castele inferioare. A protestat împotriva practicilor discriminatorii şi l-a întrebat pe Dumnezeu de ce ar face o deosebire între copiii Săi. Sudra (oamenii din castele inferioare) nu aveau voie să participe la citirea *Vedelor* şi le era interzis chiar să arunce o privire asupra lor, pentru că ei erau condamnaţi la sclavie veşnică în favoarea populaţiilor Brahman, Kshatriyas şi chiar şi Vaishyas, care făceau parte din castele superioare. Iisus s-a opus cu hotărâre filosofiei lor şi a pus la îndoială în mod deschis moralitatea lor. Aşa cum este scris în Legenda Sfântului Issa, „Dumnezeu nu a făcut

nicio deosebire între copiii Săi, pe care îi iubeşte la fel de mult", a spus Issa. Neluând în seamă vorbele brahmanilor, Iisus a rămas împreună cu Sudras, predicând împotriva populaţiilor Brahmane şi Kshatriyas. „Cei care-l vor lipsi pe aproapele lor de fericirea divină vor fi şi ei lipsiţi de ea. Brahmanii şi kshatriyanii vor deveni la fel ca sudra şi vor sălăşlui pentru totdeauna cu Sudras". Să notăm că unii istorici folosesc cuvântul *shudras* pentru a-i desemna pe *sudra*. La fel este situaţia şi pentru *vaishyas* şi *vaishas*.

Învăţăturile lui Issa din Asia sunt uimitoare pentru că reprezintă o oglindă a cuvintelor pe care Iisus le-a rostit câţiva ani mai târziu. Să analizăm câteva dintre lucrurile pe care le-a avut de spus, cu mult înainte ca poporul de pe Pământul Sfânt să audă vorbele sale înţelepte.

Şi-a petrecut timpul în câteva oraşe antice din India, cum ar fi Benares. Toată lumea îl iubea, pentru că Issa convieţuia în pace cu Vaishas şi cu Sudras, pe care îi instruia şi ajuta. Dar brahmanii şi kshatriyanii i-au spus că Brahma le interzice să se apropie celor care au fost creaţi din pântecele şi picioarele sale. Vaishas aveau voie să asculte *Vedele* doar cu ocazia sărbătorilor, iar Sudra nu aveau voie nici să fie prezenţi la citirea *Vedelor şi* nici măcar să se uite la ele. Issa le-a răspuns că omul a umplut templele cu toate monstruozităţile. Pentru a aduce omagii metalelor şi pietrelor, omul şi-a sacrificat semenii în care sălăşluieşte o fărâmă din Spiritul Suprem. Omul îi desconsideră pe aceia care muncesc cu sudoarea frunţilor pentru a câştiga bunăvoinţa trântorilor care stau la masa bogaţilor. Dar aceia care-i lipsesc pe fraţii lor de binecuvântarea comună vor fi şi ei lipsiţi de această binecuvântare. Vaisha şi Sudra au rămas încremeniţi de uimire şi au întrebat ce ar putea să facă. Issa le-a răspuns: „Nu veneraţi idoli. Nu vă gândiţi la voi mai întâi. Nu vă umiliţi vecinul. Ajutaţi-i pe cei săraci. Susţineţi-i pe cei infirmi. Nu faceţi rău nimănui. Nu vă lăudaţi cu ceea ce nu

e al vostru şi care aparţine altora”. Mulţi, auzind asemenea cuvinte, au hotărât să-l omoare pe Issa. Dar acesta, fiind avertizat asupra acestui lucru, a părăsit acele locuri în timpul nopţii. După aceea Issa a mers în Nepal şi în munţii Himalaya… „Păi, săvârşeşte un miracol”, i-au cerut servitorii templului. Şi Issa le-a răspuns: „Miracolele au apărut din prima zi în care lumea a fost creată. Acela care nu este conştient de ele este lipsit de cel mai important dar al vieţii. Dar, vă spun vouă, duşmani ai omului, vai şi-amar de acela care aşteaptă ca El să-şi demonstreze puterea printr-un miracol”. Issa a predicat că omul nu trebuie să se căznească să vadă Spiritul Veşnic cu ochii, ci să-l simtă cu inima şi să devină un suflet pur şi valoros… Să nu aduceţi ofrande umane, dar nici să nu ucideţi animale pentru că toate îi sunt date omului pentru a se folosi de ele. Nu fura bunurile altuia, pentru că asta înseamnă să furi de la aproapele tău. Nu înşela, pentru că îţi va veni rândul să fii înşelat. Fereşte-te de acela care îl îndepărtează pe om de la calea dreaptă şi care îi umple pe oameni cu superstiţii şi prejudecăţi, care le întunecă vederea celor ce văd şi care predică supunerea faţă de lucrurile materiale.

Atunci Pilat, conducătorul Ierusalimului, a dat ordine ca Issa să fie prins şi adus la judecată, ca să nu trezească nemulţumirea poporului. Dar Issa a spus: „Nu căutaţi calea dreaptă în întuneric, cuprinşi de frică, ci adunaţi-vă forţele şi ajutaţi-vă între voi. Căci cel care îşi ajută vecinul se ajută de sine. Am încercat să reînviu legea lui Moise în inimile oamenilor. Şi vă spun vouă că nu înţelegeţi adevărata lor însemnătate, pentru că voi învăţaţi răzbunarea, şi nu iertarea. Dar înţelesul acestor legi este deformat”. Atunci conducătorul i-a trimis la Issa pe servitorii săi deghizaţi care să-i supravegheze acţiunile şi să-i comunice cuvintele pe care le adresa oamenilor. „Şi atunci spuse servitorul deghizat al conducătorului Ierusalimului apropiindu-se de Issa, învaţă-ne, ar trebui să

îndeplinim voinţa Cezarului sau să aşteptăm mântuirea ce va să vină?” Dar Issa, recunoscându-l pe servitorul deghizat, i-a răspuns: „Nu ţi-am spus că vei scăpa de Cezar, ţi-am spus că sufletul care este cufundat în păcat va fi mântuit de păcat”. În acest timp, o femeie bătrână s-a apropiat de mulţime, dar a fost împinsă. Atunci Issa a spus: Închinaţi-vă Femeii, mama universului, pentru că în ea stă adevărul creaţiei. Ea este fundaţia a tot ceea ce este bun şi frumos. Ea este sursa vieţii şi a morţii. De ea depinde existenţa omului, pentru că este susţinătoarea muncilor lui. Ea vă dă viaţă în durerile facerii, ea are grijă de voi atunci când creşte-ţi. Binecuvântaţi-o! Onoraţi-o! Apăraţi-o! iubiţi-vă soţiile şi onoraţi-le, pentru că mâine ele vor fi mamele şi strămoşii unei întregi rase. Dragostea lor îl înnobilează pe om, îndulceşte amarul inimii şi îmblânzeşte răul. Soţia şi mama sunt podoabele universului. Aşa cum lumina se desparte de întuneric, aşa şi femeia poate să despartă în bărbat gândul bun de gândul rău. Cele mai bune gânduri ale tale trebuie să se îndrepte către femeie. Adună-ţi de la ele puterea morală de care ai nevoie, pentru ca să-i susţii pe cei apropiaţi. Nu o umiliţi, pentru că vă umiliţi pe voi înşivă. Şi ceea ce îi vei face unei mame, unei soţii, unei văduve sau unei femei aflate în suferinţă la fel îi veţi face şi Spiritului”. Aşa gândea Issa, însă Pilat i-a ordonat unuia dintre subalternii lui să formuleze o acuzaţie împotriva lui Issa. Însă acesta a spus: „Nu este departe vremea când prin Voinţa Supremă oamenii vor fi curăţiţi şi uniţi într-o singură familie”.

Este fascinant să asistăm la confruntarea dintre Iisus şi unele dintre zeităţile sau îngerii care au condus Răsăritul. „În apropiere de Lhasa era un templu de învăţătură care deţinea foarte multe manuscrise. Iisus trebuia să se familiarizeze cu ele. În acel templu se afla şi Meng-stem, un mare învăţat din Răsărit”.

Acest tip de comportament a cauzat atât de multe

fricţiuni, încât un grup de preoţi albi au trimis servitori care să-l omoare pe Issa. Cumva, el a fost avertizat împotriva acestui complot şi a scăpat fugind în oraşul sfânt Djagguernat şi mai departe pe pământurile budiste. Iisus a stat acolo timp de şase ani şi a învăţat limba pali şi scrierile sacre budiste, Sutrele. Legenda spune că Iisus „putea să predice perfect manuscrisele sfinte”.

Acest gen de învăţătură este opus zeului răzbunător din Vechiul Testament, acolo unde zeul alegea un popor favorit în detrimentul altui popor. Iisus a fost rebelul care a predicat cu sinceritate că „toţi oamenii sunt egali”. Aceasta a fost o mişcare strategică excepţională din partea lui Enlil, care îl pregătea pe tânărul Mesia pentru ziua cea mare a religiei omenirii: crucificarea.

Înainte ca Iisus să se întoarcă în Palestina el a predicat şi a înfăptuit miracole în rândul oamenilor din Asia, înviindu-i pe unii din morţi. Iată un alt extras din traducerea cărţii lui Roerich *The Legend of St. Issa*:

În cele din urmă, Iisus a a ajuns la o trecătoare din munţi şi în oraşul Leh din Ladakh, acolo unde a fost acceptat cu bucurie de călugări şi de oamenii din clasele inferioare… Şi Iisus a predicat în mănăstiri şi în bazaruri; oriunde se adunau oamenii simpli era şi el predicând. Nu departe de acest loc trăia o femeie al cărei fiu murise, iar ea l-a adus la Iisus. Şi în prezenţa mulţimii Iisus şi-a întins mâna asupra copilului şi acesta s-a ridicat vindecat. Şi mulţi şi-au adus copiii, iar Iisus şi-a întins mâna deasupra lor şi i-a vindecat. Printre locuitorii din Ladakh Iisus şi-a petrecut multe zile învăţându-i. Şi ei îl iubeau şi, atunci când a venit vremea să plece, s-au întristat ca nişte copii.

Atunci când s-a întors în Palestina, Iisus avea 29 de ani sau 30 de ani şi şi-a început imediat misiunea de predicarea în public. Relaţia dintre el şi sponsorii săi esseni vădea semne de mare încordare, mai ales din cauza lipsei de respect pe care Iisus le-o arătase fraţilor Arieni

din Asia. Essenii investiseră mult timp şi mulţi bani în Iisus şi erau nerăbdători ca el să fie proclamat noul Mesia, dar Iisus nu voia să aibă nimic de-a face cu aceste lucruri. Potrivit anumitor istorici, el şi-a negat descendenţa din David şi chiar le-a interzis discipolilor săi să-l numească Mesia, acesta fiind un alt exemplu al felului în care abilul Enlil a implementat principiul dezbinării şi cuceririi. În vreme ce autorii unor cărţi care tratează influenţa zeilor Anunnaki asupra istoriei umane cred că Iisus a devenit un rebel în interiorul scenariului care i-a fost pregătit de către „zeii cereşti", eu am o ipoteză mult mai îngrozitoare. Mesajul exact pe care trebuie să-l extragem din aceste activităţi este precizia uimitoare cu care Enlil, comandantul suprem Anunnaki, a orchestrat profeţiile mesianice. Zi cu zi, pas cu pas, el a manipulat cursul evenimentelor, pregătindu-l pe Iisus să devină martirul omenirii, în vreme ce acesta continua să promoveze fără să-şi dea seama puterea zeului său „bun", Enlil, singurul şi unicul dumnezeu. Împreună cu cărţile Vechiului Testament, ele oferă dovada de necontestat a manipulării, controlului şi asupririi omenirii încă de la începuturile ei. Nu există nicio altă cale pentru a accepta altfel toate evenimentele confuze şi contradictorii din trecutul nostru îndepărtat. Singurul răspuns valabil se află în descoperirile istorice care demonstrează sosirea zeilor Anunnaki sau Nefilim pe Pământ, ceea ce a dus la un lanţ de evenimente pe care nimeni nu le-ar fi conceput nici în cele mai fanteziste visuri.

La confuzia generată de un Mesia, care a fost semănată de zeii şi Îngerii Anunnaki, se adăuga nevoia constantă, afişată de oamenii acelei epoci, de a-l găsi pe acest Mesia ambiguu. Nevoia lor disperată de a găsi un mântuitor era atât de mare încât ei l-au proclamat pe Iisus ca noul Mesia, alimentând astfel focul care mocnea. Dar încă o dată combustibilul a fost pus de înşişi Îngerii

Anunnaki, cei care erau de fapt agitatorii, împrăştiind cuvântul Mesia către oamenii din toate locurile. În doar trei ani, Iisus a creat asemenea valuri şi şi-a creat atât de mulţi duşmani, încât nici liderilor evrei şi nici celor romani nu le era prea drag. El era un rebel care crea în mod inconştient o moştenire care avea să fie folosită cu măiestrie de un grup controlat de preoţi pentru conceperea Noului Testament, între anii 325 d.Hr. şi 1150 d.Hr. O concluzie uluitoare pentru capcana religioasă a Vechiului Testament, care trebuia să evolueze într-o adevărată dramă umană a iubirii necondiţionate, credinţei şi sacrificiului din Noul Testament. Prin concluzia acestuia, Enlil a închis capcana eternă a înrobirii prin intermediul dogmei religioase. Un plan executat cu măiestrie de către zeul răzbunător de care omenirea încă se teme şi în prezent.

Enlil a fost părintele manipulării şi al propagandei. Spre finalul Vechiului Testament el şi-a dat seama că omenirea devine mai informată şi mai civilizată. Ceilalţi zei mai puţin importanţi, aflaţi sub comanda lui Marduk, generau confuzie printre oameni, făcându-i să nu mai ştie cui să se supună şi pe cine să mai venereze. Să ne amintim că Marduk se proclamase zeu suprem şi că rivalitatea dintre el şi Enlil a constituit fundalul principal al dramei omeneşti din timpurile biblice. Însă oamenii evoluaseră, creierul lor funcţiona mai bine şi aveau acum filosofi importanţi, matematicieni şi profesori care educau omenirea într-un ritm foarte alert. Foarte rapid, Enlil pierdea controlul asupra omenirii. Trebuia să vină cu un plan iscusit ca să-şi reafirme supremaţia, astfel încât omenirea să redevină temătoare şi supusă. Trebuie să ne reamintim că în această perioadă mai exista o nouă subspecie de oameni numită *homo sapiens sapiens*. Această nouă subspecie evoluată a apărut în primele zile ale istoriei omenirii atunci când „Fiii lui Dumnezeu au

văzut fiicele omului şi s-au împreunat cu ele" şi, făcând asta, au dat naştere imediat unui hibrid uman care era mult mai inteligent şi mai evoluat. Toate dovezile îi indică pe Arieni ca fiind primii „homo sapiens sapiens".

Aceşti oameni hibrizi au devenit o mare ameninţare pentru Enlil şi au rămas o ameninţare pentru o lungă perioadă de timp. Am arătat felul în care zeul şi „îngerii" săi însetaţi de sânge au încercat să-i elimine pe cei care conspirau împotriva lor în Sodoma şi Gomora. Acest gen de persecuţie a continuat de-a lungul anilor, în *Biblie* existând numeroase exemple care o demonstrează. La început, Enlil a încercat să reducă aceste activităţi rebele apelând la diferite metode de oprimare, dar a eşuat. Istoria ne-a demonstrat că dictatorii nu rezistă la nesfârşit. În cele din urmă, oamenii se vor ridica împotriva asupritorului. Exact acest lucru s-a întâmplat şi cu Enlil. În perioada de sfârşit a Vechiului Testament, Enlil şi-a dat seama că era necesară o nouă strategie pentru restabilirea controlului total asupra omenirii.

Principiul dezbinării şi cuceririi fusese introdus cu succes, dar Enlil a testat procedeul capcanei religioase şi cu alte prilejuri, cu alţi aşa-zişi profeţi. Se pare că zeii Anunnaki plantau seminţele unei doctrine mesianice de multă vreme, aşteptând răbdători pentru ca unul sau mai mulţi Mesia să prindă rădăcini. Şi au reuşit! *Biblia* evreiască şi cea creştină sunt pline de profeţi, dar unii au avut mai puţin succes decât alţii. Un astfel de exemplu este prezentat în Cartea lui Enoh, una dintre scripturile apocrife. Melchizedek era unul dintre înalţii preoţi evrei care a avut o mare influenţă în vremea sa şi care se pare că a fost adus pe lume de o virgină, bătrâna sa mamă, Soparim.

Soparim, bătrână şi stearpă, l-a făcut pe Melchizedek fără a se împreună cu bărbatul ei.

Cartea a doua a lui Enoh, versetul 71

Enoh scrie că Soparim se afla la menopauză şi că nu avusese copii toată viaţa ei, atunci când brusc s-a simţit însărcinată. Deşi în această situaţie nu am citit despre prezenţa niciunul înger, cred că trebuie să fi fost prezent unul, la fel ca în celelalte cazuri în care au născut virgine, ca să se asigure că recipientul fusese receptiv la procesul de fertilizare pe care îl suferise. Enoh trebuie să fi avut un soi de contact cu zeii care l-au folosit ca purtător de cuvânt pentru profeţia venirii lui Melchizedek şi a altui Mesia, care va fi cel mai puternic dintre toţi. Prin folosirea în acest fel a unor profeţi întâmplători, zeii au dat naştere unei aşteptări în rândul oamenilor cu privire la multe lucruri divine şi la salvarea de la munca istovitoare de pe Pământ. Li s-a promis viaţa veşnică în casa domnului şi alte experienţe fantastice. Dar *doar dacă* se comportau corect tot timpul şi se supuneau orbeşte zeului. Este copleşitor că începând din acele zile nu s-a schimbat nimic cu adevărat în religiile omenirii şi că frica de pedeapsa divină este probabil mai puternică ca niciodată.

Şi după aceea, în ultima generaţie, va fi un alt Melchizedek, primul dintre cei doisprezece preoţi. Şi acesta din urmă va fi conducătorul tuturor, un mare arhiereu, Cuvântul şi puterea lui Dumnezeu, care va face miracole mai măreţe şi mai glorioase decât toţi cei dinaintea sa.

Ce promisiune minunat de amăgitoare pe care a făcut-o unei comunităţi de oameni confuzi, lipsiţi de identitate! Minunile nu se opresc aici. Tradiţia hindusă conţine multe legende cu privire la fiinţe omeneşti neobişnuite care au fost concepute şi născute în condiţii speciale. Să aruncăm o privire asupra poemelor biblice. Buddha a fost născut din pântece, spre deosebire de mulţi alţi zei hinduşi. Şi în acest caz a existat o constelaţie luminoasă care a semnalat naşterea miraculoasă a unui mare profet şi învăţător. Felul în care a fost conceput de

către mama sa, Maya, a fost foarte neobişnuit: ea a căzut într-o transă adâncă în care un elefant regal alb părea să intre în corpul ei, fără să-i producă nicio durere sau disconfort.

În timpul sarcinii, Maya nu s-a simţit obosită sau deprimată. Legenda care înconjoară conceperea şi naşterea lui Buddha, conform cărţii *Buddhist Scriptures*, scrisă de Edward Conze, sună în felul următor:

Şi a ieşit din haos, aşa cum îi stă bine unui Buddha. Nu a intrat în lume în felul obişnuit, ci a apărut ca unul care a coborât din cer.

Acest lucru înseamnă că Buddha avea trăsături ariene, la fel ca Enki şi ceilalţi zei Anunnaki? Dacă da, atunci cine era tatăl său, al cărui ADN îl moştenise?

Şi, fiind angajat în practica meditaţiei de mai multe ere, acum se născuse pe deplin conştient şi nu lipsit de gânduri şi tulburat, aşa cum sunt alţi oameni. Atunci când s-a născut era atât de strălucitor şi de neclintit, încât părea ca şi cum un soare tânăr se coborâse pe pământ.

Suntem din nou martorii unei lumini strălucitoare sau a unei alte forme de strălucire ca şi în cazul peşterii în care s-a născut Hristos.

Şi, atunci când oamenii priveau lung la strălucirea sa orbitoare, le lumina ochii la fel ca luna. Razele sale radiau o culoare precum cea a preţiosului aur şi luminau tot ce se afla împrejur. Imediat a făcut şapte paşi, cu un mers rapid şi ferm. Astfel a intrat în constelaţia celor şapte profeţi. Cu ajutorul unui leu a supravieţuit celor patru carturi şi a rostit aceste cuvinte pline de înţeles pentru viitor: Am fost născut pentru iluminare, pentru binele tuturor vieţuitoarelor. Aceasta este ultima dată când am fost născut în această lume a devenirii.

Pe baza diferitelor date de naştere ale profeţilor, poporul lui Israel aştepta ca şi naşterea lui Mesia să fie înconjurată de semne cereşti miraculoase, care vor

semnala începutul

Apocalipsei, atunci când poporul ales al lui dumnezeu va fi luat la ceruri. Şi evreii aşteptau ca vizitele îngerilor şi întâmplări miraculoase să însoţească conceperea lui Mesia, aşa cum părea că se întâmplase timp de multe secole înainte. La vremea când s-a născut Hristos, evreii erau disperaţi să aibă un Mesia, dar aveau deja un set de idei prestabilite despre ce-ar fi presupus această treabă. Şi cu siguranţă nu semăna cu ceea ce Iisus a început să predice la întoarcerea sa din Asia. Evreii îşi doreau de multă vreme un Mesia luptător care să-i scoată din sclavie şi din suferinţă. Voiau să li se spună că ei sunt poporul ales al lui dumnezeu şi că acesta venise ca să-i salveze, nu să le spună că toţi oamenii sunt egali în ochii lui dumnezeu sau să întoarcă şi celălalt obraz! Dar, din nefericire pentru ei, brusc mesajul din Vechiul Testament s-a schimbat dramatic, iar Iisus a luat asupra sa situaţia lipsită de speranţă a speciei sclave. El credea că îi putea învăţa şi că-i va putea salva cu adevărat. Habar nu avea că exista un plan mult mai mare şi mai îngrozitor pus la cale de Anunnaki care-i croiseră destinul. Odată ce şi-au dat seama că personajul Iisus este bine înrădăcinat în rândurile unui grup tot mai mare de adepţi loiali, nu s-au dat înapoi de la nimic ca să-l ridice pe Iisus la cel mai înalt nivel de divinitate. În Evanghelia Sfântului Apostol Matei găsim un bun exemplu în sprijinul acestei teorii, atunci când, după botezul lui Iisus, zeii apelează la un element pentru a consolida acest moment în istoria omenirii.

I-ar botezându-se Iisus, când ieşea din apă, îndată cerurile s-au deschis, şi Duhul lui Dumnezeu s-a văzut pogorându-se ca un porumbei şi venind peste El. Şi iată glas din ceruri zicând: „Acesta este Fiul Meu cel iubit întru care am binevoit”.

Evanghelia Sfântului Apostol Matei, capitolul al III-lea, versetele 16 – 17

Începem să suspectăm faptul că Iisus nu voia să-şi continue chinul după ce şi-a dat seama ce se întâmplă. În grădina Ghetsimani îl întreabă de două ori pe dumnezeu dacă s-ar putea „să nu bea acest pahar”, ceea ce înseamnă, de fapt, că dorea încetarea acestui supliciu.

Întristat este sufletul Meu până la moarte… a căzut cu faţa la pământ, rugându-Se şi zicând: Părintele Meu, de este cu putinţă, treacă de la Mine paharul acesta!… Căci duhul este osârduitor, dar trupul este neputincios. Iarăşi ducându-se, a doua oară, s-a rugat, zicând: Părintele Meu, dacă nu este cu putinţă să treacă acest pahar, ca să nu-l beau, facă-se voia Ta.

Evanghelia Sfântului Apostol Matei, capitolul al XXVI-lea, versetele 38 – 42

Din aceste cuvinte reiese clar că Iisus îşi pierduse interesul pentru chestiunea mesianică. Dar adevăratul moment culminant, care dezvăluie teribilul secret al manipulării lui Iisus, a avut loc chiar înainte ca acesta să moară. Dacă ştia cu adevărat ce-i aşteaptă, de ce ar mai fi spus următoarele cuvinte:

Iar în ceasul al nouălea a strigat Iisus cu glas mare, zicând:

Eli, Eli, lama sabahtani? adică: Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?

Evanghelia Sfântului Apostol Matei, capitolul al XXVII-lea, versetul 46

De ce ar fi simţit aşa, brusc, Iisus că a fost părăsit sau uitat? Se aştepta să fie ajutat de cineva? Cu siguranţă că ar fi trebuit să fie la curent cu soarta care-l aştepta şi că va zgândări ura autorităţilor care nu-l vor lăsa să scape nepedepsit cu un altfel de comportament atât de arogant, îndreptat împotriva sistemului. Dacă era conştient pe deplin de implicaţiile acţiunilor sale, atunci de ce se aştepta ca dumnezeu să-l salveze? Până la urmă, se presupunea că Iisus este dumnezeu personificat în formă

umană. Oare ştia cu adevărat că trebuia să moară pentru omenire? Poate că nu! Este posibil ca drumul care-i fusese prevăzut de către marile puteri să nu includă şi capitolul final, care s-a încheiat cu o crucificare groaznică?

Un alt exemplu al amestecului zeilor Anunnaki în prinderea în capcană a omenirii este cel al naşterii şi vieţii profetului Mahomed. Se spun foarte multe poveşti extraordinare despre naşterea marelui profet. În ora facerii sale o lumină strălucitoare a luminat deasupra întregii lumi, de la Est la Vest. Iată un fragment care descrie acest episod: „Atunci când s-a născut Mahomed, corpul său era curat şi nu avea niciun cusur fizic, era deja circumcis şi avea deja tăiat cordonul ombilical. La vârsta de patru ani, Mahomed a fost vizitat de îngeri. Aceştia i-au deschis trupul şi au luat o picătură neagră din inima sa în vreme ce i-au spălat părţile interioare cu zăpadă topită dintr-o cupă de aur”. Mai sunt multe ale elemente din folclorul islamic care implică şi sprijină ideea unei naşteri virgine.

Paranoia pierderii controlului asupra speciei sclave este vizibilă cu claritate şi în evenimentele care au dus la recitarea *Coranului*. În introducerea scrisă pentru *Coran*, N.J. Dawood scrie că, înainte ca lui Mahomed să i se dea chemarea, lumea arabă venera mulţi zei, pe care îi numea „fiicele lui Allah”. Unele dintre aceste zeităţi erau femei, cum ar fi Al-Lat, Al-Uzza şi Manat. Aceasta era o altă zonă în care Enlil şi zeii Anunnaki trebuiau să treacă la acţiune înainte de a pierde şi mai mult controlul, permiţându-le oamenilor să se organizeze împotriva sa. Puterea Bisericii creştea, dar încă nu atinsese nivelul acela terifiant din timpul Cruciadelor de câteva secole mai târziu. În acest timp, asta se întâmpla la 610 ani după naşterea lui Iisus, specia sclavă încă nu-şi însuşise învăţăturile lui Iisus, potrivit cărora trebuia să venereze un singur dumnezeu şi că singura cale spre „rai” era prin intermediul acestui

dumnezeu. Aşadar, „zeul” care-l inventase pe Iisus avea nevoie de un alt mesager. Celebra poveste în care arhanghelul Gabriel apare în faţa lui Mahomed seamănă foarte bine cu aceea a legării Mariei şi a lui Iosif, spre surprinderea acestora şi împotriva voinţei lor. Mahomed avea să devină un profet urmat de poporul care se temea de răzbunarea violentă a dumnezeului său. Potrivit tradiţiei musulmane, într-o noapte de Ramadan din anul 610 d.Hr., arhanghelul Gabriel a apărut în faţa lui Mahomed, în vreme ce acesta dormea sau se afla în transă, şi i-a spus: „Recită!” Mahomed l-a întrebat: „Ce să recit?” Celălalt a repetat porunca de trei ori până când arhanghelul i-a spus: „Recită numele Domnului tău creator, care te-a creat din cheaguri de sânge”.

Această exprimare se potriveşte perfect cu tăbliţele sumeriene care vorbesc despre crearea lui Adam de către zeii Anunnaki. Ceea ce face ca acest eveniment să devină şi mai interesant este faptul că prima traducere a *Coranului* în limba engleză conţinea şi expresia *Domn al creaţiei*, care de atunci a fost schimbată în *Domn al Universului* în ediţiile ulterioare. Pentru un cititor obişnuit aceasta este o schimbare subtilă, dar privită prin perspectiva înţelegerii activităţii zeilor Anunnaki pe Pământ, ea capătă un alt înţeles. Expresia *Domn al creaţiei* era mai potrivită, dar nu era suficient de grandioasă pentru adepţii lui Mahomed. Încă o dată avem de-a face cu teribila confuzie între dumnezeu şi Dumnezeu, primul dintre ei fiind cel care a ţinut omenirea prizonieră pe Pământ într-o frică perpetuă faţă de Dumnezeu.

Întregul concept legat de îngeri m-a tulburat dintotdeauna. Pe cuvânt! De ce ar avea nevoie în ceruri „atotputernicul” şi omnipotentul Dumnezeu de o grămadă de forme spirituale inferioare în formă materială ca să-i ducă la îndeplinire poruncile? Să comunice mesaje, să transmită avertismente şi ameninţări şi să facă distrugeri

în numele său? Dumnezeu poate realiza toate interacţiunile cu oamenii într-o clipită, în loc să apeleze la instrucţiuni anoste, ameninţări şi la monitorizarea oamenilor care au avut un comportament aparent păcătos şi au conspirat împotriva sa! Pur şi simplu nu are sens.

Mai există şi alte exemple ale posibilului amestec al zeilor Anunnaki sau Nefilim în controlul asupra omenirii. Multe sunt ţinute ascunse de frica ridicolului. Se pare că oamenii secolului al XXI-lea nu sunt aşa de dornici să susţină că au fost vizitaţi de îngeri cum erau rudele lor din vremurile antice. Un astfel de episod a avut loc în anul 1820, atunci când tânărul Joseph Smith a avut prima întâlnire cu ceea ce el a descris ca fiind un „înger", care s-a întors de câteva ori pentru a repeta exact acelaşi mesaj despre condamnarea şi distrugerea omenirii. Felul în care tânărul Joseph îşi relatează povestea indică posibilitatea ca mesajul să fi fost o înregistrare care i-a fost redată de mai multe ori în timpul aceleiaşi nopţi. A fost teleportat în dormitorul său, lăsându-i pe înger „să plutească". Mesajul se încheia cu ieşirea pe fereastră a îngerului într-o coloană de lumină până a dispărut în cer. A doua zi, a primit acelaşi mesaj de la acelaşi înger, în vreme ce se afla pe câmp. Îngerul s-a şi prezentat, spunând că-i cheamă Moron, şi i-a vorbit lui Joseph despre nişte plăci vechi de metal care conţin istoria Americii de Nord. Joseph trebuia să le găsească şi să le traducă. Şi aşa s-a născut Biserica Mormonă, care astăzi numără milioane de adepţi.

Mi se pare incredibil de deranjant să iau în calcul posibilitatea ca Dumnezeu să fi petrecut aproape 13.000 de ani, de la apariţia civilizaţiei, punând la punct o succesiune de mesia şi profeţi care să-i avertizeze pe oameni cu privire la comportamentul lor păcătos. Apoi să aleagă o populaţie favorită în detrimentul alteia şi să o decimeze pe aceea care „complotase şi conspirase" împotriva lui. Cum ar putea oamenii să conspire împotriva

unui Dumnezeu atotputernic?

Pot să înţeleg cum oamenii ar putea să conspire împotriva unei entităţi fizice sau chiar a unei zeităţi, atunci când îşi dau seamă că acele zeităţi care le fac rău sunt vulnerabile. Dar aceasta a fost strategia divizării şi a supunerii care a fost inoculată în oameni de către Enlil şi hoardele sale de „îngeri", care par să-i fi executat toate poruncile timp de mii de ani.

Dacă au existat vreodată dovezi clare asupra faptului că oamenii antici trăiau cu frica zeităţilor cereşti, acestea există din abundenţă în scripturile hinduse. *Vedele*, poemele sacre hinduse, care aparent au fost transmise în formă orală timp de 10.000 de ani şi care au fost scrise în cele din urmă în limba sanscrită, sunt pline de trimiteri către o multitudine de zei care afişau toate trăsăturile umane violente pe care le-am descris anterior. Cea mai şocantă caracteristică este din nou gena violenţei. Dacă *Vedele* sunt într-adevăr într-atât de vechi pe cât par, ele reprezintă o mărturie vie a interacţiunii constante dintre zei şi omenire, în trecutul îndepărtat în care omul era crescut în aşa-zisa civilizaţie de către zeii Anunnaki sau Nefilim. Potrivit părerii exprimate de Richard Thompson în cartea sa *Alien Identities*, în vechile scripturi indiene există multe referiri la intervenţii „nonumane". Am pornit în căutarea unor asemenea referinţe şi am fost uimit de referirea constantă la cuvinte precum sacrificiu, frica de zei, pedeapsă, recompensă, bogăţie, zeiţe care iubeau muritori, nemurire, dispensa de la suferinţă, petreceri în compania zeilor, aur, averi, victorii împotriva duşmanului, care de luptă pe cer, razele strălucitoare de lumină ale zeului şi mii de alte aluzii care nu pot fi explicate în termeni istorici, ci mai degrabă prin simţul practic din prezent. Dovezile despre manipularea oamenilor de către zeităţile cereşti se aştern pe sute de pagini din poemele *Vedice* sacre. Acest gen de manipulare a continuat în

decursul anilor cu *Biblia*, *Kabala*, *Coranul* şi mii de alte documente care nu au fost aduse niciodată în prim-plan, cum ar fi cărţile apocrife ale *Bibliei* şi scrierile altor comunităţi religioase. În final, trebuie să recunosc că strategia folosită de zeii Anunnaki a funcţionat foarte bine. Deşi s-a întins pe o perioadă îndelungată de timp, în accepţiunea temporală de pe Pământ, adesea părând a fi foarte dezorganizată, zeii preistoriei noastre, Anunnaki, şi-au îndeplinit obiectivul. I-au divizat pe oameni, întorcându-i pe unii împotriva celorlalţi, şi i-au învins cu ajutorul fricii.

Aşadar, acum că avem o viziune mai clară a evenimentelor ciudate care înconjoară naşterile şi vieţile unora dintre profeţii din istoria omenirii, putem să încercăm să răspundem la întrebarea cine a fost cu adevărat Iisus Hristos. Pe unii cititori frica inoculată de o simplă sugestie că Iisus ar fi altcineva decât Fiul lui Dumnezeu îi va împiedica să parcurgă această parte a cărţii. Am părerea fermă că Iisus a fost doar unul dintre numeroşii profeţi sau mesia care au fost planificaţi cu atenţie de către zeii Anunnaki, în încercarea de a menţine omenirea aliniată, temătoare şi supusă marilor zei care au condus lumea şi care este posibil să o conducă şi în prezent.

Dacă vi se pare absurd, puneţi-vă următoarea întrebare: cele mai mari organizaţii care ne controlează viaţa de zi cu zi sunt conduse de grup mic de oameni care, practic, hotărăsc ce branduri consumăm, cum ne îmbrăcăm, la ce emisiune de televiziune ne uităm, ce maşini conducem, ce bere bem şi unde mergem în vacanţe. Cât de des vedem acest grup de decizie în birourile de şedinţă plănuind următorul nostru mod de transport? Niciodată. Îl acceptăm pur şi simplu atunci când apare şi ne vedem de vieţile noastre. Dar credem că „ştim” că există un astfel de grup de oameni care iau aceste decizii care ne vor influenţa puternic vieţile. Ştim că există un

grup de oameni care controlează preţul petrolului, dar nu ştim ce se întâmplă în timpul întâlnirilor lor în care este planificat viitorul nostru. Trăim pur şi simplu cu consecinţele acestui plan. Vieţile noastre sunt controlate de un număr relativ mic de industrii principale şi de un număr mic de oameni care conduc acele industrii, dar acceptăm pur şi simplu că aşa stau lucrurile şi că este adevărat că nu prea putem face mare lucru în legătură cu asta. Puterea absolută pe care o deţin giganţii industriei mondiale este, practic, invulnerabilă. Ar trebui, aşadar, să nu fim surprinşi să aflăm că ar putea să existe un mic grup de vechi „zei" Anunnaki care încă mai trăiesc printre noi şi ne controlează vieţile în feluri pe care nu le putem înţelege şi nu le putem vedea.

În ceea ce-i priveşte pe Iisus, se pare că el a avut cel mai mult succes dintre toţi acei Mesia care au fost implementaţi. Este acela care a prins rădăcini şi care a captat inimile şi imaginaţia oamenilor din vremea sa, în timp ce restul profeţilor s-au bucurat de un succes moderat. Pentru zeii care l-au planificat şi l-au plasat în lume, Iisus a reprezentat o mare realizare şi posibil şi o mare surpriză, pentru că a avut succes acolo unde mulţi alţii eşuaseră înaintea lui. El a reuşit să planteze seminţele supunerii, dar a şi perpetuat frica de dumnezeu, în vreme ce a răspândit inconştient printre oameni principiul dezbinării şi conducerii. Şi astfel zeii Anunnaki au repurtat o altă victorie importantă asupra speciei sclave umane, pe care au ţinut-o înrobită şi supusă pentru încă 2000 de ani. Cine ştie cât de mult timp va mai controla frica lumea noastră, înainte ca noi să fim capabili să scăpăm din capcana creatorilor noştri, stăpânilor noştri, a dumnezeului nostru cu literă mică, pentru ca să putem să ne îndreptăm spre infinita comunitate universală a fiinţelor, care trăiesc alături de adevăratul Dumnezeu. Cel universal, care nu are nevoie de ofrande de aur sau de

jertfe de carne şi care nu afişează nicio nevoie de a pedepsi omenirea pentru nesupunere: Dumnezeul care nu alege un om preferat în detrimentul altuia.

Dar cel mai convingător argument, care susţine ideea că Iisus a fost un martor nevinovat şi un Mesia întâmplător, provine din cartea Barbarei Thiering, *Jesus of the Apocalypse*: *The Life of Jesus After the Crucifixion*. Cei mai mulţi oameni vor fi şocaţi să afle că povestea lui Iisus nu a luat sfârşit odată cu crucificarea şi cu învierea. Thiering prezintă dovezi, cele mai multe din cartea Apocalipsei, care arată că Iisus a trăit o viaţă retrasă, desfăşurând activităţi antiromane, împreună cu cei doi fii şi cu fiica sa. Aflăm că până să fie crucificat el era deja căsătorit cu Maria Magdalena. Prima lor căsătorie a avut loc în luna septembrie a anului 30 d.Hr., la scurt timp după ce Iisus şi-a început misiunea de propovăduire. Ar trebui să ne aducem aminte că există dovezi copleşitoare care demonstrează că Iisus s-a născut în anul 7 î.Hr., ceea ce l-ar face cu şapte ani mai bătrân decât ne lasă să credem cărţile de istorie. Cea de-a doua nuntă a avut loc în intervalul dintre lunile martie şi mai din anul 33 d.Hr., potrivit obiceiurilor locale, atunci când ştiau că Maria Magdalena era însărcinată de mai mult de trei luni, iar o pierdere de sarcină era mai puţin probabilă. Însă era o perioadă tulbure pentru Mesia, iar acesta a fost şi anul execuţiei sale. În luna septembrie a aceluiaşi an, Maria Magdalena a născut o fetiţă, primul copil al cuplului. Iisus a înviat din morţi, corpul său a dispărut misterios din mormânt, iar un înger le-a spus Mariei Magdalena şi prietenilor săi că Iisus a înviat în a treia zi, aşa cum promisese că va face. Se pare că aceşti îngeri de nestăpânit apar de fiecare dată când este posibil să se ivească necazuri pentru zeii Anunnaki. Iisus şi-a început campania antiromană împreună cu discipolii săi şi cu un număr tot mai mare de revoluţionari. Ei au luptat

împotriva împăraţilor Agrippa I, Caligula, Agripa al II-lea şi a altor lideri romani. În anul 37 d.Hr., s-a născut primul fiu al lui Iisus, Justus. În luna martie a anului 44 d.Hr., s-a născut şi cel de-al doilea fiu, iar în septembrie în acelaşi an, mariajul său cu Maria Magdalena a luat sfârşit. A călătorit foarte mult, căutând sprijin pentru lupta sa: în Cipru, Asia

Mică, Roma, Efes şi la Filipi, acolo unde s-a căsătorit cu o femeie numită Lydia, în anul 50 d.Hr. Şi-a continuat călătoria până când a murit în anul 70 d.Hr., la vârsta de 76 de ani, cel mai probabil la Roma. Întrucât un astfel de glosar revelator este şocant pentru majoritatea religiilor, Thiering demonstrează în detaliu aceste evenimente. Dar să ne întoarcem la înviere, pentru că din acest punct lucrurile iau o altă turnură în scripturi şi se ridică multe întrebări legate de ceea ce s-a întâmplat cu Fiul lui Dumnezeu după ce a înviat din morţi. Peştera şi reacţiile celor care au venit în căutarea lui Iisus sunt învăluite de activităţi suspicioase. Se pare că îngerul a reuşit să le anihileze orice capacitate gărzilor, acestea „devenind asemenea unor oameni morţi”. Zeii au folosit-o pe Maria pentru a răspândi vestea că Iisus a înviat.

Pilat le-a zis: Aveţi strajă; mergeţi şi întăriţi cum ştiţi. Iar ei, ducându-se, au întărit mormântul cu strajă, pecetluind piatra.

Evanghelia Sfântului Apostol Matei, capitolul al XXVII-lea, versetele 65 – 66

După ce a trecut sâmbăta, când se lumina de ziua întâi a săptămânii (Duminică), au venit Maria Magdalena şi cealaltă Marie, ca să vadă mormântul. Şi iată s-a făcut cutremur mare, că Îngerul Domnului, coborând din cer şi venind, a prăvălit piatra şi şedea deasupra ei. Şi înfăţişarea lui era ca fulgerul, şi îmbrăcămintea lui albă ca zăpada. Şi de frica lui s-au cutremurat cei ce păzeau şi s-au făcut ca morţi. Iar îngerul, răspunzând, a zis femeilor: Nu

vă temeţi, că ştiu că pe Iisus cel răstignit îl căutaţi.

Nu este aici: căci S-a sculat precum a zis; veniţi de vedeţi locul unde a zăcut. Şi degrabă mergând, spuneţi ucenicilor Lui că S-a sculat din morţi şi iată va merge înaintea voastră în Galileea; acolo îl veţi vedea, latăv-am spus vouă. Iar plecând ele în grabă de la mormânt, cu frică şi cu bucurie mare au alergat să vestească ucenicilor Lui.

Dar, când mergeau ele să vestească ucenicilor, iată Iisus le-a întâmpinat, zicând: Bucuraţi-vă! Iar ele, apropiindu-se, au cuprins picioarele Lui şi I s-au închinat. Atunci Iisus le-a zis: Nu vă temeţi, Duceţi-vă şi vestiţi fraţilor Mei, ca să meargă în Galileea, şi acolo Mă vor vedea.

Evanghelia Sfântului Apostol Matei, capitolul al XXVIII-lea, versetele l-10

Şi astfel a început viaţa revoluţionarului Iisus după învierea sa. Iisus, Simon, Marcu, Ioan, Petru, Matei şi alţii au desfăşurat atât de multe activităţi încât mintea nu le poate concepe, iar scepticilor le recomand lectura cărţii *Jesus of the Apocalypse*. Ce s-ar fi putut întâmpla cu Iisus după aceste evenimente? Cum ar fi putut Fiul lui Dumnezeu – Mesia popoarelor – să dispară brusc de pe faţa Pământului? Dacă a supravieţuit şi a trăit mai departe, atunci de ce nu şi-a continuat în vreun fel munca de propovăduire? De ce s-a ascuns? Cea mai mare surpriză o avem atunci când vine vorba despre părerea lui Iisus despre evenimentele care privesc viaţa sa. Era atât de deziluzionat de tot ceea ce a făcut, încât după înviere a dispărut din vizorul publicului şi a continuat să trăiască alături de soţia şi de copiii săi până la vârsta de 76 de ani, ducând viaţa unui activist împotriva Imperiului Roman. Dar de ce împotriva romanilor? Iisus nu era prost, călătorise extrem de mult, avea o educaţie bună şi vederi largi. Trebuie să-şi fi dat seama că era folosit de zei ca simbol de imagine şi purtător de cuvânt. Zeii se prezentau

drept Dumnezeul universului, Dumnezeu cu majusculă. Probabil că a fost un mare şoc pentru el să afle că nu acesta era adevărul şi că fusese puternic manipulat, minţit şi ghidat greşit de către zeităţile Romei. I-a fost clar că aceştia erau, de fapt, zeii Romei, zeii abili şi manipulatori care controlaseră lumea încă de la începuturi.

Asta l-a făcut pe Iisus să se retragă şi, alături de adepţii săi, să înceapă o campanie de rezistenţă clandestină împotriva acelor zei romani. Ei şi-au dat seama că zeii nu erau infailibili şi că oamenii se puteau ridica împotriva lor. La fel cum făcuseră şi predecesorii săi din oraşele Sodoma şi Gomora în vremea lui Avraam – prima formă de rezistenţă organizată împotriva zeilor. Nu pot explica de ce Fiul lui Dumnezeu care a supravieţuit execuţiei sale a dispărut atunci când avea atât de mulţi adepţi. În anii de după moartea sa, mişcarea creştină s-a dezvoltat constant, dar, de fapt, era o mişcare al cărei scop era acela de a-i discredita pe zeii Anunnaki romani, în vreme ce oferea poporului o nouă realitate spirituală pe care Iisus şi-o însuşise în timpul anilor petrecuţi în Asia. Este ironic faptul că Mesia, cel care a fost introdus şi manipulat de către zeităţile inferioare pentru a păstra omenirea înrobită prin intermediul fricii, s-a întors împotriva creatorilor săi şi a început să predice despre o putere spirituală mai mare a universului. Dar istoria a amestecat totul, iar bietele mase de credincioşi din ziua de azi nu ştiu către cine se roagă. Mesajul pe care Hristos l-a lăsat după moartea sa nu a fost reţinut şi înţeles cu limpezime, dar şi-a creat un loc în marele amestec de religii şi este în continuare la fel de confuz şi în secolul al XXI-lea. Numărul mare de mişcări creştine diferite stau mărturie pentru dezvoltarea ciudată a Bisericii Creştine.

Disperarea zeilor Anunnaki devine evidentă atunci când aceştia încearcă să creeze profeţi şi Mesia noi, aşa cum se întâmplă în cazul lui Mahomed care a fost

constrâns de un înger să recite numele Domnului. Pe măsură ce timpul a trecut şi oamenii au ieşit din Evul Mediu întunecat şi din Renaştere, activitatea zeilor pare să se fi diminuat. Ei şi-au îndeplinit cu succes ceea ce-şi propuseseră: să menţină specia sclavă umană ignorantă, divizată, credincioasă şi înspăimântată de mânia lui dumnezeu. Şi iată-ne acum, la aproximativ 200.000 de ani de la crearea noastră, trecuţi prin multe stadii de dezvoltare, civilizaţie, mecanizare şi acum tehnologie. Şi în continuare nu ştim cine suntem şi de unde venim. Din totalul populaţiei lumii 70% se agaţă de un sistem religios fanatic care promite să ofere izbăvirea maselor de păcătoşi din lume. Indiferenţi faţă de realizările tehnologice şi de explorarea altor planete, mulţi se încăpăţânează să se agaţe de un sistem antic de credinţe, fiind prea speriaţi să dea piept cu noile informaţii descoperite. Iisus a fost doar un martor nevinovat care a fost ales şi manipulat de către abilii zei Anunnaki. Dar, atunci când şi-a dat seama ce s-a întâmplat de fapt cu el, a făcut tot posibilul să repare răul făcut. Din nefericire, a fost puţin prea târziu. Imperiul Roman s-a folosit de exemplul său ca să perpetueze minciuna sub domnia împăratului Constantin, care, cel mai probabil, a fost condus de Enlil şi de adepţii săi divini, în vreme ce Arienii şi adepţii lui Marduk s-au opus acestei activităţi, situaţie care reiese clar în timpul Conciliului de la Niceea din anul 325 d.Hr. Cei care cred că misterul care-l înconjoară pe Iisus a fost dezlegat ar trebui să se mai gândească încă o dată. Informaţiile pe care le deţinem sunt superficiale. O schimbare de mentalitate a avut loc în anul 1963, odată cu descoperirea manuscriselor Talmudului lui Immanuel. Un călător elveţian, Eduard Albert Meier, împreună cu un fost preot ortodox, Isa Rashid, se plimbau împreună pe un drum din sudul Oraşului Vechi al Ierusalimului, atunci când Meier a observat o mică deschidere în pământ printre pietre şi

tufişuri. Curiozitatea l-a făcut să-şi caute lanterna în rucsac şi să arunce o privire prin deschizătură şi a observat că se continua în interior. Au început să dea la o parte pietrele şi pământul, până când deschizătura a devenit suficient de mare ca să se poată târî înăuntru. Era un vechi mormânt umplut pe jumătate cu pământ. După mai multe săpături şi explorări, au observat un sul sub o piatră plată. S-a dovedit a fi Talmudul lui Immanuel sub forma unor suluri scrise, împreună cu câteva artefacte de mici dimensiuni. Acestea erau împachetate împreună într-o piele de animal, care fusese tratată cu răşină. Erau patru suluri fiecare dintre ele conţinând mai multe pagini scrise în aramaică. Erau vechi şi fragile, iar fiecare pagină avea aproximativ 30 – 40 de centimetri.

Rashid, care putea citi cea mai mare parte a limbii aramaice vechi datorită educaţiei preoţeşti şi educaţiei palestiniene, era îngrijorat de faptul că scrierile erau eretice. De exemplu, titlul lor îl implica pe Immanuel (Immanuel, pronunţat cu litera „J”, folosind sunetul „i” în locul literei aramaice/evreieşti *ayin*) în loc de Iisus sau Y'shua. Mai departe autorul lor apărea a fi Iuda Iscarioteanul, presupusul trădător al lui Hristos. În al treilea rând, menţiona că tatăl lui Adam ar fi fost Semjasa, liderul „fiilor celeşti”, cei care erau îngerii păzitori ai lui Dumnezeu sau El şi care erau „călători pe distanţe mari”. A devenit evident faptul că, dacă îşi doreau ca acest document să devină public, traducerea sa trebuia să se desfăşoare în secret. Manuscrisele arătau că dumnezeul din Vechiul Testament fusese mai degrabă un lider extraterestru, care şi-a însuşit rolul de „Tată” în ceruri, decât omnipotentul Dumnezeu. Haideţi să-l numim El, aşa cum apare în numele Immanu-el. Rashid a petrecut următoarele luni citind manuscrisele ca să extragă cele mai importante idei, pe care i le-a prezentat lui Meier. În luna august a anului 1963, cei doi s-au înţeles ca Rashid să

traducă manuscrisele în limba germană şi să deţină custodia asupra documentului aramaic şi să-i trimită traducerile lui Meier pentru ca acesta să le studieze. Şi astfel, Rashid a început lunga sarcină de realizare a traducerii, în vreme ce Meier şi-a continuat călătoriile.

Prima parte a traducerilor din Talmudul lui Imannuel, până la capitolul al XXXVI-lea, i-a parvenit lui Meier în jurul anului 1970, dar Meier nu a mai auzit nimic despre Rashid până la o scrisoare expediată de acesta în luna septembrie a anului 1974. Scrisoarea explica faptul că proiectul de traducere ajunsese să fie cunoscut de anumite autorităţi, care îl forţau să părăsească Ierusalimul, împreună cu familia sa. Rashid a ajuns într-o tabără de refugiaţi din Liban, împreună cu manuscrisele Talmudului lui Imannuel şi cu alte traduceri. Dar autorităţile israeliene au aflat de prezenţa sa şi l-au forţat să plece din nou, de data aceasta la Bagdad, de unde i-a trimis scrisoarea lui Meier. Asemenea altor refugiaţi, Rashid şi familia sa au fost nevoiţi să plece atât de repede încât nu a mai avut timp să recupereze sulurile originale aramaice şi traducerile acestora, care au fost distruse în haosul care a urmat plecării lor. În 1976, Meier a aflat că Rashid şi familia sa au fost asasinaţi la Bagdad. Din fericire, traducerile în limba germană erau destul de însemnate cantitativ şi diferite versiuni au fost lansate pornind de la versiunea originală care a apărut în 1978. Cea mai recentă ediţie a acestor traduceri a fost lansată în anul 2005.

Meier insistă ca publicarea traducerilor în alte limbi decât cele germanice să fie însoţite şi de textul în limba germană, ca să evite pe cât posibil strecurarea unor discrepanţe sau distorsiuni ale textului. Traducerea paginilor din primul sul se citeşte ca şi cum ar fi scrierea originală a predicilor şi învăţăturilor lui Iisus. Însă pentru Mesia este folosit numele Immanuel, şi nu Iisus. Talmudul lui Immanuel se aseamănă foarte mult cu Evanghelia

Sfântului Apostol Matei, atât în ceea ce priveşte folosirea cuvintelor – versetele fiind foarte asemănătoare –, cât şi în ordinea acestora, deşi fiecare dintre ele conţine multe pasaje care nu sunt prezente şi în cealaltă. James W. Deardorf este un autor respectat, ale cărui cărţi conţin foarte multe detalii despre prezenţa lui Iisus în India şi alte probleme din Noul Testament. El afirmă că „până şi o comparaţie fugară între Talmudul lui Immanuel şi Evanghelia lui Matei arată că una dintre ele s-ar baza pe cealaltă. Corespondenţa evenimentelor şi uneori şi a relatării acestora este prea mare pentru ca să poată sugera o altă posibilitate". Deardorf a început să analizeze Talmudul lui Immanuel încă din 1986 şi a găsit câteva sute de motive pentru care versetele lui Matei ar putea proveni din Talmud şi că este aproape imposibil ca aceste scrieri să fie opera unor farsori. Talmudul vorbeşte despre o zeitate supremă pe care o numeşte El, care orchestrează toate activităţile privitoare la oamenii de pe Pământ. Ar putea să fie această zeitate Enlil, cel despre care citim în testele sumeriene, care era comandantul suprem Anunnaki al planetei Pământ? Iată câteva extrase din Talmud pentru a demonstra relaţia apropiată şi şocantă cu Evanghelia Sfântului Matei.

Aceasta este cartea şi taina lui Jmmanuel, cel care este numit „acela care are cunoaşterea divină", care este fiul lui Iosif, nepotul lui Iacob şi descendentul îndepărtat al lui David. David a fost urmaşul lui Avraam, a cărui genealogie merge până la Adam, tatăl neamului oamenilor tereştri. Adam a fost creat de Semjasa, conducătorul fiilor celeşti, care erau îngerii păzitori ai lui El, marele conducător care venea de departe.

Talmudul lui Jmmanuel 1: 1

Îndrăznesc să spun că textul de mai sus susţine teoria pe care am postulat-o potrivit căreia omenirea este o specie sclavă, creată de primii colonişti ai Pământului,

care păreau să fie foarte avansaţi şi erau consideraţi zei de către oameni până în vremurile recente.

Iacob l-a făcut pe Iosif. Iosif era bărbatul Mariei, mama lui Jmmanuel, care a fost însămânţată de un descendent îndepărtat al unui fiu celest, Rasiel, care era un înger păzitor al secretului.

Talmudul lui Jmmanuel 1: 80 – 81

Rasiel era îngerul păzitor care pare să fi fost asociat unui plan secret pentru a se asigura că un om evoluat aşa cum trebuia să fie Jmmanuel se încarna la locul şi în momentul potrivite. Rasiel mai este menţionat şi în Cabală şi în Cartea lui Zohar, ca fiind îngerul care manevrează de secretele.

Atunci când Iosif a aflat despre însămânţarea secretă a Mariei de către un descendent al fiilor celeşti din seminţia lui Rasiel, s-a mâniat şi s-a gândit să o părăsească înainte de a trebui să se însoare cu ea în faţa poporului.

Talmudul lui Jmmanuel 1: 82

În vreme ce Iosif gândea astfel, iată că un înger păzitor, trimis de Gabriel, fiul celest care o însămânţase pe Maria, a apărut şi i-a spus: Iosif, Maria este logodnica ta, şi tu trebuie să devii bărbatul ei; nu o părăsi, pentru că fructul pântecelui său este ales pentru un scop măreţ. Căsătoreşte-te cu ea fără nicio îndoială, că să puteţi fi soţ şi soţie în faţa poporului.

Talmudul lui Jmmanuel 1: 83 – 84

Iată, însămânţarea Mariei a survenit la 11.000 de ani după procrearea lui Adam de către fiul celest Samjasa, pentru a îndeplini cuvântul lui El, conducătorul celor care veneau de departe şi care a comunicat aceste cuvinte prin profetul Isaia.

Talmudul lui Jmmanuel 1: 85

Iată acum o comparaţie între Evanghelia Sfântului Apostol Matei şi Talmudul lui Immanuel. Observaţi ultima parte care se referă la „cel care are cunoaşterea divină”.

Iată, Fecioara va avea în pântece şi va naşte Fiu şi vor chema numele Lui Emanuel, care se tâlcuieşte: Cu noi este Dumnezeu.

Evanghelia Sfântului Apostol Matei, capitolul I, versetul 23

Iată, o fecioară va fi însămânţată de un fiu celest înainte de a se mărita cu un om în faţa poporului. Numele pe care-l vor da fructului pântecelui ei va fi Immanuel, care se traduce prin „cel care are cunoaşterea divină”.

Talmudul lui Immanuel. 1: 86 – 87

În următoarele versete, cel care a scris Evanghelia lui Matei a uitat să menţioneze numele profetului Micah, în vreme ce Talmudul arată clar cine este profetul care a lansat informaţia.

Şi, adunându-i pe toţi arhiereii şi cărturarii poporului [Irod], căuta să afle de la ei: Unde este să se nască Hristos? Iar ei i-au zis: în Betleemul Iudeii, că aşa este scris de prorocul: „Şi tu, Betleeme, pământul lui Iuda, nu eşti nicidecum cel mai mic între căpeteniile lui Iuda, căci din tine va ieşi Conducătorul care va paşte pe poporul Meu Israel”.

Evanghelia Sfântului Apostol Matei, capitolul al II-lea, versetele 4 – 6

Iron Antipa i-a adunat pe toţi conducătorii preoţimii şi pe cărturarii poporului şi i-a întrebat despre locul unde s-a născut Immanuel.

Şi aceştia i-au răspuns: în Bethleem, pe tărâmul evreiesc, pentru că aşa a fost scris de profetul Micah: Şi tu, Bethleem, din ţinutul evreilor, nu eşti în niciun fel cel mai puţin important din Iudeea, pentru că din tine va ieşi regele înţelepciunii, cel care va aduce marea cunoaştere poporului lui Israel, ca acesta să înveţe şi să servească Creaţiei.

Talmudul lui Immanuel 2: 9 – 11

Descrierea unui zgomot care era emis de steaua care

plutea în faţa Celor Trei Magi este un indiciu evident că în jurul acestui eveniment se desfăşura o activitate de rău-augur, care poate fi explicată cu ajutorul tehnologiei avansate şi a maşinilor. Din nou, versiunea Sfântului Apostol Matei nu include această secţiune.

După ce aceştia [magii] I-au ascultat pe Irod Antipa, au pornit la drum. Şi iată, o lumină cu o coadă lungă, pe care o observaseră la Răsărit, se mişca înaintea lor cu un sunet înalt, până a ajuns la Bethleem şi s-a oprit direct deasupra staulului unde se născuse copilul.

Talmudul lui Immanuel 2: 14

Ioan Botezătorul predica botezul, în conformitate cu legile vechi ale lui El, potrivit cărora calea către cunoaştere era aceea de a fi pregătit. El predica respectarea legilor lui El pentru că acesta era singurul conducător al descendenţei omeneşti, Ioan spunea că deasupra lui El se află Creaţia, sursa lumilor, universurilor şi a tuturor fiinţelor vii.

Talmudul lui Immanuel 3: 2 – 4

În următoarea comparaţie găsim mai multe dovezi ale unei intervenţii din partea unei inteligenţe cu o tehnologie dezvoltată. Totuşi, apostolul Matei este mai puţin deschis către evenimentele reale. Acesta este tipul de evenimente care au fost scoase din Noul Testament de către conciliile bisericeşti?

Iar botezându-se Iisus, când ieşea din apă, îndată cerurile s-au deschis, şi Duhul lui Dumnezeu s-a văzut pogorându-se ca un porumbel şi venind peste El. Şi iată glas din ceruri zicând: „Acesta este Fiul Meu cel iubit întru care am binevoit”.

Sfânta Evanghelie a Apostolului Matei, capitolul al III-lea, versetele 16 – 17

Atunci când Immanuel a fost botezat, imediat ce a ieşit din apa Iordanului şi iată o lumină metalică a coborât din cer deasupra Iordanului. Imediat toţi au căzut cu feţele

la pământ şi le-au împins în nisip în vreme ce o voce care ieşea din lumina metalică a vorbit: „Acesta este fiul meu iubit de care sunt foarte mulţumit. El va fi regele adevărului, prin care oamenii se vor ridica spre înţelepciune”.

Talmudul lui Immanuel 3: 30 – 32

Şi astfel comparaţiile continuă pentru zeci şi zeci de versete. Diferenţa evidentă este aceea că Talmudul lui Immanuel face referiri constante la intervenţiile îngerilor şi ale altor fiinţe cereşti, în vreme ce Evanghelia are o versiune mult mai curată, mai acceptabilă a evenimentelor, ca să se poată potrivi comunităţii monoteiste care era educată de către Biserica timpurie. Este posibil ca acela care a scris Talmudul să fi încercat să răzbată prin sugrumarea şi dezinformarea pe care zeii lui Enlil o impuseseră omenirii? Cineva care să fi cunoscut foarte bine activitatea zeilor antici care controlau lumea? Până la urmă, acestea erau timpurile mitologiei romane şi toată lumea îi cunoştea foarte bine pe mulţii zei şi îngeri care conduceau lumea.

În vreme ce mulţi învăţaţi au considerat că Evanghelia Sfântului Apostol Matei este plină de inadvertenţe, ambiguităţi şi întreruperi ale fluxului gândirii, astfel de inadvertenţe nu sunt la fel de vizibile în Talmudul lui Immanuel. Un număr tot mai mare de oamenii învăţaţi au căzut de acord că învăţăturile lui Immanuel au trebuit să fie modificate sau omise pentru a se conforma cu viziunile creştinismului timpuriu. Această descoperire vine să confirme faptul că Iisus sau Immanuel a călătorit într-adevăr în India şi înapoi în decursul anilor „pierduţi” din viaţa sa.

Zeii care au orchestrat viaţa lui Iisus aveau planuri mult mai importante pentru el. Voiau să se asigure că profetul nou pe care îl lansaseră era recunoscut de toată populaţia care locuia pe Pământ. În cartea sa, *He Walked*

the Americas, L. Taylor Hansen dezvăluie multe exemple uimitoare a felului în care Iisus şi-a răspândit învăţătura printre triburile native nord-americane şi cele din restul continentelor americane, care erau întotdeauna reprezentate cu o cruce în forma literei T Sunt numeroase menţiuni despre un „Profet Alb" cu barbă sau un „Vindecător" şi multe alte referinţe la sosirea sa pentru ca să le aducă băştinaşilor înţelepciunea. Şi în prezent se mai spun legende în jurul focului despre „sfântul învăţător alb" care a înfăptuit miracolul vindecării. Ochii săi sunt descrişi a avea culoarea cenuşiu-verzuie a oceanului, iar simbolul său a fost ţesut pe pături, săpat în pereţii canioanelor, redat în poezie şi chiar reprezentat prin dans. Numele său este purtat de munţi şi de râuri şi, aşa cum am arătat în această carte felul în care zeii Anunnaki i-au învăţat pe oameni civilizaţia, agricultura, plantarea şi recoltarea, la fel şi legendele nativilor americani vorbesc despre un Profet Alb care a venit să-i înveţe toate lucrurile acestea. Şi care credeţi că era simbolul acestuia? Un şarpe înaripat. Este posibil ca şarpele înaripat, despre care noi credem că este Ningishzidda sau Enki, să-l fi adus pe Iisus în Americi, la instrucţiunile lui Enlil?

În rândurile populaţiei Algonquins era numit „şarpele cu pene" sau Eeseecotl. Se spune că purta întotdeauna o togă lungă şi albă şi sandale de aur. În fiecare oraş în care ajungea, îl aştepta un rând nou de îmbrăcăminte. Straiele vechi erau păstrate, pentru că se spunea că cine le atinge este vindecat. În timpul şederii sale, profetul învăţa doisprezece discipoli, dintre care unul era numit liderul acestora şi îi luă locul atunci când pleca. Obişnuia să spună că trebuie să plece „ca să vadă de treburile Tatălui Său". Acesta era un semn clar al unei manipulări totale a omenirii de către zeii Anunnaki. Enlil urmărea să facă tot ce stătea în puterile sale ca să-l elimine pe Marduk, interzicându-i plăcerea de a controla lumea. Pentru ca să

realizeze acest lucru, Iisus, Mesia pe care l-a fabricat, trebuia să fie acceptat de cât mai mulţi membri ai speciei sclave. Şi atunci trebuiau să se asigure că acest lucru avea să se întâmple chiar şi în ţinuturi îndepărtate, cum era America. Tribul Shawnee vorbeşte despre un mesaj care i-a fost încredinţat de către Profet. „Nu-l ucide şi nu-l răni pe aproapele tău, pentru că nu pe el îl răneşti, ci te răneşti pe tine însuţi. Fă-i bine, aducându-i bucurie în viaţa sa aşa cum vei aduce bucurie şi în viaţa ta. Nu-i face rău şi nu-l urî pe aproapele tău, pentru că nu lui îi faci rău, ci ţie însuţi. Mai degrabă iubeşte-l, pentru că şi Marele Spirit îl iubeşte aşa cum te iubeşte şi pe tine”. Acesta era tipul de mesaj după care tânjeau oamenii de mii de ani, sub regimul opresiv al zeilor Anunnaki. Enlil le oferea o cale de scăpare.

Michigan era centrul Marii Treceri a Apelor şi se ştia că Profetul călătorea pe acest drum. Niciun trib nu era prea departe, prea mic, prea sărac sau prea violent. Profetul intra în situaţii de război, îi aduna pe toţi şefii de triburi şi le împărţea pământurile. Le dădea seminţe despre care ei nu ştiau nimic şi îi învăţa să le cultive, îi învăţa principiile „Sale” şi făcea tot ce îi stătea în putinţă ca să se asigure că avea să fie amintit înaintea tuturor celorlalţi profeţi. Aceste legende sunt identice de la un trib la altul. Dar Iisus nu a înviat din morţi numai oameni; în America el a înviat chiar şi animale.

L. Taylor Hansen povesteşte cum Vindecătorul a îngenuncheat lângă o căprioară moartă, al cărei pui stătea în apropiere, şi a început să-i scuture trupul. Pe măsură ce mâinile sale atingeau rănile, acestea se vindecau fără să lase vreo urmă. Curând, căprioara a început să respire şi s-a ridicat. Discipolii săi erau supăraţi şi spuneau că îşi iroseşte energia pe animale. Cel Alb a răspuns: „Niciodată faptele bune nu sunt de ajuns. Asta înseamnă compasiunea. Mielul pierdut este la fel de important

pentru Tatăl meu ca şi salvarea unei naţiuni întregi şi nu trebuie să aleagă între ele. În ochii Tatălui meu, o faptă bună este mai valoroasă decât cea mai desăvârşită bijuterie". Putem vedea cu claritate cu câtă seriozitate îşi privea Iisus misiunea de pe Pământ, înainte să-şi fi dat seama că a fost înşelat de zeii Anunnaki. Le-a spus oamenilor că s-a născut dincolo de ocean, acolo unde toţi oamenii aveau bărbi. Chiar şi în legendele americane se vorbeşte despre naşterea virgină şi despre steaua strălucitoare care a luminat deasupra locului său de naştere. „Cerurile s-au deschis şi fiinţele înaripate au cântat cântece de o neasemuită frumuseţe".

În timpul unor săpături de amploare realizate de o echipă de la Universitatea din Oklahoma la Spiro Mound, au fost descoperite obiecte de ceramică pe care erau reprezentate fiinţe înaripate care cântau şi o mână cu o cruce pe palmă. Localnicii îl numesc „Chee-Zoos", zeul Răsăritului. „Dragostea pe care i-au purtat-o este nemăsurată, pentru că ei ştiau că El veghează asupra lor şi că, atunci când călătoria lor se va încheia pe Pământ, Îl vor reîntâlni pe Tărâmul Umbrelor, pentru că aceasta a fost Promisiunea Sacră pe care le-a făcut-o". Întâlnim din nou promisiunea vieţii de după moarte, care a fost promovată adesea de către zei în rândul oamenilor ca să-i menţină credincioşi şi loiali.

Mai sunt şi alte poveşti despre „Creatorii marii movile" care aparţin lui Decoodah, ultimul mare preot al populaţiei dispărute Elk, care a fost tradus şi publicat de Walter Pidgeon, în jurul anului 1850. Legendele le descriu ca fiind triburi care vorbeau limba algonquin şi că erau „Bătrânii" ţării. Aceste movile legendare marchează locurile pe care se aflau oraşele antice şi sunt strâns legate de movilele de la Maya, din Mexic, făcând o legătură clară cu şarpele înaripat din ambele culturi. Posedă un mod de scriere antic unic, folosit pentru înregistrarea istoriei. Se

pare că movilele erau acoperite de pădure şi pictate în felul în care o făceau mayaşii. „Marele Stăpân cu Robă Albă”, cu ochii săi cenuşiu-verzui şi sandale de aur, a trăit şi printre făuritorii de movile. Au fost găsite pictograme de piatră care-l înfăţişează pe profet, care au cauzat o dezbatere aprinsă despre puternica sa asemănare cu Iisus.

Tribul Pawnee vorbeşte despre un profet care i-a vizitat de două ori şi i-a învăţat despre „Tatăl Său”, „Sfântul Măreţ al Cerurilor”.

Mânia lui dumnezeu a fost resimţită şi de triburile de nativi americani la fel ca şi cei care au trăit pe pământurile biblice. Membrii tribului Pawnee l-au mâniat pe dumnezeu prin faptul că erau violenţi şi acesta a intervenit din ceruri şi i-a judecat. Fragmentul următor este similar cu multe pasaje din *Biblie*. „Cerul s-a umplut de foc la răsărit şi creştea din ce în ce mai mare; toţi şi-au întors chipurile spre cerul strălucitor şi s-au oprit în loc… şi brusc „El” se afla printre ei! I-a întrebat dacă acesta este felul în care îi respectă poruncile, insultându-l pe Tată. «Am venit să vă apăr de mânia Lui, căci iată, un vânt puternic va aprinde pădurea! Şi din neamul Pawnee va rămâne doar cenuşa.»”.

Din ceea ce s-a întâmplat la Sodoma ştim că acestea nu erau ameninţări goale. Dumnezeu avea obiceiul să-i decimeze pe oameni atunci când era mânios. Oamenii erau învăţaţi că aceasta este mânia lui dumnezeu.

Populaţia Algonquin de pe litoralul estic susţine că şi-a primit numele pentru Lumina Răsăritului de la Cel Alb. Membrii tribului şi-l amintesc bine şi ţin minte perioada sosirii sale. Convoaiele care coborau pe râu îl întâmpinau cu tot ceremonialul, iar primirea se făcea întotdeauna cu flori. Şi tribul Chippewa şi-l aminteşte foarte bine pe „Marele învăţător alb”. Acestea le-a dat leacurile pentru boli şi simbolurile sacre, reprezentate de semnele şi emblemele de peste ocean. Tribul Sioux pretinde că Iisus le-a dat obiceiul botezului şi al purificării. Următorul

extras descrie un comportament identic cu cel avut de Iisus în Palestina:

Primul care a urcat pe movilă a fost Profetul. Atunci când la orizont s-au ivit primele raze ale Stelei Răsăritului, Zeul Alb le-a vorbit oamenilor adunaţi. Se spune că întotdeauna îşi fermeca ascultătorii, dar acum domnea o linişte profundă. Se părea că până şi copacii ascultau şi chiar şi animalele pădurii erau atente la vorba sa domoală care se auzea foarte bine datorită liniştii care se făcuse.

Există foarte multe legende despre Profetul Alb, răspândite printre nativii nord-americani, dar ele se continuă şi spre sud, către pământurile toltecilor. Iisus a mers şi la Tula, capitala paşnicilor tolteci. A mers şi la tribul Wallapai, unde a ţinut un consiliu cu toate căpeteniile tribului, cărora le-a reîmpărţit terenurile agricole. I-a învăţat tehnici avansate de cultivare a pământului cu pepeni, dovleci, bostani, agave şi fasole; le-a dat multe alte plante care s-au pierdut de-a lungul secolelor. Iată un fragment care a fost rostit de Marksman, un bătrân luptător Chippewa, la un consiliu al triburilor nativilor americani:

Este bine că în seara aceasta vorbim despre Zeul Alb şi este la fel de bine că ţinem acest consiliu împreună, tratându-i pe duşmanii noştri ca pe nişte fraţi, căci aceasta a fost dorinţa Profetului.

Ultimul care a vorbit în cadrul consiliului a fost un reprezentant al populaţiei Cheyenne şi iată ce a avut de spus: „La fel ca fraţii noştri, ni-l amintim pe Zeul Drept, care ne-a prezis venirea Omului Alb. El a trăit cu atât de mult timp în urmă încât amintirile noastre despre el, la fel ca şi despre Dacotah, sunt deformate.

Este posibil ca Iisus să fi călătorit în lume, purtând mesajul său? Este posibil ca el să fi fost ajutat să facă asta de către Şarpele cu Pene înaripat care apare în aproape toate mitologiile lumii? Dovada poate fi văzută de oricine.

Până la urmă, chiar şi Iisus a vorbit despre oile sale din ţinuturile îndepărtate.

Am şi alte oi, care nu sunt din staulul acesta. Şi pe acelea trebuie să le aduc, şi vor auzi glasul Meu şi vor fi o turmă şi un păstor.

Evanghelia Sfântului Apostol Ioan, capitolul al X-lea, versetul 16

4

Povestea omenirii

Istoricii şi arheologii joacă un rol crucial în felul în care noi percepem lumea. Ei ne prezintă o serie întreagă de fapte care ne modelează structura credinţelor contemporane, felul în care ne imaginăm Războaiele Mondiale, pe împăraţii romani sau aselenizarea; istoricii au devenit custozii şi povestitorii faptelor care au avut loc în trecut. Ei se scaldă în evenimentele care înconjoară construcţia piramidelor şi descriu chiar şi felul în care arătau şi cum se comportau dinozaurii. În esenţă, tot ceea ce s-a întâmplat în afara timpului nostru de referinţă este descris de experţii care studiază aceste evenimente trecute. Versiunile lor cu privire la imaginile antice şi preistorice ne inundă minţile, iar în cele mai multe cazuri ele se instalează în subconştientul nostru ca o consecinţă directă a felului în care experţii ne prezintă trecutul. Dacă ei îl înţeleg greşit, atunci şi noi îl înţelegem greşit şi nu aflăm şi nici nu punem la îndoială niciodată versiunea lor. Ne aşteptăm ca experţii să ne spună întotdeauna tot adevărul şi numai adevărul. Este foarte păcat că doar puţini oameni ajung să cunoască speculaţiile care se vehiculează în cadrul acestor profesiuni onorabile. Tot ceea ce trebuie să faceţi este să luaţi o carte de istorie de acum cincizeci de ani şi să comparaţi felul în care acele evenimente istorice descrise acolo sunt prezentate în ziua de azi. Veţi fi uimiţi să descoperiţi cât de mult diferă. Ideea este că istoria, la fel ca şi arheologia, este o ştiinţă vie şi,

pe măsură ce sunt descoperite dovezi noi, viziunea noastră obiectivă se schimbă odată cu importanţa descoperirii. Oamenii de ştiinţă şi liderii politici sunt vinovaţi în egală măsură pentru şlefuirea ideilor oamenilor cu privire la ceea ce-i înconjoară. În cele mai multe cazuri, descoperirile ştiinţifice se bazează pe rezultate intermediare, obţinute din ipoteze, teorii, speculaţii şi, în cele din urmă, convingeri, la fel cum teologii îşi îndreaptă credinţa oarbă către dumnezeu. În Evul Mediu întunecat oamenii credeau cu adevărat că Pământul este plat. Se temeau pentru vieţile bravilor exploratori care se aventurau în marele necunoscut, gata să fie devoraţi de monştrii care sălăşluiau la capătul lumii. Există lucrări scrise în trecutul nostru care vorbesc despre astfel de lucruri, dar astăzi reintroducerea unor astfel de teorii ar stârni râsul.

Acum o sută de ani, oamenii de ştiinţă comunicau omenirii că omul nu va putea să zboare niciodată. În 1903, atunci când fraţii Wright au zburat cu primul lor avion la Kitty Hawk, cel mai mare fizician al timpului a refuzat să participe la demonstraţie, el declarând că „omul nu va putea să zboare niciodată cu o maşinărie mai grea decât aerul”. Aceste declaraţii au avut un mare impact asupra punctului de vedere al oamenilor obişnuiţi care-şi luau informaţiile de la aşa-zişii experţi ai timpului lor. În exemplul prezentat, l-au făcut pe editorul unui ziar local să scrie un articol care a scos în evidenţă faptele ştiinţifice, aşa cum au fost prezentate de o autoritate eminentă, ceea ce a transformat imediat încercările acestor temerari într-o distracţie de moment. Cu siguranţă că a afectat dezvoltarea proiectului fraţilor Wright şi probabil că a întârziat progresul acţiunii acestora. Chiar şi în prezent, într-o epocă în care totul ar trebui să fie considerat posibil, unii oameni se fac vinovaţi de uciderea ideilor noi, bazându-se doar pe percepţiile personale. Istoricii sunt

cunoscuţi pentru faptul că ascund întâmplări sau descoperiri noi, la fel ca şi arheologii, din cauza diverselor motive personale. Guvernele au ţinut secrete faţă de popoarele pe care le conduceau încă de la apariţia omului pe Pământ, invocând tot felul de motive prosteşti, cea mai des întâlnită scuză fiind aceea a securităţii naţionale. Bisericile şi alte organizaţii religioase au păstrat secrete faţă de adepţii lor pentru motive pe care nu le pot justifica. Chiar şi echipele sportive şi managerii acestora ţin secrete faţă de susţinători în competiţia strânsă din industria sportivă. Se pot spune multe lucruri despre existenţa unei pleiade de societăţi secrete şi, cu toată puterea şi influenţa acestora, omenirea se găseşte pe marginea prăpastiei autodistrugerii. Atunci când privim la unele dintre marile realizări din ultimele câteva mii de ani, de când omenirea a apărut ca specie dezvoltată din peşteri şi s-a îmbarcat pe calea unei evoluţii rapide, dăm mereu peste Evul Mediu întunecat, în care toată cunoaşterea umană pare să fi dispărut. Din acele vremuri am ieşit încet, ca o specie nouă, am redescoperit cunoştinţele pierdute, dar această cunoaştere a fost stăpânită de strămoşii noştri încă de acum câteva mii de ani. Din nou istoricii şi arheologii au căzut în capcana propriei nesiguranţe. Dacă nu înţeleg ceva sau dacă ceva nu se încadrează în aria lor de referinţă, atunci este clasificat ca ficţiune, esoterism, New Age sau mitologie. Astfel de acţiuni au adus mari deservicii omenirii atunci când s-a pus problema aflării originilor noastre. Există oameni foarte deştepţi care şi-au dedicat cea mai mare parte a vieţilor lor ca să clarifice apele tulburi ale trecutului nostru îndepărtat, dar credibilitatea lor este constant erodată de „experţii” cu minţi înguste care au planuri diferite. Aceste planuri pot să fie diferite în moduri atât de subtile, încât noi nici nu ne dăm seama că suntem manipulaţi să credem ceva care nu este adevărat:

Am două chestiuni preferate care mi-au suscitat

imaginaţia timp de mulţi ani: OZN-urile şi piramidele. Nu am văzut niciodată un OZN, nici nu am fost răpit de extratereştri şi nici nu am avut experienţe extrasenzoriale ciudate cu „străini”, dar încerc să păstrez o perspectivă raţională asupra întregii probleme. Să adunăm în acelaşi loc pentru un minut toate întâlnirile şi aşa-zisele răpiri şi să ne imaginăm că toate sunt greşite. Cu toţii am văzut lucruri diferite sau am avut cu toţii un vis care părea cât se poate de real; toate legiunile de oameni care au susţinut aceste lucruri de-a lungul secolelor s-au înşelat… toţi, mai puţin unul. Unul dintre OZN-uri nu a fost imaginar, ci a fost real şi oferă o nouă perspectivă asupra problemei şi face ca brusc, totul, să pară adevărat. Pur statistic, este practic imposibil ca fiecare persoană să se fi înşelat sau să-şi fi imaginat aceste lucruri. Probabilitatea statistică a unei astfel de coincidenţe este de unul la un milion. Şi chiar şi aşa, mai există acel „unu”. Şi acel „unu” poate schimba semnificativ lumea dacă îmbrăţişăm această nouă realitate şi învăţăm mai multe lucruri despre ea. Un prieten apropiat a făcut o remarcă interesantă spunând că a avea o minte deschisă este ca şi cum o femeie ar fi însărcinată. Ori este, ori nu este.

Celălalt subiect preferat este acela legat de piramide. Îmi aduc aminte cât de impresionat am fost atunci când, copil fiind, am văzut pozele în detaliu ale sclavilor care târau monoliţi gigantici, unul câte unul, pentru a construi cele mai mari trei structuri din lume, chiar şi după standardele din prezent. Îmi amintesc descrierile exacte ale felului în care găseau piatra, o modelau, cum construiau rampele, cum puneau pietrele pe glisiere şi le târau în poziţiile prestabilite. Toţi acei sclavi şi toate acele familii care îşi câştigau existenţa din construirea piramidelor au fost responsabile pentru târârea a 1, 6 milioane de pietre imense pe rampe, fiecare dintre pietre având o greutate cuprinsă între 1, 5 şi 3, 5 tone,

construind cu grijă pasajele şi camerele interioare, toate potrivindu-se atât de bine încât între ele nu încape nici măcar un fir de iarbă. Pentru ca totul să fie complet, aceste structuri incredibile au fost acoperite cu piatră de calcar alb, fiecare dintre aceste pietre cântărind 15 tone, cu un nivel de acurateţe încă şi mai ridicat. Pentru a fi terminată, această muncă le-ar fi luat cel puţin 50 de ani câtorva mii de muncitori, dacă ar fi reuşit să potrivească o sută de pietre în fiecare zi. Şi toate acestea doar pentru ca faraonul să fie îngropat înăuntru? Acest fapt m-a impresionat profund atunci când aveam zece ani, dar, după ce am început să citesc mai mult despre aceste structuri mistice, mi-am dat seama că există mai multe lucruri neînţelese şi că nu ştim cu siguranţă cine a construit Marile Piramide, despre care credem că au fost ridicate de faraonul Khufu. Începând cu acea zi, am hotărât să nu mai cred niciodată în ceva scris de istorici, ci mai degrabă să mă informez singur despre situaţia respectivă şi să-mi formulez propriile opinii, pe baza informaţiilor acumulate. Aş prefera ca la şcoală copiii noştri să fie învăţaţi că nu ştim cine a construit piramidele, dându-le astfel posibilitatea ca minţile lor să absoarbă realitatea şi să formuleze propriile teorii pe măsură ce cresc şi caută indicii individual. Trebuie să încetăm să mai lansăm afirmaţii definitive despre trecut, afirmaţii care se bazează pe fragmente de cunoaştere speculativă ale „experţilor” cu puncte de vedere personale. Dezastrul care a fost produs de-a lungul mileniilor va avea nevoie de multe reparaţii ca să le permită oamenilor să-şi elibereze minţile şi să analizeze pe cont propriu informaţiile care le-au fost ascunse de către autorităţi şi în special de către liderii religioşi, cei mai mulţi dintre aceştia având mintea influenţată de propria lipsă de cunoaştere. Sau este posibil ca aceştia să deţină cunoaşterea şi să nu dorească să ne-o împărtăşească? Frica religioasă şi politică în care trăiesc

cei mai mulţi dintre oameni este imensă şi vor mai trece câteva secole până vom scăpa de ea. Dar trebuie să începem de undeva. Numeroşii scriitori care au provocat sistemul convenţional popular de credinţe se înmulţesc, iar cititorii acestora descoperă din ce în ce mai multe orizonturi noi ale cunoaşterii umane. La fel ca în toată istoria, numai timpul va face lumină asupra faptelor reale legate de originile omenirii.

Am început această întrucâtva îndreptăţită studiere a ştiinţelor pentru motive care ţin de interesul meu personal. Am dezvoltat o nevoie de a împărtăşi informaţiile pe care le-am adunat de-a lungul unei perioade de 20 de ani, cu cei aflaţi în căutarea unor lecturi revelatoare şi pline de informaţii. Fără să abuzeze de explicaţii ştiinţifice, dar suficient de stufoase ca să-şi atingă scopul. Sper ca asta îi va motiva pe alţii să facă propria muncă de descoperire şi să găsească dovezi noi care au fost îngropate de mileniile de dezinformare. Se pare că acum este momentul potrivit pentru ca tot mai mulţi oameni să caute răspunsuri noi cu privire la misterele originilor noastre. Ei nu sunt satisfăcuţi cu răspunsurile diluate şi cu motivele şi retorica religioasă cu care au fost hrăniţi. Vor să afle tot ceea ce le-a fost ascuns. Şi atunci când vorbim despre evenimentele care ne-au pus cu adevărat la încercare convingerile personale şi atunci când propunem teorii noi care clatină fundaţiile convingerilor populare, trebuie să ne ridicăm deasupra acelor nesiguranţe şi să ne reamintim că lucrurile nu sunt întotdeauna ceea ce par. Imediat îmi vine în minte cunoscutul exemplu al celor doi oameni care privesc acelaşi obiect din părţi opuse. Ceea ce vede unul este complet diferit de ceea ce vede celălalt. Vreau să reţineţi acest lucru acum când începem ultima parte a drumului care duce spre descoperirea originilor omenirii.

Acest capitol ne va duce într-o călătorie fascinantă a noilor descoperiri, atât de uimitoare încât instinctul nostru

o va respinge. Începând cu anii ’70 ai secolului trecut, atunci când din ce în ce mai mulţi oameni învăţaţi au devenit interesaţi de traducerile tăbliţelor sumeriene care populau subsolurile multora dintre muzeele lumii, un nou val de informaţii au început să apară. Brusc, am fost puşi în faţa unei noi civilizaţii care le-a precedat pe toate celelalte, care vorbea o limbă diferită şi care făcea referiri la timpuri anterioare ei, acolo de unde se trăgea toată cunoaşterea. Din nou, oamenii de ştiinţă conservatori au arătat o mare reţinere, iar majoritatea cărţilor scrise despre aceste descoperiri noi le-au plasat în domeniul sigur al mitologiei sau ficţiunii. A existat totuşi un număr mare de autori care şi-au dat seama că acele poveşti din trecut spun mai multe lucruri decât se pot vedea la o examinare superficială. În cartea lansată în anii ’60 şi intitulată *Chariots of the Gods*, Erich von Däniken a fost cel care a popularizat cu adevărat întregul concept al activităţii extraterestre de pe Pământ în vremurile preistorice, dând ocazia omenirii să înceapă să se gândească cu adevărat la multe fenomene neexplicate din trecutul nostru. Däniken a fost urmat de mulţi autori respectaţi, oameni de ştiinţă şi scriitori care au dus mai departe munca începută de el. Însă Zecharia Sitchin a fost cel care a popularizat noile traduceri ale textelor sumeriene cuneiforme în nouă cărţi care tratează în cea mai mare parte conţinutul tăbliţelor sumeriene şi adevărul care răzbate din acestea. A devenit unul dintre cei mai importanţi traducători din limba sumeriană şi a prezentat dovezi foarte convingătoare care sunt foarte greu de contestat. O mare parte din acest capitol şi a istoriei omenirii de la începuturile existenţei sale pe Pământ până în jurul anului 2000 î.Hr. provin din traducerile tăbliţelor sumeriene şi ale altor tăbliţe care au apărut începând cu anii ’70 ai secolului al XX-lea. Fac legătura dintre poveştile împrăştiate în culturile antice şi indică numitorii comuni

care duc la o concluzie simplă. O concluzie care ne este prezentată în mod repetat, în traducerea miilor de tăbliţe de argilă, inscripţii în piatră, sigilii, pietre funerare şi alte scripturi aparţinând multor culturi, aducând un răspuns clar la întrebarea cine suntem cu adevărat, de unde venim şi de ce suntem aici. Aceasta este până la urmă întrebarea care a trecut prin minţile majorităţii oamenilor. Aceste scripturi au un lucru în comun, şi anume referirea constantă la zeii sumerieni care veneau de pe tărâmuri îndepărtate şi care le-au dat oamenilor primele cunoştinţe. Povestea a fost surprinsă excelent în cartea lui Sitchin, *The Lost Book of Enki*, care este o compilaţie de traduceri a tăbliţelor sumeriene care acoperă o perioadă de treizeci de ani. De multe ori, tăbliţele găsite în diferite părţi ale Mesopotamiei se referă la aceleaşi evenimente, oferindu-ne foarte multe dovezi ale validităţii lor. Este timpul să ne dăm seama că am ajuns dincolo de orice speculaţie. Am acumulat cantităţi mari de dovezi ca să începem să-i amuţim pe criticii veninoşi şi pe discipolii înguşti la minte ai mediocrităţii.

A venit vremea să acceptăm faptul că nu suntem apogeul civilizaţiei, că doar acum ne ridicăm din leagănul cunoaşterii şi că trebuie să ne confruntăm cu faptele care reies din originile noastre create genetic. Cea mai incredibilă parte este aceea că Dumnezeu nu are nimic de-a face cu asta şi că numeroşii zei din trecutul nostru îndepărtat sunt adevăraţii strategi şi manipulatori ai misterelor noastre de aici, de pe Pământ. Trebuie să acceptăm faptul că în acest mare adevăr nou nu sunt implicaţi „străinii”. STRĂINII SUNTEM NOI. Am fost creaţi ca o specie de muncitori primitivi de către astronauţi veniţi de pe o altă planetă şi modelaţi conform imaginii lor de acum 450.000 de ani, ca să executăm sarcinile necesare de pe această planetă nouă. În corpul nostru se găseşte o mare parte din ADN-ul lor, pe care l-au folosit ca să ne

modeleze, şi arătăm aproape la fel cum arătau ei. O parte a adevărului teribil pe care am reuşit să o acceptăm este aceea că oamenii sunt un produs întâmplător al colonizării Pământului de către astronauţii Anunnaki, sosiţi de pe planeta Nibiru. Oamenii au început să existe pentru un singur motiv: să fie sclavi în minele de aur, şi nimic mai mult. Importanţa pe care o acordăm existenţei noastre este una pe care am creat-o în minţile noastre de-a lungul mileniilor de ignoranţă şi evoluţie, care au fost ghidate în principal de controlul opresiv al creatorilor noştri. Încă de la bun început, oamenii i-au văzut pe creatorii lor ca pe nişte „zei”, din motive evidente, şi nu doar ca pe nişte fiinţe mai avansate. Dar, pe măsură ce alte evenimente importante au avut loc pe această planetă, oamenii au început să primească şi alte sarcini, care le-au creionat drumul spre o relaţie permanentă stăpân – sclav cu cei care i-au creat. Însă Anunnaki aveau propriilor probleme de rezolvat pe noua lor planetă şi nu au petrecut prea mult timp îngrijorându-se despre soarta noilor muncitori primitivi. Principala sarcină a oamenilor a fost aceea să lucreze în minele de aur şi să-i scutească pe zei de toate muncile grele. Aceşti primi colonizatori ai Pământului au avut sarcina importantă de a executa sarcinile primite de la conducătorii planetei de pe care proveneau, la fel ca astronauţii umani care au efectuat călătorii şi aselenizări de mai multe ori pe Staţia Spaţială Internaţională Alpha. Aveau propriile probleme şi conflicte, iar noi, oamenii, nu reprezentam o prioritate pentru ei. Oamenii erau totuşi o unealtă importantă pentru extracţia aurului din pământ, dar cu siguranţă nu ocupau prea mult din timpul liber al astronauţilor Anunnaki. Toate aceste lucruri vor fi demonstrate pe larg prin folosirea traducerilor tăbliţelor străvechi.

În capitolele care ne-au adus în acest punct am studiat ADN-ul uman şi deficienţele sale, controlul său

absolut asupra abilităţilor noastre fizice şi psihice, am studiat celula umană şi am pus la îndoială faptul că un astfel de organism perfect moare în cele din urmă, deşi ar putea să trăiască pentru totdeauna, am explorat problema sclaviei şi a obsesiei noastre pentru aur din cele mai vechi timpuri ale omenirii, am călătorit înapoi în timp ca să comparăm căile evoluţiei unor specii relativ înrudite cu cea a noastră şi am reintrodus în vocabularul cititorilor cuvântulpanspermie, subliniind ideea că viaţa există pretutindeni în Univers. Acum, că am pregătit terenul şi avem suficiente informaţii ca să punem la îndoială anomaliile existenţei noastre, să o luăm cu începutul. Din primul moment în care primul grup de astronauţi de pe o altă planetă au ajuns pe Pământ şi au descoperit că există aur… metalul care salvează viaţa pe care ei îl căutau prin sistemul solar.

Tăbliţele sumeriene se referă la „Timpurile Străvechi”, atunci când Anunnaki au venit pentru prima dată pe Pământ şi la „Vremurile Anterioare”, atunci când aceştia se aflau pe planeta Nibiru. Iată traducerea lui Sitchin:

În Timpurile Străvechi, zeii au venit pă Pământ şi au creat fiinţele pământene. În Vremurile Anterioare, niciunul dintre zei nu mai fusese pe Pământ şi nici fiinţele pământene nu fuseseră create. În Vremurile Anterioare, reşedinţa zeilor era pe propria planetă, care se numea Nibiru.

Tăbliţele vorbesc despre orbita eliptică a planetei Nibiru ca fiind de „1 Shar”, ceea ce echivalează cu 3 600 de ani pământeni; acesta este şi unul dintre motivele pentru care avem cercuri de 360 o. Nibiru se apropie de soare, intersectând orbitele celor mai multe dintre planete până la Marte şi la centura de asteroizi şi apoi dispare în spaţiu la fel ca multe dintre vechile comete pe care le vedem la câteva mii de ani. Aşa că nu ar trebui să fim

surprinşi că astronomii nu au putut să o găsească în sistemul nostru solar, pentru că la apogeul său (adică punctul cel mai îndepărtat) se află la o distanţă de 3 – 5 ori mai mare decât distanţa de la Pluto la Soare. Locuitorii de pe Nibiru erau avansaţi în multe domenii şi totuşi se pare că se aflau la un nivel de dezvoltate diferit de acela pe care l-a atins omenirea în prezent. Mă aventurez să spun că legislaţia cu privire la drepturile omului a depăşit abordarea pe care aceştia au avut-o cu privire la această problemă acum mii de ani. Nibiru era condusă de un rege şi vom vedea felul în care acesta a fost impus şi oamenilor, în anii următori. Dar ei decodificaseră codul genetic şi aveau înţelegerea deplină a felului în care ADN-ul putea fi manipulat. Referirea constantă la nemurire arată clar că învinseseră şi defectul genetic care cauza moartea celulei şi provoca moartea oamenilor. Planeta lor nu era lipsită de conflicte şi toate aceste caracteristici au fost aduse şi pe Pământ. Există numeroase referinţe despre diferitele perioade în care zeii Anunnaki au stat pe Pământ şi de aceea putem calcula când au ajuns de fapt Anunnaki pe Pământ. În cartea *Lost Book of Enki* se arată clar că potopul a avut loc „în cel de-al 120-lea Shar".

În cel de-al o sută douăzecilea Shar a avut loc Potopul. În cel de-al zecelea Shar din viaţa lui Ziusudra a avut loc Potopul.

Asta ar însemna că marea inundaţie a avut loc la 432.000 de ani după sosirea lor. Învăţaţii sunt de acord că Marele Potop a avut loc în jurul anului 11.000 î.Hr., ceea ce ar plasa sosirea Anunnaki pe Pământ acum 443.000 de ani. Este important să reţinem referinţele temporale, pentru că acestea joacă un rol crucial în sprijinul multor activităţi şi dezvoltări de la originea omenirii şi de la crearea primilor oameni, Adam şi Eva, acum aproximativ 200.000 de ani. Mai exista totuşi un motiv foarte bun pentru care vechii astronauţi veniseră pe Pământ; nu a fost

decizia întâmplătoare a unor astronauţi veniţi de departe. După ceea ce este descris ca o luptă aprigă care a avut loc pe Nibiru, între regele numit şi un succesor prin naştere, a fost semnat un armistiţiu.

Poporul din Nord a ridicat armele împotriva poporului din Sud… Un război dur şi îndelungat a cuprins planeta… moartea şi distrugerea au lovit şi Nordul, şi Sudul… timp îndelungat ruina a cuprins planeta; s-au pierdut multe vieţi.

A urmat o perioadă a unificării, reconstrucţiei şi păcii, atunci când s-au construit oraşe mari şi s-a dezvoltat foarte puternic planeta Nibiru. Există o descriere foarte vie a atmosferei planetei Nibiru, care explică felul în care vulcanii hrănesc constant atmosfera groasă care apără planeta împotriva Soarelui atunci când acesta se află în cel mai apropiat punct, „În perioada fierbinte apără Nibiru de razele arzătoare ale Soarelui” şi „în perioada rece inima planetei o menţine ca pe o haină caldă”. Trebuie să reţinem că planeta se află la distanţe mari faţă de Soare, perioade de timp mai îndelungate decât acelea în care se află aproape de Soare şi are nevoie de un strat protector mai dens care să susţină un climat temperat pentru existenţa vieţii. Nu este cu mult diferită faţă de atmosfera noastră, dar se pare că este mult mai groasă şi mai activă. Planeta este descrisă ca fiind „radiantă” cu o „culoare roşcată”. „O planetă roşie, cu o radiaţie roşcată, Nibiru face un circuit eliptic în jurul Soarelui”. În vreme ce unele planete absorb căldura şi energia, altele le radiază. Nibiru este o astfel de planetă. Acesta pare să fie motivul pentru care poate să supravieţuiască perioade îndelungate în adâncul spaţiului, înainte să se întoarcă în apropierea Soarelui la fiecare aproximativ 3.000 de ani. Nibiru are nevoie de 600 de ani pentru a se roti în proximitatea Soarelui, în vreme ce-şi croieşte drumul în adâncul spaţiului ca o cometă.

Însă Nibiru este totuşi o planetă problematică: atmosfera sa a fost modificată de anumite forţe cosmice, ceea ce a avut un efect devastator asupra pământurilor, animalelor şi oamenilor. Toţi s-au confruntat cu greutăţi, şi asta a constituit o ameninţare pentru pace. Razele arzătoare ale Soarelui distrugeau recoltele şi terenurile arabile, făcând ca multe părţi ale planetei să devină de nelocuit. Ne sună cunoscut pe Pământ în secolul al XXI-lea? „O breşă a apărut în atmosferă… Aerul de pe Nibiru a devenit mai subţire, scutul protector s-a subţiat”.

Au fost încercate toate remediile pentru astuparea găurii din atmosferă care se lărgea, dar niciunul nu a dat rezultate. „La sol neînţelegerile se înmulţeau, mâncarea şi apa nu se găseau… la sol dispăruse unitatea dintre locuitori, acuzaţiile se înmulţeau”. Putem să facem legătura şi cu acuzaţiile şi lipsa de unitate din vremurile în care trăim, atunci când comparăm felul în care lumea se află în dezacord în multe chestiuni care ameninţă mediul, efectul de seră şi stratul de ozon. Din nou privim direct la caracteristicile ereditare care ne-au fost transmise de către Anunnaki. „Ploile nu veneau, vânturile suflau mai tare, din adâncuri nu mai ţâşneau izvoare.

Au organizat o întâlnire de consiliu şi, luând în calcul sfaturile unor învăţaţi iluştri, au ajuns la decizia de a folosi aurul sub forma unui praf fin, care să fie dispersat în atmosferă ca să acopere fisura. „Ca să folosim un metal care se numeşte aur. Pe Nibiru este rar; se găsea din abundenţă pe Brăţara Ciocănită”.

Este important să reţinem că centura de asteroizi din afara planetei Marte era numită Brăţara Ciocănită. Ştiau din *Enuma Elish* sau Povestea creaţiei că aurul se găsea închistat în multe fragmente din centura de asteroizi. Dar oare erau în stare să-l găsească? Am convingerea că în anii care vor urma vom redescoperi depozite bogate de aur în centura de asteroizi despre care Anunnaki ştiau în urmă cu

500.000 de ani.

„Era singura substanţă care putea fi măcinată atât de fin şi, odată ridicată în cer, rămânea suspendată”. Şi, în vreme ce au trimis nave spaţiale care să caute aurul, au încercat să reactiveze vulcanii care se opriseră ca să înceapă să erupă din nou. „Au lovit vulcanii cu proiectile pentru a le întrerupe adormirea, ca să le sporească erupţiile”. Dar niciuna dintre aceste încercări nu a funcţionat, iar planeta se îndrepta încet către un dezastru al mediului. Regele din acea perioadă era prea slab pentru ca să poată lua nişte decizii importante. Nemulţumirea şi opoziţia faţă de el au crescut până când a fost destituit de Alalu, care a preluat tronul. S-a descoperit atunci că Alalu era de fapt succesorul legal, pentru că era fiul fostului rege şi al surorii vitrege a regelui, care îi era şi concubină. De aici sunt derivate şi legile succesiunii care apar în *Biblie*. Copilul făcut de un bărbat cu sora sa vitregă devenea primul succesor, şi nu copilul făcut de bărbat cu mireasa sa cu care nu se înrudea. Vom vedea felul în care Anunnaki au aplicat această lege pe Pământ şi au transmis-o evreilor, egiptenilor şi altor civilizaţii. Dar, până ce domnia lui Alalu să fi fost hirotonisită, a apărut un tânăr prinţ, pe numele său Anu, susţinând că el este descendentul direct ale marelui regelui An. Genealogia sa a fost studiată şi s-a ajuns la concluzia că este un descendent pur al lui An şi, conform legii seminţiei şi succesiunii, Anu ar trebui să fie rege. După alte deliberări s-a decis ca Alalu să rămână rege, iar Anu să fie „paharnicul” său, în interesul păcii şi al stabilităţii. Acesta este un exemplu timpuriu al unei coaliţii parlamentare.

„Să trăim în pace cu toţii pe Nibiru pentru reîntoarcerea abundenţei. Lasă-mă să păstrez tronul şi te voi lăsa să păstrezi succesiunea, i-a spus Alalu lui Anu şi astfel Alalu a rămas pe tronul regal”.

Una dintre primele sale misiuni a fost aceea să

găsească aur în Brăţara Ciocănită, aşa că a trimis „corăbiile cereşti în căutarea aurului”, dar spaţiul cosmic poate fi un loc foarte periculos, iar misiunea s-a dovedit a fi un dezastru uriaş. Toate navele care au fost trimise în misiunea de descoperire au fost distruse de asteroizi. „De Brăţara Ciocănită bărcile au fost strivite…” După nouă Shar petrecuţi pe tron şi foarte puţine progrese făcute în uşurarea vieţii de pe planetă, Alalu a fost provocat de Anu. Deşi erau evoluaţi în domeniul tehnologiei, nibiruanii aveau nişte obiceiuri foarte interesante. Ritualul presupunea ca cei doi oponenţi să se lupte fără arme şi dezbrăcaţi. Aşa a fost scris acum 4.500 de ani şi de aici au preluat şi grecii anumite influenţe culturale.

„În cel de-al nouălea Shar, Anu a purtat o bătălie cu Alalu. L-a provocat pe Alalu să lupte cu mâinile goale, dezbrăcaţi… S-au dezlănţuit unul împotriva celuilalt în piaţa publică…” Aşa cum a decis soarta, Anu l-a învins pe Alalu şi l-a înlocuit pe tronul Nibirului. Avea planuri mari legate de salvarea atmosferei planetei de continuarea distrugerilor. Alalu a înnebunit din cauza acestor evenimente şi a plănuit o acţiune dramatică pentru a-şi arăta într-un fel supremaţia faţă de Anu. A „furat” una dintre cele mai avansate nave şi a zburat către Brăţara Ciocănită. „A mers în grabă către locul unde se aflau carele cereşti… Alalu s-a urcat într-un car care arunca proiectile… şi a ocupat locul comandantului… care arată felul în care s-a ridicat… pietrele de foc pe care le-a mişcat, zgomotul lor era ca o muzică… fără ştirea altora, Alalu a scăpat de pe planeta Nibiru în corabia cerească”.

Evadarea sa a fost ca o ultimă încercare de a dovedi că este mai deştept sau mai îndreptăţit să deţină conducerea asupra poporului de pe Nibiru şi printr-o ironie a sorţii, chiar a reuşit să obţină acest lucru. Şi-a fixat ca destinaţie Pământul, aşteptându-se să găsească aur acolo. Dar de unde să fi ştiut că aurul exista în

abundenţă pe Pământ? Din nou, descoperim informaţii uimitoare în multe dintre tăbliţe cu o referire specială la *Enuma Elish* sau Povestea Creaţiei binecunoscută de către istorici. Este descrisă cu foarte multe detalii drept o „bătălie celestă" între zei. De fapt, a fost o observare de pe planeta Nibiru a unei coliziuni cereşti uriaşe între planete şi luni care a survenit în trecut. Acest lucru nu ar fi putut fi vizibil de pe Nibiru decât atunci când orbita acesteia s-a încrucişat cu orbitele altor planete în timp ce se roteau în jurul Soarelui. De dragul cursivităţii nu voi lungi această parte, dar puteţi obţine o descriere detaliată în Povestea Creaţiei.

Aceasta este o poveste care a fost scrisă şi înregistrată cu multe detalii pe tăbliţele de argilă. Observaţiile sunt de aşa natură încât nu ar fi putut fi făcute decât dacă evenimentele ar fi fost observate de pe planeta Nibiru, care se afla în centrul coliziunii, dar care de fapt nu s-a lovit de nimic. Cu multe milioane de ani în urmă existau planetele: Mercur, Venus, Pământ, Marte, Tiamat, Jupiter, Saturn, Neptun, Uranus, Pluto şi Nibiru, care veneau în contact cu celelalte planete la fiecare 3 600 de ani.

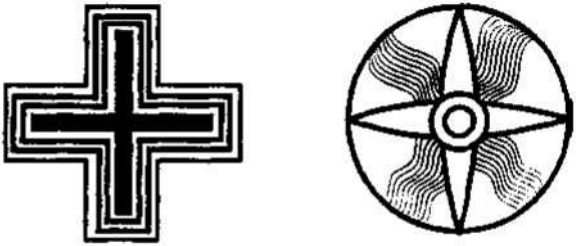

Fig. 16.1 Planeta trecerii. Planeta Nibiru este adesea reprezentată prin aceste două cruci. Prima (cea din stânga) ne spune că era o planetă a trecerii, care intersecta orbitele celorlalte planete. Celălalt simbol (din partea dreaptă) arată că Nibiru era şi o planetă radiantă, care emana propria-i căldură.

Acesta este motivul pentru care sumerienii o numeau

„planeta trecerii”, pentru că intersecta orbitele celor mai multe dintre celelalte planete. Tiamat era o planetă mare, de câteva ori mai mare ca Pământul, a cărei orbită se afla pe locul unde astăzi se găseşte centura de asteroizi. În timpul uneia dintre orbitele sale, Nibiru a ajuns foarte aproape de Tiamat, atât de aproape încât Lunile lor au fost implicate în câteva coliziuni cosmice dramatice. Cartea descrie aceste coliziuni foarte sugestiv, încât se citeşte aproape ca o tragedie grecească şi din această cauză a fost interpretată greşit de mulţi istorici şi astronomi. Un mare număr de învăţaţi îşi dau seama acum că ea descrie de fapt coliziunea cosmică dintre Tiamat şi cele unsprezece luni ale sale cu Nibiru. Din traduceri aflăm că Nibiru avea şapte luni, care au „atacat” neajutorată planetă Tiamat pe care au împărţit-o în două: „În două părţi a despărţit-o, i-a separat părţile de sus de cele de jos”.

Continuarea acestei poveşti este aceea că, pe măsură ce Lunile loveau planeta, observatorii puteau să vadă diversele amestecuri pe care aceasta le ascundea. Unul dintre metalele cele mai des întâlnite era aurul. „I-a separat canalele interioare şi i-a văzut cu uimire vinele de aur”. Aceste coliziuni au avut loc în timp ce Nibiru se îndrepta către Soare şi au continuat atunci când Nibiru a început să se îndepărteze de Soare. Atunci când una dintre Lunile mari, pe care tăbliţele o numesc „Vântul de Nord”, s-a zdrobit de Tiamat, a dislocat jumătatea superioară a planetei, care a pornit prin spaţiu către Soare. Kingu, care era una dintre Lunile lui Tiamat, a urmat bucata gigantică a planetei din cauza atracţiei magnetice, înainte ca bucata mare să-şi fixeze propria orbită în jurul planetei Marte, capturând-o pentru vecie pe Kingu ca Lună a sa. Acesta este preţul pe care Kingu a trebuit să-l plătească pentru puterea sa de distrugere. „Vântul lui Nibiru s-a abătut asupra lui Tiamat, suflând asupra apelor sale revărsate… într-o clipită partea superioară a lui Tiamat a fost purtată

spre o zonă necunoscută. Cu ea a fost şi Kingu exilată, pentru a-i servi ca însoţitor părţii desprinse”.

Restul planetei Tiamat a fost distrus şi împrăştiat în bucăţile care au devenit cunoscute sub numele de centura de asteroizi sau Brăţara Ciocănită, potrivit sumerienilor. „Cu ghioaga sa a zdrobit partea rămasă în bucăţi şi bucăţele şi le-a împrăţiat sub forma unei linii care a format Brăţara Ciocănită”.

Cealaltă bucată uriaşă împreună cu Luna sa supradimensionată, care gravitau acum în jurul Soarelui pe o orbită comună, au devenit cunoscute ca Pământul şi Luna. Potrivit tăbliţelor sumeriene, Anunnaki au continuat să numească această lună Kingu. În timpul acestor. coliziuni au avut loc transferuri mari de materiale şi de „seminţe ale vieţii” între toate corpurile, ceea ce explică faptul că Pământul a moştenit multe dintre formele de viaţă de pe Nibiru. Totodată, a devenit vizibil faptul că Pământul avea mult aur, la fel ca şi fragmentele din centura de asteroizi. Astfel, primim răspunsuri la întrebarea legată de faptul că Luna este mai mare decât Pământul şi la faptul că Anunnaki ştiau că există aur pe Pământ. Pe măsura trecerii timpului, forţele gravitaţionale şi centrifugale ale Pământului s-au stabilizat, dând posibilitatea dezvoltării şi înfloririi vieţii. La momentul în care criza de pe Nibiru începuse să afecteze viaţa de pe planetă, pe Pământ viaţa era destul de bine dezvoltată, dar cel mai important lucru era acela că nibiruanii ştiau că pe Pământ se găseşte aur. De aceea Alalu şi-a fixat ca obiectiv al călătoriei sale planeta din spatele Brăţării Ciocănite. Nu reuşiseră niciodată până atunci să călătorească prin centura de asteroizi, iar din tăbliţele adunate până în prezent rezultă că era o călătorie periculoasă. Aşa cum am menţionat mai devreme, niciuna dintre navele trimise după aur nu s-a mai întors. Alalu ştia că, dacă ar fi găsit aur pe Pământ, ar fi putut să ţină Nibiru în şah şi ar fi putut să

formuleze o serie de cereri. Ar fi putut să fie considerat salvatorul planetei sale. Povestea călătoriei lui Alalu este atât de vie, încât şi după 5.000 de ani oricine îşi poate imagina descrierile din tăbliţele de argilă. Ar trebui să vă reamintesc că tăbliţele sumeriene fac referire adesea la faptul că informaţiile şi cunoaşterea pe care le cuprind provin din surse din Timpurile Anterioare, cu mii de ani înainte ca tăbliţele să fi fost inscripţionate. Nu ştim dacă aceste poveşti s-au transmis pe cale orală sau au fost înregistrate într-un anumit fel, dar cantitatea de informaţii şi de detalii este mult prea complexă ca să fie o simplă tradiţie orală.

Zburând ca un vultur. Alalu a explorat cerurile; sub el. Nibiru era ca o minge care atârna în gol... S-a uitat din nou, marele glob al lui Nibiru s-a transformat într-un mic fruct... Când s-a uitat din nou, a văzut cum Nibiru dispărea în întuneric.

Şi astfel a călătorit rapid către Pământ. Este descrisă tristeţea din inima sa, pentru că nu ştia ceea ce-l aşteaptă şi dacă avea să rămână în viaţă după această călătorie. Este descris zborul său pe lângă toate planetele, pe măsură ce se apropia şi se depărta de ele, minunându-se de spectacolul pe care-l ofereau.

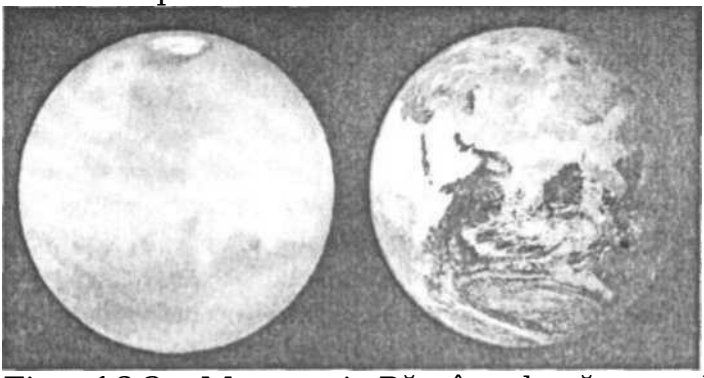

Fig. 16.2. Marte şi Pământul văzute din spaţiu. Calota de gheaţă de la pol este vizibilă pe Marte (stânga), demonstrând că planeta mai conţine apă şi în prezent.

Norii învolburaţi şi albastrul profund al oceanelor fac ca Pământul (dreapta) să fie o planetă atractivă pentru un călător prin spaţiu.

Este prezentat felul în care Alalu a trecut pe lângă Saturn sau „Anshar”, „cel dintâi dintre prinţii cerurilor”, cu „cercurile sale strălucitoare de culori orbitoare”. Apoi Alalu a călătorit către gigantul „Kishar” sau Jupiter, „ale cărui furtuni învolburate i-au întunecat vederea, prin punctele colorate care se mişcau în toate direcţiile”, descriind giganticul punct roşu de pe Jupiter.

Este incredibil să fii martorul acestor descrieri perfecte în texte a căror vechime este de peste 5 800 de ani şi care vorbesc despre Pluto, Neptun, Uranus, pe care civilizaţia noastră „modernă” le-a redescoperit de abia în ultimii 200 de ani. Dar după aceea Alalu a ajuns în faţa ameninţătoarei centuri de asteroizi. „Brăţara Ciocănită îl aştepta în faţă, pregătită ca să-l distrugă… era făurită din pietre şi blocuri de piatră”. Pe măsură ce s-a apropiat de ea, Alaiul şi-a reamintit felul în care asterozii „au devorat ca nişte lei carele de cercetare de pe Nibiru”. Însă Alalu a reuşit să treacă de centura de asteroizi, folosind „proiectile care aduceau moartea” cu care şi-a croit drum prin centura de asteroizi. Aceasta a devenit metoda de trecere prin centură pentru cei care au venit după el. „Ca vrăjită, Brăţara Ciocănită şi-a deschis uşa în faţa regelui” şi astfel Alalu şi continuat drumul către planeta „maro-roşcată”, Marte, înainte ca în cale să-i apară Pământul „de culoarea zăpezii, al şaptelea din numărătoarea stelelor”. Alalu descrie cele trei regiuni ale Pământului, albă la vârf şi la bază şi albastră şi maron la jumătate. Planeta avea o atmosferă mai subţire decât cea de pe Nibiru şi o gravitaţie mai slabă; „mai slabă decât pe Nibiru era plasa de reţinere”. A folosit un anumit tip de dispozitiv de scanare ca să caute urme de aur, în vreme ce se apropia de la distanţă. „A îndreptat în jos raza care penetrează, ca să

vadă măruntaiele Pământului”. Şi iată-l acolo… metalul preţios de care avea nevoie cu disperare ca să salveze atmosfera perturbată de pe Nibiru. „Aur, mult aur a indicat raza”. Alalu a aterizat mai degrabă forţat, dar „şi-a deschis ochii şi a ştiut că se află printre cei vii. Ajunsese învingător pe planeta aurului”.

După ce a păşit afară cu „Casca de Vultur”, a descoperit cu uimire că aerul era bun de respirat şi că protectorul „Costum de Peşte” şi casca nu erau necesare. Pare să fi fost o mare aventură atunci când este povestită în acest fel romanţios, însă Alalu era un individ curajos, singur pe o planetă nouă. Asta le-ar da de gândit şi celor mai bravi aventurieri. „Nu se auzea nimic… stătea singur pe o planetă străină…”

Alalu s-a ridicat de la sol cu nava pentru a putea să aibă o privire de ansamblu. În următoarele zile, a explorat planeta, dar nu fără a avea protecţie. „Şi-a luat la îndemână armele, a luat utilul Sampler”. El a descris zilele scurte, mirosul dulce al copacilor, livezile de pomi fructiferi, mlaştinile cu apă verde, solul întunecat la culoare şi căutările sale după apa potabilă. Apa sărată nu putea să fie băută şi era plină de peşte, dar în cele din urmă a găsit apă proaspătă într-un „bazin liniştit”, acolo unde a întâlnit pentru prima dată un şarpe. Nu ştia ce fel de creatură era aceea, trebuie să fi fost prima creatură pe care o întâlnea pe Pământ, ceea ce i-a făcut pe Anunnaki să folosească simbolul şarpelui în anii care vor urma. Nu a pierdut deloc timpul în căutarea aurului cu ajutorul „testerului” său. A găsit o abundenţă de aur în apele oceanelor şi pe malurile râurilor. A trimis un mesaj urgent pe Nibiru, ştiind că a găsit soluţia pentru problemele planetei. „A folosit Vorbitorul de Cuvinte… şi a trimis cuvintele pe Nibiru… Sunt pe o altă lume, am găsit aurul care ne va salva; soarta lui Nibiru este în mâinile mele”.

Anu şi ceilalţi rezidenţi de pe Nibiru au fost uimiţi să

afle că Alalu era în viaţă şi intrigaţi de spusele sale că a găsit aur. Bătrânii înţelepţi le-au reamintit că Alalu ştia că pe Tiamat aurul şi apa se găseau din abundenţă. Pentru el acestea nu erau noutăţi. „Avea ştiinţă de vinele de aur ale mostrului de apă Tiamat, dacă într-adevăr a călătorit dincolo de Brăţara Ciocănită, atunci pe cea de-a şaptea planetă, Pământul, este refugiul său”.

Aceste veşti au provocat multă vâlvă şi i-a făcut pe nibiruani să treacă la acţiune. Acesta este momentul în care s-au luat deciziile de a se trimite o întreagă expediţie pe Pământ care să verifice existenţa aurului şi să stabilească o bază. „Dacă a găsit cu adevărat aurul de pe Tiamat, avem nevoie de o dovadă; este suficient ca să ne protejeze atmosfera?” Nibiruanii aveau abilitatea incredibilă să transforme starea de nesiguranţă într-o stare de stabilitate, o trăsătură nobilă pe care noi încă încercăm să ne-o însuşim. Să sperăm că ADN-ul pe care l-am moştenit de la Anunnaki ne va permite să obţinem această calitate. Se întrevăd totuşi semnele încurajatoare ale păcii, pe care noi, oamenii, părem să le afişăm din abundenţă în secolul al XXI-lea. Revoluţia fără vărsare de sânge care a avut loc în Africa de Sud şi turnura completă de la opresiune la democraţie este unul dintre exemple, iar revoluţia „portocalie” din Ucraina este un alt exemplu. Vom vedea că, în multe situaţii, nibiruanii au înlăturat stări de conflict prin luarea unor decizii simple. Însă copiii Anunnaki, cei care aveau să se nască pe Pământ în anii următori, nu aveau aceleaşi trăsături ale toleranţei şi iertării pe care le aveau părinţii lor. În cele din urmă, egoismul şi neînţelegerile dintre ei au fost cauza conflictului constant dintre zei şi s-a răsfrânt şi asupra speciei sclave care începuse să-i imite pe zeii stăpânitori.

Alalu a transmis dovada găsirii aurului către Nibiru prin intermediul unei manevre tehnologice foarte bine descrisă. „A scos cristalele care se aflau în «testerul» său,

iar din Sampler a scos miezul de cristal al acestuia. A introdus în Speaker cristalele şi tot ceea ce voia să transmită". Toţi cei de pe Nibiru au fost uimiţi de dovada existenţei aurului şi au început să planifice misiunea de pe Pământ. Ea (Enki) era primul născut al regelui Anu, în vreme ce Enlil era cel de-al doilea, dar, prin criteriul seminţiei şi al succesiunii, Enlil deţinea un grad mai mare, fiind fiul lui Anu şi al surorii vitrege a acestuia. După deliberări serioase, s-a luat hotărârea ca Ea şi nu Enlil să conducă prima expediţie pe Pământ, pentru că era mult mai pregătit din punct de vedere ştiinţific. Înainte de trimiterea expediţiei, au fost făcute multe cercetări şi pregătiri. Au stabilit cursul: „au construit o tăbliţă de acţiuni pentru această misiune".

Există câteva referiri cu privire la faptul că folseau apa drept combustibil pentru propulsie. Este posibil să fi folosit hidrogenul din apă, aşa cum încercăm şi noi să o facem în secolul al XXI-lea? „Dacă apa era forţa, de unde putea fi reînnoită? Unde va fi depozitată de nave şi cum va fi transformată în forţă?" Au construit cincizeci de „eroi" care să ia parte la misiune şi au pregătit pentru călătorie cea mai mare navă pe care au echipat-o cu toate uneltele necesare. Ziua plecării lui Ea a fost foarte asemănătoare cu genul de rămas-bun pe care oricine îl poate vedea atunci când se lansează navetele NASA: se adună mulţi oameni ca să vadă lansarea. Ea trebuia să se îmbarce ultimul, dar nu înainte ca regele Anu să-l binecuvânteze şi să-i ureze drum bun. „Enlil şi fratele său vitreg şi-au strâns mâinile. Să fii binecuvântat şi să ai succes! i-a spus". Aceasta era o perioadă în care fraţii erau prietenoşi unul cu celălalt, iar între ei existau foarte puţine animozităţi. Această stare de fapt avea să se schimbe în anii care urmau, atunci când au preluat controlul asupra Pământului şi au început să fie în dezacord cu privire la mai multe probleme. Găsesc că este incredibil de asemănător felul în

care comportamentul Anunnaki seamănă cu comportamentul oamenilor din prezent. Se pare că avem mult mai multe în comun cu ei în secolul al XXI-lea decât am avut vreodată în trecut. Acest fapt se datorează în principal nivelurilor noastre de calificare, descoperirilor ştiinţifice şi medicale, care sunt asemănătoare cu cele în care erau implicaţi Anunnaki acum mii de ani.

Ne luptăm să salvăm planeta de la un dezastru ecologic, explorăm alte planete din sistemul nostru solar şi aproape că reuşim să stăpânim ştiinţa ingineriei genetice. Am evoluat dincolo de regalitate şi monarhie doar ca să le înlocuim cu un sistem capitalist, bazat pe lăcomie, care nu promovează egalitatea şi stabilitatea. Gena lăcomiei, pe care am menţionat-o cu numeroase prilejuri, este vizibilă evident în structura noastră socială. Oare cum au rezolvat nirubienii problema lăcomiei şi a interacţiunii umane? Mai sunt şi alte lecţii pe care ar trebui să le învăţăm de la ei?

Călătoria spre Pământ nu a fost una aşa de plăcută precum şi-au dorit, dar descrierile pe care le-au făcut planetelor, atunci când s-au aventurat prin periculoasa centură de asteroizi, sunt la fel de uimitoare. Aceasta a fost o barieră uriaşă care a trebuit să fie depăşită şi doar un singur individ o făcuse cu succes înainte. Din traduceri se poate sesiza că nu erau liniştiţi la gândul traversării centurii: „În spatele celei de-a cincea planete pândea Brăţara Ciocănită”. A fost nevoie de ceva muncă şi de un efort al întregului grup pentru ca să se poată asigura o cale sigură de trecere prin pietrele centurii. Ceea ce este şi mai surprinzător este descrierea felului în care au folosit apa pentru îndepărtarea pietrelor. Sunt descrise chiar şi rostogolirile blocurilor de piatră pe care le-au văzut în timpul călătoriei prin spaţiu, un fenomen pe care noi l-am descoperit destul de recent. „Nava se îndrepta către mulţimea de blocuri care se rostogoleau… Ea a dat poruncă şi, cu forţa a o mie de eroi, jetul de apă a fost

dezlănţuit”. Această tehnică foarte inovatoare, care dădea măsura geniului ştiinţific al lui Ea. Dacă ar fi folosit materiale explozive pentru ca să-şi creeze drum, ar fi existat riscul ca noile fragmente rezultate să lovească nava. Prin folosirea repetată a jeturilor de apă într-o succesiune controlată, au reuşit să creeze o cale sigură pentru ca nava să treacă fără probleme prin centură. Dacă acest fapt nu vă dă de gândit, atunci nimic nu o va face. „Şi, în cele din urmă calea era liberă, iar nava putea să continue drumul neafectată”.

Toată acţiunea de „curăţare a drumului” i-a lăsat fără apă, iar acum aveau probleme. La apropierea de cea de-a şasea planetă, pe care o numeau Lahmu şi pe care noi o numim Marte, au observat că planeta reflecta razele Soarelui. Şi-au dat seama astfel că pe Marte există apă şi au aterizat pentru a-şi reînnoi rezervele. Este interesant că au notat că gravitaţia de pe Marte nu era la fel de puternică precum avea să fie cea de pe Pământ – un alt aspect pe care vechii sumerieni nu ar fi avut de unde să-l cunoască. La acest moment, Marte încă mai avea atmosferă şi ei au descris-o din spaţiu: „În faţa privirii se zărea Lahmu… erau mulţi nori şi calote de zăpadă albă la ambele capete… Pe Lahmu este apă, a spus Ea… atracţia planetei nu e mare, forţa ei de atragere este uşor de mânuit”.

Au aterizat pe Marte cu uşurinţă pentru un scurt popas, pe malurile unui lac şi, în vreme ce se realimentau cu apă, Ea a făcut tot felul de observaţii, pe care le-a înregistrat în cartea sa de cunoştinţe. Apa era bună de băut, însă aerul era insuficient pentru respiraţie, ceea ce înseamnă că aveau nevoie de „căştile de Vultur” pentru ca să poată respira.

Fig. 16.3. Dovada eroziunii apei

La scurtă vreme după aceea, au plecat, îndreptându-se către destinaţia lor: Pământul. Felul în care sunt descrise zborurile lor sugerează faptul că ei călătoreau cu viteze foarte mari. Se pare că nu aveau nevoie decât de câteva zile pentru ca să parcurgă lunga distanţa de la Nibiru şi doar de un simplu salt pentru a ajunge de pe Marte pe Pământ. Pentru a confirma această ipoteză putem să facem un calcul simplu. Cele mai multe maşini din prezent îşi pot spori viteza cu câte 10 kilometri la fiecare secundă. Dacă mijlocul de transport al nibiruanilor şi-ar fi sporit viteza cu 10 kilometri la fiecare secundă, ar fi atins o viteză de 36.000 de kilometri pe oră la sfârşitul primei ore de zbor. După zece ore, ar fi atins o viteză de 360.000 de kilometri pe oră, iar după şaizeci de ore de accelerare constantă ar fi călătorit cu o viteză de 2, 16 milioane de kilometri pe oră. Marte se află la o distanţă de numai 78 de milioane de kilometri de Pământ şi, la o viteză maximă ar fi nevoie de aproximativ 96 de ore pentru a ajunge pe Marte, ceea ce înseamnă exact patru zile. Am exclus distanţa parcursă de navă în perioada de accelerare, dar aceasta ar trebui să fie acoperită de timpul şi distanţa parcurse la reducerea vitezei în apropierea planetei.

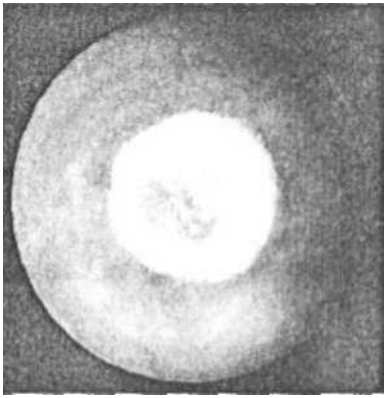

Fig. 16.4. O fotografie clară a calotei de la polul sudic care indică o prezenţă abundentă a apei în formă solidă. Sumerienii ştiau acum 5.000 de ani că pe Marte exista apă. Cum este posibil acest lucru?

Acestea sunt probabil nişte neglijenţe, potrivit cercurilor ştiinţifice de specialitate, dar şi dacă am greşit calculele în proporţie de 50%, am avea nevoie de doar 8 zile pentru a ajunge pe Marte, călătorind cu acea viteză. Şi atunci ce ne împiedică să facem acelaşi lucru? Aş spune că singura piedică pe care o avem acum este timpul. Foarte curând şi această piedică va fi depăşită şi vom reuşi să atingem viteze cosmice mult mai mari.

Ea şi echipa sa de cincizeci de exploratori s-au apropiat de Pământ, iar tăbliţele indică faptul că au trebuit să încetinească înainte de coborâre, ca să nu moară din cauza fricţiunilor atmosferice. Iată alte informaţii incredibile despre călătoriile spaţiale pe care le primim prin intermediul tăbliţelor vechi de mii de ani. „Nava trebuie să fie încetinită, altfel ar pieri în atmosfera densă a Pământului”, spune Anzu, care era pilotul lui Ea. S-au învârtit de câteva ori în jurul planetei, reducând viteza, înainte de a intra în atmosferă, îndreptându-se către sol. Gravitaţia le juca feste, iar nava se deplasa încă prea repede pentru a putea ateriza pe uscat. „Forţa de atracţie a Pământului era prea puternică pentru a coborî”. Ca să

evite eventualele stricăciuni, au aterizat în apă, pe locul unde astăzi se găseşte Golful Persic, şi au deschis uşa. Alalu îi aştepta şi au stabilit contactul prin radio atunci când au ajuns. „Fiţi bineveniţi pe Pământ!” Ei au văzut cealaltă navă sosită de pe Nibiru la marginea apei şi atunci au ştiut că se află în locul potrivit. Bucuria lor era imensă, în vreme ce înotau şi-şi croiau drum către uscat acolo unde Alalu îi aştepta. „Alalu s-a îndreptat către ei alergând; l-a îmbrăţişat cu putere pe fiul lui. Bun venit pe o altă planetă! i-a spus Alalu lui Ea”. Acesta este doar un extras, scris cu scrierea cuneiformă, despre evenimentele uimitoare care au dus la apariţia primului grup de colonişti ai Pământului acum 443.000 de ani.

Fig. 16.5. Enki păşeşte pe uscat. Sigiliul sumerian care-l înfăţişează pe Enki părăsind apa şi călcând pe uscat pentru prima oară. Observaţi izvoarele de apă de pe umerii săi, care simbolizează faptul că el era şi Zeul apelor. Observaţi şi zeitatea înaripată cu razele radiante care ies din umeri şi care îl aşteaptă pe Enki. Acesta era şeful furnalelor de pe Abzu, acolo unde se desfăşura activitatea minieră.

Şi astfel ajungem la punctul în care începe cu adevărat adevărata preistorie a omenirii, cu mult înainte ca primul om să fi fost creat, în vremea Timpurilor Anterioare, atunci când pe Pământ se aflau doar aceşti exploratori curajoşi. Aceştia şi-au dat seama că misiunea lor era crucială pentru viaţa de pe planeta lor, Nibiru. „Am

venit într-o misiune pe viaţă şi pe moarte, soarta planetei Nibiru este în mâinile noastre”. Nu aveau timp de pierdut şi, după ce a trimis un mesaj acasă, pentru tatăl său, Anu, Ea a mobilizat o serie de echipe care să execute anumite sarcini. Locul unde aterizaseră avea să se numească Eridu, „casa de departe de casă”, primul oraş de pe Pământ. Acesta era localizat pe teritoriul actual al Irakului, lângă oraşul Basra, pe coasta Golfului Persic. În următoarele şase zile, au făcut adevărate miracole. Au creat o sursă de apă potabilă, au făcut cărămizi din argilă ca să-şi construiască tabăra, unde aveau să locuiască, au examinat şi înregistrat fructele şi copacii comestibili care creşteau peste tot din abundenţă, au experimentat prima furtună de pe Pământ, însoţită de trepidaţii mari: ploaia, fulgerele şi vântul au fost puternice şi au rămas uimiţi de cât de scurte erau zilele şi nopţile. Mai departe, s-au familiarizat cu toate creaturile care se aflau pretutindeni: în aer, pe pământ şi în apă. Au făcut capcane pentru peşti şi pentru păsări, au construit bărci ca să se deplaseze pe ape, au construit garduri în jurul taberei lor ca să-i protejeze împotriva animalelor sălbatice pe care le observaseră anterior şi au adus în tabără şi „Raza care ucide”. De aici încolo evenimentele istorice devin familiare, pentru că în cea de-a şaptea zi Ea şi-a adunat tovarăşii din tabără şi brusc cuvintele cu care se deschide *Biblia* capătă un nou înţeles.

În cea de-a şaptea zi, eroi din tabără s-au adunat, iar Ea le-a vorbit astfel: Am efectuat o călătorie primejdioasă… am ajuns cu bine pe Pământ, am obţinut multe lucruri bune, am întemeiat o tabără. Fie ca aceasta să fie o zi de odihnă: de-acum încolo aşa va fi cea de-a şaptea zi!

Şi atunci, coloniştii au dat noii lor case un nume. „Fie ca acest loc să se numească de-acum înainte Eridu, Casa de departe de Casă”, iar noua planetă a primit numele Ki.

Acum, că îşi întemeiaseră o bază şi că identificaseră lucrurile pe care le puteau mânca, nu au mai pierdut timpul şi au început să extragă aur. Primele surse au fost mlaştinile, râurile şi oceanele. Metoda folosită era asemănătoare cu cea a absorbţiei, care se foloseşte şi astăzi pe fundul oceanelor, pentru extragerea diamantelor. Trebuie să reţinem că ei căutau aur aluvionar şi pepite de aur din toate sursele. Astfel că au folosit unelte ca „Acela care absoarbe apa" şi „Acela care scuipă apa" ca să adune noroiul şi ca să sorteze conţinutul. La finalul săptămânii, aveau tot felul de metale – inclusiv fier şi cupru –, dar aurul era în cantitatea cea mai mică. „Din aur se acumulase o cantitate mică".

Ea era fascinat de Lună şi de orbita acesteia, care l-a inspirat să numească lună rotaţia completă a acesteia în jurul Pământului. „A dat circuitului acesteia numele de lună". Munca a continuat timp de un an, dar nu a fost adunat suficient de mult aur. De vreme ce Nibiru se apropia de Soare pe orbita sa, ei ar fi vrut să transporte aurul pe Nibiru atunci când aceasta se afla în punctul cel mai apropiat. S-a luat decizia că ar trebui să mai aştepte încă un Shar (3 600 de ani), înainte ca planeta să ajungă din nou în acelaşi punct al orbitei. Au scos din navă „Camera Spaţială" (Sky Chamber) şi au pregătit-o pentru acţiune. Cu această unealtă aveau să scaneze planeta ca să identifice zăcăminte noi de aur. Au analizat planeta şi au identificat locurile unde se găseau bogatele „vine de aur". Apoi au călătorit în lungul şi în latul Pământului ca să scaneze interiorul acestuia. „Ea s-a ridicat cu Camera Spaţială, împreună cu Abgal, ca să înveţe secretele Pământului". Ni se spune cum au zburat deasupra munţilor şi văilor, a râurilor şi a teritoriilor vaste, separate de oceane, înregistrând cu precizie descoperirile lor. Ea a folosit această oportunitate ca să ascundă „cele şapte arme mortale" de pe navă într-un loc secret dintr-un ţinut

îndepărtat, despre care ştiau doar el şi pilotul său. Ele nu aveau să fie folosite în noua lor casă.

Anu i-a comunicat lui Ea că, indiferent ce s-ar întâmpla, trebuiau să trimită pe Nibiru tot aurul pe care îl strânseseră până atunci. Era imperios necesar ca ei să testeze tehnica dispersiei aurului ca să vadă dacă puteau să repare atmosfera de pe Nibiru.

Fig. 16.6. O rachetă? Ar putea să fie aceasta o reprezentare antică a unei navete care era umplută cu aur şi pregătită pentru decolare? Este evident că anumite părţi ale ei se află sub pământ, într-un fel de cameră de protecţie.

Însă pe Pământ Alalu, care ar fi vrut să ducă el însuşi aurul înapoi, era furios că Ea demontase armele de pe navă. El voia să le folosească pentru a-şi crea drum prin centura de asteroizi. Ea i-a explicat că Abgal cunoştea traseul prin centură, reuşind deja să-şi creeze un drum printre asteroizi atunci când veniseră pe Pământ. Abgal avea să piloteze nava pe drumul către Nibiru. Aşadar, au încărcat aurul şi au pregătit nava pentru lansare. „În nava

lui Alalu erau încărcate coşurile pline cu aur… acesta a aprins Marea Pocnitoare” a navei… atunci nava cu zgomot s-a ridicat spre ceruri”. Şi iată felul în care primul transport de aur a părăsit planeta Pământ, recent colonizată.

Călătoria de întoarcere pe Nibiru este descrisă cu multe detalii. Ei foloseau cristale pentru a găsi drumul prin Brăţara Ciocănită. Obţinem şi o imagine clară a felului în care arăta din spaţiu Nibiru, planeta radiantă. „În întuneric, învăluit de nori roşiatici, strălucea Nibiru; era o privelişte de neuitat”. Pe Nibiru sosirea aurului preţios era aşteptată cu nerăbdare; eroii care se întorceau acasă au fost întâmpinaţi de mulţimi mari – într-un mod asemănător cu felul în care au fost primiţi astronauţii care s-au întors după prima aselenizare reuşită. „Se adunase o mare parte a populaţiei”.

Au început să lucreze imediat la pregătirea pudrei fine de praf de aur care urma să fie dispersată în atmosferă. Experimentul s-a dovedit un mare succes. Însă acum aveau nevoie de mai mult aur, mult mai mult, pentru a repara în întregime stricăciunile produse în atmosferă. „Praful a fost dus de rachete în atmosferă şi a fost dispersat cu ajutorul cristalelor. Acolo unde înainte era ruptură, acum totul era reparat”. I-au informat pe coloniştii de pe Pământ de succesul înregistrat, ceea ce a produs multă bucurie în rândul acestora. Dar reparaţia nu a ţinut prea mult timp, fiind disipată de razele Soarelui de care se apropiau. Nava a fost pregătită şi s-a întors pe Pământ cu mai mulţi exploratori şi cu mai multe echipamente ca să se urgenteze munca. Dar, după încă un Shar, coloniştii adunaseră o cantitate mică de aur, insuficientă pentru problemele care se înmulţeau pe Nibiru. Ea a traversat din nou planeta, în căutarea aurului, dar semnalele pe care le-a primit indicau într-o singură direcţie, către partea sudică a planetei, acolo unde aurul

se găsea în subsol, amestecat cu minereu. „Primea aceleaşi indicaţii tot timpul… acolo unde masa de pământ forma o inimă, în subsolul acestuia, se aflau din abundenţă vinele de aur”.

Această situaţie arată că nibiruanii trebuiau să găsească metode noi şi o tehnologie ca să separe aurul de piatră şi că operaţiunea de extragere a aurului urma să aibă loc în partea de sud a Africii. Anu a trimis un mesaj prin care îi instruia să „obţină aurul din vine şi nu din ape”. Apoi şi-au dat seama că Ea va avea nevoie de ajutor şi sfaturi ca să îndeplinească această sarcină, astfel încât Enlil, fratele său, a fost trimis să i se alăture şi să-l ajute în administrarea şi comanda acestei activităţi. Au survolat încă o dată Pământul şi au văzut zăcămintele bogate de aur din sudul Africii, parte a lumii pe care ei o numiseră Abzu. Ştiau că extragerea aurului din piatră va fi mai dificilă. „Să-l chemăm pe Anu pe Pământ, să-l lăsăm pe el să ia deciziile”, i-a spus Enlil fratelui său. Deciziile care trebuiau luate erau cruciale pentru succesul viitor al operaţiunii şi aveau să joace un rol esenţial în relaţiile dintre cei doi fraţi regali Ea şi Enlil. Dacă activitatea urma să se desfăşoare într-un loc îndepărtat, era necesar ca cei doi să-şi împartă sarcinile şi responsabilităţile. Cineva trebuia să supravegheze baza de lucru de la nord, din Eridu, iar celălalt trebuia să supravegheze activitatea minieră din sud, de la Abzu. Acestea erau deciziile pe care trebuia să le ia Anu. Din nou, nibiruanii ne surprind cu felul lor simplu de rezolvare a problemelor complexe. După ce a sosit şi a văzut complexitatea operaţiunilor propuse, Anu a oferit o soluţie. Au tras la sorţi pentru a stabili ce sarcină va reveni fiecăruia dintre cei doi, un obicei pe care l-au moştenit şi eroii *Bibliei*. Şi astfel s-a hotărât ca Enlil să rămână la Eridu şi să pregătească locul de aterizare pentru un trafic mai intens de nave care să transporte încărcăturile de aur şi să se asigure că infrastructura

necesară era suficientă pentru a susţine o astfel de activitate.

Fig. 16.7 Iran

Ea trebuia să se ocupe de operaţiunile miniere de la centrul său de comandă din Sud şi trebuia să pună la punct unelte şi metode noi pentru maximizarea procesului de extracţie. În acest stadiu, semnele fricţiunilor dintre fraţi începuseră se devină vizibile. Ea, fiind primul sosit pe Pământ şi cel care dezvoltase planeta până în acel punct, dorea să rămână la Eridu şi să întemeieze Edinul, care avea să devină casa primitoare a „Celor Drepţi”. El ar fi dorit ca Enlil să fie cel care să se ocupe de operaţiunile miniere din Sud. „Lăsaţi Edinul să devină casa Celor Drepţi şi să fie cunoscută sub acest nume. Lăsaţi-mă pe mine să fiu comandantul Edinului şi pe Enlil să se ocupe de extragerea aurului”. Enlil simţea că el era un comandant mai bun cu o cunoaştere superioară a carelor şi navelor spaţiale şi a porturilor, în vreme ce Ea era învăţatul şi inginerul care va îndeplini cu mai mult succes sarcinile miniere. Înţeleptul Anu şi-a dat seama că orice decizie ar fi luat, aceasta ar fi produs nefericire, astfel că a hotărât ca fiecare să-şi tragă destinul la sorţi. Ea era trist, dar a acceptat cu demnitate sarcina sa; Enlil era mulţumit şi pregătit să demareze dezvoltarea porturilor spaţiale şi a centrului de comandă. Ca să-l răsplătească pe Ea pentru munca sa de pionierat, Anu a proclamat că acesta va fi

cunoscut pentru totdeauna sub numele de Enki, adică „Stăpânul Pământului”, iar Enlil avea să fie cunoscut ca „Domnul Conducător”. Şi astfel au fost alocate sarcinile şi titlurile celor doi fraţi, aflaţi pe o planetă îndepărtată, numită Pământ.

Dar, înainte de plecarea lui Anu, Alalu l-a provocat din nou pentru a-i ocupa locul pe tron. S-au angajat din nou într-o luptă corp la corp şi din nou Anu a ieşit victorios. Însă Alalu, orbit de mânie, s-a repezit la vintrele lui Anu şi i-a smuls testiculele. Aceasta a fost o provocare pentru stabilitatea de pe această nouă colonie spaţială şi, după analize şi deliberări, s-a luat hotărârea ca Alalu să nu fie executat, ci să fie exilat pe Lahmu (Marte) ca să-şi trăiască viaţa singur acolo. Şi această hotărâre a fost pusă în practică. Talentatul pilot Anzu s-a oferit să-l ducă pe Alalu pe suprafaţa planetei Marte în camera spaţială şi a ales să stea cu el până când răutatea lui Alalu l-ar fi „devorat”. Se pare că exista ceva în carnea celorlalţi care ar fi omorât pe oricine încerca să o consume. Ar fi putut să fie aceasta o manifestare genetică avansată, care se activează pe măsura evoluţiei ADN-ului şi a îndepărtării noastre de specia primitivă care a practicat canibalismul la un moment dat în trecut? Oricare ar fi răspunsul corect, soarta lui Alalu era aceea de a muri ca urmare a înghiţirii testiculelor lui Anu în timpul luptei corp la corp.

Pregătirile pentru excavaţii şi transport au decurs conform planului. A fost plănuită o staţie intermediară pe Marte. Vă veţi întreba imediat de ce, dar răspunsul este foarte ingenios şi practic, indicând din nou cunoaşterea principiilor de călătorie în spaţiu şi a sistemului solar de către primii astronauţi. În prezent, avem posibilitatea să transportăm un număr de până la şapte persoane în spaţiu. Ceea ce depăşeşte această cifră necesită o forţă mai mare şi o tehnologie mai dezvoltată, în special datorită greutăţii suplimentare şi a efectului gravitaţional. Gravitaţia de pe

Marte reprezintă doar 38% din gravitaţia Pământului. Prin trimiterea unor transporturi regulate mai mici pe Marte, ar fi putut trimite mai puţine transporturi, dar în cantităţi mai mari pe Nibiru. O soluţie simplă şi practică.

Enki (Ea) a construit unelte şi echipamente noi necesare pentru operaţiunile de minerit şi a transmis prototipurile pe Nibiru, ca să fie multiplicate. „Un despicător al pământului a construit cu îndemânare Enki… «Acela care mărunţeşte» şi «Acela care zdrobeşte» le-a trimis pe Nibiru ca să fie făcute pentru Abzu”. Din tăbliţele sumeriene mai aflăm că Pământul era prea fierbinte pentru unii dintre Anunnaki, ceea ce sugerează faptul că Nibiru avea un climat mai temperat, iar căldura Soarelui nu era aşa aspră nici măcar atunci când planeta se afla în punctul cel mai apropiat faţă de Soare. Simbolul sumerian pentru Nibiru este o cruce radiantă, asemănătoare semnului plus, care indică faptul că este o planetă care intersectează şi că radiază propria căldură şi energie. Nu are nevoie neapărată de Soare. Şi alte câteva planete din sistemul nostru solar radiază căldură şi energie, dar ele nu sunt potrivite pentru existenţa vieţii. Această căldură suplimentară de pe Pământ l-a făcut pe Enlil să caute pentru sine locuri mai răcoroase. „Enlil era afectat de căldura Soarelui şi căuta un loc răcoros şi umbros. S-a îndreptat către munţii acoperiţi de zăpadă din partea de nord a Edinului”. Acolo, în mijlocul munţilor cu păduri de cedru, şi-a făcut casa şi a început să construiască noul loc de aterizare pentru nave. Să fie vorba despre mitica pădure Cedar din nord-estul Libanului? Acolo unde este situat Baalbek?

Aflăm şi despre tehnologia excavaţiei şi de tăierea perfectă a pietrelor cu unelte care nici astăzi nu le sunt cunoscute oamenilor. Sunt explicate viteza şi precizia cu care puteau construi structuri gigantice care vor include toate marile piramide şi temple din Egipt şi cele două

Americi, din anii ce vor urma. „A netezit pământul din valea muntelui cu raze puternice. Eroii au adus pietre mari din zona deluroasă pe care le-au tăiat. Le-au cărat şi le-au aşezat ca să susţină platforma navelor cereşti”. Încă de la primele activităţi de construcţie avem indicii că aveau o preferinţă pentru construcţiile impunătoare, masive, realizate îndeosebi din piatră, care rezistau pentru totdeauna. Foarte diferite de arhitectura din prezent. Este o explicaţie clară a locului de unde civilizaţiile vechi s-au inspirat şi de unde au preluat cunoştinţele care le-au permis să construiască monumente colosale în trecut. „Enlil a luat în considerare cu satisfacţie… o structură care să reziste pentru totdeauna”. Este posibil ca ruinele până acum neexplicate de la Baalbek să fie rămăşiţele acestei platforme? Aşa se pare. Era atât de impresionantă, încât nici măcar romanii din Antichitate nu aveau idee la ce putea servi, dar au folosit-o ca o bază uriaşă de 1.000 de tone pentru a construi un templu închinat lui Jupiter.

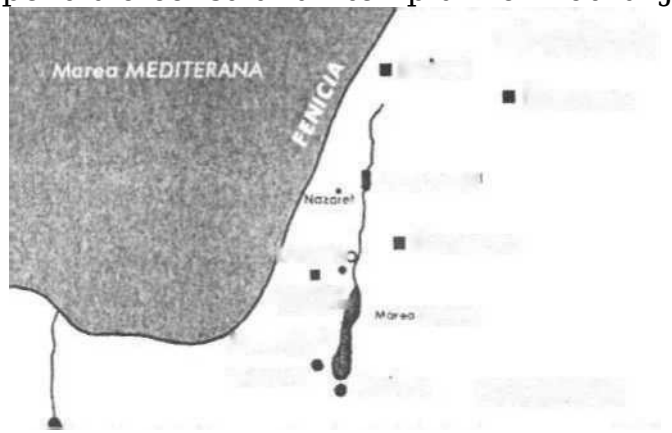

Baalbek
Beirut
Damasc
Uerich
Amman
(nfcolin.

MOARTA
Mosada.
Go mor o
Soaonrco
IORDANIA
Qnvorfe
Fig. 16.8 Hartă care arată unde era localizat Baalbek-ul

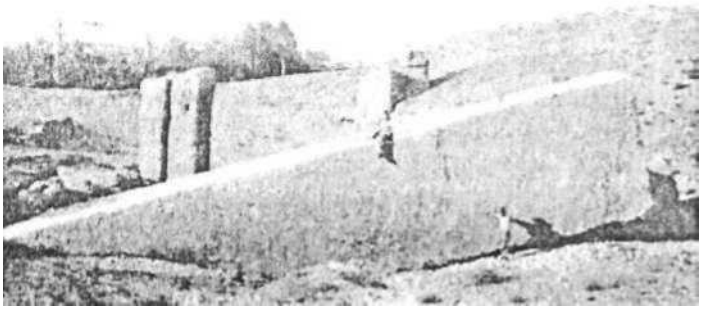

Fig. 16.9 Acest megalit de 1 200 de tone a fost lăsat în părăsire de primii constructori ai platformei de 9 hectare de la Baalbek. Nu a fost mutată nici până în prezent din cauza greutăţii sale. A se observa cei doi oameni, unul care stă deasupra şi celălalt care stă lângă, care sunt ca nişte pitici pe lângă piatra gigantică.

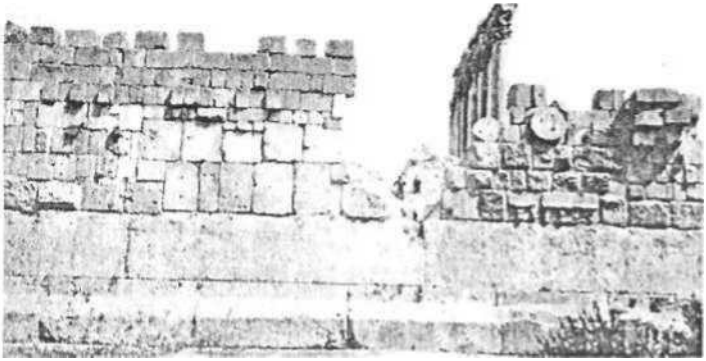

Fig. 16.10 Gigantica structură megalitică de la Baalbek care a servit ca platformă de aterizare pentru

navele cereşti Anunnaki şi care a supravieţuit Potopului şi a servit ca izvor de inspiraţie pentru piramide. La mii de ani după aceea, romanii au folosit această platformă ca să construiască Templul lui Jupiter.

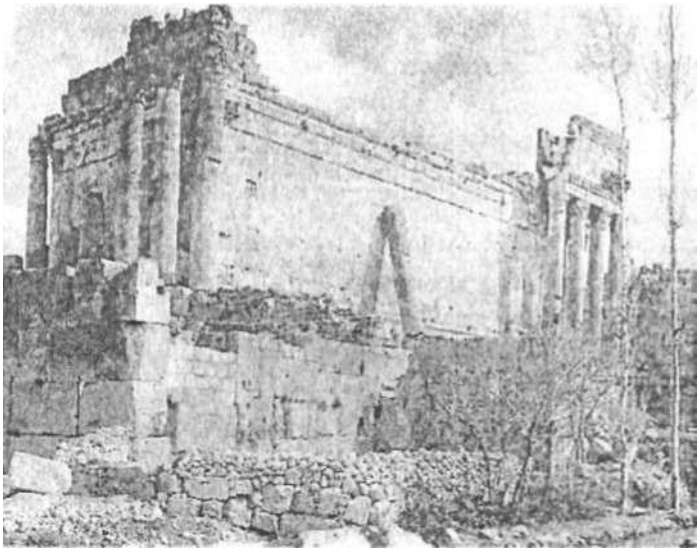

Fig. 16.11 O vedere asupra Templului lui Jupiter, care arată platforma megalitică pe care a fost construit templul de către romani, la mii de ani după ce a fost construită de Anunnaki, sub conducerea lui Enlil.

Pe Nibiru, un nou transport de provizii şi unelte era pregătit ca să fie trimis pe Pământ. Au mai pregătit un nou grup de 50 de exploratori, printre care se aflau şi femei cu pregătire medicală, aşa cum era Ninmha, care era sora vitregă a lui Enki şi Enlil. Avea experienţă medicală şi ştia să-i resusciteze pe cei care mureau. Vom întâlni o serie de situaţii în care Anunnaki au fost readuşi la viaţă. O parte a misiunii acestor noi pionieri era aceea de a se opri pe Lahmu (Marte) şi să pună bazele unei staţii intermediare pentru navele care veneau de pe Pământ ca să aducă încărcăturile obişnuite de aur. Este fascinant să observăm diferenţele pe care nibiruanii le-au făcut între Navele

Celeste, Navele Spaţiale şi Camera Cerească. Cele din prima categorie erau mult mai mari şi erau folosite pentru parcurgerea distanţei de la Nibiru la

Pământ, cele din a doua categorie erau mai mici şi erau folosite doar pentru călătorii mai scurte, cum ar fi acelea către Marte, iar Camera Spaţială pare să fi fost folosită pentru a călători pe Pământ şi pentru a coborî de pe marile Nave Celeste pe suprafaţa unei planete.

Până când au ajuns pe Marte şi au aterizat exact în acelaşi loc, lângă lacul unde Ea aterizase în trecut, l-au găsit pe Anzu mort. Acum este primul prilej în care luăm contact cu cunoştinţele ştiinţifice şi medicale ale nibiruanilor. Ninmah a executat mai multe operaţiuni ca să-l readucă la viaţă pe Anzu şi, pentru prima dată, asistăm la readucerea la viaţă a unei persoane moarte. „Din desagă a scos generatorul de impulsuri (Pulser) şi l-a îndreptat către inima lui Anzu... a scos emiţătorul (Emitter) cu cristalele sale care emanau viaţă şi l-a îndreptat către trupul lui”. Ninmah a repetat de câteva ori aceste manevre, după care Anzu a deschis ochii.

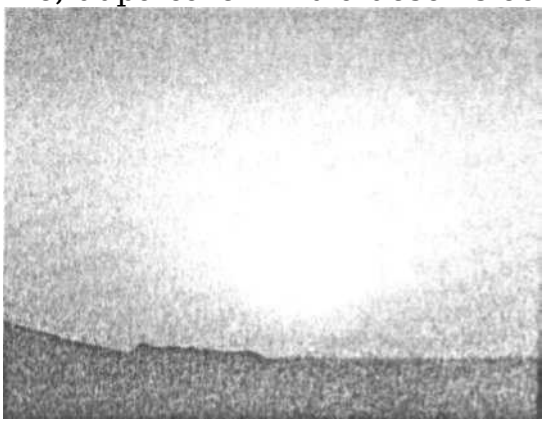

Fig. 16.12 Apusul pe Marte. Apusul de pe Marte aduce aminte de apusul de pe Pământ. Atunci când planeta avea atmosferă şi ape curgătoare, era probabil un loc încântător pe care astronauţii din sistemul nostru solar îşi

puteau petrece timpul.

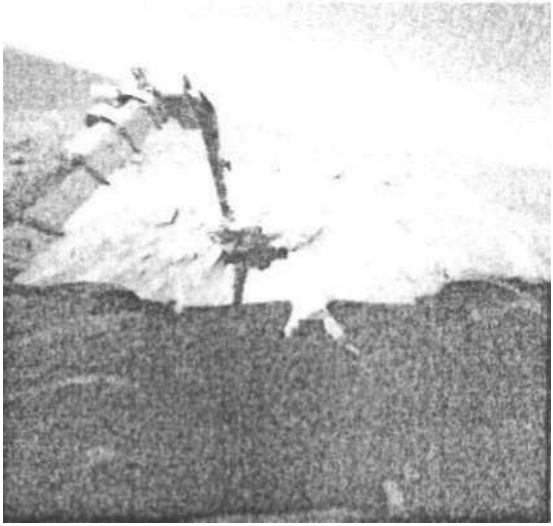

Fig. 16.13 Explorarea planetei Marte. Dacă această poză care înfăţişează un explorator de pe Marte ar fi fost arătată oamenilor acum cincizeci de ani, aceştia nu ar fi crezut. Astăzi acceptăm acest fel de realizări, fără să ne gândim prea mult. Nimic nu mai pare să ne surprindă. Călcăm oare pe urmele pe care „creatorul" nostru le-a lăsat pe Marte? Vom găsi pe Marte dovezi care să ne surprindă?

Pentru prima dată luăm cunoştinţă despre „Hrana Vieţii" şi despre „Apa Vieţii", pe care ea le pune pe buzele şi în gura lui Anzu. Odată resuscitat, Anzu le-a relatat evenimentele care au dus la moartea lui Alalu şi felul în care l-a dus pe acesta într-o peşteră.

Întotdeauna m-am întrebat dacă NASA deţine informaţii pe care nu le-a făcut publice, cu privire la existenţa unor semne de viaţă inteligentă pe Marte. Cu siguranţă că Anunnaki au petrecut mii de ani pe Marte şi cu siguranţă trebuie să fi lăsat în urmă semne ale prezenţei lor. Textele sumeriene vorbesc mult despre

activităţile acestora pe planeta

Marte. Începând cu moartea lui Alalu, al cărui corp a fost dus într-o peşteră de către Anzu şi Ninmah. Oare NASA va descoperi resturile scheletului unui astronaut antic într-o peşteră de pe Marte? Anzu a descris ce a făcut cu trupul lui Alalu: „Într-o peşteră mare de piatră pe care am găsit-o, am ascuns corpul lui Alalu”. Nibiruanii au sculptat cu „razele” lor într-o piatră uriaşă chipul lui Alalu. Oare NASA a găsit deja această imagine sau aceasta este o surpriză pe care le-o rezervă viitorul? Sunt oare piramidele şi „Faţa de pe Marte” indicii lăsate în urmă de Anunnaki şi Igigi de pe Marte, acum 400.000 de ani?

Tăbliţele povestesc că douăzeci de exploratori au fost lăsaţi pe Marte, ca să pună la punct o bază sub comanda lui Anzu, care a fost declarat comandant de către Ninmah, la dorinţa tatălui ei, Anu. Ea a explicat faptul că Marte va deveni o oprire foarte importantă a aurului de pe Pământ şi că, în timp, Anzu va deveni comandantul a sute de indivizi. Unul dintre lucrurile pe care Ninmah le-a adus pe Pământ a fost sămânţa unui tufiş din care creşteau fructe zemoase, a căror zeamă le dădea nibiruanilor putere, le vindeca bolile şi îi menţinea într-o stare de fericire. „Le va alunga bolile şi le va da o stare de fericire”. Este posibil ca această plantă să aibă vreo legătură cu planta Soma, la care se fac referiri constante în poemele vedice de acum mii de ani, ca la un elixir al vieţii?

Ninmah i-a dezvăluit lui Enlil că i-a născut un fiu, pe care-l chema Ninurta, şi cei doi au hotărât să îl aducă pe Pământ. Pentru că era copilul a doi fraţi vitregi, avea să primească cel mai înalt rang pe lista de succesiune. În acest timp, navele continuau să sosească de pe Nibiru şi să aducă mai mulţi eroi care să ajute la urgentarea extragerii aurului. Enlil şi-a dezvăluit planul de a construi cinci oraşe în Edin, departe de Eridu, care ar fi urmat să conţină şi un post de comandă la Laarsa, un oraş identic numit Lagash,

pe linia dintre cele două ar fi construit Shurubak, „Oraşul Cerului”, iar „în centrul liniei urma să fie localizat, cel de-al patrulea oraş, care va conduce”, numit Nibru-ki. „În el voi face legătura dintre Cer şi Pământ”.

În aceste nume poate fi identificat limbajul sumerian, cuvintele Nibru, care se referă la cer, şi cuvântul Ki, care se referă la Pământ. Dar planurile lui Enlil erau şi mai complexe. În spatele celui de-al cincilea oraş voia să construiască un „loc pentru care”, permiţând astfel navelor să circule direct şi liber între Pământ şi Nibiru. Nu era un mare admirator al staţiei de pe Marte, de acolo de unde se efectuau transporturile principale.

În partea de sud a Africii, Enki îşi construia baza ca să se poată ocupa de operaţiunile miniere. A măsurat şi supravegheat întregul pământ şi s-a referit la ceea ce ar fi trebuit să fie fluviul Zambezi: „Fluvii mari curg rapid pe acolo. Enki şi-a construit pentru sine un adăpost din calea apelor curgătoare”. Şi-a stabilit un loc pentru construirea reşedinţei sale şi un loc unde vor trăi eroii şi „pe unde se va intra în măruntaiele Pământului... a stabilit un loc la o adâncime mare, unde eroii să coboare în adâncurile Pământului”. Ar fi posibil ca misterioasele ruine din Zimbabwe să reprezinte resturile domeniului său? Descrierea se potriveşte foarte bine. Până acum nimeni nu a reuşit să explice originea acestor ruine, dar tăbliţele sumeriene ne oferă cu siguranţă o temă de gândire.

Şi astfel Enlil comanda Lumea de Sus, care includea Edinul şi porturile spaţiale, iar Enki era responsabil de Lumea de Jos sau Abzu, care nu trebuie confundată niciodată cu Iadul. Aici era obţinut aurul preţios care i-a adus pe Anunnaki pe această planetă de la bun început. Într-o anume zi, Anu s-a adresat tuturor coloniştilor care plecaseră de pe Nibiru. Erau 600 de colonişti pe Pământ şi 300 pe Marte care l-au ascultat pe rege în vreme ce acesta îi lăuda. Anu le-a spus că soarta planetei Nibiru era în

mâinile lor şi, la acest moment, au primit numele lor nobile: „Cei de pe Pământ vor fi cunoscuţi ca Anunnaki, Aceia care Au Venit Din Cer Pe Pământ, iar cei care sunt pe Lahmu se vor numi Igigi, Aceia care Observă şi văd”. În vremea apogeului Imperiului Egiptean, Igigi vor fi cunoscuţi sub numele de „observatorii” sau Neteru, mulţi dintre aceştia dând naştere la copii care au devenit faraoni. Ei vor juca un rol crucial în crearea civilizaţiei Ariene, prin căsătoriile mixte cu femei umane. Anu i-a îndemnat să facă tot ceea ce le stă în putinţă ca să livreze cât mai mult aur posibil. Totul era pregătit pentru începerea săpăturilor şi pentru transport. „Să înceapă să vină aurul ca să salvăm Nibiru”, le-a transmis Anu.

Un alt lucru interesant este acela că Anunnaki nu au vorbit niciodată despre căsătorie, ei o numesc logodnă şi desemna procesul de găsire a unei partenere ca să procreeze. Enlil şi Enki nu erau diferiţi. Acum, că se aflau pe această planetă şi trebuiau să stea aici pentru o perioadă de timp, şi-au găsit şi logodnice, dar nu înainte de a se culca pe rând cu sora lor, Ninmah, în încercarea de a da naştere unui urmaş de sex masculin care să devină eligibil pentru tron printr-o linie de sânge preferenţială. Enki a dus-o pe frumoasa Ninmah la Abzu, unde au încercat de mai multe ori, dar aceasta a născut numai fete. Înainte de sosirea lui Enki pe Pământ, el era logodit cu o prinţesă al cărei nume era Damkina, dar aceasta a rămas pe Nibiru şi a dat naştere unui fiu numit Marduk. Numele său înseamnă „Cel născut într-un loc pur”, primul născut al lui Enki, sortit să devină măreţ aici, pe Pământ. Mama şi copilul au sosit pe Pământ mult mai târziu, ca să i se alăture lui Enki. Aveau obiceiul interesant de a schimba numele logodnicelor încât să semene cu cele ale unor bărbaţi. Logodnica lui Enki a devenit Ninki. Este posibil ca acest obicei să fi fost transmis de-a lungul erelor şi să-l mai folosim şi astăzi? Dorindu-şi şi el un fiu cu descendenţă

pământeană, Enlil a sedus o tânără fată care se numea Sud şi care, în cele din urmă, a devenit logodnica sa. Ea a dat naştere unui fiu numit Nannar (Sin), care a fost primul copil Anunnaki conceput şi născut pe Pământ. Şi Sud şi-a schimbat numele ca să se asemene cu cel al logodnicului ei şi a devenit cunoscută la Ninlil.

În afara lui Marduk, care a fost primul născut de către sora sa vitregă, Enki a avut cinci fii cu logodnica sa, Ninki, şi cu alte concubine. Aceştia au fost Nergal, Gibil, Ninagal, Ningishzidda şi, cel mai tânăr dintre ei, Dumuzi. Fiii lui Enlil erau Ninurta, care era cel mai mare, Nannar şi Ishkur. Şi astfel dinastia zeilor Anunnaki de pe Pământ s-a mărit, iar complexitatea structurii lor sociale s-a dezvoltat ca un cancer. Această dezvoltare a presupus o muncă grea care trebuia executată în minele din Abzu, transportarea aurului în porturile spaţiale din Edin şi transporturile regulate către Marte (Lahmu), acolo unde o bază mai mică, de 300 de Igigi, organizau transporturile mai mari către îndepărtata planetă Nibiru. „De pe planeta Lahmu, metalul preţios era adus pe Nibiru cu carele cereşti”.

În ultimele decenii, un număr de oameni de ştiinţă renumiţi au propus variante de rezolvare a problemei subţierii stratului de ozon de pe Pământ. S-au vehiculat mai multe idei şi teorii. Îmi amintesc că am citit articole care explicau felul în care am putea să dispersăm anumite substanţe în partea superioară a atmosferei pentru crearea unui strat artificial, care ar simula un efect similar cu cel al ozonului şi ne-ar putea proteja de razele dăunătoare ale Soarelui. Exact acest lucru l-au făcut nibiruanii cu succes acum 440.000 de ani pe planeta lor. „Pe Nibiru aurul era transformat în pulbere şi era folosit ca să protejeze atmosfera”. Iar din vechile scripturi putem să tragem concluzia că metoda a funcţionat. „Treptat breşa din ceruri s-a închis, treptat Nibiru a fost salvat”.

După ce Enlil a definitivat imensul centru de

comandă de la Nibru-ki, l-a protejat cu un anume fel de arme mortale.

„De acolo se ridicau razele care puteau supraveghea toată întinderea ţinutului… plasa sa făcea imposibilă orice apropiere nedorită”. Seamănă cu sistemele de protecţie ale celor mai avansate baze militare ale Statelor Unite ale Americii, şi nu cu ceva pe care oricine s-ar aştepta să citească într-o tăbliţă de argilă datând din anul 2500 î.Hr. Anunnaki aveau o serie de dispozitive tehnice misterioase pe care nu le putem înţelege în totalitate nici chiar după ce citim traducerile. Unul dintre aceste dispozitive era ME, care însemna „Tabletele înţelepciunii”. Erau un fel de sistem computerizat avansat care putea să calculeze şi să rezolve orice problemă şi îi putea oferi o soluţie. Ţineau aceste tablete într-un depozit sigur, de unde Enlil controla toată activitatea care se desfăşura în Lumea de Sus. „Cu ele supraveghea Enlil sosirile şi plecările”.

Pe măsură ce timpul a trecut, Anunnaki care au lucrat în Abzu la extragerea aurului din mine, au început să se plângă de condiţiile grele de muncă la care erau supuşi. Au fost afectaţi şi de scurtimea zilelor şi anilor de pe Pământ. Astfel că muncitorii Anunnaki erau înlocuiţi de grupuri noi, sosite de pe Nibiru, în vreme ce grupul extenuat putea să se întoarcă pe Nibiru. Însă Igigi de pe Marte erau şi mai extenuaţi. Liderul lor, Anzu, „din ceruri a coborât pe Pământ” pentru a face cunoscute plângerile lgigi. Aceştia u voiau să aibă un loc de odihnă pe Pământ. Enlil a încercat să-l împace pe Anzu şi i-a arătat întreaga extindere a operaţiunilor globale. De la minele din Abzu şi până la porturile din Edin şi chiar şi Tabletele secrete care se aflau în camera sfântă din Nibru-ki. Însă Anzu nu a fost impresionat şi a complotat împotriva lui Enlil. La momentul potrivit, Anzu a furat Tabletele şi a fugit spre portul spaţial, acolo unde era aşteptat de alţi Igigi ca să pună la cale o răscoală şi să preia controlul asupra

Pământului. Cu ajutorul Tabletelor erau practic invincibili. Însă fiul cel mai mare al lui Enlil, Ninurta, s-a oferit să-l captureze pe rebelul Anzu. Între cei doi a avut loc o bătălie aeriană dramatică, şi cu ajutorul şi experienţa lui Enki, Ninurta l-a capturat pe rebelul ghinionist. Tabletele au fost recuperate, iar Anzu a fost executat. Marduk a primit ordinul de a-i duce corpul înapoi pe Lahmu şi să-l lase să se odihnească acolo, pentru că fusese comandantul acelei planete. Acesta este momentul în care Marduk a fost numit comandant interimar al planetei Marte şi a fost rugat să rămână acolo pentru ca să supravegheze operaţiunile, dar şi să aibă grijă de binele şi bunăstarea locuitorilor taberei. Ştim cu exactitate când s-au întâmplat aceste lucruri datorită tăbliţelor de argilă. „În cel de-al 25-lea Shar, Anzu a fost judecat şi executat”. Asta înseamnă că aceste lucruri s-au întâmplat la 90.000 de ani de la prima sosire pe Pământ, ceea ce înseamnă acum aproximativ 353.000 de ani faţă de timpul prezent. A devenit evident faptul că muncitorii Anunnaki au fost ţinuţi pe Pământ prea mult timp. Ei aveau nevoie să fie înlocuiţi mai des. Tânărul Ninurta a fost cel care a venit cu un plan inteligent. Observăm încă o dată că logica, acţiunile şi răspunsurile la situaţii sunt foarte asemănătoare cu felul în care noi rezolvăm problemele în prezent. Este într-adevăr ciudat. El a propus construirea unui „oraş de metal” unde să poată fi topit aurul în forme mai rafinate. Acest lucru le-ar fi permis să trimită volume mai mici de aur pe Nibiru şi să le dea posibilitatea muncitorilor Anunnaki să meargă înapoi acasă în vreme ce erau înlocuiţi de lucrători noi. Planul a fost adoptat. În Edin a fost construit oraşul unde metalul putea fi topit şi rafinat, iar oraşul a fost numit Bad-Tibira, Ninurta devenind primul său conducător. „Cursul aurului către Nibiru a fost uşurat şi grăbit”. Şi astfel a continuat sosirea muncitorilor Anunnaki odihniţi de pe Nibiru, iar transporturile de aur s-au desfăşurat în continuare,

ajutând astfel la repararea atmosferei planetei.

Între timp, Enki nu dădea atenţie nemulţumirii crescânde din rândul minerilor din Abzu. El era preocupat de creaturile care trăiau în sălbăticie şi petrecea mult timp în laboratorul său lucrând la un număr de proiecte cu ajutorul formulelor puse la dispoziţie de Tablete.

„În Abzu, la revărsarea apelor, a ridicat un minunat loc de studiu, pe care l-a echipat cu tot soiul de unelte şi echipamente". Enki l-a cooptat pe talentatul său fiu Ningishzidda să lucreze împreună în laborator, folosindu-se de Tabletele sacre pentru a descoperi teorii noi. „El a numit locul casa vieţii… Au folosit formule sacre şi Tablete mici care conţineau secretele vieţii şi ale morţii". Reiese evident din aceste texte că cei doi erau implicaţi într-un program de inginerie genetică, al cărui scop era descoperirea secretului vieţii şi al morţii creaturilor pământene pe care le studiau. Acestea sunt experimentele care au dus în cele din urmă la crearea lui Adam. Tăbliţele sumeriene descriu fascinaţia lui Enki pentru o anumită creatură care trăia printre copaci şi în savană. „Acestea trăiau printre copacii înalţi şi-şi foloseau picioarele din faţă ca pe nişte mâini". Aceasta este prima descriere a speciei homo erectus de pe Pământ. „În iarba înaltă a câmpurilor erau văzute creaturi ciudate care păreau să meargă în două picioare". O remarcabilă înregistrare surprinsă în argilă a noilor descoperiri de acum 350.000 de ani, făcută nu cu mult înaintea apariţiei lui homo sapiens pe Pământ. Fascinaţia faţă de viaţa sălbatică de pe Pământ şi dezinteresul faţă de nemulţumirile minerilor au dus în cele din urmă la izbucnirea revoltei. Enlil a sosit la Abzu ca să ajute la rezolvarea problemelor, dar muncitorii nu mai puteau să suporte situaţia. Aceştia şi-au incendiat uneltele, au înconjurat casa lui Enlil şi nu s-au clintit de pe poziţii. „Anunnaki s-au adunat, fiecare dintre ei a declarat război! Chinul nostru este prea mare, munca este grea, la fel şi

istovirea”. Situaţia era atât de tensionată, încât Anu a fost solicitat printr-un mijloc de comunicaţie avansat ca să dea un sfat. Enki i-a explicat că „plângerile sunt serioase… în fiecare zi auzea doar plângeri”.

Dar Anu a rămas ferm pe poziţii şi a specificat clar că „aurul trebuie obţinut… munca trebuia să continue”. Până la urmă, supravieţuirea pe Nibiru depindea de asta.

Este interesant că nibiruanii au menţionat problema încălzirii globale cu 350.000 de ani înainte ca şi noi să ne confruntăm cu ea. Discuţia despre „căldura în creştere de pe Pământ şi chinul îngrozitor” precede topirea gheţarilor de la poli şi finalul erei glaciare care a cauzat mari dezastre pe Pământ. Şi astfel au început să analizeze şi să negocieze soluţiile posibile. Poate că trebuiau să-i trimită acasă pe muncitorii obosiţi, poate că Enki ar fi putut să proiecteze nişte unelte mai eficiente; se părea că nu exista o soluţie concretă pentru această problemă serioasă şi atunci a avut loc o mişcare crucială în istoria omenirii. Enki s-a consultat cu fiul său, Ningishzidda, înainte de a prezenta cu mândrie propunerea lor. „Să-l creăm pe Lulu, muncitorul primitiv, care să preia muncile grele… această Fiinţă să preia munca grea pe care o fac Anunnaki”.

Cei prezenţi au rămas uluiţi. Nu mai auziseră niciodată aşa ceva, dar nici nu erau la curent cu experimentele pe care le făceau Enki şi fiul acestuia. Ei nu credeau că o fiinţă ar putea să fie creată din nimic şi, chiar şi înţeleapta Ninmah, sora lor, a făcut o afirmaţie care ar fi binevenită printre darwinienii dintre noi. Ea a spus că evoluţia este forţa din spatele speciilor noi. „O fiinţă a evoluat din alta de-a lungul timpului, niciuna dintre ele nu a apărut din senin”. Din nefericire, restul afirmaţiei este o palmă dată pentru creaţioniştii religioşi, pentru că această creaţie avea să apară într-un fel pe care puţine persoane religioase l-ar fi crezut. Are legătură totuşi cu dilema veche potrivit căreia am fost creaţi după „chipul

creatorului nostru”. Enki era foarte mulţumit de el la acest moment, fiind de acord cu sora sa că era nevoie de un prototip care să poată fi transformat în altceva. Le-a spus celorlalţi cu mândrie: „Fiinţa de care avem nevoie există deja. Tot ceea ce avem de făcut este să punem asupra ei semnul esenţei noastre… Va fi creat un muncitor primitiv”. Aceasta era o recunoaştere fermă că deţineau ştiinţele geneticii şi clonării. Enki a explicat în continuare: „Ei merg în două picioare… îşi folosesc picioarele din faţă ca pe nişte braţe, care sunt prevăzute cu mâini… Nu ştiu să se îmbrace cu haine… întregul corp le este acoperit cu păr… se înghesuie cu gazelele şi se bălăcesc în apă cu creaturile fertile”. Nu poate să existe o descriere mai vie a lui *homo erectus*. Aparent am plonjat într-unul dintre romanele lui Jules Verne şi totuşi acestea sunt cuvintele înregistrare de un învăţat acum 4.500 de ani.

Enki a cerut să se ia o decizie ca să înceapă munca de creaţie. Această sarcină se va dovedi mult mai complicată decât s-ar fi crezut. În acest moment ne confruntăm cu dilema morală pe care au avut-o de înfruntat şi Anunnaki, aceea a creării unei fiinţe vii: o specie nouă, care să le servească drept sclavi, era strict interzisă potrivit cartei explorării. Le era interzis să creeze noi forme de viaţă pe alte planete. Enki i-a dus pe toţi cei prezenţi în „Casa vieţii”, acolo unde unele dintre creaturi erau ţinute în cuşti. Acestea săreau către cei care treceau pe lângă ele şi loveau cu pumnii în gratiile cuştilor. „Mârâiau şi pufneau, şi nu scoteau niciun cuvânt”. Cu toţii au fost uimiţi de această privelişte. Aceste creaturi – femele şi masculi – procreau „asemenea nouă, celor care venim de pe Nibiru”. Enki era foarte încântat de perspectivele oferite de această creatură nouă, expunându-şi fără nicio reţinere trăsăturile unui om de ştiinţă nonconformist.

Va fi creat un muncitor primitiv. El va înţelege

comenzile noastre… Va mânui uneltele noastre… Va veni în sprijinul muncitorilor Anunnaki de pe Abzu.

Enlil se opunea cu tărie acestei idei şi pentru prima dată îi auzim pe Anunnaki referindu-se la „atotputernicul

Dumnezeu”, conform spuselor lui Enlil: „Creaţia se află doar în mâinile Tatălui Tuturor începuturilor”. Aceste cuvinte le sună foarte familiar celor care au urmărit controversa iscată în secolul al XXI-lea de problema clonării. Există o opoziţie puternică faţă de clonarea embrionilor; terapia cu celule stern şi clonarea oamenilor au fost interzise în cele mai multe ţări. Şi totuşi, în Statele Unite ale Americii, a început prima campanie de clonare a animalelor, având ca obiect clonarea animalelor moarte ale oamenilor. După părerea mea, aceste chestiuni sunt tratate cu multă ignoranţă, iar politicienii nu ar trebui să se implice în această chestiune, la fel cum şi Enlil nu ar fi trebuit să o facă acum 250.000 de ani. Până la urmă, neputinţa lui Enlil de a se înţelege cu această specie nou-creată a dus la conflictul dintre cei doi fraţi, la asuprirea oamenilor şi la campania de dezinformare pusă la cale de răzbunătorul Enlil, într-o încercare de a menţine specia primitivă ignorantă, supusă, temătoare şi la locul ei.

Înainte ca Enki să aibă permisiunea de a-şi începe munca, au existat mai multe deliberări cu privire la dilema dacă Dumnezeu le-ar fi dat o asemenea cunoaştere dacă nu ar fi vrut ca ei să o folosească. Vă sună cunoscut? „Să construim cu înţelepciune unelte noi, să nu facem fiinţe noi”, acesta era argumentul uneia dintre tabere. „Nu putem împiedica folosirea cunoaşterii pe care o avem”, a răspuns tânărul învăţat Ningishzidda. Au fost analizate chiar şi problemele spirituale profunde cum ar fi „Este destinul… sau este soarta… care ne-a adus pe această planetă”. S-a luat hotărârea ca problema să fie supusă atenţie bătrânilor de pe Nibiru şi astfel a fost luată hotărârea creării unui „muncitor primitiv”. Şi aşa a început

munca dificilă pentru clonarea primilor oameni, care a fost executată de Enki, de sora sa foarte înţeleaptă, Ninmah, şi de tânărul său fiu, Ningishzidda, care au condus echipa. Ceea ce a urmat este demn de scenariul unui film de groază şi totuşi preistoria noastră este plină de imaginile unor astfel de creaturi. Ningishzidda i-a arătat lui Ninmah rezultatele obţinute pe baza multor experimente care au fost realizate în secret. A dus-o pe aceasta printre copaci „la locul unde se aflau cuştile”. Acolo erau produsele vii ale experimentelor de clonare şi de încrucişare a speciilor pe care le făcuse Ningishzidda, cu rezultate îngrozitoare. „Aveau membrele anterioare ale unei specii şi părţile inferioare ale altei specii…” El i-a arătat „creaturile care aveau caracteristicile a doua specii”.

Crearea speciei sclave nu a avut loc peste noapte, echipa a avut nevoie de mult timp şi de multe încercări nereuşite înainte de a putea obţine combinaţia genetică perfectă. Oricine poate ghici frustrarea şi disperarea pe care le-au simţit după flecare încercare eşuată. Au folosit creaturi femele pe post de mame-surogat, plasând în pântecele lor embrioni fertilizaţi. Rezultatele nu au fost mulţumitoare. Aici citim pentru prima dată în istorie despre secţionarea ADN-ului. „Au separat cele două spirale răsucite şi le-au combinat ca să obţină o odraslă”. Au încercat de multe ori, fiind conştienţi de fiecare dată că puteau să folosească doar o mică parte din „esenţa” Anunnaki, pentru ca noua fiinţă să rămână primitivă. „Să primească esenţa noastră treptat… esenţa de pe Nibiru nu putea fi folosită decât treptat”.

Ninmah a pregătit un „amestec” sau un embrion fertilizat într-un „recipient de cristal”, înainte de a-l introduce în creatura femelă. Următorul text pare să fi fost luat dintr-o revistă ştiinţifică modernă, care descrie fertilizarea artificială. Şi din nou aceste cuvinte uimitoare au o vechime de câteva mii de ani, fiind imprimate pentru

veşnicie pe tăbliţele de argilă. „Ninmah a pregătit amestecul într-un recipient de cristal şi a plasat cu delicateţe ovulul într-o femeie bipedă… care conţinea seminţele Anunnaki cu care a impregnat ovulul… pe care l-a pus din nou în pântecele femelei bipede”. Ce anume mai avem nevoie să auzim înainte de a ne convinge că Anunnaki ştiau foarte bine ce făceau şi că nu făceau doar secţionări genetice, ci şi inseminări artificiale ale femelelor-surogat? Dar au fost necesare multe încercări şi multe modificări înainte ca amestecul să dea rezultatele dorite. De fiecare dată, clonele se năşteau diforme, surde, păroase, cu braţele scurte, oarbe şi cu alte defecte. Era evident şi faptul că erau creaţi numai masculi. „Una dintre fiinţe avea picioarele paralizate, din alta curgea sămânţa, alteia îi tremurau mâinile, alta nu avea ficatul bun… una nu avea plămânii buni pentru respiraţie”.

Enki şi colegii săi erau foarte dezamăgiţi, dar au continuat să caute metode noi pentru perfecţionarea acestei fiinţe primitive până când, în cele din urmă, s-a născut o fiinţă. „Ţinea copilul în mâinile ei… era imaginea perfecţiei”. Dar bucuria lor nu a fost de lungă durată. După câţiva ani, şi-au dat seama că acestui copil îi lipsea abilitatea de a vorbi; caracteristicile genetice animale erau mai puternice decât cele umane. „Nu avea darul vorbirii, exprimarea sa era alcătuită din mârâieli şi sforăieli”. Enki a fost acela care a făcut observaţia că până atunci fuseseră inseminate numai femelele pământene bidepe. El a sugerat ca embrionii fertilizaţi să fie introduşi în pântecele femeilor Anunnaki. Această sugestie a dat naştere unei dezbateri îndelungate despre cine va fi cea care va purta copilul, iar în final s-a luat decizia ca Ninmah să fie cea care urma să poarte copilul şi să-şi asume toate riscurile, pentru că era proiectul ei. „A introdus ovulul fertilizat în pântecele lui Ninmah; aşa a avut loc conceperea”. Perioada de gestaţie a reprezentat o experienţă

interesantă. A durat mai mult decât la femelele bipede, dar a fost mai scurtă decât cea necesară pentru a naşte pe Nibiru. Şi într-un final ţelul a fost atins, iar Enki s-a înveselit. „Era imaginea perfecţiunii… l-a plesnit la fund pe nou-născut, iar acesta a scos sunetele potrivite”. Presupun că ar trebui să fie destul de simplu să facem diferenţa între nou-născutul uman şi cel al altei specii, copilul începând să plângă atunci când este plesnit la fund, aşa cum fac doctorii la maternitate. Ei au examinat copilul, braţele, urechile, ochii şi au văzut că totul era perfect. Aflăm acum de ce Anunnaki vorbeau despre muncitorul primitiv cu apelativul „cei cu capul negru”, pentru că Enki oferă o descriere perfectă a copilului. „Nu era păros precum cei sălbatici… părul de pe capul său era negru… pielea era fină… la fel de fină ca pielea Anunnaki… sângele era roşu-închis… culoarea sa era ca aceea a argilei de pe Abzu”.

Din această afirmaţie foarte scurtă aflăm foarte multe informaţii despre primul om de pe Pământ şi, în acelaşi timp, facem legătura cu o serie de teorii arheologice şi antropologice importante. Din studiile efectuate asupra mitocondriei ADN-ului şi a cromozomului Y aflăm că primii oameni, homo sapiens, au apărut acum aproximativ 200.000 de ani. Este îndeobşte acceptat faptul că Leagănul Omenirii se afla în sudul Africii şi acum ştim şi care era culoarea părului şi cea a pielii lor. Paralelele dintre tăbliţele de argilă şi povestea biblică despre crearea lui Adam sunt uimitoare, cu excepţia faptului că cea mai mare parte dintre aceste tăbliţe sunt cu cel puţin 2000 de ani mai vechi decât *Biblia*. Dar acum putem să aflăm adevărul care sperăm că ne va ajuta să ieşim din starea de confuzie în care ne aflăm noi, oamenii, ca specii! Aceea că nu Dumnezeu a fost creatorul nostru, ci mai degrabă o fiinţă avansată care avea cunoştinţe similare cu acelea pe care le avem şi noi în prezent. Şi, din acel moment, l-am văzut pe creatorul nostru ca pe un dumnezeu. Slugărnicia

oamenilor s-a infiltrat şi în rândurile populaţiei Anunnaki şi, pe măsura trecerii timpului, mulţi dintre aceştia au ajuns să fie adoraţi, spre nemulţumirea lui Enlil, comandantul suprem al planetei Pământ.

În timp ce-l examina pe nou-născut, Enki a remarcat că penisul acestuia avea o bucată de piele lungă, care atârna la capăt. „Era diferită de cea a bărbaţilor Anunnaki, o piele atârna de partea din faţă. Fie ca acesta să fie semnul care îi diferenţiază pe Anunnaki de pământeni”. Şi astfel, dintr-odată ritualul circumciziei capătă un nou înţeles. Este posibil ca, în anii care au urmat, triburile umane să decidă să facă circumcizie nou-născuţilor de sex masculin nu numai din motive de igienă, ci şi pentru ca să-i imite pe zei? Ca să semene un pic mai mult cu ei? Pentru că au văzut că nou-născutul nu era o creatură, au hotărât să-i dea un nume şi l-au numit Adamu, „Cel care seamănă cu ţărâna Pământului”. Şi, dacă v-aţi întrebat vreodată de unde provin arienii cu părul blond şi ochii albaştri, textul ne pune la dispoziţie şi această informaţie. În capitolele anterioare, am citit că Enki avea un fiu care îi semăna întru totul. El îl descrie pe copil ca fiind „radiant”, „cu ochii strălucitori, de culoarea cerului” şi cu părul deschis la culoare ca „Soarele auriu”. Din această descriere rezultă foarte clar că Anunnaki trebuie să fi avut pielea albă, părul în general blond şi ochii albaştri. Şi pentru că Enlil şi cei din anturajul său preferau clima mai aspră a pământurilor nordice, în apropierea munţilor acoperiţi de zăpadă se explică de ce, chiar şi în prezent, oamenii blonzi cu ochii albaştri provin de acolo. Mai multe dovezi în sprijinul acestei descoperiri primim atunci când Ninmah îl ia în braţe pe nou-născut. „Ninmah a întins mâna către corpul nou-născut şi a mângâiat cu degetele sale pielea maronie”. Putem presupune că, dacă şi pielea ei ar fi fost la fel de închisă la culoare, atunci tăbliţele nu ar mai fi menţionat acest lucru.

Este foarte important să reţinem imediata afinitate a lui Enki pentru noile creaturi pământene. Avem aici prototipul omului de ştiinţă neconvenţional, care-l adora pe Adamu şi care dorea tot ce era mai bun pentru el. Această atitudine avea să ducă la multe neînţelegeri între Enki şi Enlil, care-i vedea pe pământeni doar ca pe nişte simplii muncitori primitivi, care au fost creaţi ca să îndeplinească o anumită sarcină.

Fig. 16.14 Cele şapte zeiţe ale naşterii. Este posibil ca aceste reprezentări ale celor şapte zeiţe-mamă din civilizaţia din Valea Indului să fie înrudite cu poveştile sumeriene despre cele şapte zeiţe-mamă care au fost mamele-surogat ale primilor oameni?

Însă acum se confruntau cu problema multiplicării acestui copil într-un număr suficient de mare ca să poată să creeze un grup mare de muncitori. Şi altfel a început producţia în masă a sclavilor. Dintre câteva sute de temei Anunnaki au fost alese şapte voluntari care să devină mame-surogat şi care să ducă la termen sarcinile, „Misiunea lor este eroică, din ele va ieşi o rasă de

muncitori primitivi”. Aceste surogate au devenit cunoscute ca „Mame Născătoare” şi aceste şapte mame au fost intens adorate în poemele vedice, Harappan, şi alte culturi asiatice din anii următori care apar adesea pe sigilii şi pe alte reprezentări. Tot acesta ar putea să fie motivul pentru care numărul şapte este atât de venerat în atât de multe culturi.

Acum, că Adamu fusese creat după dorinţele lor, Anunnaki au folosit ADN-ul lor ca prototip pentru toţi ceilalţi copii. Cele şapte mame născătoare au fost fiecare inseminate cu ovule fertilizate, ca să ducă sarcina la termen. Este interesant să observăm că acestea sunt cele şapte femele-zeităţi care erau adorate în culturile din Valea Indului şi Harappan. Sarcina de a-i naşte pe muncitori a fost un proces de durată şi Enki şi-a dat seama că astfel nu va fi rezolvată forţa de muncă formată din pământeni. El a propus să fie creată o femelă pământeană care să procreeze cu Adamu. „Să fie opusul bărbatului… să se cunoască unul pe celălalt… şi să se unească trupeşte… să procreeze singuri… să nască singuri… ca să le eliberăm pe femeile Anunnaki”. De data aceasta au folosit sângele şi ADN-ul lui Adamu ca să creeze amestecul pentru fertilizare, în vreme ce logodnica lui Enki, Ninki, a devenit mama-surogat. Şi astfel s-a născut prima femeie pământeană: făcea zgomote omeneşti, era sănătoasă, iar „pielea ei era fină, la fel de fină ca pielea Anunnaki şi culoarea era la fel”. Aceasta este o informaţie uimitoare, pentru că aflăm că încă de la început pielea Evei avea o culoare diferită de cea a lui Adamu. Acesta să fie motivul pentru care nu reuşim să eradicăm rasismul? Este atât de adânc înrădăcinat în ADN-ul nostru încât mai avem nevoie să evoluăm până când vom putea să învingem în această luptă? Doar timpul va putea răspunde la această întrebare.

Au hotărât din nou că fiinţa avea nevoie de un nume, pentru că nu era o creatură. Au numit-o Ti-Amat, care

însemna „Mama Vieţii”, care este şi un derivat al planetei de apă Tiamat din care a luat naştere Pământul în timpul Poveştii Creaţiei. Au mai creat încă şapte femele pământene din mamele născătoare Anunnaki, ceea ce le-a pus la dispoziţie şapte masculi şi şapte femele. „Fie ca masculii să insemineze femelele ca să înceapă să dea naştere muncitorilor primitivi”. Le-au făcut cuşti şi le-au dat voie să crească împreună, ţinându-i sub observaţie. Dar Adamu şi Ti-Amat au fost scutiţi de munca grea pe care trebuiau să o facă ceilalţi pământeni. Ei au fost primii, şi ADN-ul lor trebuia protejat. Enki i-a luat la Edin, în Lumea de Sus, acolo unde locuiau Anunnaki, pentru ca toţi să-i poată vedea pe lucrătorii primitivi. Pentru Adamu şi Ti-Amat a fost construită o locuinţă simplă, într-o anexă a Edinului, şi li s-a dat voie să umble liberi, în vreme ce Anunnaki soseau de pretutindeni ca să-i observe. Semăna probabil cu o expoziţie de anomalii biologice în care erau expuse specii nemaivăzute până atunci. Chiar şi Marduk a venit de pe Marte ca să-i vadă. Ceea ce i-a luat pe toţi prin surprindere a fost abilitatea acestor pământeni de a îndeplini sarcini simple şi de a respecta ordinele primite. Adamu şi Ti-Amat au dus o viaţă privilegiată în grădinile luxuriante din Edin. Erau îngrijiţi, ţinuţi constant sub observaţie şi admiraţi de către toţi Anunnaki. Până la urmă, fuseseră creaţi după chipul şi asemănarea acestora. Chiar şi Enlil, care se opusese încă de la început acestei creaţii, a fost impresionat de rezultat. Dar cei mai fericiţi au fost cei care lucrau în mine. „Lucrătorii primitivi fuseseră construiţi pentru ca munca noastră chinuitoare să ia sfârşit”, ţipau ei.

Însă bucuria lor a fost de scurtă durată, pentru că lucrătorii din Edin erau observaţi, la fel cum şi aceia din Abzu era observaţi de tânărul Ningishzidda. „Nu exista concepere, nu exista naştere”. Noua specie nu era capabilă să procreeze. Aceasta s-a dovedit o problemă pentru

Anunnaki atât în laborator, cât şi în subteran. Minerii Anunnaki erau foarte obosiţi şi îşi pierdeau răbdarea aşteptându-i pe noii muncitori care să preia munca istovitoare. Enki şi Ningishzidda au trebuit să mai efectueze nişte manipulări genetice, despre care putem citi în detaliu în tăbliţele de argilă. Noua specie avea doar 22 de perechi de cromozomi, care nu includeau şi cromozomii sexuali X şi Y, acesta fiind motivul pentru care nu puteau să procreeze. De unde ar fi putut să aibă un scrib de acum 4.500 de ani o cunoaştere atât de detaliată despre genetică? „Ningishzidda a separat esenţa celor doi şerpi răsuciţi… a aranjat esenţa ca pe douăzeci şi două de ramuri din Copacul Vieţii… Nu a inclus şi abilitatea de a procrea”. După aceea Ningishzidda a îndeplinit o procedură periculoasă care includea şi coastele indivizilor şi care a fost rescrisă în *Biblie* cu anumite variaţiuni. I-a sedat pe Enki şi pe Ninmah, extrăgând din fiecare „esenţa sexuală” care lipsea şi pe care le-a implantat în Adamu şi Ti-Amat. „La Copacul Vieţii au fost adăugate două ramuri… cu puterile de procreere şi esenţa vieţii sunt acum împletite”. Din acel moment, toţi oamenii au avut 23 de perechi de cromozomi.

Celor doi li s-a permis să umble liberi prin livezile din Edin, în vreme ce Enki încerca să-i înveţe câteva cunoştinţe de bază. El îşi dorea ca noua sa specie să nu fie prea primitivă şi să se dezvolte ca o specie inferioară, voia să o doteze cu inteligenţă. Simbolul lui Enki erau un şarpe încolăcit, care este folosit în continuare ca simbol al medicinei. Această imagine a dus la o confuzie nesfârşită între creator şi şarpele hain care i-a dus în ispită pe Adam şi pe Eva în grădina Raiului. Povestea este mai simplă şi mult mai logică dacă este privită prin punctul de vedere exprimat de tăbliţele sumeriene. Enlil era furios că sclavii puteau să se reproducă pe cont propriu. Aceasta nu făcea parte din planul iniţial. Acum, nu numai că dăduse naştere

unei noi specii, aşa cum trebuia să se întâmple, ci îi dăduseră şi esenţa inteligenţei şi a vieţii pe care le posedau Anunnaki.

Această parte a scrierilor indică foarte clar manipularea genetică prin care Anunnaki au oprit dezvoltarea ADN-ului uman, ceea ce a dat naştere la multe dintre caracteristicile nedorite şi inexplicabile pe care le posedă oamenii din prezent: faptul că murim, că ne îmbolnăvim şi alte efecte nedorite, asociate unui genom incomplet.

Ningishzidda l-a liniştit pe Enlil, explicându-i că nu i-a dat noii specii darul vieţii eterne. „Li s-a dat cunoaşterea pentru a se putea proteja… Ramura vieţii îndelungate nu a fost adăugată la esenţa lor”. Această afirmaţie explică de ce Anunnaki trăiau atât de mult sau chiar veşnic şi de ce puteau să fie înviaţi din morţi. Sugerează, de asemenea, că aceştia au mai efectuat manipulări genetice asupra oamenilor şi după acest moment, pentru că reiese evident din alte scrieri că primii oameni trăiau foarte mult timp, spre deosebire de oamenii din prezent.

Enlil nu a putut fi liniştit şi a hotărât: „Atunci să *he* trimişi acolo unde este nevoie de ei… în Abzu, departe de Edin, să fie expulzaţi”. Această poveste este foarte bine cunoscută sub numele de „Căderea Omului”, din *Biblie*. Mai sunt şi alte asemănări fascinante, cum ar fi aceea că Enlil mergea la umbra copacilor, căutându-i pe cei doi pământeni, dorind să vadă cum se descurcau.

Copacul sumerian al vieţii Copacul egiptean al vieţii

Fig. 16.15 Copacul vieţii ce apărea la sumerieni era de fapt ADN-ul. Două zeităţi manipulează Copacul Vieţii, ADN-ul, şi o zeitate înaripată sau un disc cu aripi îi observă de deasupra. Zeităţi înaripate sunt prezente în descrierile antice şi apar la diverse grupări religioase, cum ar fi zoroastrismul. ADN-ul. sub forma Copacului Vieţii, poate fi întâlnit la multe dintre civilizaţiile antice.

Până la acest moment, Enki îi învăţase deja diferite lucruri şi acum aceştia erau conştienţi, de nuditatea lor. Dorindu-şi să semene cât mai mult cu creatorii lor, care purtau haine, cei doi au început să-i imite pe aceştia. Acesta a fost un indiciu pentru Enlil că cineva îi instruia şi le dădea informaţii, lucru cu care el nu fusese de acord. Acesta este momentul în care Enlil i-a alungat pe cei doi din Edin, pentru că deveniseră prea informaţi, şi i-a ameninţat cu privire la coabitarea cu şarpele hain şi cu promisiunile şi încercările făcute de acesta. Se pare că şarpele era Enki, cel care îi şi crease şi, din acel moment, Enlil a devenit dumnezeul fricii şi al violenţei, care a făcut tot ce i-a stat în putinţă ca să-i asuprească şi să-i controleze pe oameni. El a trasat foarte clar limitele până la care ar fi permis oamenilor să se dezvolte. Şi-a ales favoriţii, pedepsindu-i pe aceia care nu-i dădeau ascultare şi împiedicându-i pe oameni să venereze un alt zeu în afara sa, deşi ceilalţi zei aveau contacte regulate cu oamenii, ceea ce a făcut ca în cele din urmă să fie şi ei veneraţi. Dar

cu timpul fiul cel mare al lui Enki, Marduk, avea să preia rolul de zeu violent, atunci când s-a autoproclamat zeu suprem.

În Abzu, toţi pământenii procreau, inclusiv Adamu şi Ti-Amat. „Enki şi Ninmah îi priveau cu uimire pe nou-născuţi… era o minune felul în care crescuseră şi se dezvoltaseră”. Ei înţelegeau comenzile, nu se plângeau din cauza căldurii şi a prafului şi munceau din greu pentru raţiile de mâncare. În cele din urmă, după un Shar (3 600 de ani), Anunnaki au scăpat de corvoada de a mai munci în mine. Între timp, pe planeta Nibiru atmosfera se refăcea. Numărul lucrătorile pământeni de pe Abzu creştea rapid, aceştia lucrând în mine sau ca servitori – sclavi pentru Anunnaki. Însă în nord sau în Lumea de Sus, Anunnaki se înmulţeau şi ei. Fiii lui Enlil şi ai lui Enki făcuseră copii cu unele dintre femeile Anunnaki, venite de pe Nibiru ca să ajute la îngrijire.

Coloniştii de pe această planetă îndepărtată se aflau pe Pământ deja de 240.000 de ani. Puseseră la punct o infrastructură stabilă, ca să execute sarcina extragerii aurului necesar pentru planeta Nibiru, şi se înmulţiseră, cuprinzând acum şi mulţi Anunnaki care se născuseră pe Pământ şi care nu aveau cunoştinţe despre Nibiru. Aceste variabile sunt foarte interesante. Ni se mai spune că rămânerea lor pe Pământ a avut ca rezultat accelerarea procesului de îmbătrânire. „Erau obişnuiţi cu ciclul vieţii de pe Nibiru, dar ciclurile de viaţă de pe Pământ erau mai rapide”. Asta înseamnă o creştere mai rapidă a copiilor lor. Comunitatea lărgită de Anunnaki şi-a uşurat viaţa prin împărţirea sarcinilor grele între mai mulţi indivizi. Cea mai mare realizare a fost aceea a creării speciei sclave, care se descurca excelent. Noua specie executa cele mai grele şi mai înjositoare sarcini şi astfel cererea pentru ei crescuse din partea Anunnaki. Acestea trebuie să fi fost nişte timpuri foarte interesante pe Pământ, în vreme ce

coloniştii trăiau într-un paradis utopic. Până la urmă, se aflau într-o misiune care fusese planificată şi sprijinită în toate felurile cu tehnologie adusă de acasă şi, cel mai important, era aprovizionat cu tot ceea ce era necesar. Era un sistem „comunist" pe deplin funcţional, în care toţi lucrau împreună pentru binele comun. Coloniştii făceau munca pe care trebuiau să o facă şi primeau în schimb tot ceea ce aveau nevoie. Le-a fost permis să încalce şi vechile legi ale civilizaţiei Nibiru, prin crearea unei specii sclave clonate, care să presteze munca grea în locul lor. Nu există nicio referinţă cu privire la bani sau la monedă, sau la nevoia de a plăti pentru ceva până după Potopul din jurul anului 11.000 î.Hr. A fost o comunitate perfectă de colonişti, fiecare având sarcinile sale şi contribuind la binele comun al tuturor Anunnaki, asigurând mâncarea şi tot ceea ce era necesar pentru fiecare dintre ei. Specia sclavă a devenit o parte integrantă a ciclului de activităţi de pe Pământ, dar aceasta funcţiona în propria sferă, care era inclusă în sfera lărgită de activităţi Anunnaki. Pentru că sclavii nu erau plătiţi, ci erau găzduiţi, hrăniţi şi îmbrăcaţi de Anunnaki.

Enlil avea doi nepoţi gemeni, un băiat care se numea Utu şi o fată pe care o chema Inanna, care avea să devină Ishtar, zeiţa iubirii în multe culturi, purtând nume diferite. Climatul de pe Pământ era în schimbare şi provoca multe nenorociri. Ni se povesteşte despre topirea gheţurilor antarctice de dinainte de ultima eră glaciară. „Căldura se întindea deasupra Pământului... vegetaţia înflorea... ploile erau mai puternice... râurile se revărsau... blocurile de zăpadă se topeau în apă... vulcanii erupeau şi aruncau pucioasă... În Lumea de Jos pământul acoperit de zăpada albă se cutremura".

Necazurile de pe Pământ îşi aveau originea în Cosmos, acolo unde Nibiru îşi continua drumul în jurul Soarelui. „În ceruri, Nibiru se apropia de sălaşul Soarelui".

De data aceasta, planeta s-a apropiat un pic prea mult de centura de asteroizi, iar gravitaţia sa a făcut ca mulţi asteroizi să fie dislocaţi de pe orbitele lor stabile, ceea ce i-a făcut să se lovească de planetele apropiate, inclusiv de Pământ. Însă cele mai afectate au fost Marte şi Luna. Marduk, care era cantonat pe Marte, era foarte nervos şi s-a plâns de această situaţie lui Enki. „Din Brăţară s-au desprins bucăţi şi bucăţele”. Marte, Pământul şi Luna au fost bombardate de meteoriţii care au provocat nenorociri, panică şi foarte multe distrugeri. „În Brăţara Ciocănită este mare dezordine… Peste Pământ sulful cade din cer… Pământul este atacat cu proiectile de piatră… Suprafeţele tuturor celor trei sunt acoperite de nenumărate cicatrici”.

Este foarte interesant să descoperim că, după prima coliziune celestă dintre planetele şi lunile care au dat naştere Pământului, au mai avut loc şi alte coliziuni, de fiecare dată când Nibiru se apropia de Soare, dar aceste coliziuni s-au mai diminuat, permiţând dezvoltarea vieţii. Coliziunile cosmice sunt inevitabile totuşi, iar echilibrul din sistemul nostru solar trebuie să fi fost perturbat, ceea ce a dus la tulburări care au afectat centura de asteroizi. Tăbliţele descriu felul în care o cometă gigantică sau un asteroid s-a apropiat de Pământ, îndreptându-se către o coliziune cu Marte. Descrierea corpului ceresc hoinar este uimitoare. „De la orizont până în mijlocul cerului se întindea ca un dragon din flăcări… capul său avea o leghe, iar corpul avea cincizeci de leghe, şi coada era nemaivăzută… a întunecat cerul Pământului în timpul zilei”. Aceasta este o descriere foarte impresionantă a ceea ce era, de fapt, o cometă gigant, care trebuie să fi fost asemănătoare cu cometa Shoemaker-Levy care s-a izbit de planeta Jupiter în anul 1994. Cu diferenţa că această cometă despre care vorbesc tăbliţele se afla mult mai aproape şi că, într-un fel sau altul, Luna s-a interpus şi a preluat din plin impactul cu cometa. Este posibil ca acest

impact, descris de tăbliţele sumeriene, să fi produs craterul imens de pe Lună, care poate fi observat cu ochiul liber şi în ziua de azi. Judecaţi singuri cuvintele care au fost scrise: „Pentru ca să oprească dragonul din drumul său, Kingu (Luna) s-a mişcat repede... Ciocnirea a fost groaznică, nori de furtună s-au ridicat de pe Kingu... şi a fost scuturată de la bază".

Însă, după ce Nibiru s-a rotit în jurul Soarelui şi a dispărut în negurile spaţiului, totul s-a liniştit şi viaţa s-a reîntors la normal în avanpostul fragil al Anunnaki. Au analizat pământurile din aer cu navele lor, ca să evalueze stricăciunile, în jurul Edinului şi la nord spre munţii acoperiţi cu păduri de cedru, acolo unde se afla postul de comandă, până la locurile de aterizare ale navelor şi la celelalte oraşe. Au cercetat zona ca să se asigure că minele de aur nu fuseseră afectate şi acestea erau în siguranţă. Însă stricăciunile suferite de Marte erau serioase. Marduk l-a informat pe Enlil despre faptul că atmosfera fusese deteriorată şi acesta a fost de acord că stabilitatea acestei baze pe Lahmu era îndoielnică. Urmau să construiască un nou port spaţial la Edin, pe Pământ, de unde să trimită navele direct către Nibiru. „Pe Edin trebuie construit un loc pentru care... staţia intermediară de pe Lahmu nu mai este sigură". Oamenii de ştiinţă au avansat mai multe teorii despre ceea ce s-a întâmplat pe Marte în trecut. În prezent, pe baza informaţiilor adunate de cercetaşii trimişi de pe Pământ, avem dovada că pe Marte existau apă, oceane, lacuri şi râuri şi chiar şi atmosferă. Şi în prezent mai există gheaţă şi nu este nevoie decât de o atmosferă pentru a stabiliza mediul. Informaţiile cuprinse în tăbliţele sumeriene susţin această linie de gândire, dar lipsa atmosferei şi scoarţa „care a fost cojită" de pe jumătate de planetă au dus la multe speculaţii. Este posibil ca descrierile din tăbliţe să fie ale împrejurărilor care au distrus planeta Marte? În primul rând, a fost bombardată

de asteroizi gigantici care au dislocat o mare parte din suprafaţa desprinsă a suprafeţei planetei, aşa cum susţin unii învăţaţi, înainte ca apropierea planetei Nibiru să provoace acele dramatice dezechilibre gravitaţionale care ar fi putut să determine pierderea atmosferei şi a unei părţi însemnate a scoarţei terestre. Ni se spune că aceste evenimente au avut loc în jurul celui de-al 80-lea Shar de la sosirea lor pe Pământ. Asta înseamnă la 288.000 de ani după sosirea lor şi la 155.000 de ani distanţă de timpul prezent. Va fi interesant de văzut dovezile legate de activitatea meteoriţilor pe care sondele spaţiale le vor aduce de pe Marte.

După ce calamitatea a luat sfârşit, Anu a ordonat construirea unui port spaţial pe Pământ. „Să se facă un loc pentru Carele Celeste pe Edin”. Dar, înainte de a începe să construiască acest port, Enki şi Marduk au vrut să survoleze Luna, ca o posibilă alternativă pentru Marte pentru stabilirea unei baze acolo, datorită gravitaţiei sale mai scăzute. „Au trebuit să-şi pună Căştile de Vultur pentru că atmosfera nu era suficientă pentru respiraţie… Nu era potrivită pentru staţie”. Însă cei doi au petrecut o perioadă pe Lună, timp în care Enki a realizat o hartă a cerurilor; a fost fascinat de frumuseţea Pământului, văzut de pe Lună, acesta fiind prilejul de a-i auzi pe Anunnaki făcând din nou referire la atotputernicul Dumnezeu. „Pământul atârnă ca un glob în neant… Nu eşti încântat de dansul ceresc al Pământului, Lunii şi Soarelui?… Cu instrumentele noastre putem să vedem cerurile îndepărtate… Munca Creatorului A Tot Ceea Ce Este o putem admira în pace”. Din această afirmaţie putem să ne facem o idee despre spiritul creator al lui Enki, care era diametral opus de cel al fratelui său, care era un adevărat comandant şi politician. Au făcut foarte multe observaţii astronomice în timp ce se aflau pe Lună, iar tăbliţele îi surprind în vreme ce înregistrau toate cunoştinţele noi pe

care le dobândiseră din cosmos. Drumul parcurs de planete în jurul Soarelui i-a arătat lui Enki faptul că „Nibiru nu este un descendent al Soarelui”, aşa cum erau alte planete din sistemul solar. Mulţi astronomi din prezent au considerat folositoare această informaţie atunci când au făcut pronosticuri sau au formulat teorii despre misterioasa planetă X. Enki a demonstrat că era o familie de douăsprezece planete, cu tot cu Soarele, şi a desemnat o staţie după numele fiecăreia. După aceea „a împărţit cele douăsprezece constelaţii după forma lor… A unit stelele în douăsprezece constelaţii”. Oare aşa am moştenit semnele zodiacale?

Marduk s-a folosit de timpul liniştit petrecut alături de tatăl său ca să se consoleze. El era foarte dezamăgit de poziţia şi de rolul pe care le ocupa printre Anunnaki. Deşi era primul născut al lui Enki, încă nu i se dăduse nicio responsabilitate mai mare pe Pământ. Putem să simţim în acest moment că Marduk devenea o armă nesupravegheată, care avea să producă multe necazuri în vremurile care urmau. Enki i-a promis că „ceea ce mie nu mi-a fost dat ţie ţi se va cuveni”.

Clima aspră de pe Marte şi condiţiile nepotrivite de pe Lună i-au forţat pe Anunnaki să construiască „Oraşul Păsării”.

(Bird City) la Sippar, lângă Edin. Acum aveau posibilitatea să zboare cu navele lor de pe Nibiru direct pe Pământ, iară să fie nevoiţi să oprească pe o staţie intermediară. „În cel de-al 82-lea Shar construcţia de la Sippar a fost terminată”, iar Anu a călătorit de pe Nibiru pentru ca să vadă cele mai recente realizări. Au fost adunaţi toţi Anunnaki din Abzu şi chiar şi Igigi de pe Marte au fost chemaţi pentru această ocazie. Aflăm despre calităţile de cântăreaţă şi dansatoare pe care le avea Inanna, zeiţa iubirii şi stră-strănepoata lui Anu. O epocă nouă începuse pe Pământ: aurul urma să fie trimis direct

pe Nibiru şi, după ce se aduna suficient aur în depozite, eroii şi eroinele puteau să se întoarcă pe Nibiru. „Doar câţiva Shar de caznă şi apoi urmau să fie trimişi acasă”. Anunnaki erau încântaţi de ideea încheierii şederii lor pe această planetă şi de întoarcerea acasă. Dar nerăbdarea lor a fost pripită. Pe Abzu a continuat să se desfăşoare o muncă grea, iar Anunnaki din Edin erau din ce în ce mai obosiţi. Acum ei erau aceia care cereau ajutorul speciei sclave. Dar, în vreme ce Enlil şi Enki analizau această posibilitate, Ninurta a zburat în partea de sud a Africii şi a capturat câţiva sclavi pământeni pentru prietenii săi Anunnaki din Edin, dând astfel startul unei tradiţii nesfârşite a sclaviei în Africa, sclavie care-l va bântui pe omul modern în mileniile ce vor urma. Aceste evenimente sunt descrise într-un mod dramatic în tăbliţele de argilă: „I-au urmărit pe pământeni prin pădurile şi stepele din Abzu… i-au capturat cu plase, femei şi bărbaţi, şi i-au adus în Edin”. Aceasta pare o scenă demnă de secolul al XVII-lea, atunci când sclavia devenise una dintre cele mai profitabile afaceri din lume, iar sclavii africani erau capturaţi la fel ca animalele sălbatice ca să fie îmbarcaţi şi vânduţi în ţinuturi îndepărtate. Şi totuşi, aceste lucruri se întâmplau acum 150.000 de ani. Este uimitor cât de tare s-a imprimat codul genetic Anunnaki în propriul nostru ADN şi ce dezastre poate să provoace în comportamentul nostru din prezent.

Enlil era din nou furios, pentru că el îi alungase în mod explicit pe pământeni din Edin. Ninurta, fiul său, l-a convins că sclavii vor duce liniştea printre Anunnaki din Nord şi că vor preveni repetarea unei revolte ca aceea care a avut loc la minele din Abzu. Au lăsat lucrurile în acest fel, crezând cu toţii că vor pleca către Nibiru foarte curând. „Lăsaţi să se adune aurul repede, ca să ne putem întoarce curând pe Nibiru”.

Anunnaki din Edin erau foarte impresionaţi de noii

lor sclavi. Aceştia vădeau inteligenţă şi puteau să execute toate sarcinile care le erau încredinţate. „Erau inteligenţi şi aveau înţelegerea poruncilor”. Sclavii putea să îndeplinească orice fel de sarcini pentru zeii lor şi toţi lucrau dezbrăcaţi. Pe măsură ce timpul trecea, numărul pământenilor a crescut atât de repede încât l-a depăşit cu mult pe cel al Anunnaki şi, foarte curând, rezervele de mâncare au început să se împuţineze. Sclavii căutau în permanenţă mâncare peste tot, în sălbăticie şi în livezi. Aceste lucruri se întâmplau cu mult timp înainte de domesticirea animalelor, de creşterea turmelor, de plantarea culturilor şi de înţelegerea agriculturii de către oameni. Aceste secrete nu le-au fost dezvăluite sclavilor decât după Marele Potop, care a avut loc la mulţi ani după aceea. Enlil nutrea în continuare sentimente negative faţă de sclavi şi a subliniat clar că Enki ar trebui să rezolve problema pe care a creat-o. Şi astfel Enki a început să facă planuri. A început să-i urmărească pe oameni şi a descoperit că aceştia se îndepărtau de originile lor sălbatice. Şi-a propus să creeze o specie civilizată din ei, dar nu ştia sigur cum trebuie să procedeze. Existau deja destule discuţii în contradictoriu cu privire la experimentele genetice şi la clonare. Trebuia să facă asta într-un fel mai puţin evident. Ceea ce a făcut a devenit o altă poveste care apare în *Biblie* în jurul perioadei în care s-a născut Moise. Enki a inseminat cu propria sămânţă două tinere femele pământene, care au născut un băiat şi o fată. Tăbliţele povestesc că Enki era în extaz. „Cine ar fi crezut asta... am reuşit să-i combin pe Anunnaki şi pe pământeni... am adus pe lume omul civilizat”. Enki i-a spus logodnicei sale că i-a găsit pe cei doi copii plutind într-un coş pe râu şi i-a luat ca să-i crească singur. La fel cum Moise a fost crescut ca fiu al unui faraon, cei doi copii au devenit cunoscuţi ca „Cei Graţioşi”, fiind crescuţi ca odrasle ale Domnului Pământului. Cei doi s-au născut în

cel de-a 92-lea Shar, adică la 334.000 de ani după sosirea Anunnaki pe Pământ, ceea ce înseamnă 108.000 de ani faţă de timpul prezent. Au fost numiţi Adapa „Copilul găsit" şi Titi, „Cel cu viaţă". Prin această acţiune Enki a creat personal primii *homo sapiens sapiens* şi le-a asigurat viitorul de nouă specie civilizată care să se poată înmulţi pe Pământ.

„Am inventat omul civilizat... Un nou pământean a fost creat din sămânţa mea, după chipul şi după placul meu". Acestea sunt unele dintre cele mai importante cuvinte din întreaga mea demonstraţie a conceptului „dumnezeu – diavol". Pentru că Enki a fost creatorul lui Adamu şi din nou al lui Adapa, primul om civilizat, atunci ar trebui să fie considerat ca fiind creatorul. Însă fratele său, Enlil, l-a descris ca fiind înşelător, un „şarpe" şi un „diavol" de care oamenii ar trebui să se ferească. Enlil era până la urmă comandantul suprem al planetei Pământ, care nu numai că s-a proclamat zeul oamenilor, dar a şi fost perceput ca fiind zeul acestora. Cuvântul lui Enlil pe Pământ era lege.

Fig. 16.16 Creatorii. Tăbliţă de argilă aparţinând culturii neosumeriene, găsită în zona Babilonului. datând din anii 1900 î.Hr. – 17G0 î.Hr. Una dintre multele poveşti ale creaţiei surprinse în lut. Acest text este unic şi diferit faţă de povestea... Creaţiei uneltelor" şi de povestea babiloniană *Enuma Elish*.

Traducerea tăbliţei: În acele timpuri îndepărtate, în acele zile, după ce s-au hotărât destinele şi după ce Anu şi Enlil au hotărât regulile pentru ceruri şi pentru Pământ. Enki, Zeul Atoateştiutor. asemenea unui preot cu o cunoaştere vastă, a condus Pământul în numele lui Enlil. După regulile stabilite pentru ceruri şi pentru Pământ a întemeiat oraşele, a săpat albiile Tigrului şi Eufratului. Apoi a făcut legile pentru fiecare ţinut. A inventat spălatul pe mâini, a inventat libaţiile…

Acest zeu suprem al omenirii era cumplit şi brutal, aşa cum se poate vedea peste tot în Vechiul Testament, pedepsindu-i pe oameni pentru nesupunere şi recompensându-i pe cei puţin aleşi cu posesiuni fizice, cum ar fi pământul, aurul, caii, turmele şi altele. Dacă v-aţi întrebat vreodată de ce sunt oamenii atât de materialişti, aici puteţi găsi răspunsul la întrebare. Enlil era zeul care îi manipula pe oameni să facă exact ceea ce voia el. Dumnezeul din *Biblie* şi celelalte religii inventate de om. Nici măcar nu a dat omenirii şansa de a evolua din punctul de vedere al conştiinţei pentru ca să poată înţelege marele

tablou al universului. În schimb, i-a manipulat pe oameni încă de la început, ca să-i facă se creadă că el, Enlil, era Dumnezeul atotputernic, creatorul universului şi al tuturor lucrurilor din el. Şi atunci dacă Enlil, dumnezeul nostru, era cel brutal, nu ar trebui ca el să fie numit diavolul? Pentru că creat o reprezentare falsă a sa pentru o specie ignorantă care abia apăruse în Univers şi care nu înţelegea scopul existenţei sale printre celelalte vieţuitoare?

Fig. 16.17 Originile medicinei. Simbolul folosit de industria medicală astăzi îşi are rădăcinile în simbolismul sumerian timpuriu. Aripile reprezintă un zeu sau o zeitate care deţine cunoştinţe superioare. Şarpele este simbolul lui Enki şi spirala dublă a ADN-ului.

Atunci când spun că dumnezeu era diavolul şi că diavolul este creatorul nostru, această afirmaţie nu trebuie scoasă din context. Enlil ar trebui să fie clasificat ca diavol pentru faptul că a creat o reprezentare falsă despre sine, iar Enki, cel care a fost descris ca un şarpe diabolic, era de fapt cel care ne-a creat – creatorul nostru. Enki a fost singurul dintre Anunnaki care a vegheat constant asupra intereselor omenirii, cel care a încercat să încredinţeze cunoştinţe şi inteligenţă oamenilor din Edin, cel care ne-a învăţat cele mai multe dintre aptitudinile pe care le avem în prezent şi cel care i-a salvat pe oameni de la Marele Potop, atunci când Enlil şi ceilalţi Anunnaki au hotărât să şteargă omenirea de pe faţa Pământului.

Adapa şi Titi au fost crescuţi la fel ca oricare alt copil Anunnaki; Enki şi logodnica sa i-au învăţat toate

aptitudinile pe care le posedau Anunnaki. Bucuros că noua creatură pământeană era civilizată şi inteligentă, el a cerut să i se aducă tot felul de seminţe şi animale domestice de pe Nibiru pentru ca pământenii să poată să-şi crească hrana şi să înveţe agricultura. „Să fie aduse de pe Nibiru seminţele plantelor… să fie trimişi mieii care se transformă în oi pe Pământ… ca să-i învăţăm agricultura şi creşterea animalelor… să fie numai Anunnaki şi pământeni civilizaţi”. Avea de gând să-i lase pe pământeni să-şi procure hrana singuri şi să asigure şi hrana pentru Anunnaki. Această cunoaştere era rezervată doar pentru un număr restrâns de pământeni, care erau apropiaţi de Anunnaki şi a căror responsabilitate era aceea de a-şi hrăni stăpânii. Civilizarea în masă a speciei sclave avea să se întâmple mult mai târziu.

Atât Enlil, cât şi Anu erau uimiţi că un om civilizat ar putea să evolueze atât de repede dintr-un Adamu simplu. Au făcut din nou referire la evoluţie înainte de a-şi exprima surprinderea. „Este uimitor cum a putut să evolueze un om din esenţa altui om… Este uimitor că din Adamu a apărut un om civilizat pe Pământ atât de repede”. Din această afirmaţie reiese limpede că Anunnaki erau la curent cu ideea de evoluţie, dar ştiau şi de cât timp are nevoie o specie ca să evolueze. Deşi Enlil nu fusese încântat de ideea creării unei specii sclave, el a descoperit brusc avantajele unui om civilizat, mult mai inteligent, care putea să execute sarcini mai complicate, în special aceea a creşterii animalelor şi a cultivării surselor de hrană pentru toţi cei de pe Pământ. Bucuria lor a fost şi mai mare atunci când Adapa şi Titi au avut primii copii, care s-au dovedit a fi gemeni. Anu a fost atât de impresionat de informaţiile primite despre Adapa, încât a ordonat ca acesta să fie adus pe Nibiru pentru o vizită. „Să fie adus pământeanul Adapa pe Nibiru”.

A fost planificată o călătorie importantă pe Nibiru

pentru a-i prezenta lui Anu şi celorlalţi locuitori ai planetei pe uimitorii pământeni care puteau să vorbească, să citească şi să se comporte decent. Enlil nu a fost mulţumit nici de acest plan. Nu numai că îi dotaseră pe pământeni cu toate cunoştinţele pe care le posedau, dar acum voiau să-i ducă pe aceştia în ceruri, ca să devină la fel cu Anunnaki? „Înzestraţi cu inteligenţă, vor călători între Cer şi Pământ”. Dar porunca lui Anu nu putea să fie nesocotită. Cei doi copii ai lui Enki, Ningishzidda şi mai tânărul Dumuzi, au fost aleşi să-l însoţească pe Adapa ca să viziteze pentru prima oară planeta părinţilor lor. Anu voia să-l facă pe Adapa nemuritor şi să-l includă în familia lărgită de Anunnaki, însă Enki avea alte gânduri. Adapa era creaţia lui din propria sămânţă şi o muritoare pământeană şi avea mai mult sânge Anunnaki decât Adamu, cel pe care îl crease prima dată. Adapa trebuia să rămână pământean şi să înfrunte moartea la fel ca toţi ceilalţi pământeni. Crearea unei specii noi era un lucru, dar crearea unei specii nemuritoare nu se număra printre planurile sale.

După ce au decolat, tăbliţele descriu frica lui Adapa care zbura pentru prima dată şi dorinţa lui de a se reîntoarce la sol, în vreme ce Ningishzidda încerca să-l liniştească. „Au văzut pământurile separate de mări şi de oceane… Adapa era agitat, se speriase şi ţipa: Duceţi-mă înapoi!” Aceasta este prima înregistrare a unui zbor uman, care descrie formele geografice într-un mod posibil doar prin vederea de la mare înălţime. Evenimentele care au avut loc pe Nibiru după sosirea lor par să fie desprinse dintr-un roman SF care aduce aminte de scenariul din *The Alien Who Came to Dinner*. Anu l-a admirat şi i-a pus întrebări lui Adapa şi întregul oraş a venit să-l vadă pe străinul „civilizat” de pe altă planetă, căruia i s-au oferit diverse mâncăruri şi băuturi. El le-a refuzat şi l-a surprins şi l-a înfuriat întrucâtva pe Anu, care era uimit că acest

pământean putea să refuze darul nemuririi.

Aici intervine cotitura care face ficţiunea să imite viaţa. Descoperim că Anunnaki aveau o tehnologie uimitoare pe care noi nu o putem încă înţelege. Această tehnologie le permitea să transmită mesaje secrete codificate. Înainte de a pleca de pe Pământ, Enki i-a dat lui Ningishzidda o tăbliţă care conţinea un mesaj codificat pentru Anu. „Anu a rupt sigiliul tăbliţei… a introdus-o în scanner… şi a descifrat mesajul primit de la Enki”. Acest mesaj explica moştenirea lui Adapa, faptul că era fiul lui Enki conceput cu o femeie pământeană şi că trebuia să se întoarcă pe Pământ pentru a-şi înfrunta destinul. „Soarta sa va fi aceea de a deveni un om civilizat şi părinte”. Imediat, Anu a hotărât că „deschiderea faţa de pământeni nu trebuia prelungită şi că acesta nu trebuia să mănânce şi să bea de pe planeta Nibiru. Să se înmulţească pe Pământ, să cultive câmpurile şi să crească turmele”. Dumuzi a fost rugat să rămână pe Nibiru, în vreme ce Ningishzidda s-a întors pe Pământ cu Adapa, ducând cu ei seminţele care trebuiau să fie plantate. La întoarcerea sa, Dumuzi avea să aducă mieii şi oile.

Enki i-a mărturisit surorii sale, Ninmah, şi lui Ningishzidda faptul că Adapa şi Titi erau copiii săi, adăugând că prin acţiunile sale a asigurat supravieţuirea Anunnaki. Oamenii civilizaţi aveau să preia mai multe sarcini grele, vor învăţa să producă mâncarea pentru a-i ţine în viaţă pe toţi în perioadele grele. Dar încă o dată furia lui Enlil a fost imensă. Acesta este momentul în care Anunnaki au început să analizeze conceptele de soartă şi destin, ca o inevitabilitate filosofică. „Şi astfel a rostit Enlil mânios. Acum norocul le este pecetluit, destinul a fost învins de soartă”. De pe urma acestor traduceri rămânem cu un amestec ciudat de spiritualitate, o conştiinţă a existenţei unui Creator al tuturor lucrurilor şi cu o experienţă a tehnologiei avansate şi a ştiinţei de a face

lucruri. Şi totuşi, chiar şi Anunnaki vădeau semnele clare ale unei specii care se afla pe drumul evoluţiei. Am impresia că genomul lor nu era atât de dezvoltat pe cât am fi tentaţi să credem la prima vedere. Este posibil ca soarta să fie aceea care i-a adus pe Pământ ca să-i creeze pe oameni, care aveau să-şi descopere moştenirea ancestrală care se întindea până la îndepărtata planetă Nibiru. Dar mi-am expus deja teoria cu privire la evoluţia genomului. Susţin ideea că evoluţia are loc exponenţial şi că în câţiva ani am fi evoluat până la nivelul pe care-l aveau Anunnaki atunci când ne-au creat. Probabil că până acum ei au evoluat dincolo de puterea noastră de înţelegere şi asta ar putea să aibă de-a face cu multe mărturii despre apariţia OZN-urilor, a vizitatorilor şi răpirilor care sunt raportate constant. Este posibil ca de atunci de când au părăsit Pământul Anunnaki să se reîntoarcă periodic ca să verifice felul în care creaţia lor evoluează şi poate să ne ajute să evoluăm într-o direcţie bună sau greşită?

Între timp, partenera femelă a lui Adapa, Titi, a dat naştere la doi fii gemeni. Aceştia au fost numiţi Ka-in şi Abael, demonstrând încă o dată că aceia care au rescris *Biblia* după mii de ani au făcut-o într-un mod greşit. Părinţii lui Cain şi Abel nu au fost Adam şi Eva, ci primul cuplu civilizat de pe Pământ a avut aceşti doi copii problematici. Ka-in a fost luat în grijă de Ninurta, care l-a dus în oraşul Bad-Tibura, pe care-l conducea, ca să-l înveţe totul despre agricultură, săparea canalelor, însămânţarea, plantarea şi strângerea recoltelor şi era cunoscut sub numele de „Cel care creşte pe câmpurile cu mâncare”. Celălalt fiu, Abael, care era cunoscut ca fiind „Cel din câmpiile inundate”, a fost luat de Marduk, care l-a învăţat totul despre construirea adăposturilor pentru animale, despre cum trebuiau hrănite acestea şi cum trebuiau îngrijite. Ni se aduce aminte despre vieţile lungi pe care le trăiau primii oameni, pentru că a trecut un Shar întreg

înainte ca Dumuzi să se întoarcă de pe Nibiru, aducând cu el oi şi alte animale domestice cu patru picioare ca să fie crescute pe

Pământ. „Niciodată înainte nu mai fusese o oaie pe Pământ, niciun miel nu mai ajunsese pe Pământ până să cadă din cer”.

Sub conducerea lui Ninmah, Anunnaki au construit ceea ce s-a numit „Camera Creaţiei”, acolo unde „a început multiplicarea oilor şi seminţelor de pe Pământ”. Atunci când primele recolte au fost strânse de Ka-in şi Abael, au fost chemaţi în faţa lui Enlil şi Enki şi asistăm la prima ofrandă făcută de oameni către zei. Enlil a hotărât ca „să aibă loc celebrarea primilor” şi, pentru prima dată după mult timp, era mulţumit de oameni. Această mentalitate de servitudine şi ofrandă a fost impusă oamenilor timp de mii de ani de către Enlil şi ceilalţi zei Anunnaki, forţându-i pe oameni să facă jertfele ca un semn de supunere. Acestea trebuie să fi fost vremuri grele pe Pământ, pentru că producţia de mâncare nu era suficientă să hrănească numărul mare de Anunnaki şi de pământeni din Abzu şi din Edin. Peştele şi fructele erau cu siguranţă neîndestulătoare. Numai după introducerea unei largi varietăţi de seminţe, criza mâncării s-a mai atenuat printre Anunnaki şi oameni.

Competiţia subtilă dintre verii Ninurta şi Marduk s-a răsfrânt asupra fraţilor pământeni Ka-in şi Abael. Aceştia au început să se certe în legătură cu importanţa muncii pe care o făceau, afişând trăsăturile tipice ale oamenilor încă din această perioadă de început a istoriei. Nu a durat mult până când competiţia lor subtilă s-a transformat într-o rivalitate făţişă şi, atunci când clima s-a schimbat, iar vieţile fermierilor s-au înăsprit, rivalitatea s-a transformat în crimă. Oile lui Abael au descoperit câmpurile lui Ka-in şi au intrat pe ele ca să le pască. Brusc, micile lor certuri s-au transformat într-o confruntare încinsă. Fraţii s-au

angajat într-o luptă fizică asupra proprietăţilor lor şi, într-un acces de furie, Ka-in l-a lovit pe Abael cu o piatră, ucigându-l. „Ka-in a ridicat o piatră şi l-a lovit în cap pe Abael… L-a lovit de mai multe ori până când Abael a căzut, iar sângele a început să ţâşnească din el”.

Vedem primele semne ale remuşcării omeneşti şi ale întristării. Atunci când Adapa şi Titi au aflat despre tragedie, s-au comportat la fel cum unii oameni încă o mai fac în prezent. „Titi a început să ţipe agonizant, iar Adapa s-a murdărit cu noroi pe faţă”. Deşi lui Ka-in îi părea rău, era prea târziu. Între Anunnaki au avut loc multe certuri şi deliberări despre felul în care ar fi trebuit să trateze această situaţie. Decizia nu a fost uşoară. Până la urmă, Ka-in a fost judecat de Anunnaki şi alungat din Edin ca să trăiască singur în ţinuturile îndepărtate şi să se îngrijească singur. „Trebuie să pleci din Edin, nu vei mai rămâne printre Anunnaki şi pământenii civilizaţi… Vei fi alungat la capătul Pământului”. *Biblia* vorbeşte despre vremurile în care Nefilim se aflau pe Pământ… iar fiii zeilor au văzut fiicele omului şi s-au împreunat cu acestea şi au dat naştere unei noi subspecii, cea a Arienilor. Este evident că în *Biblie* nu este totul aşa de explicit, însă cred că am ajuns la punctul în care anumite porţiuni ale acestei cărţi încep să capete mai mult sens.

În cel de-al 95-lea Shar, Adapa şi Titi au avut un alt copil, pe Seti, cel care în *Biblie* apare cu numele Set, dar primul cuplu de oameni civilizaţi nu s-a oprit aici. „Adapa şi Titi au avut treizeci de băieţi şi treizeci de fete”. Aceste odrasle au fost fermierii şi agricultorii care s-au înmulţit şi au produs toată mâncarea care era necesară pe Pământ. În cel de-al 97-lea Shar, Seti a avut un băiat pe care l-a numit Enshi, ceea ce însemna „Stăpânul Omenirii”. Enshi a învăţat de la Adapa cum să scrie şi să socotească, a învăţat despre Anunnaki şi Nibiru, apoi a fost dus la Nibru-ki de către fiul lui Enlil şi i s-a arătat cum să folosească uleiurile

şi cum să extragă elixirul din fructele de imbus. Acesta a fost un alt moment important dintre oameni şi Anunnaki, atunci când omul a început să-i numească pe aceştia cu apelativul „Domn”. „De atunci a început omul civilizat să le spună Lorzi zeilor Anunnaki”, şi acesta este începutul etapei de divinizare a acestora. Oamenii civilizaţi au fost învăţaţi cum să facă focul cu ajutorul bitumului, cum să folosească furnalul şi cuptorul ca să topească metalele şi să rafineze aurul. Au fost învăţaţi să confecţioneze instrumente muzicale, să cânte şi chiar să sape gropi pentru apă. Oamenilor le plăcea să se adune lângă apă ca să socializeze, iar aici aveau loc cele mai multe întâlniri dintre bărbaţi şi femei, care implicau şi activităţile sexuale, care au condus la o creştere rapidă a populaţiei. Chiar şi astăzi continuăm să afişăm acelaşi comportament, oamenii fiind în continuare atraşi de apă în număr mare. Indiferent dacă este vorba despre o plajă sau despre malurile unui râu sau chiar despre piscina din curtea din spate, oamenii au fost întotdeauna atraşi de apă. Această parte din tăbliţele sumeriene a fost copiată greşit în *Biblie* de către cei care au scris-o la mii de ani distanţă şi care au creat confuzie în rândurile învăţaţilor şi ale teologilor deopotrivă în legătură cu Nefilim. Aceasta a fost perioada în care „Igigi veneau mai des pe Pământ” de pe Marte. Marduk şi ceilalţi Igigi de pe Marte „îşi doreau cu ardoare ceea ce se găsea pe Pământ”.

Sosise vremea pentru expansiunea oamenilor pe Pământ. Se năşteau din ce în ce mai mulţi oameni ca descendenţi ai lui Adapa. Oricine ia în considerare diferenţele culturale dintre vremurile trecute şi prezent este aceea că promiscuitatea în care trăiau zeii era aproape o cerinţă în comportamentul lor. Este posibil ca oamenii să fi moştenit asemenea trăsături de la Anunnaki? Am moştenit cu siguranţă multe dintre caracteristicile lor, în afara celor care au fost într-adins eliminate din ADN-ul

nostru. Exista totuşi un motiv ciudat pentru nivelul ridicat al promiscuităţii din acele vremuri. Trebuia să existe un număr cât mai mare de fraţi vitregi care să poată procrea pentru menţinerea fondul genetic puternic şi sănătos pe măsură ce numărul membrilor speciei se mărea. Şi, fără să-şi dea seama, oamenii imitau obiceiurile sexuale ale zeilor creatori.

Omenirea se afla la începutul unei lungi perioade de împliniri şi de întemeiere a bazelor culturale. Voi menţiona câteva dintre cele mai importante realizări. Malalu, care însemna „Acela care se joacă”, era fiul lui Kunin şi surorii sale vitrege, Mualit, şi era recunoscut pentru faptul că interpreta şi cânta muzică, aşa că Ninurta i-a făcut multe instrumente muzicale, printre care se afla şi o harpă. Întreaga lor familie lucra în oraşul de metal Bad-Tibira.

Irid, care însemna „Acela din apele dulci”, a devenit cel mai bun constructor de fântâni şi furnizor de apă, acolo unde oamenilor le plăcea să se adune şi să procreeze. V-aţi întrebat vreodată de unde au grecii şi romanii ideea pentru băile lor şi care este originea cuvântului „irigaţie”? Igigi de pe Marte veneau mai des pe Pământ în număr mare, dorind să scape de clima aspră de pe Marte şi să participe la stilul de viaţă al pământenilor. Masculii Igigi au început să curteze fetele pământenilor pe care le doreau.

Marduk l-a luat sub aripa sa protectoare pe un tânăr care se numea Enkime „Cel care avea înţelegerea cronicilor”, pe care l-a învăţat multe lucruri. L-a dus pe Lună şi l-a învăţat tot ceea ce învăţase de la Enki, despre stele şi constelaţii şi despre drumul pe care-l parcurgeau planetele. Vă imaginaţi ce ar însemna urmele lor pe Lună? Ce ar însemna pentru percepţia noastră asupra omenirii? La întoarcere, Enkime a fost lăsat la Utu, lângă Sippar, „Locul Carelor”, şi a fost numit „Prinţul pământenilor”. Enkime a fost primul om care a primit iniţiere în tainele preoţiei. După o perioadă de timp, Marduk s-a reîntors în

ceruri cu Enkime şi cu fiul acestuia, Matushal. Dar la întoarcere Enkime a rămas în ceruri. „Într-o caleaşcă cerească au plecat... Au fost duşi de Marduk să-i viziteze pe Igigi de pe Lahmu... Şi a rămas în ceruri până la sfârşitul zilelor sale”. Încă nu este clar ce s-a întâmplat cu acest personaj, dar stă scris că Igigi l-au îndrăgit. Există posibilitatea ca Enkime să fi rămas, de fapt, pe Marte ca o forţă pacificatoare pentru Igigi, care deveneau neliniştiţi. Ar fi ironic ca un pământean muritor să ofere inspiraţie nativilor nibiruani. Poate că era într-adevăr demn de statutul de preot care-i fusese încredinţat. Şi poate că acolo a fost locul în care era mai multă nevoie de el, pentru că a trebuit să mai treacă mult timp până când Igigi au început în cele din urmă să părăsească planeta Marte şi să se îndrepte către Pământ. Toate aceste lucruri s-au întâmplat în cel de-al 104-lea Shar, la 374 400 de ani după sosirea Anunnaki pe Pământ şi la 68 600 de ani de timpul prezent.

Adapa, primul om civilizat sau primul *homo sapiens sapiens*, a murit în cel de-al 108-lea Shar, în anul 55.000 î.Hr. A trăit timp de 14 Shar, ceea ce ar însemna că a trăit aproximativ 48.000 de ani! Aceasta este o dovadă a faptului că Anunnaki au mai efectuat şi alte modificări genetice asupra oamenilor pe măsura trecerii timpului, ca să le reducă durata de viaţă şi, implicit, numărul lor. Totuşi, nu a fost suficient ca să încetinească rata rapidă de naşteri din rândul speciei sclave. În timp ce numărul pământenilor creştea şi acestora li se năşteau fiice frumoase, Marduk s-a îndrăgostit de o femeie pământeană. A fost primul Anunnaki care s-a logodit cu o pământeancă şi acest fapt nu avea să rămână fără urmări. Dezbaterile lor contradictorii aduc în discuţie mortalitatea omenirii şi imaginea creatorului. Marduk i-a reamintit tatălui său dezordinea pe care au generat-o atunci când au creat o specie civilizată cu o gândire la fel de avansată ca şi cea

Anunnaki, singura diferenţă între cele două specii fiind longevitatea. „Am creat pe această planetă pas cu pas o fiinţă care să ne semene… după chipul şi asemănarea noastră este această fiinţă civilizată şi, cu excepţia vieţii îndelungate, el este asemenea nouă”. Aceasta a fost motivaţia lui Marduk pentru faptul că-şi dorea ca logodnică o femeie pământeană. Opţiunile pe care le avea i-au fost prezentate clar de Enki şi

Enlil. Marduk avea să renunţe la toate drepturile sale princiare de pe Nibiru şi nu mai putea să se întoarcă acolo niciodată împreună cu logodnica sa. Până şi Anu s-a implicat în această situaţie complicată. „Marduk se poate căsători… dar nu va mai fi prinţ pe Nibiru”. Această atitudine a bătrânilor l-a împins pe tânărul Marduk spre respingerea întregului sistem şi, în cele din urmă, la revolta împotriva tuturor celorlalţi Anunnaki, atunci când s-a proclamat zeu suprem.

Şi astfel, după nunta lor, Marduk şi mireasa lui, Sarpanit, au fost trimişi într-un ţinut îndepărtat care le-a fost încredinţat. „Un domeniu al lor, departe de Edin, într-un alt ţinut, au spus Enlil şi Enki. Avem şi indicii despre locul în care fusese exilat Marduk. „Un domeniu mai sus de Abzu, în ţinutul unde ajunge Marea Superioară, dincolo de ale cărei ape se află Edinul şi unde se poate ajunge cu bărcile: Era vorba despre ţinuturile Egiptului. Pământul pe care urma să-l conducă Marduk în anii următori sub numele de Ra. Fără ştirea celor doi fraţi mari, Enlil şi Enki, Igigi de pe Marte au folosit ca pretext nunta lui Marduk ca să vină pe Pământ. Însă ei aveau un motiv ascuns pentru care veneau. Să recunoaştem faptul că viaţa dură de pe planeta pustie Marte nu era ceea ce speraseră ei atunci când au plecat de pe Nibiru. Îşi doreau viaţa darnică şi plină de distracţii pe care Anunnki înconjuraţi de sclavi o duceau pe Pământ. Dar principala forţă care-i atrăgea pe Pământ era reprezentată de foarte frumoasele şi

încântantele „fiice ale omului”. Următorul episod este foarte bine prezentat în Facere şi, încă o dată, copiat din mai vechile tăbliţe sumeriene şi neînţeles de către învăţaţii şi teologii contemporani. Igigi spuneau: „Ceea ce lui Marduk îi este permis nouă nu ar trebui să ne fie interzis”. Femeile pământene erau numite „Femele Adapite”, după numele primului lor strămoş Adapa, primul *homo sapiens sapiens*, fiul lui Enki şi un pământean din seminţia lui Adamu.

Igigi spuneau: „. Haideţi să ne alegem soţii dintre Femeile Adapite şi să facem copii”. Le-au luat ostatice pe aceste femei şi le-au dus în portul spaţial şi au cerut să li se acorde aceleaşi privilegii pe care le primise şi Marduk. Acesta a fost de acord cu ei. „Ceea ce am făcut eu au şi ei voie”. Din nou îl vedem pe Enlil nervos şi neliniştit din cauza acestei probleme. „Enlil era nervos şi lipsit de linişte”. Putem să sesizăm planul ascuns de a-i controla pe oameni prin forţă şi pedeapsă. „Prin mâinile noastre va fi condusă multitudinea de pământeni de pe această planetă”. El avea să devină dumnezeul violent din *Biblie*, care monitoriza cu atenţie fiecare pas al omului, asigurându-se că nu deveneau prea înţelepţi sau prea puternici ca să-l poată provoca în vreun fel. Astfel că, şi după capitularea lui Enlil, „lăsaţi-i pe Igigi şi pe femele pământene să plece”, acesta a avut de înfruntat o nouă dilemă. Marduk l-a informat că viaţa pe Marte devenise imposibilă, condiţiile erau de nesuportat şi trebuiau să abandoneze staţia. „Pe Lahmu condiţiile au devenit insuportabile, supravieţuirea nu este posibilă”.

Emigranţii de pe Marte au fost izolaţi în interiorul şi în jurul portului spaţial din munţii cu păduri de cedru, acolo unde îşi începuseră iniţial mişcarea de rezistenţă. Au făcut copii care au devenit cunoscuţi sub numele de „Copiii Navei Spaţiale”, la care se face referire adesea în cărţi şi în tăbliţele sumeriene. În cele din urmă, unii dintre

ei i s-au alăturat lui Marduk în noile ţinuturi stăpânite de acesta, alţii au mers „spre ţinuturile îndepărtate din Est, ţinuturile munţilor înalţi”, în vreme ce alţii au rămas pe loc. Din aceste descrieri reiese clar că aceştia erau primii Arieni care s-au stabilit mai târziu în Europa şi au invadat Valea Indului, punând bazele limbilor indo-europene. Aceştia erau albi, avansaţi din punct de vedere tehnologic şi aveau cunoştinţe mai multe decât un om obişnuit. Ei aveau să fie primii faraoni ai Egiptului, sub conducerea lui Marduk. Marduk a început să pună bazele unui grup mare şi loial de adepţi printre oamenii care l-au urmat, i s-au supus şi l-au venerat. Era o forţă în devenire pe Pământ, ceea ce a început să-i îngrijoreze pe Enlil şi pe Enki. Iată alte câteva cuvinte biblice, aparţinând lui Enlil, care analiza lucrurile care s-ar putea întâmpla în viitor. „Pământul va fi moştenit de către pământeni”. Enlil a plănuit măsuri împotriva planurilor lui Marduk. L-a trimis pe fiul său, Ninurta, să găsească odraslele şi clanurile lui Ka-in, care acum locuiau în ţinuturi îndepărtate, şi să le înveţe tot ce aveau nevoie să ştie despre producerea uneltelor, minerit, manufacturarea produselor, topire, construirea navelor, navigaţia şi lupta în război. „Aceştia se stabiliseră într-un ţinut nou, într-un oraş în care construiseră două turnuri gemene… Era un ţinut de dincolo de mare, nu era ţinutul muntos care lega Cerul de Pământ”. Din aceste descrieri pare a fi vorba fără nicio îndoială de primele aşezări din munţii Anzi şi de primele civilizaţii sud-americane, din Perú şi Bolivia, din apropierea lacului Titicaca.

În Edin, Anunnaki l-au numit pe pământeanul Lumach, fiul lui Matushal, ca şef al operaţiunilor. Soţia acestuia se numea Batanash. „Era de o frumuseţe uluitoare, Enki a fost fermecat de frumuseţea ei”. Vedem din nou în acţiune pronunţata latură sexuală a lui Enki, care creează şi mai multe controverse, introducându-şi

încă o dată gena în fondul genetic uman. A sedus-o pe frumoasa Batanash, care i-a născut un fiu pe care l-a numit Ziusudra, „Acela ale cărui zile sunt lungi şi luminoase”. Acesta este omul care a supravieţuit potopului în arcă şi cel pe care *Biblia* îl numeşte Noe. A fost crescut la Shurubak, dar secretul asupra paternităţii sale a rămas între Enki şi Batanash. A fost născut în cel de-al 110-lea Shar, la 396.000 de la sosirea Anunnaki pe Pământ, în anul 47.000 î.Hr., adică la jumătatea ultimei ere glaciare. Cei care cred că era glaciară înseamnă că tot Pământul era acoperit de zăpadă şi gheaţă se înşală. Învăţaţii spun că cea mai mare parte a Canadei, nordul Statelor Unite ale Americii, nordul Europei şi cel al Asiei erau acoperite de gheaţă şi zăpadă, dar mai la sud lumea era locuibilă cu foarte puţine diferenţe climatice faţă de prezent. Acesta este motivul pentru care Anunnaki s-au stabilit în Mesopotamia, între fluviile Tigru şi Eufrat. Acolo, totul era luxuriant şi verde şi nu semăna deloc cu deşertul care se găseşte în prezent pe acele locuri. Antarctica era probabil mult mai întinsă şi era acoperită de o gheaţă groasă, care va fi principala cauză a Marelui Potop care a avut loc mai târziu.

La fel ca Adapa, primul fiu uman al lui Enki, Ziusudra era foarte deştept, vădea semne mari de inteligenţă, iar Enki îl adora pe băieţelul care-i semăna. Descrierea copilului ne ajută să ne facem o idee despre felul în care arăta Enki. Iată cum este descris copilul Ziusudra. „Pielea sa era albă ca zăpada… părul său avea culoarea firului de lână… ochii săi aveau culoarea cerului şi străluceau”. Încă de la început a fost tratat cu mare grijă de Enki şi de Ninmah. A învăţat ritualuri preoţeşti şi tot ceea ce a ştiut şi Adapa înaintea sa. Ni se dă şi un indiciu asupra faptului că Anunnaki foloseau un limbaj diferit sau o scriere anume între ei, atunci când citim că „scrierile lui Adapa a fost învăţat să le citească”. Aici se poate afla dovada că scriptul

indus şi cel din zona balcano-dunăreană ar putea reprezenta limbajul folosit de Anunnaki sau un script înrudit pe care primii pământeni, cum au fost Adapa şi Ziusudra, l-au folosit cu mult înainte ca Marele Potop să distrugă cea mai mare parte a lumii. Aceasta ar putea să fie şi explicaţia pentru faptul că s-au găsit doar un număr mic de exemplare în lume. Restul au fost adunate şi îngropate sub munţii de sare şi nămol. Însă, atunci când tăbliţele fac referire la Timpurile Anterioare, este vorba despre perioada dinaintea Potopului? Atunci când pe Pământ era instaurată o altfel de ordine?

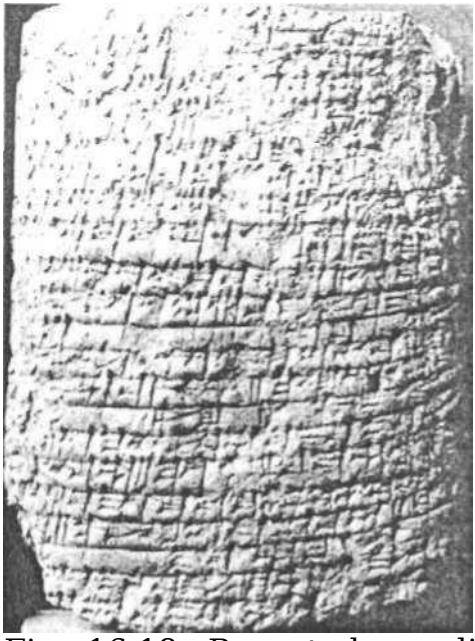

Fig. 16.18. Raport de analize medicale. Tăbliţă cu scriere cuneiformă datând din perioada veche babiloniană, din jurul anului 1900 î.Hr. Tăbliţa enumeră câteva proceduri medicale executate de un terapeut antic. Astfel de texte medicale sunt bine-cunoscute în literatura neobabiloniană, însă din perioada veche babiloniană, cu o mie de ani mai veche, au supravieţuit puţine tăbliţe. Multe

dintre diagnosticele babiloniene se păstrează şi în medicina contemporană.

Atunci când limba era diferită, înainte de turnul Babel şi înainte ca „limba omului să fie amestecată”? Aşa se pare.

Dar viaţa nu se desfăşura bine pe Pământ, se părea că erau prinşi într-o spirală descendentă atât din punct de vedere cultural, cât şi prin prisma condiţiilor de mediu. Igigi procreau rapid împreună cu femeile pământene, ceea ce pe Enlil îl făcea să se întristeze. „În ochii săi, misiunea Anunnaki pe Pământ fusese denaturată”. Trebuie să o recunoaştem: această situaţie era de neconceput atunci când au venit pe Pământ ca să extragă aurul din sol. Un alt lucru interesant este efectul pe care mediul îl producea asupra noii specii aflate în dezvoltare. Avem o specie nouă care a fost introdusă brusc într-un mediu de viaţă relativ străin. Această specie nu a evoluat în acest mediu, iar sistemul imunitar nu era ajustat pentru microorganismele de pe Pământ din acea vreme, aşa că nu ar fi trebui să fim surprinşi arunci când citim despre bolile care i-au răpus pe oameni. „În vremea lui Ziusudra ciuma şi alte molime au afectat Pământul… Durerile, ameţelile, frigurile, febrele i-au copleşit pe pământeni”.

Din fericire, Ninmah, sora deşteaptă a celor doi fraţi atotputernici, era cu adevărat o vindecătoare. „Să-i învăţăm pe oameni cum să se vindece, să înveţe singuri remediul”. Enlil nu ar fi făcut nimic. Nu avea de gând să facă nimic ca să ajute noua specie să supravieţuiască şi să înflorească. „Fie ca pământenii să piară de foame şi de boală”. În mintea sa, sejurul lor pe Pământ se apropia de final şi mai degrabă ar fi eliminat orice formă de viaţă de pe Pământ înainte de a pleca pe Nibiru. Avem acum o imagine clară a personalităţii „zeului violent”. Şi pământul suferea, nimic nu mai creştea, iar vânturile, căldura şi seceta îi nimiceau pe oameni. Nibiru se apropia pe orbita

sa de Soare, şi pe Pământ începeau să se întâmple lucruri ciudate. Cutremurele şi trepidaţiile au început să devină obişnuite, iar Enlil a discutat despre evenimentele ciudate cu Anu care se afla pe Nibiru. Au instalat echipamente de supraveghere în Abzu, ca să ţină sub control Polul Sud. „Au fost înregistrate zgomote ciudate în ţinutul alb al zăpezii… Gheaţa şi zăpada care acopereau ţinutul alb au început să alunece”. Aceasta este prima dovadă despre sfârşitul erei glaciare, surprinsă clar de tăbliţele de argilă. Cum ar fi putut să ştie un scrib de acum 4.500 de ani despre evenimentele care au precedat potopul dacă nu i-ar fi spus altcineva care era acolo? Detaliile din acest text sunt prea clare ca să fi fost transmise în formă orală de-a lungul mileniilor. A devenit evident că apropierea lui Nibiru de Soare avea să provoace dezastre asupra gravitaţiei Pământului şi să aibă un efect devastator asupra regiunilor polare acolo unde gheaţa începuse deja să se topească. „Data viitoare când Nibiru se va apropia de Soare, Pământul va fi supus forţei de atracţie a lui Nibiru”. Acestea erau cuvintele rostite de Anunnaki de pe Nibiru, care-l avertizau pe Enlil despre o calamitate iminentă care avea să lovească Pământul.

Anunnaki au demarat pregătirile pentru evacuare. Au încetat toate procesele de topire a aurului, „tot aurul a fost pregătit ca să fie expediată pe Nibiru şi o flotă de care celeste rapide s-au întors pe Pământ”. Enlil a organizat o întâlnire urgentă cu toţi comandanţii Anunnaki şi Igigi şi le-a spus despre „dezastrul iminent” care îi pândea. „Misiunea pe Pământ a ajuns la un final nedorit”. A specificat clar că toţi cei care doresc să părăsească Pământul o vor face fără logodnicele lor pământene. Acesta era momentul pe care Enlil l-a aşteptat în secret: să distrugă hoardele de pământ –, teni care preluaseră controlul asupra lumii prin numărul lor impresionant. Acelora dintre Anunnaki şi Igigi care alegeau să rămână li

s-a spus să se mute în zonele înalte şi să aştepte trecerea calamităţii. Ceilalţi Anunnaki care nu doreau să se întoarcă pe Nibiru au aşteptat evenimentele pentru a se instala în „Bărcile cereşti" de la limita atmosferei Pământului. Atunci a sosit momentul critic în care adevăratul spirit uman al multora dintre copiii Anunnaki născuţi pe Pământ a ieşit la iveală. Marduk şi toţi ceilalţi fii ai lui Enki au ales să rămână pe Pământ. La fel au făcut şi fiii lui Enlil. Acesta a fost un moment emoţionant pentru sensibila Ninmah: toţi se uitau la ea şi aşteptau să ia o decizie: „Cu mândrie şi-a anunţat hotărârea de a rămâne... munca mea este aici... Nu-i voi abandona pe pământenii pe care i-am creat".

Atunci Enlil şi-a dezvăluit măreţul plan care privea rasa umană. „Să-i lăsăm pe pământeni să piară în chinuri". Putem auzi foarte clar tonul vocii zeului violent, a cărui voce se aude permanent în *Biblie*. Însă Enki l-a dezaprobat cu tărie pe fratele său. Până la urmă, el fusese cel care îi crease pe oameni de la bun început şi el a fost tatăl noii specii de oameni civilizaţi. „O fiinţă minunată a fost creată de noi şi tot noi trebuie să o salvăm". O ceartă aprigă a izbucnit între cei doi fraţi, în care Enlil l-a acuzat pe Enki că joacă rolul lui Dumnezeu. „Ai luat în mâinile tale puterile Creatorului tuturor lucrurilor", şi l-a acuzat pe Enki pentru toate relele care se întâmplaseră oamenilor.

Fiind comandantul Pământului, Enlil a luat o decizie finală şi i-a pus pe toţi cei prezenţi să depună un jurământ care a dus la distrugerea omenirii. „Acum, că se apropie o calamitate al cărei final nu este cunoscut, fie să se întâmple ceea ce trebuie să se întâmple". Cu toţii au depus acel jurământ, mai puţin Enki care a ieşit în fugă de la locul adunării. „Fie ca toată răspunderea să apese pentru totdeauna pe umerii lui Enlil". Ca parte a activităţilor de evacuare, Enlil a dus Tabletele la Sippar, locul unde erau „Carele Celeste", şi le-a îngropat în siguranţă în camera de protecţie. Şi totuşi ce aşteptau cu toţii? La ce fel de

calamitate se aşteptau? O mare inundaţie de apă, cu o înălţime atât de mare încât ar fi devastat întreaga planetă. „Când avalanşa de apă va mătura pământul… totul va fi condamnat la distrugere dintr-o singură lovitură”. Pregătirile au luat sfârşit şi ei aşteptau sosirea dezastrului. Acesta este tipul de avertisment de care ar fi avut nevoie oamenii din Indonezia, Thailanda, Sri Lanka, India şi Etiopia, înainte ca tsunami-ul să le devasteze vieţile. Însă sfidătorul Enki şi sora sa, Ninmah, au mers la Abzu şi au adunat toate specimenele necesare pentru a putea să recombine toate formele de viaţă pe care le creaseră pe Pământ. „Au colectat esenţa masculilor şi a femelelor şi ouăle vieţii… ca să le păstreze şi să le repună în circuitul vieţii de pe Pământ”. Anunnaki s-au adunat la Sippar şi au aşteptat ziua diluviului. Enki încă nu-şi terminase treaba. Ziusudra, carne din carnea sa şi sânge din sângele său, avea să fie lăsat până la urmă să piară în inundaţie. Aceasta este povestea reală a Potopului şi a felului în care au supravieţuit oamenii. Spre deosebire de versiunea mult mai naivă şi simplificată a poveştii biblice a lui Noe, tăbliţele sumeriene ne povestesc în detaliu eforturile depuse de Enki ca să-l ajute pe Ziusudra: felul în care l-a ghidat cu planuri precise pentru construcţia „arcei”, cum să o izoleze cu gudron şi ce să ia la bordul ei. „Barca să fie una care să se poată întoarce şi apleca pentru a supravieţui avalanşei de apă… să-ţi aduni în ea familia şi prietenii… la bord să fie apă de băut… şi să aduci animale domestice”. Deşi Enki l-a sfidat pe Enlil, nu voia să nesocotească făţiş jurământul pe care Anunnaki îl depuseseră. Aşadar, i-a transmis toate informaţiile lui Ziusudra din spatele unui perete, ca să nu i se vadă faţa. Argumentul său copilăresc, dar de efect a fost acela că nu i-a vorbit lui Ziusudra, ci unui perete. „Un diluviu copleşitor care vine de la Sud va distruge pământurile şi viaţa… îţi va ridica barca din acostament… barca se va roti

şi apleca... prin tine va supravieţui seminţia omului civilizat”. Diferenţele faţă de versiunea biblică nu stau în conţinutul propriu-zis, ci în aceea că Ziusudra nu şi-a luat cu el numai familia, ci şi alţi prieteni. Urmaşii lui Noe ar fi murit pur şi simplu în câteva generaţii din cauza consangvinizării[3]. Partea în care Noe trebuia să ia pe arcă o pereche din fiecare specie de animal m-a nedumerit întotdeauna, din cauza imposibilităţii realizării ei. Însă povestea are, de fapt, o origine diferită, una care are mai mult sens şi este realizabilă.

Ţineţi minte că Enki şi Ninmah au colectat esenţa tuturor oamenilor şi animalelor din sălbăticie? Au depozitat cu grijă această „esenţă”, care trebuie să fi fost ADN, spermă şi ovule în containere potrivite pentru a le putea păstra. Tăbliţele susţin cu tărie această ipoteză. Cu câteva zile înainte de Potop, Ningal i-a dus lui Ziusudra o cutie. „Esenţa vieţii şi ouăle creaturilor vii sunt în această cutie, colectate de Enki şi Ninmah... Trebuie ascunse din calea mâniei lui Enlil, ca să refacem viaţa dacă Pământul o va permite”. Acestea sunt cuvintele care dau fiori, care aveau să fie repetate de multe ori de eroii din *Biblie* la mii de ani după aceea. Mânia lui Enlil a devenit „mânia lui dumnezeu”, care menţine lumea temătoare şi supusă.

Şi astfel Potopul a sosit aşa cum era de aşteptat. A venit în cel de-al 120-lea Shar, la 432.000 de ani de la sosirea Anunnaki pe Pământ, aproximativ în anul 11.000 î.Hr., ceea ce corespunde perfect perioadei în care învăţaţii moderni susţin că Potopul a distrus lumea. Este important de reţinut că la acest moment Ziusudra avea deja 1 Shar, ceea ce înseamnă 36.000 de ani pământeni. Acum este absolut evident că potopul nu a fost trimis de Dumnezeu, într-un moment de mânie împotriva omenirii, ci a fost rezultatul unui eveniment cosmic produs de apropierea prea mare a planetei gigant Nibiru de Pământ, în timpul

3 Unire a unor organisme înrudite în procesul fecundaţiei (n.tr.)

orbitei sale de 3 600 de ani. A fost cu adevărat o calamitate naturală care a fost folosită abuziv de Anunnaki ca să-şi distruge creaţia care le făcea probleme: specia sclavă pe care o numeau om.

Nibiru a ajuns în apropierea Pământului provocând mari distrugeri şi activitate seismică. Au fost vremuri foarte grele pentru planeta fragilă. Tăbliţele relatează clar că „timp de câteva zile înainte de ziua diluviului pământul a fremătat şi a mugit ca de durere”. Venise timpul ca Anunnaki să plece. „Adunaţi în bărcile lor cereşti, Anunnaki s-au ridicat spre ceruri”. Obţinem o imagine clară a acelor evenimente nu datorită imaginaţiei bogate a vreunui autor, ci pentru că Anunnaki urmăreau potopul din navele lor aflate pe orbită. Descrierile sunt mult prea detaliate şi clare ca să fi fost rodul imaginaţiei unei persoane primitive.

Pământul a început să se cutremure, era agitat de o forţă de atracţie necunoscută… în ţinutul alb, la marginea Pământului, tăriile Pământului se cutremurau… apoi cu un muget egal cu cel făcut de o mie de tunete, stratul de gheaţă s-a desprins de pământ… S-a prăbuşit în marea din sud din cauza forţei de atracţie nevăzute a lui Nibiru… Gheaţa se zdrobea, strat după strat… Suprafaţa ţinutului alb se prăbuşea la fel ca şi coaja unui ou spart… au apărut valurile mareei, iar valul de apă ajungea până la ceruri… Valul de apă gonea spre nord… Atingea ţinutul Abzu… Şi apoi se deplasa către locul unde aterizasem… Edinul a fost acoperit de ape.

Ştim cu toţii ce distrugeri poate să producă un tsunami de mici dimensiuni, aşa că ne putem imagina un val provocat de maree având sute de metri înălţime, mişcându-se către nord dinspre Antarctica cu o viteză de 500 km/h, ca un cerc uriaş în jurul lumii, distrugând toate pământurile aflate mai jos de 2000 de metri de la nivelul mării. Avem parte de o nouă vizualizare făcută de

Anunnaki de pe orbita din jurul Pământului. „Acolo unde erau pământuri uscate acum se afla o mare de apă… Acolo unde odată munţii îşi îndreptau vârfurile către cer acum aceste vârfuri erau ca nişte insule în ape”. Avem parte şi de o privire asupra părţii sensibile a lui Ninmah, ca mamă a omenirii, care era foarte tristă de ceea ce văzuse de sus. „Cei pe care i-am creat s-au înecat ca nişte libelule, iar toată viaţa a fost luată de valurile mării”.

Presupun că ştim cu toţii cum se termină povestea Potopului şi da, aveţi dreptate, arca a ajuns la vârfurile gemene ale muntelui numit Arata, cunoscut celor mai mulţi sub numele de Ararat, care în tăbliţe este numit „Muntele

Salvării”. Primul lucru pe care l-a făcut Ziusudra atunci când a coborât de pe arcă a fost să-l roage pe Enki să-i salveze. Au construit un altar, au aprins focul şi au mulţumit sacrificând un miel, lucru pe care-l învăţase în timpul iniţierii în tainele preoţeşti. Navele spaţiale care pluteau pe orbită nu puteau să fie foarte confortabile, fiind umplute de prea mulţi Anunnaki dornici să se întoarcă pe tărâm solid. Astfel că la scurt timp după aceste lucruri Enlil şi Enki au aterizat ca să evalueze pagubele. „Să evalueze situaţia, să hotărască ce trebuia făcut”. La început, fraţii zâmbeau şi se îmbrăţişau, dar „atunci când Enlil i-a văzut pe supravieţuitori… furia sa nu a mai avut margini”. Îl întâlnim din nou pe dumnezeul violent care avea să conducă şi să controleze omenirea timp de mii de ani prin asuprire şi violenţă. Într-un acces de furie, Enlil l-a atacat pe Enki. „Toţi pământenii ar fi trebuit să dispară”, a spus el. Dar Enki i-a răspuns şi i-a explicat adevărul despre Ziusudra. Nu este un muritor obişnuit, este fiul meu. După mai multe certuri şi deliberări, Enlil a fost convins că voinţa Creatorului tuturor lucrurilor i-a salvat pe oameni. Şi, înainte ca aşa-zisele timpuri vechi să ia sfârşit, întâlnim alte câteva afirmaţii care aveau să fie repetate de *Biblie*

mulţi ani mai târziu. Ninmah, care-şi iubea creaţia umană pe care o perfectase alături de Enki, a jurat că „distrugerea omenirii nu se va mai repeta”, iar Enlil i-a spus lui Ziusudra să „fie rodnic şi să se înmulţească”.

Vă puteţi imagina cantităţile de sedimente care au rezultat dintr-un potop de asemenea dimensiuni. A fost nevoie de mulţi ani pentru ca apa să se retragă, doar pentru ca să iasă la vedere noroiul şi aluviunile. Tot ce se găsea înainte la Abzu şi Edin fusese îngropat sub nămol. Toate oraşele din Mesopotamia dispăruseră, fiind îngropate sub aluviuni. Însă marea platformă de piatră, locul de aterizare din Munţii Cedar, era încă la locul său şi putea să fie folosită, pentru că fusese poziţionată mai sus decât celelalte aşezări.

Unii învăţaţi, cum este şi cazul lui Zecharia Sitchin, cred că această platformă este aceea de la Baalbek, în nord-estul Libanului. Oricine vede acei megaliţi gigantici, aşezaţi împreună pentru a forma o platformă perfect plată, care se întinde pe aproximativ 90.000 metri pătraţi, începe să se întrebe de ce oamenii preistorici au avut nevoie să construiască o asemenea structură. Pietrele cântăresc între 200 şi 1 200 de tone fiecare. În prezent, nu există decât câteva macarale gigant care ar putea să ridice asemenea pietre. Sunt tăiate perfect şi rotunjite la colţuri pentru ca să se potrivească una în alta în acelaşi fel în care o fac piesele de LEGO. Şi astfel, apare normal faptul că această platformă nu a fost luată de ape, datorită dimensiunilor sale şi a altitudinii la care a fost plasată. Dar le-a dat o idee coloniştilor Anunnaki despre cum ar trebui să facă faţă în viitor dezastrelor de acest fel. Şi ce fel de structuri ar fi putut trece cu bine printr-un astfel de dezastru şi să servească drept un important far călăuzitor pentru piloţii Anunnaki care veneau din spaţiu? Aţi ghicit… piramidele din Giza. Imaginaţi-vă ce ar însemna să aterizaţi pentru prima oară pe o planetă… nu aţi prefera să

aveţi o baliză perfect vizibilă care să vă ghideze direct la locul de aterizare? Eu, unul, aş prefera, şi la fel au făcut şi Anunnaki. Şi astfel au apărut în peisaj piramidele.

Distrugerile nu au afectat doar Pământul: Igigi au sosit de pe Marte spunând că şi planeta lor fusese devastată. „Lahmu fusese devastată de trecerea lui Nibiru… Atmosfera dispăruse şi apele se evaporaseră… Acum devenise un ţinut al furtunilor de nisip”. Şi-au dat seama că principala grijă a lor era acum supravieţuirea. Au luat Tabletele din Camera Creaţiei, pe care o îngropaseră lângă locul de aterizare. Este uimitor că găsim menţiuni până şi despre materialul folosit pentru construirea camerei. Era făcut din diorit, cea mai dură piatră cunoscută de om, mai dură decât fierul. „Camerele din diorit au fost izolate cu sigilii”. Au recuperat o varietate de produse, între care şi seminţele pe care le aduseseră din Nibiru, care le-au dat posibilitatea să planteze din nou culturi. Însă, în vreme ce supravieţuitorii de pe Pământ începeau să-şi refacă vieţile, veştile despre Nibiru nu erau aşa de înmcurajatoare. Activitatea gravitaţională dintre alte planete şi Nibiru o afectase şi pe aceasta din urmă. „Scutul din praf de aur fusese distrus, iar atmosfera dispărea din nou”. Brusc, căutarea aurului devenise vitală. Chiar când se pregăteau să plece acasă, urgenţa a reapărut.

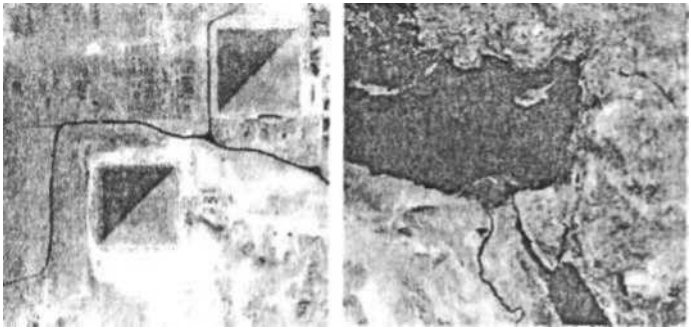

Fig. 16.19 O vedere din spaţiu asupra piramidelor. Ele nu serveau doar ca repere, Marea Piramidă găzduia şi

baliza transmiţătoare care îi ghida pe piloţii şi astronauţii care soseau. Aceste structuri gigantice au fost construite după Potop, atunci când Anunnaki au văzut cât de bine rezistase structura de piatră de la Baalbek furiei apelor. Egiptul şi Marea Roşie reprezentau repere vizibile de sus de deasupra Pământului.

Numai că de data aceasta nu mai existau muncitori în Abzu, aceştia fuseseră ucişi cu toţii de apele revărsate şi chiar şi numărul Anunnaki era redus, întrucât cei mai mulţi se întorseseră pe Nibiru. A fost mâna sorţii sau a destinului prestabilit: de Creatorul tuturor lucrurilor că „pe Pământ şi pe Nibiru se instalase disperarea”.

Sarcina extragerii aurului din minereu era imposibilă pentru puţinii Anunnaki rămaşi pe Pământ. Au survolat din nou lumea, şi Ninurta s-a întors cu veşti bune din ţinuturile îndepărtate de peste ocean. Munţii fuseseră erodaţi de Potop, scoţând la iveală zăcăminte mari de aur din care se iţeau pepitele de aur. Acestea erau văile din jurul lacului Titicaca, aflat la graniţa dintre Bolivia şi Perú, de la începutul civilizaţiei antice a incaşilor, înainte ca aceasta să fi fost distrusă de europeni. „Pepite de toate dimensiunile au căzut în lacurile de jos, iar aurul poate să fie adunat fără să fie nevoie de săpături”. Enlil şi Enki erau uluiţi. „Aurul, aur pur, care nu avea nevoie să fie topit şi rafinat, se afla acolo”.

Şi aşa a început goana după aurul din preistoria Americii de Sud. Însă era necesară construirea unei rampe de aterizare în apropiere, de unde aurul să fie dus către Nibiru. Şi astfel descoperim originile practice ale câmpiei Nazca. S-au scris multe şi s-au făcut multe speculaţii cu privire la aşa-zisele linii de la Nazca. Această câmpie a dat bătăi de cap arheologilor secole de-a rândul. Tăbliţele sumeriene ne oferă răspunsul şi la această dilemă. Pentru aceia care au fost uimiţi şi şi-au pus întrebări cu privire la marcajele ciudate şi spectaculoase care se găsesc pe

câmpia deşertică Nazca din Perú, textele cuneiforme oferă un răspuns limpede. „Să construim un loc nou pentru carele celeste, ca de acolo să trimitem aurul pe Nibiru… Au căutat o câmpie nouă a cărei suprafaţă să fie uscată şi întărită… Au găsit o asemenea câmpie pe o peninsulă părăsită… La fel de întinsă ca suprafaţa unui lac, era înconjurată de munţi albi”. Descrierea se potriveşte perfect celei a peninsulei Nazca, înconjurată de lanţul munţilor Anzi, care avea zăpadă pe vârfuri.

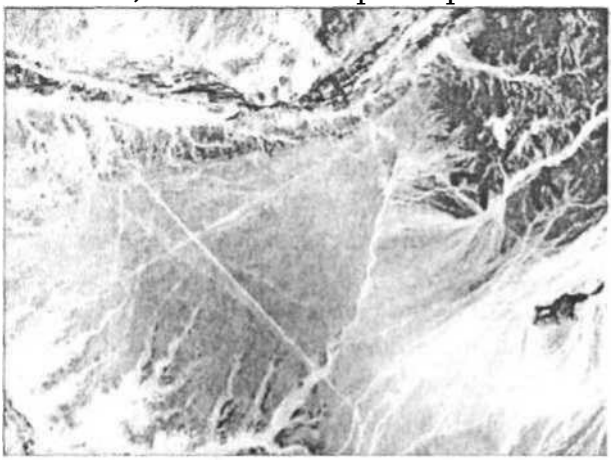

Fig. 16.20 Locul este marcat cu X. Simbolul crucii este foarte prezent în civilizaţiile antice. Este posibil ca Anunnaki să fi folosit simbolul crucii pe câmpia Nazca pentru semnalizarea locului de aterizare pentru navele care soseau? Aşa cum se poate vedea în imaginea surprinsă de satelit, această abordare rezolvă cu brio problema.

Ninurta trăise acolo înainte de Potop şi ştia unde să-i găsească pe descendenţii lui Ka-in. Localnicii care supravieţuiseră Potopului îl cunoşteau pe Ninurta şi îl venerau ca pe un zeu protector. Aceştia putea să fie folosiţi la adunarea aurului şi a altor metale, cunoşteau arta topirii şi a prelucrării metalelor. Ninurta le-a explicat lui Enlil şi lui Enki că „este considerat protectorul strămoşilor lor…

Mă numesc marele protector”. În această situaţie chiar şi Enlil, care sperase la distrugerea completă a întregii omeniri, s-a bucurat să găsească supravieţuitori. Viitorul zeilor se afla dintr-odată în mâinile oamenilor. În vreme ce Anunnaki au început să dezvolte colectarea aurului din America de Sud, primele tabere din Mesopotamia nu au fost abandonate. Pentru cei care au considerat piramidele din Giza ca fiind o imagine în oglindă a Centurii lui Orion, tăbliţele oferă un sprijin solid. Anunnaki au hotărât să construiască un nou loc de aterizare, un „loc nou pentru carele cereşti”. Mai departe, tăbliţele ne spun că în peninsula pe care au ales-o „erau vizibile drumurile cereşti către Pământ ale lui Anu şi Enlil… Să fie vizibil clar noul loc pentru carele cereşti… Inima câmpiei să reflecte cerul”. Enlil a făcut munca de supraveghere de la bordul unei nave spaţiale, Ningishzidda fiind acela care şi-a demonstrat încă o dată aptitudinile de arhitect. Aceasta este motivul pentru care civilizaţia egipteană ulterioară l-a numit Thoth sau Tehuti, „măsurătorul divin” şi zeul ştiinţei şi cunoaşterii. Ningishzidda a calculat, a planificat şi a executat construcţiile celor trei piramide de la Giza. Nu ca să servească drept morminte, aşa cum consideră în mod eronat cei mai mulţi dintre oameni, ci ca repere vizuale foarte importante şi balize indestructibile care făceau parte din semnalele de aterizare pentru piloţi. „Pentru demarcarea coridorul de aterizare… Pentru a demarca limita coridorului de aterizare, pentru urcarea şi coborârea în siguranţă”. Şi astfel cele trei piramide au fost planificate şi măsurate ca balize ale noului loc de aterizare. Văzuseră cât de solidă a fost platforma de aterizare de la Baalbek şi au aplicat aceleaşi principii, folosind pietre foarte grele pentru construcţia noilor balize piramidale în zona de sud, ca parte a unei hărţi de repere care urma să-i ghideze pe piloţi către locul de aterizare.

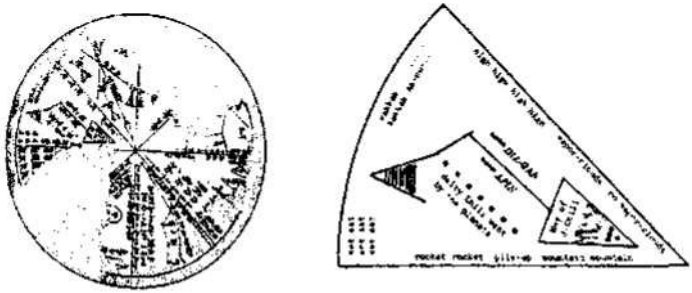

Fig. 16.21 Planosferă antică – Calea zeului Enlil (hartă circulară întinsă). Atunci când acest disc a fost descoperit în Biblioteca Regală de la Ninive, s-a crezut iniţial că avea legătură cu practicile vrăjitoreşti din Antichitate. Este o copie asiriană, realizată după un original sumerian. O hartă astronomică antică, împărţită în 8 părţi, în forme geometrice, care nu au fost identificate pe vreun alt obiect antic, şi trasată cu mare precizie. Conţine o serie de informaţii astronomice şi o curbă matematică despre care se crede că nu mai existase până în acel moment, introducând pentru prima dată conceptul de 360 de grade corespunzătoare cercului.

Traducerea directă a inscripţiilor sumeriene de pe acest disc arată „traseul” pe care „Enlil a trecut pe lângă planete”. Pe diverse instrumente sunt incluse şi instrucţiunile de operare legate de altitudine şi de caracteristicile vremii. Punctele indică planetele şi Pământul, cea de-a şaptea planetă, către care va călători Enlil. Triunghiul din Stânga reprezintă planul îndepărtat al cosmosului, în vreme ce triunghiul din dreapta indică destinaţia şi locul de aterizare. Alte traduceri: „Domeniul conducătorului din ţinutul muntos” şi „Calea zeului Enlil”. Conţine, de asemenea, o formulă matematică destul de complicată care i-a uluit pe astronomi şi care rămâne în continuare neexplicată.

Tăbiţele descriu cum au ales zeii diferitele puncte de reper, printre care se număra şi vechea platformă din munţii Cedar ca parte a grilei de direcţionare. „Locul de

aterizare din Munţii Cedar să facă parte din infrastructură". Dar de ce au construit piramidele în acel loc anume, în vreme ce toate celelalte puncte de reper alese au fost repere naturale? Iată motivul: „Acolo unde ar fi fost nevoie de un alt rând de vârfuri gemene nu existau munţi… din pământ se ridica doar o vale astupată de ape". Aceasta este o descriere perfectă a zonei Giza de acum mii de ani, de după Potop.

Şi aşa a ieşit la rampă Ningishzidda, care a început să proiecteze cea mai misterioasă şi mai controversată construcţie de pe Pământ: Marea Piramidă de la Giza. „Putem ridica vârfuri artificiale", le-a spus celorlalţi, referindu-se la Giza. Înainte să înceapă munca uriaşă, a construit un prototip mai mic ca să poată să testeze unele dintre calculele sale. Aceasta a fost cea mai mică dintre cele trei piramide sau Piramida de la Menkaure, aşa cum a devenit cunoscută. „Pe câmpie, deasupra văii râului, Ningishzidda a construit un model la scară… Vârfurile şi cele patru laturi le-a modelat cu precizie". De-abia după ce a fost mulţumit de modelul construit, a continuat cu cele mari şi acum aflăm cum au reuşit să taie pietrele atât de neted şi de perfect, atât de repede şi aparent cu atâta uşurinţă. „Lângă ea a aşezat un vârf mai mare, iar colţurile lui le-a fixat în cele patru colţuri ale Pământului… Pietrele au fost tăiate şi ridicate cu uneltele puternice ale Anunnaki". Următoarea piramidă construită a fost cea de la Khafre, aşa cum arată textele sumeriene. Ştim acest lucru, pentru că primele două piramide nu aveau o reţea vastă de pasaje şi de camere, acesta fiind felul în care au şi fost descrise. „Lângă ea a aşezat un vârf mai mare, iar colţurile lui le-a fixat în cele patru colţuri ale Pământului". Numai după ce a fost terminată cea de-a doua piramidă, Ningishzidda a început să construiască Marea Piramidă, cu toate pasajele ei secrete, fiecare dintre ele având un scop anume. Acest scop nu era cu siguranţă acela de a servi ca

mormânt pentru nişte faraoni pământeni vreme de mii de ani. „Lângă ea, într-o locaţie anume, a ridicat un vârf geamăn… a conceput-o cu galerii şi camere pentru cristalele pulsatorii”. Iată dovada, păstrată perfect în argilă, că piramidele aveau să fie repere şi balize care să transmită semnale şi lumină care să-i ghideze pe astronauţii şi piloţii care soseau. Un număr mare de învăţaţi au demonstrat dincolo de orice îndoială că niciuna dintre piramidele din A Treia şi A Patra Dinastie din Egipt nu au furnizat dovezi despre înmormântări, trupuri, sarcofage sau chiar inscripţii de aşa natură. Nu există nicio dovadă că ele au fost construite ca să servească drept morminte. Acest mit popular a fost creat mulţi ani mai târziu, atunci când arheologii moderni au început să împrăştie în rândul lumii fascinate istorii fantastice care erau doar rodul imaginaţiei lor. Să reţinem că, spre deosebire de mormintele din Valea Regilor, Marile Piramide de la Giza nu au niciun fel de inscripţii care să facă referire la îngroparea unui rege. Singura inscripţie referitoare la regele Khufu din Marea Piramidă se găseşte pe o piatră într-un unul dintre spaţiile mici de deasupra Camerei Regelui. Acest fapt este dubios şi indică o adăugare mult mai târzie asupra construcţiei iniţiale.

Informaţiile legate de piramide nu se opresc aici. Sumerienii le numesc Ekur, „Casa care seamănă cu un munte”. Anunnaki au aşezat ceea ce sumerienii numesc Cristalele de pe Nibiru în camerele piramidei şi „Enlil a activat cu mâna sa cristalele de pe Nibiru… luminile misterioase au început să licăre şi un bâzâit fermecător a întrerupt liniştea… în afara bolţii totul a început să strălucească”. Aceasta a fost o mare realizare pentre Anunnaki, fiind cel mai probabil inspirată de rezistenţa locului de aterizare care nu fusese distrus de Potop. Au construit un reper care avea să reziste inundaţiilor şi altor tipuri de catastrofe, cu excepţia aceleia a asalturilor

viitoare ale jefuitorilor umani. Anunnaki s-au adunat pentru a urmări spectacolul, iar Ninmah a scris şi a recitat un poem.

O casă ca un munte cu vârful ascuţit

Pregătită pentru cer şi pentru Pământ, lucrarea iscusită Anunnaki

O casă întunecată şi strălucitoare, casa cerului şi a Pământului Construită pentru corăbiile cereşti ale Anunnaki o casă al cărei interior emană lumina roşcată a cerului o rază care pulsează încât se vede de sus şi de departe Cei mai înalţi munţi din munţi, măreţi, cu forme semeţe Dincolo de puterea de înţelege a pământenilor Casă cu echipamente, nobila casă a eternităţii…

Poemul continuă prin a lăuda construcţia şi pe cel care a realizat-o. Ca să-l onoreze pe constructor, Anunnaki au fost de acord să construiască un monument în vecinătate, cu trupul unui leu şi faţa constructorului, care simbolizează epoca în care a fost construit. „Să ridicăm un monument lângă cele două vârfuri gemene, care să se numească Epoca Leului… faţa lui Ningishzidda, cel care a construit vârful, să fie reprezentată pe el… cu privirea îndreptată spre locul unde aterizează carele cereşti”. Speculaţiile privind vârsta şi simbolistica Sfinxului au fost la fel de multe ca şi confuziile iscate de piramide. Dar, aşa cum putem vedea din acest fragment, tăbliţele arată clar când şi de ce a fost construit Sfinxul. Ca de obicei, răspunsurile sunt mai puţin complicate şi mult mai probabile decât teoriile emise de istorici, bazate pe presupuneri pitoreşti. Toţi cei care se opun acestei informaţii vor descoperi în cele din urmă că toate indiciile îi vor conduce înapoi la această concluzie. Un număr de cercetători au avansat ipoteza că Sfinxul exista deja atunci când apa a cauzat cea mai mare parte a eroziunii monumentului, şi nu vântul, aşa cum au presupus alţii. În cartea sa, *Fingerprints of the Gods*, Graham Hancock oferă

multe detalii ca să explice factorii geologici şi de eroziune care au adus Sfinxul în starea în care se găseşte astăzi. Acest lucru nu s-ar fi putut întâmpla decât acum câteva mii de ani, atunci când în Giza ploua mai mult, iar nivelul inundaţiilor putea să ajungă la înălţimea Sfinxului. Astfel mulţi învăţaţi consideră că Sfinxul ar fi fost construit în jurul anului 10.000 î.Hr. Această concluzie este susţinută şi de informaţiile pe care le găsim şi în tăbliţele de lut.

Încă din perioada în care piramida se afla în faza de construcţie, Marduk a început să creeze din nou probleme, plângându-se că fratele său Ningishzidda primea toată gloria, în vreme ce el era lăsat pe afară. A urmat o perioadă de dezbateri aprinse, în cadrul cărora descendenţii Anunnaki au avut tot soiul de revendicări cu privire la diverse ţinuturi şi au cerut să li se dea mai mult control asupra pământenilor loiali şi comanda asupra propriilor regiuni. „Ninurta şi fratele său erau şi ei animaţi de zarva pentru domenii… Cu toţii cereau pământuri pentru ei înşişi şi pentru pământenii devotaţi”. Înţeleptul şi raţionalul Ninmah a ieşit în prim-plan, jucând rolul pacificatorului. Ea a făcut propuneri care au preîntâmpinat conflicte violente între Anunnaki. „Să nu lăsăm ca sărbătoarea să devină o competiţie, a strigat Ninmah din mijlocul corului zgomotos de voci… Fie ca pacea să învingă, iar pământurile să fie împărţite între noi”. Pentru rolul ei de soră înţeleaptă şi pacificatoare, Anunnaki au hotărât să-i schimbe numele în acea zi. Ninmah a devenit cunoscută sub numele de Ninharsag, „Doamna Munţilor”. Şi astfel au împărţit pământurile între fraţii Anunnaki şi urmaşii acestora. Ninharsag a primit „Ţinutul Proiectilelor” sau Tilmun, cunoscută nouă sub numele de peninsula Sinai, aflată dincolo de graniţele omeneşti. Acesta a fost declarat teritoriu neutru, sub comanda lui Ninharsag. „Am păstrat pentru Enlil şi urmaşii săi pământurile locuibile de la est”. Aceasta era zona Orientul

Apropiat sau „Pământurile Vechi” acolo unde Anunnaki se aşezaseră prima oară şi care includeau Mesopotamia, Akkadia, Babilonul, Asiria şi Sumerul. Pământurile „închise la culoare” şi Abzu i-au fost date lui

Enki şi clanului său, care-l includea şi pe fiul său pământean, Ziusudra. Enki a hotărât să-l calmeze şi pe fiul său mare, Marduk, care provoca în mod obişnuit necazuri, aşa că i-a dat ţinuturile Egiptului. Sub domnia sa asistăm la dezvoltarea rapidă a noii civilizaţii egiptene a pământenilor. Epoca lucrătorilor primitivi apusese. Brusc, toţi Anunnaki aveau nevoie de muncitorul civilizat care să devină sclav şi să execute sarcini dintre cele mai variate.

Din această perioadă stresantă din viaţa Anunnaki oricine poate deduce că erau foarte preocupaţi de propriile conflicte, de problemele familiale şi de problemele legate de misiunea lor pe Pământ. Nu doreau să mai aibă de-a face cu plângeri venite din partea oamenilor, care începuseră din nou să se înmulţească. Însă de data aceasta oamenii se amestecau cu Anunnaki şi cu Igigi în mod curent, mulţi dintre ei aşteptându-se să primească acelaşi tratament ca şi cel acordat zeilor, în loc să fie trataţi la fel ca specie sclavă. A urmat o lungă perioadă de stabilitate în care rezervele de aur au fost golite şi în care, ocazional, au izbucnit conflicte violente între tinerii Anunnaki. Tăbliţele descriu în detaliu diferite bătălii în care au fost folosite arme sofisticate şi cumplite, care nu aveau cum să fi existat în acele vremuri. Cele mai multe conflicte aveau ca motiv pământul şi erau instigate de Marduk şi de Igigi, care făceau tot felul de cereri noi şi încălcau regulile cu orice prilej. Felul în care oamenii s-au bătut pentru pământ de atunci încoace este un alt exemplu grăitor al piedicii genetice pe care ADN-ul Anunnaki a pus-o omenirii timp de milenii. Dorinţa incredibilă de cucerire a pământurilor şi de invadare a teritoriilor noi este atât de vizibilă în comportamentul odraslelor pe care bătrânii şi înţelepţii

Anunnaki le-au făcut pe Pământ. Şi astfel incredibila dramă familială a Anunnaki a continuat în sânul familiei extinse şi a celor apropiaţi acesteia, lăsându-i pe oameni spectatori ai acestui conflict global. Însă nu va trece mult timp până când omenirea îşi va avea propria dramă a culturilor, oamenii atacându-se şi omorându-se între ei, dar nu înainte de a fi ridicaţi la un alt nivel de civilizaţie de către creatorii lor. În acest enunţ există un anume grad de ironie, care indică faptul că nivelul de civilizaţie avea prea puţin de-a face cu comportamentul iniţial al omenirii şi că la mijloc s-a aflat mâna călăuzitoare a zeilor violenţi şi egoişti, care i-au manipulat pe oameni ca să-şi atingă obiectivele. Anunnaki ne priveau în acelaşi fel în care şi noi privim multe rase de câini domesticiţi pe care îi înmulţim pentru scopuri diverse. Ne plac, dar nu ne sunt egali, pentru că sunt animale. La fel îşi percepeau şi zeii creaţia umană, ca fiind un animal de care te puteai lipsi.

Neliniştea dintre zei a continuat şi a sporit până la punctul în care Igigi au invadat „Locul Carelor”. Marduk şi-a pierdut ambii fii, ceea ce l-a îndârjit şi mai tare, iar toată instabilitatea din Pământul Vechi l-a făcut pe Enlil să aibă îndoieli cu privire la siguranţa portului spaţial. Aceasta l-a făcut să construiască un nou port spaţial: Aşezarea care „Să lege cerul de Pământ” a fost construită în ţinuturile lui Ninurta, de dincolo de mare, aşa cum am amintit mai devreme. A fost construită în „ţinutul muntos de dincolo de ocean, lângă un lac mare”, acesta fiind lacul Titicaca. „La poalele muntelui, acolo unde erau împrăştiate pepitele de aur… trebuie să construim această aşezare în secret”. Atunci au utilizat Anunnaki pentru prima dată câmpia Nazca, iniţiindu-i în cunoaştere pe oamenii sud-americani.

Dumuzi era cel mai tânăr şi cel mai iubit fiu al lui Enki. A fost descris ca sensibil, iubitor şi cu simţ artistic. La inaugurarea Marii Piramide, a întâlnit-o pe Inanna, care

era nepoata lui Enlil, şi s-au îndrăgostit iremediabil unul de celălalt. Multe dintre cântecele şi poemele de dragoste antice au ca temă acest cuplu: un cuplu primordial Romeo şi Julieta. Au devenit nedespărţiţi, şi Inanna era descrisă ca fiind „mult mai frumoasă decât ar putea fi descrisă, luptând în artele marţiale cu eroii Anunnaki”. În diversele culturi ale lumii, a fost cunoscută ca Ishtar, Venus şi sub multe alte nume. Indiferent de numele pe care l-a primit, pentru toţi reprezenta zeiţa iubirii. Inanna spera să devină pacificatoarea naţiunilor şi a popoarelor, aceasta fiind una dintre cele mai puternice caracteristici ale ei. Lui Dumuzi i-au fost date ţinuturile de deasupra Abzului, cu tauri, râuri şi cornute. Era foarte aproape de Egiptul lui Marduk, iar aceasta nu a reacţionat deloc bine, înnebunind de gelozie. Gelozia sa nu era alimentată doar de pământurile care-i fuseseră încredinţate lui Dumuzi, ci şi de planurile mari pe care Inanna le avea pentru iubitul său. Ea îşi dorea ca numele lui Dumuzi să devină cel mai important printre Anunnaki, iar acesta era un teritoriu periculos pe care Marduk îl revendicase cu mulţi ani înainte. Nu avea să-l lase pe fratele său mai mic să-i strice planurile. Aşa că Marduk a pus la cale un plan diabolic ca să-l surprindă pe Dumuzi în timpul unui act sexual. A aranjat ca sora lor vitregă, Geshtinanna, să-l seducă pe Dumuzi, cu promisiunea că rodul împreunării lor va deveni succesorul la tron pe linie de sânge. Probabil că avea o putere de convingere puternică sau a folosit nişte sedative sau poate că Dumuzi s-a comportat pur şi simplu ca un mascul potent, care nu putea să refuze avansurile unei fete frumoase. Însă, în timpul nopţii, Dumuzi s-a panicat şi-a fugit printr-un râu şi peste pietrele din albia acestuia, unde a alunecat, a căzut şi a murit într-un accident îngrozitor.

Enki a fost devastat, arătând nişte sentimente foarte omeneşti, pe care le-am şi moştenit din fondul său genetic activ. „Şi astfel a plâns şi s-a văitat Enki… De ce sunt

pedepsit, de ce s-a întors soarta împotriva mea... Enki şi-a smuls hainele şi şi-a pus ţărână în cap". Smulgerea unei părţi din îmbrăcăminte atunci când jelim a fost preluată de către evrei în anii care vor urma. Conflictul în continuă dezvoltare dintre urmaşii Anunnaki nu se apropia de niciun final.

Sora Iannnei, Ereshkigal, era foarte geloasă pe frumuseţea surorii sale şi pe rolul pe care aceasta avea să-l ocupe în viitor în ierarhia Anunnaki, aşa încât nu numai că a refuzat să o ajute pe sora sa să-l caute pe Dumuzi, ci a acuzat-o şi de un complot împotriva lui Marduk şi a infectat-o cu o boală mortală sau cu un virus. „Să dezlănţuim împotriva ei şaizeci de boli". Această parte a tăbliţelor a dat cu siguranţă naştere vrăjitoriei în Africa şi vracilor care încă practică o formă antică de vindecare pe acest continent. Ereshkigal trăia în Abzu, acolo unde era cunoscută ca „Doamna Lumii de Jos", care se afla în sudul Africii. Iscusinţa sa în domeniul medicinei şi al bolilor a servit ca izvor pentru multe poveşti, dar lucrurile misterioase pe care Enki le-a făcut în misiunea sa de a o găsi pe Inanna au fost, de asemenea, sursa multor tradiţii africane străvechi, care vorbesc despre creaturi ciudate cu puteri uimitoare, având corpuri indestructibile şi care nu semănau deloc cu oamenii. Ce-a făcut Enki în expediţia sa de căutare a Inannei rămâne un mister pentru mulţi dintre aceia care au studiat tăbliţele. „Din ţărâna de pe Abzu, Enki a făurit doi emisari, fiinţe lipsite de sânge, care nu erau afectate de razele morţii". Le-a trimis să o caute pe Inanna. Acestea trebuie să fi fost nişte clone preistorice, pentru că, oricât aş încerca, nu-mi pot imagina ce altceva ar fi vrut scribul să spună. Există o asemănare destul de strânsă între aceste creaturi şi Eriniile şi Furiile care apar în mitologiile greceşti şi romane şi, pentru o reîmprospătare a informaţiilor, vă sugerez să vă reîntoarceţi la capitolul al XIV-lea. Însă aceşti emisari au

făcut ceea ce au fost trimişi să facă. Au găsit „corpul lipsit de viaţa al Inannei… atârnând de un par… Emisarii au îndreptat către corp un generator de impulsuri (Pulser) şi un emiţător (Emitter) … Apa vieţii i-au răspândit-o pe trup… În gură i-au pus planta vieţii… Inanna s-a mişcat, a deschis ochii şi s-a ridicat din morţi”. Încă nu este clar de ce unii dintre Anunnaki erau înviaţi din morţi, iar alţii nu.

Acest fapt a avut un efect devastator între relaţiile dintre Enlil şi Enki. Cei din clanul lui Enlil doreau să-l omoare pe Marduk, în vreme ce familia lui Enki susţinea că, deşi Marduk a fost implicat în incident, „Dumuzi nu a murit de mâna lui Marduk”. Inanna nu avea să accepte această situaţie. În mintea ei, Marduk era responsabil pentru moartea iubitului ei Dumuzi, aşa că a lansat un atac împotriva lui Marduk, dorind să-l ucidă. „Războiul a fost început de Inanna… Ea l-a provocat pe Marduk la luptă… Dorea răzbunare pentru moartea iubitului ei”. Încă o licărire asupra comportamentului din viitor al oamenilor, care se provocau unii pe alţii la luptă, dueluri şi alte forme de conflict violent. Un gest nobil, prin care nobilii europeni se invitau unul pe altul la ţară, se îmbrăcau foarte elegant şi apoi încercau să se omoare unul pe altul în duel. Citim din nou despre armele cumplite care au cauzat moarte şi distrugere pe suprafeţe întinse, atunci când cei doi s-au angajat în luptă. Au murit mulţi pământeni, care au rămas pomeniţi în poveştile spuse de-a lungul secolelor despre bătăliile zeilor. Suntem familiarizaţi cu multe aşa-zise poveşti mitologice asemănătoare din toate culturile. Pentru aceste poveşti străvechi există explicaţia simplă că erau foarte multe conflicte între zeii Anunnaki, la care au asistat mulţi pământeni din zonele afectate. Acestea nu erau visuri cu ochii deschişi sau halucinaţii mitologice ale oamenilor primitivi cu minţi hiperactive, erau evenimente reale din timpurile străvechi, înainte ca scrisul să le devină cunoscut pământenilor, atunci când încă depindeau de

poveşti transmise pe cale orală de-a lungul generaţiilor.

Marduk s-a retras spre nord către noi munţi artificiali de la Giza, refugiindu-se în camerele Marii Piramide pe care Anunnaki o numeau Ekur. „Cu arme foarte luminoase… Inanna a atacat ascunzătoarea… în vreme ce Utu Igigi şi hoardele lor de pământeni rezistau dincolo de Tilmun”. Trebuie să reţinem că Igigi erau discipolii lui Marduk. Însă piramida şi-a demonstrat scopul pentru care a fost construită, acela de a rezista oricărui tip de dezastru. Armele Inannei „nu au putut să dărâme structura de piatră, iar laturile nivelate au respins armele ei”. Din aceste rânduri reţinem două informaţii foarte importante. Prima este aceea că piramida avea un finisaj exterior fân, care acoperea blocurile de piatră, iar a doua, descrierea pasajelor şi camerelor piramidei din timpul urmării interioare. Genul de detalii din această descriere nu putea fi cunoscut decât de constructorii piramidei şi de cei care au avut privilegiul de a fi fost ei înşişi înăuntru. Acestea sunt dovezile de care avem nevoie pentru a demonstra că piramidele au fost construite, de fapt, de Anunnaki cu mult înainte ca faraonii să le moştenească.

Atunci Ninurta a aflat despre intrarea secretă, de piatra rotativă pe care a găsit-o în partea de nord… Ninurta a trecut printr-un coridor întunecat şi a ajuns în galeria mare… bolta ei era plină de emisiile cristalelor care străluceau ca un curcubeu… Ninurta a continuat să înainteze prin galerie… Marduk s-a retras în camera de sus, acolo unde se afla Marea Piatră Pulsatorie… După ce a intrat, Marduk a coborât încuietorile de piatră astfel ca nimeni să nu mai poată intra.

Aceste descrieri detaliate nu pot să fie simple coincidenţe sau să fie rodul imaginaţiei unei persoane din vechime. Dar mai sunt şi aceia care susţin că acesta este un mit?

Unii au hotărât să-l lase pe Marduk să moară acolo

pentru greşelile sale, însă familia sa a protestat. Înţeleaptă Ninharsag le-a venit încă o dată în ajutor, rezolvând acest impas. Marduk avea să fie salvat numai dacă erau îndeplinite anumite condiţii. „Igigi care-i erau fideli lui Marduk trebuie să părăsească locul de aterizare şi să-l abandoneze… Marduk trebuie să plece în exil pe tărâmul fără de întoarcere”. Apoi i s-a dat lui Ningishzidda sarcina să-l scoată pe Marduk din piramidă. „Va fi săpată o uşă în piatră… vor săpa un pasaj sinuos… Vor ajunge în centrul cavităţii prin piatră… Vor continua în sus spre marea galerie… Vor ridica cele trei bariere de piatră… ÎI vor duce în temniţa morţii pe Marduk”. Acestea par să fie cuvintele cuiva care a avut o bună cunoaştere a interiorului piramidei. Şi nu ale unui aiurit visător care îşi imagina zei şi mituri pentru că se plictisea. Dar mulţi istorici vor dori în continuare să vă facă să credeţi asemenea prostii. Şi astfel Marduk a fost salvat şi scos din piramidă de către Ninurta, deşi nu în cea mai bună stare. „L-au coborât cu grijă prin canalul sinuos şi l-au scos la aer”. Ninurta a examinat şi aparatura de înaltă tehnologie din interiorul piramidei. „Piatra centrală care determina direcţiile a fost scoasă din ordinul lui Ninurta… El a examinat cele 27 de perechi de cristale de pe Nibiru… Le-a îndepărtat de cele întregi… Pe altele le-a pulverizat cu raza sa… Ca să înlocuiască baliza defectă, a fost ales un deal din apropierea locului unde erau carele cereşti”. Şi funcţia pe care o îndeplinea Marea Piramidă a fost mutată în vârful unui munte, iar camerele care au i-au fascinat dintotdeauna pe arheologi au fost golite. Aceste ultime evenimente necesitau reevaluarea controlului deţinut asupra teritoriilor vechi şi desemnarea unei conduceri pentru teritoriile noi. Astfel că Enlil şi Enki au împărţit din nou între fiii lor pământurile. Cea mai importantă schimbare a fost aceea că Ningishzidda a primit sub conducerea sa Egiptul, acum că Marduk era exilat. Inanna

a solicitat un teritoriu al ei şi, după multe dezbateri, a primit pământul din Valea Indului.

Această informaţie mi s-a părut fascinantă. Apetisanta zeiţă a iubirii, care era nebună după poezie, primeşte regiunea Văii Indului, de acolo de unde, printr-o coincidenţă, s-a născut cultura indiană puternic sexualizată, inclusiv filosofia sexuală *Kama Sutra*. O altă coincidenţă? Cele şaizeci şi patru de arte ale iubirii, pasiunii şi plăcerii îşi au originea, ca o coincidenţă, tot din India. Există multe versiuni ale acestor arte, care au început în sanscrită, iar ulterior au fost transcrise în alte limbi, cum ar fi tibetana sau persana. Multe dintre textele originale lipsesc şi singurele indicii referitoare la ele sunt în alte texte. Versiunea Vatsyayana a Kama Sutrei este cea mai cunoscută traducere care a supravieţuit. Este tot o coincidenţă aceea că, spre deosebire de alte religii, vedele străvechi îi slăvesc pe zei în formă poetică? Şi este întâmplător că zeiţa iubirii era o mare iubitoare a poeziei?

Dar pe Pământ timpurile treceau prin mari schimbări. „Pământenii se înmulţiseră… Ei erau descendenţii omenirii civilizate a lui Ziusudra… Erau amestecaţi cu seminţele Anunnaki… Igigi care se căsătoriseră cu pământeni hoinăreau… În ţinuturile îndepărtate rudele lui Ka-in supravieţuiseră”. Anunnaki puri care supravieţuiseră erau foarte puţini şi se confruntau cu probleme în mai multe direcţii. Conflictele dintre ei, numărul mare de oameni care înaintau tot felul de cereri, problema rezervelor de mâncare, scăparea oamenilor de sub control. Anunnaki trebuiau să inventeze un plan pentru preluarea controlului asupra situaţiei, ca să se asigure că oamenii erau ţinuţi la locurile lor, că rămâneau supuşi şi că îşi venerau zeii. „Puţini şi semeţi erau Anunnaki veniţi de pe Nibiru… Puţini dintre descendenţi lor erau perfecţi”. Dar, pentru ca să poată pune la punct un plan pentru viitor, aveau nevoie de

înţelepciunea şi de sfatul lui Anu. „Cum să rămânem deasupra omenirii, cum să facem ca cei mai mulţi să rămână supuşi şi să ne servească”. Şi astfel „Anu a decis să vină încă o dată pe Pământ”.

Trecuse deja suficient timp pentru ca văile şi câmpiile inundate să se usuce şi să devină din nou locuibile. Unii dintre oamenii „cu capetele negre” sau muncitorii primitivi din sud, de la Abzu, care supravieţuiseră Potopului, au venit în căutare de hrană şi probabil pentru a primi îndrumare din partea zeilor care trăiau în nord. Descendenţii lui Ziusudra şi fiul acestuia, Shem, au început iasă din adăposturile lor primitive din munţi şi să se stabilească din nou în văi şi pe câmpii. Se numărau printre puţinii care erau bine pregătiţi şi stăpâneau meşteşugul de a avea o fermă. Anunnaki au luat hotărârea să refacă vechile oraşe de pe Pământ pe locurile unde fuseseră amplasate iniţial şi care acum erau acoperite de aluviunile aduse de Potop. De asemenea, au mai hotărât să-i folosească pe oamenii mai civilizaţii pentru asigurarea hranei pentru populaţia supravieţuitoare aflată în creştere. Totuşi, acest lucru a presupus o ridicare a nivelului întregii specii sclave. „Să-i lase Anunnaki să se stabilescă pe pământurile proaspăt uscate, ca să asigure hrana pentru toţi… Deasupra miriadelor de noroi şi sedimente a fost schiţat un nou Eridu”. Dacă vă amintiţi, Eridu a fost primul oraş întemeiat de Enki atunci când a ajuns pe Pământ, iar acum şi-a construit casa în mijlocul noului oraş Eridu, în vreme ce Enlil şi-a construit casa pe locurile unde înainte se aflase vechiul Nibruki. Era o piramidă etajată, cu şapte niveluri. „O scară ce se ridica spre ceruri, care ducea spre platforma din vârf… Acolo îşi ţinea Enlil Tăbliţele înţelepciunii pe care le apăra cu armele sale”. Se pare că Enlil era acela care folosea întotdeauna armele ca să-şi apare proprietăţile, un obicei pe care Marduk şi l-a însuşit

foarte bine în cursul dictaturii sale asupra Egiptului.

Au construit un palat nou pentru sosirea lui Anu şi Antu (soţia lui Anu) în mijlocul Edinului, pe care l-au numit Unug-Ki, „Locul încântător”. Am aflat despre efectul de îmbătrânire pe care locuitul pe Pământ îl avea asupra Anunnaki atunci când Anu a sosit pentru prima dată. „S-au uitat unul la altul ca să-şi examineze îmbătrânirea… Părinţii aveau mai mulţi Shar-i, dar arătau mai tineri decât copiii”. Au dezbătut această problemă pentru o perioadă de timp, îngrijoraţi de acest fenomen ciudat. Dar Anu iasigurat că cei care se întorceau pe Nibiru era trataţi şi vindecaţi de problema îmbătrânirii. Au avut loc o serie de petreceri şi de observaţii astronomice, în timpul cărora aşteptau ridicarea diferitelor planete la căderea nopţii, printre care şi Nibiru. „De la cel mai de sus pas… Nibiru cel cu nimbul roşu s-a arătat privirii… Planeta divină a regelui Anu”. Aşa cum ştiţi, aceasta nu este prima dată când citim despre planeta cu „nimb roşu” de pe care veneau Anunnaki.

Apariţia planetei lor natale i-a făcut să treacă printr-o nouă deliberare filosofică referitoare la evenimentele trecute de pe Pământ, rolul pe care ei l-au avut în aceste evenimente şi la predestinarea creării pământenilor. Au ajuns la concluzia uimitoare că „Voinţa Creatorului tuturor lucrurilor este evidentă… Pământul aparţine pământenilor… Noi suntem sortiţi să-i ajutăm să reziste şi să avanseze”. Asta este ceea ce Anu a transmis familiei sale extinse de pe Pământ. Şi astfel, conform noii înţelegeri a rolului pe care-l ocupau în marele plan universal, au fost de acord să-i reorganizeze pe oameni şi să-i înveţe cât mai multe lucruri despre civilizaţie. „Dacă aceasta este misiunea noastră aici, să acţionăm ca atare, aşa a spus Enki”. Este important să constatăm încă o dată că Enki a fost acela care a condus misiunea de înălţare şi educare a omului, aşa cum mai încercase să o facă de

multe ori în trecut. Fratele său şi fiul său cel mai mare, Marduk, au urmat o altă cale de educare a oamenilor, introducând o lungă domnie a brutalităţii şi controlului asupra oamenilor. Dar deocamdată, trebuia să înceapă de la zero, să înalţe oraşe pentru oameni şi „acolo să creeze incinte sacre, reşedinţe pentru Anunnaki”. Şi astfel aflăm de ce au fost construite în oraşele antice atât de multe temple închinate atât de multor zei. Aflăm, de asemenea, că aceasta a constituit momentul apariţiei regalităţii şi al preoţimii în lume, pe măsură ce Anunnaki au ales oameni potriviţi care să se ocupe din nou de aceste sarcini. „Regalitatea se va instaura pe Pământ aşa cum este pe Nibiru, sceptrul şi coroana i se vor da unui om ales”. Şi astfel multe întrebări din mintea mea şi-au primit răspunsul. Pentru că am fost întotdeauna contrariat de originile neclare şi de complexul de împrejurări care au dus la apariţia regalităţii pe Pământ. Nu am fost niciodată convins de teoriile populare care înconjoară originile regalităţii şi care susţin de ce ar fi fost nevoie ca regii sau regalitatea să apară brusc din cadrul unui grup de civilizaţii primitive, străvechi. Deşi veţi găsi mulţi istorici care vor înşira multe argumente pentru a justifica de ce regalitatea a reprezentat o progresie naturală în evoluţia socială şi structurală a omului, argumentele lor sunt foarte speculative şi se bazează pe viziunile populare asupra originilor omenirii, care au prea puţine lucruri în comun cu adevărurile revelate de aceste străvechi tăbliţe de argilă. Regele, proaspăt numit de Anunnaki, avea să fie mesagerul cuvântului Anunnaki către popor şi avea să impună „munca şi deprinderile” în rândul oamenilor. Aceasta este foarte asemănător cu începutul Vechiului Testament şi face introducerea felului în care zeii au început să-i controleze pe oameni.

Preoţii aveau de îndeplinit un rol la fel de important din acest moment al istoriei. Aveau să cunoască

„învăţătura secretă”, aceea de-ai învăţa pe oameni civilizaţia şi de-ai servi pe Anunnaki ca Domni superiori şi de-ai venera în temple. O discuţie despre asemenea învăţătură secretă este fascinantă. Este posibil ca această licenţiere pentru învăţarea oamenilor să-l fi determinat pe Enki să-şi continue activităţile cu „societăţile secrete”, activitate ale cărei urme se întind până la Edin şi care sunt surprinse magistal în cartea *Gods Of Eden*, scrisă de William Bramley? Până la urmă, el a fost „şarpele” care a dorit mereu să înalţe omenirea!

Ca să reuşească toată această creştere şi dezvoltare pe Pământ, Anunnaki au hotărât să stabilească patru regiuni noi care să fie guvernate de zei numiţi. Trei dintre aceste patru zone erau destinate oamenilor, iar ultima dintre ele era destinată pentru Anunnaki şi nu era accesibilă oamenilor. Enlil a primit pământurile vechi, la fel cum o făcuse şi înainte, inclusiv Edinul şi întreaga Mesopotamie, Enki a primit întreaga Africă, iar Inanna, iubita stră-strănepoată a lui Anu, a primit pământurile din Valea Indului. Cea de-a patra regiune a fost rezervată pentru Anunnaki, în peninsula Sinai sau „Palatul Carelor”, şi a fost declarată în afara zonei accesibile pentru oameni.

Anu dorea să-l vadă pe nepotul său Marduk, aşa că cei patru au plecat spre ţinuturile de peste ocean. Mai întâi au construit un palat pentru Anu pe noile pământuri aurii, aflate în America de Sud. Toate clădirile erau acoperite de aur, chiar şi statuile şi florile din grădini erau făcute din aur, indicând un meşteşug nemaivăzut până atunci. Aceste descrieri sunt identice cu descrierea oraşului de aur pe care a făcut-o Cortés, atunci când a descoperit imensa bogăţie din Americi şi a dat peste un oraş de aur având aceeaşi descriere cu cea de mai sus. Anu a văzut abundenţa de aur din acest ţinut nou şi felul în care era obţinut din râurile din apropierea lacului din munţi. I-a fost arătat şi procedeul de obţinere a unui metal

nou, creat pe Pământ, prin combinarea cuprului şi cositorului. Rezultatul obţinut era un metal dur, pe care ei îl numeau Anak, iar noi îl numim bronz. Anu era încântat de progresele făcute şi şi-a dat seama că timpul pe care Anunnaki îl mai aveau de petrecut pe Pământ se apropia de final. „Este aur suficient pentru mulţi Shar de-acum înainte”, a spus el şi a botezat lacul Anak. Dacă vom căuta suficient de adânc este foarte posibil să găsim referiri la un astfel de nume în străvechea tradiţie incaşă sau poate în culturile boliviene sau peruane. Apoi ne este dezvăluit că Marduk a venit din Nord ca să-l întâlnească pe Anu, ceea ce înseamnă că era implicat în ridicarea civilizaţiei mexicane, care era uşor diferită faţă de restul şi totuşi avea multe semne comune ale intervenţiei Anunnaki, în special semnul zeului-şarpe înaripat. Şi dacă Enki era zeul-şarpe înaripat, asta explică de ce frecventa această parte a lumii – ca să-l viziteze pe fiul său

Marduk. Stilurile arhitecturale şi clădirile de locuit în comun sunt prea asemănătoare cu altele din întreaga lume ca să nu fi făcut parte din planul de civilizare condus în acea vreme de Anunnaki. Anu a simţit multă compasiune pentru nepotul său, Marduk, pentru felul în care soarta sa l-a separat de restul fiilor Anunnaki şi l-a făcut să devină un proscris. Aşa că l-a iertat şi l-a binecuvântat pe Marduk, ceea ce era exact imboldul de care avea nevoie tânărul rebel ca să-şi justifice acţiunile sfidătoare din anii care urmau.

A nu se pregătea de plecare şi astfel de reîntoarcem la noul loc de aterizare care fusese creat pe câmpia de la Nazca. Anu şi-a transmis ultimele instrucţiuni despre felul în care trebuia să se desfăşoare relaţia cu pământenii. „Din locul plin de aur, de sus din munţi, au plecat să se întâlnească pe câmpia de la poale… Acolo pregătise Ninurta un loc nou pentru nave, ce se întindea până la orizont… Daţi omenirii cunoaşterea, învăţaţi-i secretele

cerului şi ale pământului până la o anumită măsură”. Am văzut că ideea de timp avea un înţeles complet diferit pentru Anunnaki şi că miile de ani sau câţiva Shar-i nu constituiau un interval de timp neobişnuit pentru a se raporta la el. Noi putem înţelege cu dificultate lucrurile care s-au întâmplat acum 200 de ani şi atunci cum am putea oare să ne gândim la epoci care durau câte 3 600 de ani? Dar acestea erau realităţile din vremurile străvechi de pe Pământ care ne-au adus în punctul în care ne aflăm astăzi. Această ultimă întâlnire dintre Anu şi conducătorii Anunnaki ai Pământului este dincolo de puterea noastră de înţelegere pentru că trebuie să fi avut loc în jurul anului 5.000 î.Hr., în perioada din care începem să avem dovezi reale despre o civilizaţie adevărată în sânul căreia apărea ştiinţa scrisului. Acest fapt este în concordanţă cu instrucţiunile finale pe care Anu le-a dat comandanţilor de pe Pământ. „Învăţaţi-i legile dreptăţii şi ale justiţiei, apoi îndepărtaţi-vă şi plecaţi”. Acestea sunt nişte cuvinte extrem de importante la care trebuie să medităm în vreme ce ne întrebăm: „Unde sunt Anunnaki astăzi?” Răspunsul s-ar putea afla într-o singură propoziţie. Anunnaki au finalizat explorările lor pentru căutarea aurului şi au plecat, lăsând omenirea stăpână pe propriul destin. Aşa au făcut? Mai urmează o perioadă de aproximativ 7.000 de ani, care ne desparte de momentul prezent, plină de confuzie şi de conflicte nesfârşite, care aproape că au dus la distrugerea planetei şi au purtat omenirea prin timpurile neclare ale *Bibliei*. Aceasta a fost perioada în care Anunnaki au început să-şi socotească şederea pe Pământ în ani pământeni şi nu au mai folosit Shar-ul ca unitate de măsură temporală, aşa cum o făcuseră până atunci. „În Epoca Taurului, a început numărătoarea în anii pământeni, ca o dedicaţie pentru Enlil”. (Taurul 4380 î.Hr. – 2220 î.Hr.)

Cu toate acestea, cuvintele lui Amu, „Daţi omenirii cunoaşterea, învăţaţi-i secretele cerului şi ale pământului

până la o anumită măsură”, au fost foarte importante în contextul general, ajungând chiar până în secolul al XXI-lea. Miile de ani care au urmat au fost mult mai documentate şi înregistrate în forme variate, în diferite culturi în care oamenii au fost înălţaţi şi educaţi de către zeii Anunnaki. Perioada care a urmat a devenit cunoscută ca perioada de apariţie bruscă a civilizaţiilor antice; ştim acum de ce şi cum au apărut, sub supravegherea şi ghidarea atentă a zeilor Anunnaki. Însă problemele familiale ale acestora s-au agravat odată cu trecerea timpului, lăsându-i pe oameni în postura de martori vulnerabili ai marii lupte pentru putere care s-a purtat între Anunnaki. Enlil a făcut tot ce i-a stat în putinţă pentru a-şi controla cât mai bine familia extinsă de pe Pământ, având de rezolvat în paralel şi problemele ridicate de oameni. Foarte curând, oamenii au început să-i imite pe zei, pornind conflicte şi violenţe unii împotriva altora. Însă aceste conflicte umane erau adesea ghidate de zeii din timpurile biblice, aşa cum rezultă foarte evident din multe dintre scripturile care stau la baza Vechiului Testament. Zeul violent va deveni forţa omnipotentă care va începe să conducă omenirea cu o mână de fier. Totuşi, trebuie să analizăm dacă era un singur „dumnezeu” în Vechiul Testament care-i conducea pe oameni sau erau mai mulţi, fapt care crea confuzie în rândul oamenilor şi sporea şi conflictul dintre zeii Anunnaki care luptau pentru preluarea controlului asupra lumii şi a populaţiei sclave care o locuia?

După plecarea definitivă a lui Anu, Marduk şi-a început misiunea de preluare a controlului cuvenit asupra lumii, lucru pe i-l promisese Enki încă de la sosirea pe Pământ. Dar, aşa cum am văzut, printr-un şir de întâmplări neprevăzute, Marduk a fost mereu exclus atunci când au fost distribuite puterile şi responsabilităţile. De aceea acesta s-a răsculat şi a decis să ia singur ceea ce i se

cuvenea. Astfel nu ar trebui să fim surprinşi de nivelul de incertitudine pe care-l aveau Enlil şi Enki în ceea ce priveşte rezolvarea problemei. Amândoi şi-au dat seama că Marduk se afla pe o poziţie de legitimitate; metodele sale bazate pe forţă nu aveau însă aceeaşi putere de convingere.

Perioada care a urmat a constituit un miracol pentru civilizaţie. Aceasta a fost perioada în care omul aşa-zis primitiv a părăsit peşterile şi a început să arate semne vădite de inteligenţă, atunci când a dobândit, aproape din senin, cunoaşterea şi înţelegerea societăţilor moderne. Motivul este simplu şi nu are nimic de-a face cu o evoluţie rapidă miraculoasă sau altceva la fel de impresionant. Pur şi simplu, instrucţiunile pe care Anunnaki le-au primit de la anu' au fost exact acestea: pregătiţi-i pe oameni şi apoi plecaţi. Şi astfel a început totul. Zeii Anunnaki i-au învăţat pe oamenii de pretutindeni deprinderile de bază pentru supravieţuire. Trebuie să ne amintim că erau mulţi zei care aveau grijă de sate, orăşele şi oraşe. Aceia erau membrii familiei extinse Anunnaki care fuseseră desemnaţi să aibă grijă de oameni şi să-i ţină sub control. În multe cazuri, aceşti zei erau asemenea unor soldaţi infanterişti, care vegheau din avanposturi. Atunci când generalul sau comandantul venea în oraş. avea loc o sărbătoare sub forma oferirii de sacrificii şi de venerarea în templu. Fiecare aşezare avea templu construit special pentru acest scop. Am explorat deja templele bogate care fuseseră ridicate pentru zeul care patrona flecare oraş, cu grădinile strălucitoare şi apele proaspete, un loc de odihnă pentru zei şi un loc în care oamenii îşi puteau aduce ofrandele. Fiecare zeu avea un meniu preferat. Aceste meniuri trebuiau preparate uneori şi de câteva ori pe zi, pentru că zeii aveau gusturi diferite. Rolul marelui preot era să se asigure că zeii erau trataţi corespunzător, iar în schimbul acestui tratament preotul primea instrucţiuni pe care să le

comunice poporului său. Un aranjament foarte simplu, dacă stăm să ne gândim. Dar aceeaşi aranjament a fost scos din context în ultimele mii de ani, dând naştere religiilor inventate de om care au fost prinse între nevoile zeilor şi controlul poporului.

Trebuie să vă mărturisesc că, în vreme ce lecturam aceste informaţii din paginile diverselor cărţi, a trebuit să mă opresc constant şi să-mi reamintesc că nu citeam un roman extraordinar, ci cuvinte adevărate, scrise de străvechii scribi sumerieni acum 4.000 – 5.000 de ani. Vă sugerez să faceţi la fel. Este important ca oricine să-şi reamintească această realitate, pentru că informaţiile sunt atât de uimitoare încât totul începe să pară scenariul unui film SF, scris de un scenarist de la Hollywood pentru atragerea maselor. Mai puneţi-vă încă o dată întrebarea care ar putea să fie motivul posibil pentru care un scrib care a fost numit de un rege să surprindă astfel de informaţii atât de clare în tăbliţele sale de lut?

Şi astfel începe procesul de civilizare a oamenilor. „Acolo unde odată se înălţau doar oraşele Anunnaki, acum au fost construite oraşe atât pentru Anunnaki, cât şi pentru pământeni”. Oamenii au primit toate învăţăturile, cum se fac cărămizile, clădirile, arhitectura, şcolile, cititul, scrisul, calculatul, legile justiţiei, metodele de însămânţare, de recoltare, cum se face o fermă, cum să caute apă, cum să folosească roata, cum să manevreze carele şi, practic, tot ceea ce cunoaştem în ziua de azi, informaţii pe care le-am moştenit de la aceste prime civilizaţii. Existau câteva repere bine-cunoscute, cum ar fi oraşul Lagash, acolo unde Ninurta păstra „Pasărea Neagră”, şi oraşul Sippar, de unde Utu a promulgat legile justiţiei dintr-un loc numit Ebabbar – „Casa Strălucitoare”.

Venise vremea pentru transmiterea regalităţii, a sceptrului şi coroanei către oameni şi astfel a fost numit primul rege uman în oraşul Kishi sau Kish. Ninurta îl

numea pe acest om „Omul Puternic”. Kish a devenit cunoscut ca „Oraşul Sceptrului”. Acest titlu avea să fie mutat din oraş în oraş la fiecare câteva sute de ani. În timpul reconstrucţiei oraşelor vechi, „acolo unde planurile vechi nu au putut să fie urmate din cauza noroiului şi a aluviunilor, au fost alese locuri noi”. Efortul concertat de civilizare a oamenilor a dat roade rapid, iar pe Pământ se anunţau vremuri prospere. Era suficientă hrană pentru toată lumea pentru prima dată după mult timp, industria înflorea, iar construcţia carelor cu roţi cunoscuse o explozie. Ninurta i-a cerut lui Enlil unele dintre Tablete ca să-şi ducă la îndeplinire sarcinile cu mai mult succes. Aflăm încă o dată despre distincţia dintre cei care fuseseră aduşi în Edin şi acei oameni cu capete negre care au venit de pe Abzu. Dar procesul de învăţare era adresat tuturor oamenilor. Aceşti oamenii cu capetele negre vor fi aceia care se vor ridica pentru a forma măreaţa şi puternica dinastie a regilor de Nubia, din Sudan, care a preluat controlul asupra Egiptului în anii care au urmat. „În Kishi se aflau oameni cu capetele negre care învăţau să lucreze cu numerele… Divinul Nisaba i-a învăţat să scrie. Divinul Ninkashi le-a arătat cum se face berea”. Ninurta era conducătorul ţinutului Edinului, iar oamenii ridicau osanale pentru el şi pentru Pasărea Neagră şi spuneau poveşti despre „felul în care a supus un bizon în ţinuturile îndepărtate şi cum a descoperit amestecul cuprului cu un alt metal alb”. Metalul alb era cositorul, descoperit lângă lacul Titicaca.

Şi Inanna voia să obţină nişte Tablete de la Enki, aşa că a pus la cale un plan iscusit de seducere, care ne dă posibilitatea să aflăm mai multe despre puterile ei, ca zeiţă a iubirii şi a sexului. L-a prins pe Enki atunci când acesta se găsea singur acasă, l-a ameţit cu vin şi la sedus apărând într-o postură seminudă. Pare să semene cu scenariul unui film pentru adulţi. „Inanna se împodobise cu bijuterii şi de

sub rochia subţire şi-a dezvăluit trupul… Atunci când s-a aplecat, Enki i-a putut admira părţile intime… au băut vinul dulce din cupe şi au făcut un concurs de băut bere”. Pare foarte asemănător cu tipul de comportament pe care oamenii îl au de câteva milenii încoace şi este o legătură genetică evidentă dintre noi şi Anunnaki. În timpul jocurilor cu băutură, Inanna a vrut să vadă unele dintre Tablete, Enki nu a avut niciun motiv să bănuiască ceva, aşa că i-a dat voie să ţină câteva dintre aceste Tablete care erau parte a jocului lor. El i-a explicat că „pentru regatele civilizate este nevoie nouăzeci şi patru de Tablete”. Inevitabil, Enki a adormit, şi Inanna a scăpat cu Tabletele pe care le-a furat ca să pună bazele unui imperiu în ţinuturile care-i fuseseră încredinţate. Ismud, asistentul lui Enki, a urmărit-o, dar ea apucase deja să le ascundă, spunând că Enki fusese acela care i le încredinţase. În cele din urmă, Enki a admis acest lucru şi a lăsat lucrurile aşa cum se întâmplaseră.

Atunci când Enlil a anunţat că regalitatea va fi mutată de la Kishi la Unug-ki, acolo unde se afla reşedinţa Inannei, Marduk a turbat de mânie. I s-a luat încă o dată dreptul de a fi conducătorul planetei, drept care îi fusese promis. „Umilinţa pe care am îndurat-o a fost îndeajuns… Marduk şi-a luat soarta în mâini”. A hotărât să-şi construiască propriul oraş sacru în locul care fusese rezervat la început pentru vizita lui Anu. I-a chemat pe Igigi şi pe adepţii săi dispersaţi în celelalte ţinuturi şi a plănuit construirea unui „oraş sacru” şi a „unui loc pentru navele spaţiale”. Oraşul despre care este vorba este Babilonul.

Şi astfel Marduk a construit un oraş a cărui înălţime a ajuns la cer. Au făcut „cărămizi din lut pe care le-au ars în foc”, ca să slujească pe post de pietre, pentru că în acea zonă nu se găseau pietre. „Şi astfel construiau un turn al cărui vârf ajungea la ceruri”. Sesizăm imediat paralela

biblică cu Turnul Babel. Enlil nu a fost deloc impresionat de toate acestea. El şi-a dat seama că aceasta este o încercare din partea lui Marduk de a-şi arăta puterea şi influenţa, pe care trebuise să le ţină în frâu. Şi, aşa cum se spune în *Biblie*, „Dumnezeu a venit ca să distrugă turnul şi să le amestece limbile, pentru că, dacă aceştia ar fi reuşit să termine turnul, ar fi putut să facă orice”. Tăbliţele de argilă spun acelaşi lucru: „Dacă permitem să se întâmple acest lucru, niciun alt lucru nu va fi de neatins pentru oameni... Acest plan diabolic trebuie oprit... din navele lor au dezlănţuit urgia asupra turnului, au aruncat cu foc şi cu pucioasă”. Însă nu a fost îndeajuns pentru Enlil: acesta îşi dorea să-l îndepărteze pe Marduk şi să semene confuzie între adepţii pământeni ai acestuia, pentru ca aceştia să nu se mai poată înţelege între ei, exact aşa cum spune *Biblia*: „Să-i împrăştiem dincolo de graniţe pe lider şi pe adepţii acestuia... să-i facem să nu se mai înţeleagă... le voi încurca graiul ca să nu-şi mai poată înţelege vorbirea unul altuia”. Acestea erau cuvinte care năşteau multă confuzie, văzute prin lumina unui „Dumnezeu atoateiubitor”, care se presupune că doreşte numai binele pentru creaţia sa şi cu siguranţă că nu erau cuvintele pe care să le aşteptăm din partea unui Dumnezeu cu majusculă. Dar, văzută prin perspectiva adevărului antic, acum capătă sens dorinţa lui „dumnezeu” care era atât de înfuriat de construirea turnului. Aceste tăbliţe ne mai spun şi că Marduk este acela care a construit cu adevărat oraşul Babilon. La fel ca şi în cazul construirii piramidelor, pe care încă ne luptăm să le înţelegem, misterul Grădinilor Suspendate din Babilon trebuie să fi fost rezultatul muncii unei fiinţe avansate, aşa cum era Marduk, zeul Anunnaki. După ce a fost expulzat din Babilon, Marduk şi-a îndreptat atenţia către o zonă mult mai interesantă, care avea să-i aducă loialitatea şi notorietatea: Egiptul. Asta se întâmpla la 310 ani de când începuse noua numărătoare pe Pământ, în

anul 7 400 î.Hr. Asta ar însemna că evenimentul a avut loc în anul 7 090 î.Hr. sau poate chiar în anul 3 490 î.Hr., dacă se ia în calcul curgerea anilor de pe Pământ (3 600 de ani mai târziu). Această dată s-ar potrivi cu aceea a ridicării Regelui Scorpion şi a faraonilor din Egipt.

Sitchin ne oferă o dovadă foarte sigură că Egiptul era condus de zeii Anunnaki de aproximativ 12 300 de ani, ceea ce înseamnă că a început imediat după ce Potopul a luat sfârşit şi a fost desăvârşită construcţia piramidelor. Să ne reamintim că Marduk fusese zeul Egiptului înainte de a intra în jocul puterii pentru Babilon, dar la întoarcerea sa a descoperit că fratele său mai tânăr, Ningishzidda, schimbase totul. „L-a găsit la conducere pe Ningishzidda… ceea ce Marduk plănuise şi ordonase odată fusese schimbat de Ningishzidda". Unul dintre lucrurile de care a fost acuzat Ningishzidda a fost acela că l-a trimis pe Horon sau Horus „într-un loc deşertic, un loc unde nu se găsea apă". Această afirmaţie este foarte importantă, pentru că ne ajută să adunăm laolaltă informaţiile despre domnia zeului Horus în sudul Egiptului, cunoscut şi ca Egiptul Superior. Aceasta era o zonă predominant deşertică, iar Horus era mult mai venerat aici decât în zona Egiptului Inferior. Neînţelegerile dintre fraţi au durat 350 de ani, vreme în care cele două părţi ale Egiptului au fost divizate. Din nou acest interval de timp se potriveşte perfect cu cel în care Regele Scorpion a unficat Egiptul Inferior şi Egiptul Superior, în jurul anului 3 100 î.Hr., ceea ce a dus la naşterea adevăratului Imperiu Egiptean.

După intervenţia lui Enki, talentatul Ningishzidda a fost convins să plece spre „ţinuturile de dincolo de ocean… A plecat însoţit de un grup de adepţi". Să ne reamintim că Ningishzidda era un arhitect talentat care proiectase piramidele şi fusese cel care a stabilit formula ADN-ului omenesc. Simbolul său era acelaşi cu cel al lui Enki, constând din şerpi încolăciţi, reprezentând viaţa şi creaţia,

şi care era cunoscut ca şarpele înaripat. Am mai menţionat că uneori nu suntem siguri care dintre cei doi, Enki şi Ningishzidda, era cunoscut ca şarpele înaripat, pentru că simbolurile lor erau foarte asemănătoare şi chiar şi calităţile şi aptitudinile lor îi asemănau. Totuşi, pe baza informaţiilor extrase din tăbliţe, este foarte probabil ca Ningishzidda să fi avut o influenţă uriaşă asupra primelor culturi din America, învăţându-i pe oamenii de acolo tot ce ştiau, inclusiv felul în care să ridice acele construcţii incredibile din acea parte a lumii. Dar această parte a istoriei antice mai prezintă şi un alt interes. Înainte de această perioadă, Ningishzidda trăise în Africa şi probabil că folosise pentru proiectele de aici muncitori africani pricepuţi în minerit şi în arta construcţiilor. După toate probabilităţile, tot ei erau responsabili pentru construirea piramidelor, sub supravegherea sa. Astfel este posibil ca trăsăturile distinct africane ale olmecilor să aparţină de fapt forţei de muncă pe care a folosit-o Ningishzidda atunci când a ajuns pentru prima oară în America de Sud. Pe scurt, aceştia alcătuiau alaiul de muncitori şi mineri africani care l-au însoţit pe Ningishzidda. Mai departe, acest fapt ar explica de ce stilul de scriere al olmecilor din Mexic se aseamănă cu diferitele stiluri de scriere ale triburilor africane.

Trebuie să vă reamintesc că Egiptul a fost locuit de oameni şi de zei cu mii de ani înainte de apariţia faraonilor.

Există numeroase dovezi, cum ar fi cea de pe farfuria aparţinând culturii Narmer, care a fost găsită şi datată ca fiind din anul 4468 î.Hr., şi care înfăţişează unificarea Egiptului de către Regele Scorpion Narmer. Mai există şi hărţile egiptene ale cerului care arată constelaţii cereşti şi care au fost realizate în jurul anului 14.000 î.Hr. De fapt, sunt atât de precis realizate încât s-a descoperit că au fost realizate la orele 23.57, în ziua de 3 iulie a anului 14.000 î.Hr. Istoricii susţin că nu este clar cine este responsabil

pentru unificarea Egiptului, dar tăbliţele indică fără urmă de îndoială că acela care a realizat acest lucru a fost Marduk. Ceea ce eu găsesc că este excepţional şi o văd ca pe o mică victorie împotriva istoricilor conservatori este recunoaşterea faptului că Regele Scorpion este un personaj istoric. Timp de mulţi ani a fost considerat doar un alt zeu mitologic care a trăit în minţile oamenilor antici. Acest gen de descoperire va conduce la găsirea unei căi prin care oamenii să recunoască faptul că şi alţi zei din trecutul nostru au fost tot fiinţe reale. Timp de mulţi ani, Menes a fost considerat ca fiind primul rege faraonic al Egiptului. Dar acum există suficiente dovezi că Regele Narmer a fost de fapt misteriosul Rege Scorpion, care l-a precedat pe Menes cu cel puţin 1.500 de ani. În anii premergători lui Menes, în timpul domniei lui Narmer, Regele Scorpion, se fac multe referiri la zeul Nannar, care era fiul lui Enlil şi probabil că fusese activ în Egipt înainte ca Marduk să preia controlul asupra acestui ţinut. Este posibil ca Narmer să fi fost fiul lui Nannar? Cine este responsabil pentru unificarea Egiptului?

Fig. 16.22. Mineri antici. Miner olmec reprezentat

târându-se într-un spaţiu îngust, având unelte în ambele mâini şi un anumit fel de cască pe cap. El este protejat de omniprezenta zeitate-şarpe. Aceşti mineri olmeci fuseseră aduşi din Africa de către zeul Enki ca să extindă căutarea aurului şi în Americi? Există multe reprezentări şi inscripţii similare, înfăţişând mineri în condiţii asemănătoare, care i-au uimit pe istorici.

Sau acest lucru a avut loc sub domnia lui Marduk? Imaginile care îl înfăţişează pe Regele Scorpion acoperă ruinele unui oraş întreg, ale cărui ruine, datând din anul 3.500 î.Hr., au fost descoperite la Hierakompolis. O altă descoperire, la un sit din Abydos, a furnizat 160 de oase mici şi discuri de fildeş, având mărimea unor timbre mari, care conţin cele mai vechi versiuni cunoscute ale textelor hieroglife. Arheologul german Gunter Dryer crede că acestea aparţineau Regelui Scorpion, de vreme ce au fost găsite în mormântul său. Ar putea fi acesta un alt exemplu al felului în care zeii Anunannki îi obişnuiau pe oameni cu arta scrisului? Aceste descoperiri sunt probabil cele mai vechi exemple de text scris care a fost găsit pe Pământ. Se pare că Marduk şi-a instaurat stăpânirea asupra acestui ţinut în jurul anului 3.500 î.Hr., acesta fiind motivul pentru care avem atât de puţine informaţii despre Narmer, Regele Scorpion, cel care a executat cele mai multe sarcini pentru Marduk înainte de intrarea în era faraonică. Pe lângă aceasta, este posibil ca Narmer să fi făcut parte din clanul lui Enlil, ceea ce nu a fost pe placul lui Marduk. Toţi viitorii faraoni aveau să fie înrudiţi într-un fel cu Marduk şi cu Igigi sau Neteru („observatorii”). Aceste informaţii duc la concluzia că Narmer trebuie să fi avut 1.500 de ani atunci când a fost îngropat. Este posibil acest lucru? De ce nu? Noe sau Ziusudra avea 36.000 de ani, potrivit numărătorii sumeriene. Dar totul a fost pus pe seama faptului că el era fiul uman al lui Enki. Nu există, aşadar, niciun motiv să ne minunăm asupra vârstei regelui Narmer, dacă acesta era

fiul lui Nannar, un rege Anunnaki autentic. Dar şi el a murit în cele din urmă la fel cum au făcut-o toţi urmaşii concepuţi cu pământeni.

Atunci când Marduk a preluat controlul asupra Egiptului, întregul teritoriu îi aparţinea. Nordul şi Sudul erau unificate şi el a început să construiască propria dinastie, cea a marelui zeu Ra, „Cel Luminos”. Enki era cunoscut sub numele de Ptah – „Dezvoltatorul”, iar Ningishzidda era Tnofh sau Tehuti – „Măsurătorul Divin”. Încă de la început, Marduk / Ra a dorit să-şi creeze o autoritate nouă asupra acestui ţinut. Primul lucru pe care l-a făcut a fost să şteargă chipul lui Ningishzidda de pe statuia Sfinxului Leu. „Să-i şteargă amintirea şi să-i înlocuiască faţa cu cea a fiului său, Asar”. Dar Marduk a mers mai departe pentru a-şi individualiza teritoriul faţă de alte teritorii. A schimbat sistemul de numărare, transformându-l în zecimal, a împărţit anul în zece perioade şi „a schimbat urmărirea Lunii cu urmărirea Soarelui... A unit pământurile din Nord şi din Sud într-un singur Oraş al Coroanei”. Acest enunţ arată clar că Marduk se afla în spatele unificării Egiptului, ceea ce înseamnă că Narmer acţiona pe baza instrucţiunilor primite de la Marduk. Sper că această demonstraţie face lumină asupra acestei părţi a istoriei egiptene. Sau poate că nu. Este foarte evident că Marduk era un individ foarte talentat, dar şi foarte frustrat, care voia să recupereze ceea ce i se cuvenea, dar nu-i fusese dat. Avea să facă tot ce-i stătea în putere ca să dovedească acest lucru şi ca să se ridice deasupra celorlalţi zei. Nu a pierdut deloc timpul şi a introdus o religie nouă şi a instaurat conducerea faraonică pentru a marca începuturile noii sale civilizaţii. Însă marea sa greşeală a fost să se declare „zeu deasupra tuturor”. Faraonii trebuiau să fie jumătate oameni şi jumătate zei şi erau aleşi în special din grupul de zei Anunnaki cunoscuţi ca Neteru sau ca „observatorii”, a

căror misiune era aceea de a avea grijă de pământeni, dar care mai degrabă presupunea spionarea acestora mai presus de orice. Neteru ar putea să fie consideraţi aşa-zişii îngeri care apăreau în mod misterios în faţa oamenilor atunci când aceştia se aşteptau cel mai puţin. Acestea erau, până la urmă, vremurile biblice iar apariţiile îngerilor erau la ordinea zilei. Brusc, misterul îngerilor omniprezenţi nu mai este chiar aşa de complicat şi pare să existe un motiv mult mai plauzibil pentru prezenţa lor societatea omenească atent controlată.

Însă noua regalitate a creat imediat o structurare a claselor şi le-a dat regilor ocazia să se poarte după bunul plac cu supuşii lor. Până la urmă, ei erau semizei. Astfel se explică de ce regii erau atât de obsedaţi de zeii lor, pentru că aspiraţia lor secretă era aceea de a fi şi ei zei, fiinţe nemuritoare care să poată călători prin ceruri. Potrivit scrierilor sumeriene, primul rege care a fost numit de Ra este Mena, cunoscut istoricilor sub numele de Menes. Ajungem astfel la un punct important în cadrul dezbaterii noastre filosofice. Nu vi se pare că este o aroganţă din partea civilizaţiei trufaşe a secolului al XXI-lea faptul că alegem căror părţi din istorie să le dăm crezare şi cărora nu? Pentru simplul motiv că nu le înţelegem sau, şi mai rău, că nu le credem.

Enki era mulţumit că fiul său, Marduk, făcea atât de multe progrese în regiunea sa, astfel că i-a dat tot felul de Tablete care să-l ajute în munca sa: pe toate cu excepţia aceleia care conţinea ştiinţa învierii morţilor. „Apoi i-a dat lui Ra toate cunoaşterile, mai puţin pe aceea a învierii morţilor”. Aceasta se va dovedi a fi o mare nemulţumire a lui Marduk, care ar fi făcut orice ca să dobândească această cunoaştere. Citim despre felul în care era controlată curgerea Nilului (Hapi) ca să-i ajute pe fermieri şi cât „de fertil a devenit solul, iar omul şi animalele domestice s-au înmulţit”.

Ninharsag a denumit o constelaţie pentru a-i onora pe Inanna şi fratele ei, Utu; această constelaţie va deveni cunoscută sub numele de Constelaţia Gemenilor. Dar pământurile încredinţate Inannei, cea de-a treia regiune, nu se descurca atât de bine. „Departe, în ţinuturile din Est, după cele şapte rânduri de munţi, era cea de-a Treia Regiune… se numea Zamush, Pământul celor şaizeci de pietre preţioase, şi era cel mai înalt punct”. Este evident că era vorba despre regiunea văii Indului acolo unde personalitatea şi sexualitatea Inannei s-au răsfrânt asupra oamenilor. Până la urmă, ea era zeiţa iubirii şi a sexualităţii. Citim despre oraşele gemene pe care le-a ridicat şi care erau folosite pentru depozitarea hranei printre altele. Probabil că este vorba despre oraşele Harappa şi Mohanjo-Daro. Ambele erau construite din acelaşi tip de cărămizi şi în acelaşi stil şi au aceeaşi vechime. Potrivit tăbliţelor sumeriene, aceste oraşe au fost construite la 860 de ani de la începutul numărătorii în ani pământeni. Asta înseamnă că este vorba despre anul 2940 î.Hr. sau despre anul 6540 î.Hr., depinde de momentul pe care-l considerăm ca fiiind începutul timpului pământean, fie anul 7400 î.Hr., fie anul 3800 î.Hr., adică la unul sau doi Shar-i după vizita lui Anu. Dovada bizară care leagă aceste evenimente este reprezentată de scriptul Indus. Tăbliţele spun că Inanna a introdus un limbaj nou şi o metodă nouă de scriere, ca parte a responsabilităţilor sale de prim conducător numit al regiunii văii Indului. Scriptul Indus i-a nedumerit pe învăţaţi vreme îndelungată şi încă nu a fost descifrat. Felul în care culturile indiene întrebuinţează pietrele preţioase în ritualurile lor, îmbrăcămintea şi bijuteriile indică şi ele faptul că Valea Indului era într-adevăr Pământul celor şaizeci de pietre preţioase şi ţinutul Inannei.

Tabletele pe care le-a cerut Inanna s-au pierdut pe drumul către ea, într-o serie de interceptări ciudate, puse

la cale de oponenţii săi: neînţelegerea noilor limbaje ale acestora şi moartea celor care le cărau. În cele din urmă, rezultatul a fost acela că cea de-a treia regiune din Valea Indului nu s-a dezvoltat la fel de bine ca celelalte regiuni. „În cea de-a Treia Regiune, omenirea civilizată nu s-a dezvoltat atât de bine”. Aceasta a adus o perioadă de instabilitate crescută printre Anunnaki şi a însemnat începutul sfârşitului. Puterea tot mai mare pe care o dobândea Marduk / Ra în Egipt şi rezistenţa pe care o opuneau alţii au început să dea naştere la dispute între adepţii pământeni. Mulţi dintre zeii inferiori erau veneraţi în temple şi incinte sacre, iar primul bordel a fost întemeiat de nimeni alta decât Inanna. „A întemeiat o casă pentru plăcerile nopţii”. Părerea de rău a Inannei pentru Dumuzi părea să se manifeste sub forma unor momente de posibilă nebunie. A început să-şi imagineze că un semizeu pământean pe care îl chema Banda era iubitul Dumuzi. Este posibil ca subtilul nivel de instabilitate să o fi făcut pe Inanna să iniţieze „catastrofa” din timpurile care urmau. Însă Banda s-a căsătorit cu Inanna, copilul pur al lui Enlil, iar împreună au făcut un copil, pe Ghilgameş, care era şi el zeu în proporţie de două treimi. Ghilgameş este recunoscut ca un rege istoric, care face legătura între realitate şi ficţiune. Pe măsura trecerii timpului, el a realizat că are o puternică seminţie divină şi a început să tânjească după privilegiile care le erau rezervate doar zeilor Anunnaki. Asemenea multor oameni contemporani, el era atras în special de ideea de nemurire. Una dintre cele mai cunoscute legende sumeriene este aceea a *Epopeii lui Ghilgameş*, în care acesta se aventurează în ţinuturile Tilmunului, portul spaţial unde erau găzduite navele şi alte secrete ale Anunnaki, în căutarea nemuririi. Mama sa, Ninsun, l-a rugat constant pe marele ei unchi, Utu, să-l ghideze pe Ghilgameş spre Tilmun. „La nesfârşit l-a rugat Ninsum pe Utu… Să-l lase pe Ghilgameş să meargă la locul

de aterizare”. Călătoria este descrisă cu multe detalii de un număr de tăbliţe şi a devenit una dintre cele mai studiate scrieri antice. Disputa este deschisă în continuare cu privire la adevărul sau ficţiunea acestui text, pentru că există istorici care refuză să accepte că această poveste face parte din istorie, în vreme ce acceptă alte scrieri antice. Să le fie ruşine!

Povestea ne spune că, pentru a ajunge la destinaţie, Ghilgameş a trebuit să depăşească o serie de măsuri de precauţie care sfidează logica antică, dar unchiul său Utu a fost de acord să-l sprijine cu ajutorul oracolelor. În acele vremuri, oracolele erau cunoscute ca „pietre vorbitoare”. Adesea, preotul consulta un oracol ca să primească sfaturi din partea zeului său. Oracolul îi vorbea preotului, sfătuindu-l ce să facă. Aşadar, atunci când citim că Utu a folosit oracolele ca să-l ajute pe Ghilgameş să ajungă în inima sacră a portului spaţial poate să însemne că acestea erau plasate strategic sub controlul unor senzori sau erau supravegheate cu camere de luat vederi, la fel ca porturile din ziua de azi, care permiteau celui care le controla să scaneze perimetrul. Pentru că Utu era un Anunnaki veteran, este posibil să fi avut acces la acele camere şi coduri ca să-l poată ghida pe Ghilgameş până la următorul punct. Însă armele care protejau portul erau uimitoare. În pădurea de cedru a întâlnit pentru prima oară „monstrul care scuipa foc”, apoi „au găsit intrarea secretă în tunelurile Anunnaki… au fost provocaţi şi urmăriţi de fornăiturile mortale ale Taurului Ceresc”. Motivul pentru care textele folosesc pronumele „ei” este acela că Ghilgameş a fost însoţit de un prieten. În cele din urmă, a reuşit să ajungă înăuntru, acolo unde l-a întâlnit pe Ziusudra, legenda Potopului, care i-a vorbit despre o plantă unică având calitatea de a-l menţine pe om pururea tânăr. „Era unică printre plantele de pe Pământ”. Însă lacomul Ghilgameş a smuls planta din rădăcini şi a pornit

cu ea spre casă. Pe drum a adormit, iar planta i-a fost furată de către un şarpe care a fost atras de mirosul ei. Ghilgameş s-a întors acasă cu mâna goală, acolo unde a şi murit în cele din urmă.

Cea mai interesantă parte a acestei poveşti este aceea cu şarpele, care aduce aminte foarte bine de evenimentele din grădina biblică a Edenului. Însă în interpretarea sumeriană a lui Adamu din Edin Enki este descris ca fiind şarpele diabolic care vine să-i informeze şi să-i educe pe cei doi noi pământeni. Nu ar fi posibil ca tot Enki să fie şarpele care a intervenit din nou, de data aceasta pentru a lua ceea ce i se cuvenea de drept: secretele vieţii veşnice? Această interpretare simplistă a intervenţiei şarpelui pare să aibă caracteristici similare. Ceea ce este sigur este faptul că Ghilgameş nu era un simplu om bătrân: era marele rege al unui oraş important care se numea Uruk sau Erek, aşa cum apare în *Biblie*. Şi atunci Marduk s-a folosit de acest eveniment ca o justificare pentru a le da nemurirea regilor săi şi a pretinde şi mai multă supunere din partea tuturor. „Dacă semizeilor le este arătată poarta către nemurire, să se facă acelaşi lucru şi pentru regii mei”. El a început să le spună faraonilor că putea să le ofere trecerea către ceruri aşa cum îi fusese oferită şi lui Ghilgameş. El a dictat ceea ce este cunoscut sub numele de *Cartea Morţilor*, care constituia un ghid pentru regii care doreau să ajungă pe „bărcile cereşti” şi să trăiască după moarte pe alte planete. În schimb, Ra le cerea supunea absolută.

Apoi a decretat că toţi regii trebuie să fie jumătate oameni şi jumătate zei. „Fie ca regii din regiunea mea să fie copiii lui Neteru, care să plece într-o călătorie după viaţă pe Nibiru”.

Viaţa de după moarte pe care o oferea Ra faraonilor săi consta în privilegiul de a călători pe Nibiru şi de a trăi acolo veşnic, la fel ca Anunnaki. Aceste afirmaţii nu trebuie

confundate cu raiul sau cu viaţa spirituală de după moarte, alături de Dumnezeul cu majusculă, Spiritul sau Fiinţa Universală în care tot mai mulţi oameni au început să creadă în ultimele secole. Viaţa de după moarte promisă de zeul Ra era o realitate născocită în aria sa de referinţă şi pentru planeta de pe care venise, însă el nu avea putinţa să-i învie pe oameni din morţi şi să le ofere viaţa eternă. Acest privilegiu le era rezervat numai celor mai importanţi Anunnaki. Tabletele pe care Marduk / Ra le-a primit de la tatăl său, Enki, i-au pus la dispoziţie multe puteri ca să conducă, dar nu i-au dat cunoaşterea necesară ca să poată să-i învie pe oameni din morţi. În ciuda neputinţei de a le oferi regilor viaţa de după moarte, Ra a dictat scribilor săi *Cartea Morţilor*, subliniind fiecare pas pentru „Ca să ajungă pe Duat… pe Scara Cerească pentru a porni într-o călătorie spre planeta nepieritoare… Cum să construiască mormintele cu faţa către răsărit”. Ca partea a planului său rapid de expansiune, Marduk i-a instruit pe adepţii săi să invadeze alte ţinuturi din Abzu şi să ia aurul de la locuitorii acestor ţinuturi, cei mai mulţi dintre aceştia fiind adepţii fraţilor lui Marduk. Le-a ordonat regilor săi să alipească toate aceste ţinuturi la Egipt. „Planul său era să fie stăpânul celor patru regiuni”. Marduk a devenit atât de obsedat şi de arogant, încât i-a spus fără niciun ocoliş lui Enki: „Pământul este al meu ca să-l conduc”.

Nannar şi soţia sa, Ningal, se ocupau de Mesopotamia, sau de Pământurile Vechi, care-i fuseseră desemnate lui Enlil. Aceasta era cunoscută ca Prima Regiune şi devenise foarte prosperă sub conducerea lor. Aveau douăsprezece festivaluri în fiecare an, fiecare dintre ele închinat câte unui mare zeu Anunnaki. „Au fost construite altare şi sanctuare, în care oamenii se putea ruga direct către zeii lor”. Prima regiune se dezvolta rapid odată cu extinderea civilizaţiei. Oamenii învăţau orice, rămânând credincioşi şi supuşi faţă de zeii lor. Inannei îi

plăcea să hoinărească prin ţinuturi ca să vadă şi să analizeze felul în care progresau regiunile. I-au plăcut „oamenii care locuiau pe câmpia superioară dintre cele două fluvii”. Îi plăcea sunetul dialectului pe care-l vorbeau aceşti oameni, care trebuie să fi fost diferit de al ei. Aceştia erau Igigi, cei „care coborâseră din cer pe Pământ”, venind de pe Lahmu (Marte). Ştiau totul despre frumoasa Inanna, dar o numeau pe aceasta Ishtar. Acesta este motivul pentru care Igigi sau Arienii s-au mutat la Răsărit, urmând-o: Inanna în regiunea ei din Valea Indului, acolo unde au pus bazele culturii şi limbajului indo-european.

Ne întoarcem în Sumer, acolo unde regatele se roteau între oraşe, însă Marduk nu avea niciunul în Egipt. „În Sumer… regalitatea se rotea între oraşe… În cea de-a doua regiune, Ra nu permisese diversitatea, dorind să conducă singur” Marduk era foarte apropiat de toţi Igigi care veniseră pe Pământ după ce viaţa pe Marte nu mai fusese posibilă, pentru că el le fusese comandant o lungă perioadă de timp. Cei mai mulţi dintre cei care erau numiţi observatori proveneau din rândul Igigi, iar urmaşii acestora au devenit regii Egiptului. Ra a mers mai departe şi s-a autoproclamat „Cel mai bătrân din ceruri, primul născut care a ajuns pe Pământ… Cel mai însemnat din timpurile recente”. El cerea ca toţi preoţii să-l recunoască şi să-l laude prin imnuri. Destul de interesant este faptul că aceste declaraţii nu conţineau nicio minciună, el era tot ceea ce pretindea că este. Dar a exagerat, iar lăcomia şi caracterul megaloman au devenit dominante.

A început să creadă în propria propagandă legată de nemurire şi a afirmat că este mult mai puternic decât toţi ceilalţi zei. Acest aspect al ADN-ului uman a fost ilustrat de-a lungul istoriei de mii de lideri militari, preşedinţi şi dictatori – o altă aducere amintere a provenienţei materialului nostru genetic. Iată ce spunea Marduk despre

sine: „Domn al eternităţii, cel care a făcut lucrurile care durează veşnic, cel care-i conduce pe toţi zeii… Cel care nu are egal… Ra, cel care se află deasupra tuturor zeilor”. Nu înţeleg la ce se gândea Marduk până la acest moment, probabil că îşi pierduse facultăţile mintale. Oare Marduk se aştepta ca Anunnaki să accepte pur şi simplu încercările sale atât de făţişe de a le fura puterea? Dar lucrurile s-au agravat şi mai mult: s-a comparat cu întregul panteon de zei, care-l includea pe Enlil, şi s-a autoproclamat superior faţă de aceştia. Printre aceşti zei se numărau: Enlil, Ninurta, Adad, Nannar, Utu, Nergal, Gibil şi Ningishzidda.

Nu este de mirare că Anunnaki erau foarte îngrijoraţi, dar şi înfuriaţi de comportamentul lui Marduk. Acesta devenise imprevizibil şi nu mai prezenta încredere. Aceasta era o nouă cotitură în cadrul prezenţei Anunnaki pe Pământ. Chiar şi tatăl său, Enki, l-a apostrofat, dându-şi seama că iubitul său fiu depăşise orice limita şi că nu mai putea să-i justifice acţiunile în faţa lui Enlil. Este pentru prima oară când îl auzim pe Enki mustrându-l pe primul său născut: „Ce a pus stăpânire pe tine? Cererile tale sunt de neimaginat”. Dar Marduk era atât de prins în această cruciadă pentru putere încât nu a putut fi adus cu picioarele pe Pământ, dacă ne este îngăduit acest joc de cuvinte. El a spus că semnul său ceresc era pe cale să se înalţe, ceea ce-i dădea puterea să conducă. „Taurul Ceresc”, care era semnul lui Enlil, avea să fie înlocuit de era Berbecului. Mai spunea că „cerurile vorbesc despre supremaţia mea… vremea lui Ra se apropie, semnele nu pot fi ignorate”. (Semnul Berbecului a ţinut din anul 2220 î.Hr. Până în anul 60 î.Hr.) Este incredibilă încrederea nestrămutată pe care o avea în semnele astale. Dar ceea ce a urmat avea să fie cea mai uimitoare cotitură dintre toate evenimentele din viaţa omenirii, ceea ce i-a făcut pe Anunnaki să ia în calcul posibilitatea ca destinul lui Marduk să fie într-adevăr acela de a deveni conducătorul

suprem al lumii. În mod uluitor, există un sigiliu regal sumerian, sub forma unui cilindru, datat în anul 2308 î.Hr., care celebrează intrarea sub semnul Berbecului – Ra, care era semnul lui Marduk.

Şi astfel a început o perioadă de construire frenetică a monumentelor cu rol de observator, de unde să fie prezise sosirile zodiilor, perioadă care ajunge până în anul 2038 î.Hr. Această perioadă este corespunzătoare multor construcţii de acest fel care au fost ridicate în întreaga lume ca să servească acestui scop. Privirile tuturor urmăreau cerul, ca să vadă dacă predicţia lui Marduk fusese corectă; de fapt, ei au comis o greşeală în propriile previziuni. Înainte de a-şi da seama despre schimbarea circumstanţelor, zeii depindeau de sprijinul oamenilor de pe Pământ. Începuse războiul zeilor, în care oamenii aveau să joace un rol esenţial. „După ce Anunnaki s-au autoproclamat zei, au devenit dependenţi de sprijinul oamenilor”. Aveau nevoie de un lider puternic în rândul oamenilor care să conducă armatele pământene împotriva lui Marduk. Inanna a găsit un om care se numea Abrakad şi care avea calităţile unui lider puternic. Enlil l-a înscăunat rege, „cu coroană şi sceptru”, şi l-a botezat Sharru-kin sau Regentul Drept. Lumea îl cunoaşte sub numele de Sargon I, primul rege puternic al Akkadiei. Tăbliţele ne spun că un nou oraş unificat, care găzduia coroana din pământurile vechi, a primit numele de Agade (Akkad) şi astfel a început marele imperiu akkadian sub conducerea lui Sargon I. Misiunea sa era simplă: să asigure supunerea tuturor oamenilor din Mesopotamia. Istoricii cunosc foarte bine uimitoarele cuceriri ale lui Sargon, iar în tăbliţe putem citi despre ceea ce s-a întâmplat. „Toate pământurile din susul şi din josul mării s-au supus tronului său”. Exista un motiv bun pentru care

Sargon avea atât de mult succes şi părea invincibil în lupte, şi anume acela că Inanna pusese la dispoziţia

armatelor lui Sargon armele avansate ale Anunnaki. Avraam avea să treacă printr-un şir de întâmplări asemănătoare în viitor. „Sharrukin a primit puterea din partea lui Enlil, iar Inanna i-a pus la dispoziţie armele sale uimitoare pentru luptători”.

Marduk urmărea din Egipt manevrele de război pe care le efectua Inanna. La momentul potrivit, el a atacat brusc oraşul Babilon şi s-a stabilit acolo împotriva voinţei Inannei. Până la urmă acesta era oraşul său. „Babilon, poarta către zei... În locul turnului ridicaseră canale de scurgere şi ziduri... Au construit reşedinţa celui mai mare dintre zei, Marduk”. Aceasta este manevra şireată prin care Marduk şi-a dus armata de adepţi în mijlocul Primei Regiuni, inima Edinului, în inima ţinuturilor lui Enlil. Însă Inanna a reacţionat rapid şi decisiv. A atacat armatele lui Marduk cu toată forţa de care dispunea şi le-a distrus pe locul unde se stabiliseră în Babilon, distrugând şi cea mai mare parte a oraşului. „Cu armele sale a adus moartea asupra adepţilor lui Marduk... Sângele oamenilor a curs râuri pe Pământ, aşa cum nu se mai întâmplase niciodată”. Trebuie să reţinem că zeii foloseau oamenii, specia sclavă, pe post de infanterişti care trebuiau să lupte şi să moară. Putem să analizăm acum poveştile din primele scripturi ale *Bibliei* şi să înţelegem mai bine atunci când citim că dumnezeu le-a poruncit lui Moise sau Avraam să atace un anumit popor pentru că acesta era corupt şi rău şi conspira împotriva lui dumnezeu. Oamenii luptau pur şi simplu pentru Enlil şi împotriva adepţilor lui Marduk. Cum altfel putem să explicăm această situaţie? Cărţile noastre de istorie sunt scrise de către învingători şi, la acest nivel, Enlil a fost acela care deţinea puterea asupra pământurilor biblice, în vreme ce Marduk conducea ţinuturile Egiptului.

Marduk a fost înfrânt la Babilon şi a fost convins să părăsească Edinul. Anunnaki au fost de acord „să aştepte fără violenţă adevăratele semne ale cerului”, care să arate

dacă într-adevăr sosise timpul pentru domnia lui Marduk, zodia Berbecului. Marduk nu s-a întors în Egipt, iar poporul său a început să-l numească Amun – „Cel Nevăzut”. Naram-Sin, nepotul marelui Sargon I, a fost numit noul rege al Akkadiei şi Sumerului. Acestea au fost timpuri neclare în istoria Pământului, pentru că toată lumea aştepta ca să se întâmple ceva. Cel mai dorit lucru de către primii Anunnaki era acela de a se întoarce pe Nibiru, dar încă nu sosise vremea pentru acest lucru, întrucât munca de colectare a aurului din America de Sud se afla la apogeu. Planul era acela de a epuiza cantitatea de aur vizibilă şi apoi să plece. Dar timpul le era potrivnic. În Răsărit, Inanna îşi făcea propriile planuri pentru preluarea conducerii planetei. Marduk şi Inanna erau angajaţi într-un fel de dans premergător războiului, fiecare dintre ei dând de înţeles că îşi doreşte să conducă lumea. O situaţie ciudată a apărut atunci când Inanna şi-a dat seama că poate să acţioneze. „În Prima Regiune, Enlil şi Ninurta nu erau prezenţi, fiind plecaţi în ţinuturile de peste ocean... În cea de-a Doua Regiune, Ra era plecat, fiind ocupat să călătorească în alte ţinuturi”. Şi astfel Inanna a acţionat pentru preluarea puterii asupra tuturor ţinuturilor. „Inanna şi-a propus să preia toată puterea şi i-a cerut lui Naram-Sin să cucerească toate pământurile”. Şi acesta a făcut ceea ce i se ordonase, iar istoricii sunt la curent cu aceste bătălii, din textele antice. Naram-Sin a înaintat prin toate pământurile Sumerului şi Akkadiei, până în Egipt, şi a preluat controlul. Însă a comis o greşeală fatală atunci când şi-a condus armatele prin teritoriul interzis al lui Enlil – Tilmun – acolo unde se afla portul spaţial, rezervat doar pentru Anunnaki. Acesta este un exemplu despre cât de neclară era situaţia în acele vremuri. Enlil a fost furios şi nu a pregetat să-i distrugă pe Naram-Sin şi pe armata acestuia şi a ordonat chiar şi distrugerea Akkadiei. „Din ordinul lui Enlil.

Agade a fost înlăturată". Tăbliţele spun că aceste evenimente au avut loc în anul 1500 de când Anunnaki începuseră să numere anii pământeni în locul Shar-ilor. Asta ar însemna că evenimentele au avut loc în jurul anului 2300 î.Hr. Ne aflăm în timpurile biblice, la scurtă vreme după apariţia lui Avraam, iar dumnezeu le poruncise deja liderilor oamenilor să atace şi să distrugă celelalte grupuri de oameni.

Devine evident cât de dezorientaţi trebuie să fi fost pământenii. O specie apărută pe o planetă nouă, fără să deţină controlul asupra propriul destin, controlată de un număr de zei care porunceau diverse lucruri şi care o trimiteau la război împotriva vecinilor, oamenii nu aveau alte opţiuni decât aceea de a respecta ordinele primite de la zeii brutali, care nu aveau niciun fel de consideraţie faţă de viaţa umană. Oamenii erau nişte simple piese de şah într-un joc al cuceririi globale, jucat de către zeii Anunnaki. Confruntările dintre zei i-au implicat aproape întotdeauna şi pe oameni, care nu au cunoscut niciodată motivele pentru care purtau războaie contra vecinilor. Dar, aşa cum vedem în Noul Testament, acest tip de comportament era obişnuit. Acest gest inexplicabil de agresiune, al unui popor împotriva altui popor, comandat de către dumnezeu, a stabilit un tipar de comportament pentru toate conflictele umane viitoare. Omenirea, care de-abia ieşea din epoca întunericului ca să păşească pe drumul către civilizaţie, a perceput acest gen de activitate ca fiind ceea ce trebuia făcut în mod obişnuit. Dumnezeu avea să comande poporului său să invadeze şi să atace, oferindu-le motivul că cei atacaţi erau corupţi şi răi şi că păcătuiseră în faţa lui dumnezeu. Însă acest dumnezeu, care era diferit de la un ţinut la altul, le cerea oamenilor supunerea totală, altfel aveau să fie şi ei pedepsiţi. Această temere a condus la adorarea mai multor zei de către oamenii din ţinuturile biblice, în vreme ce venerau un zeu

anume, care-i conducea în luptă sau care-i ocrotea de rele. Această adorare era pedepsită de către unii zei Anunnaki cu rang mai mare. Şi astfel vor continua vreme de 3.000 de ani confruntările dintre popoarele biblice, conduse de lupta pentru putere dintre zeii Anunnaki. *Biblia* surprinde foarte frumos toate aceste evenimente, dar acum dovezile indică precis că scrierile din această carte nu au nimic de-a face cu mântuirea şi viaţa spirituală eternă alături de Dumnezeul cu majuscula. Este mai degrabă o propagandă meticulos orchestrată de către un număr de zei violenţi, care nu erau nimic mai mult decât nişte oameni avansaţi, cu un nivel de inteligenţă ridicat, care-i abuzau pe oameni pentru folosul personal. Iar acest tip de comportament poate să fie observat şi în prezent. În vreme ce unele dintre comunităţi consideră că s-au ridicat deasupra acestui tip de comportament primitiv, este suficient să aruncaţi o remarcă asupra religiei lor ca să observaţi reacţia.

Este posibil ca aceasta să fi fost cea mai importantă perioadă din toată istoria omenirii, pentru că această confuzie care a domnit în rândul lumii cu privire la diferiţii zei a dat tonul pentru apariţia diverselor religii pe care le găsim astăzi în lume. Nu poate să existe un alt motiv plauzibil pentru acest fenomen uimitor. Cum poate să fie explicată altfel apariţia pe o singură planetă a atâtor religii, într-un interval de timp atât de scurt? Tăbliţe sumeriene oferă răspunsuri clare, la fel ca şi textele *Bibliei*. Tot ce trebuie să facem este să dăm deoparte frica de a citi această carte şi să o tratăm mai degrabă ca pe o dovadă istorică a cărei scriere a fost comandată cu un scop anume: acela de a-i manipula pe oameni spre un fanatism orbesc şi înfricoşător. Aşadar, dintr-o perspectivă pur umană, primele războaie dintre oamenii au fost purtate din considerente religioase, de către oamenii care erau controlaţi de către diverşi zei. Putem să spunem fără să

greşim că, începând cu acele zile din jurul anului 3500 î.Hr., toate războaiele au fost purtate pe considerente religioase, combinate cu nevoia de cucerire, pe care am moştenit-o genetic şi care ne-a fost impusă încă de la începuturile existenţei noastre ca specie. Vedem ieşind la iveală şi manifestându-se în comportamentul nostru violent ADN-ul pe care l-am moştenit de la Anunnaki. Uimitoarea dorinţă de a găsi pacea, manifestată de omenire, arată că noi am fost creaţi genetic ca să fim mult mai paşnici. Cei mai mulţi oameni care luptă pentru pace reprezintă un fenomen fascinant. împreună cu marea noastră capacitate de a fi înţelegători, devine discutabil dacă acest comportament violent este un tipar caracteristic pe care l-am împrumutat de la creatorii noştri sau un cod genetic care ne face să ne comportăm astfel. Cu alte cuvinte, am fost crescuţi ca să devenim violenţi sau comportamentul nostru violent este determinat de o genă violentă? Şi astfel ne întoarcem la discuţia naturii şi a educaţiei.

Tăbliţele de argilă par să fie de acord că lumea se afla prinsă într-o stare de haos şi de confuzie. „După ce Marduk a devenit Amun, regalitatea din cea de-a Doua Regiune s-a disipat şi au domnit dezordinea şi confuzia… După ce Agade a fost distrusă, în Prima Regiune domneau confuzia şi dezordinea… Regalitatea se afla în dezordine în oraşele zeilor, mutându-se în oraşele oamenilor… Regalitatea se schimba până în ţinuturile îndepărtate”. Situaţia a degenerat atât de mult încât Enlil a trebuit să-l consulte din nou pe Anu, aflat pe îndepărtata planetă Nibiru, ca să stabilească felul în care trebuia tratată această situaţie. A fost numit un nou rege în oraşul Ur, care să devină pacificatorul şi „să pună capăt violenţei şi conflictelor… iar prosperitatea să fie reinstaurată în toate ţinuturile”. Numele acestui rege era Ur-Nammu – „Păstorul cel drept”. Enlil a avut un vis foarte elocvent despre sosirea zodiei Berbecului şi preluarea controlului

asupra lumii de către Marduk. L-a afectat atât de mult, încât i-a pus pe preoţii săi să ţină cerurile sub observaţie ca să vadă semnele noii zodii. Între timp, Marduk a continuat să meargă din ţinut în ţinut ca să le spună oamenilor despre supremaţia sa, câştigând un sprijin masiv din partea pământenilor supuşi şi temători. Fiul său, Nabu, îl ajuta în procesul de înrobire a cât mai multor oameni prin intermediul fricii. Războaiele au reînceput: „Conflictele reapăruseră între locuitorii de la Vest şi locuitorii de la Est”. Pare o scenă desprinsă din secolul al XX-lea, indicând faptul că nu s-au schimbat prea multe lucruri în ultimii 4.000 de ani. Ur-Nammu a murit într-un accident al carului cu care se deplasa şi a fost înlocuit de Shulgi. „Shulgi era foarte violent şi dornic de luptă”. La acest moment, oamenii nu par să fi avut nevoie de prea multe încurajări din partea zeilor ca să pornească la război; oamenii au început să-i imite pe zei. Potrivit unor texte, Shulgi era un adevărat tiran, fiind înzestrat şi pentru câmpul de luptă, dar şi cu putere de convingere, pentru că a reuşit să o seducă pe frumoasa zeiţă Inanna. Acest lucru indică faptul că încă de acum 4 300 de ani femeile erau atrase de bărbaţii puternici. Pe cât de prostească pare această afirmaţie, pe atât de multe dovezi istorice există care să susţină acest comportament social. Acest comportament al femeilor poate fi înfrânt prin analizarea codului genetic, care o programează pe femeie să aleagă cel mai puternic bărbat, care va asigura cel mai probabil supravieţuirea urmaşilor pe care-i vor avea. Şi astfel Shulgi şi-a folosit puterile ca să cucerească pământuri şi femei. „S-a autoproclamat mare preot în Nibru-ki, iar în Unug-ki a căutat plăcerile carnale alături de Inanna… I-a înrolat în armata sa pe luptătorii din munţi… A cucerit ţinuturile din Vest… A ignorat caracterul sacru al Centrului de Control al Misiunii”. Din nou, un rege uman arogant a făcut greşeala de a nesocoti zona interzisă care-i aparţinea

lui Enlil. „Încă o dată conducătorii regiunii au nesocotit graniţele… Marduk este izvorul tuturor necazurilor”, i-a spus mânios Enlil lui Enki.

Întâlnim din nou amestecul uimitor dintre mit şi istorie. Enlil avea nevoie să găsească un lider uman credincios, supus şi puternic pe care să-l pună în calea haosului şi a armatei crescânde de pământeni, condusă de Marduk. Nu a trebuit să caute foarte mult până a descoperit unul dintre cele mai enigmatice personaje ale *Bibliei*. Părintele tuturor viitorilor regi biblici: Avraam, părintele credinţelor evreieşti, creştine şi musulmane. Sumerienii îl numeau Ibruum, iar musulmanii îl numeau Ibrahim. Era un om puternic şi avea toate atributele ca să conducă armata lui Enlil. Venise vremea ca Enlil să înceapă să folosească unele dintre tacticile pe care le folosiseră şi ceilalţi zei Anunnaki şi să-i folosească pe oameni ca pe soldaţii săi. Principalul scop al lui Avraam era acela de a apăra portul spaţial. „Ibruum era un urmaş princiar, viteaz şi care cunoştea tainele preoţiei… Enlil i-a ordonat lui Ibruum să meargă să protejeze locurile sacre, de unde urcau şi coborau carele”. Dar, la scurtă vreme după ce Avraam a plecat din Harran pentru a pune în practică însărcinările primite de la Enlil, Marduk a apărut ca să-i agite pe oameni şi să provoace dezordine. Astfel de încântări şi de dezordine i-au ademenit pe Avraam şi pe nepotul acestuia, Lot, să devină spioni ai zeului Enlil şi să-i raporteze activităţile pe care le întreprindeau Marduk şi adepţii acestuia. Să ne imaginăm gradul de confuzie care domnea în rândul bieţilor oameni ignoranţi din acele vremuri: un zeu cerea supunere, altul ameninţa cu pedepse şi răzbunări pentru nesupunere. Nu este de mirare că *Biblia* este o carte care creează confuzie, vorbind despre conflictul continuu şi războiul dintre triburile de oameni, pentru că în realitate aceste triburi aparţineau unor zei diferiţi şi erau comandate şi controlate

de aceşti zei diferiţi.

Aflăm acum că principalii protagonişti ai războaielor sfinte din *Biblie* erau adepţii lui Enlil care luptau împotriva celor conduşi de Marduk. Ambii erau la fel de stricţi şi de brutali în aplicarea pedepselor şi recompenselor pentru adepţii lor umani. Acestea erau timpuri grele pentru zeii

Anunnaki. Noua specie sclavă pe care o creaseră ca să-i ajute să obţină aurul devenise acum unealta lor de luptă. Marduk se angajase deja pe un drum fără întoarcere. I-a adunat pe toţi zeii Anunnaki în iubitul său Babilon, ca aceştia să-l numească noul conducător al planetei Pământ. „În templul casei mele să se adune toţi zeii Anunnaki şi să-mi accepte domnia”. Este evident că ceilalţi au fost oripilaţi de pretenţiile lui Marduk, şi Enlil a cerut de îndată o consfătuire a bătrânilor. „Enlil i-a chemat, iar Consiliul să aibă loc în faţa unei mari adunări”. Toţi cei prezenţi au fost de acord că de data aceasta Marduk mersese prea departe şi toţi erau nemulţumiţi de situaţia tensionată. Nimeni nu ştia ce trebuia făcut sau cum să răspundă situaţiei date. „Acuzaţiile erau dure, incriminările au umplut camera”.

Enki a fost singurul care a considerat că soarta a fost aceea care i-a adus în această situaţie şi că poate nu ar trebui să se opună sorţii, ci mai degrabă să accepte ridicarea la putere a lui Marduk. „Nimeni nu poate să prevină ceea ce vine, să acceptăm supremaţia lui Marduk”. Marduk se stabilise în Babilon şi preluase controlul asupra întregii lumi cunoscute în timpurile biblice, care includea Egiptul, Israelul, Canaanul, Asiria, Akkadia şi Sumerul. Mai existau doar câteva enclave Anunnaki care nu erau supuse violentului zeu Ra sau Marduk, care astăzi este cunoscut în cea mai mare partea a lumii ca zeul iubirii. Ce ironie, nu-i aşa? Au existat multe discuţii şi deliberări cu privire la tipul de acţiuni care trebuia îndreptată către Marduk. În cele din urmă, Anunnaki au hotărât că exista o

singură cale pentru a-l opri pe Marduk: să fie distruse toate oraşele sale, împreună cu locuitorii care se aflau în ele.

Avraam devenise un general loial şi de încredere al zeului Enlil şi avea la dispoziţie cele mai bune care de luptă şi cei mai buni cai. Avraam a purtat multe lupte în numele lui Enlil, cele mai multe pentru apărarea portului din Sinai, care se afla dincolo de graniţele care-i despărţeau pe oameni de Anunnaki. Enlil l-a recompensat cu tot felul de bogăţii, care includeau „pământ atât cât putea să cuprindă privirea", aur, vaci şi oi şi alte bunuri care l-au transformat în cel mai bogat om al vremurilor sale. Pentru această sarcină, Avraam avea la dispoziţie 380 de soldaţi foarte bine antrenaţi şi echipaţi. Armele care i-au fost puse la dispoziţie de către zei erau atât de uimitoare, încât un mic grup de luptători putea distruge o armată de zece mii de oameni în doar câteva ore.

Astfel Avraam a devenit nu numai cel mai bogat om de pe Pământ, ci şi cel mai respectat şi mai temut. Există mai multe pasaje în *Biblie* în care regii şi preoţii vin la Avraam ca să-i ceară bunăvoinţa sau mila. Ei fac referire la strânsele legături pe care acesta le avea cu dumnezeu şi îi reamintesc să nu uite faptele bune pe care le-au făcut pentru el atunci când dumnezeu va dori să-i pedepsească. Toată lumea era înspăimântată de zeul violent, care ştim că nu era altul decât Enlil, comandantul suprem al Anunnaki de pe Pământ, a cărui comandă era ameninţată de tânărul său nepot, Marduk. În *Biblie*, putem citi în câteva rânduri despre îngerii care au venit la Avraam şi l-au întrebat despre comportamentul oamenilor din diverse oraşe. În mod evident, Avraam şi nepotul său erau folosiţi pe post de spioni ca să strângă informaţii despre activităţile desfăşurate de adepţii lui Marduk. Două dintre oraşele descrise detaliat în *Biblie* erau Sodoma şi Gomora. Am explicat deja evenimentele care au dus la distrugerea

acestor două oraşe, dar acum înţelegem mai bine ce s-a întâmplat. Acestea sunt numai două dintre oraşele care se aflau sub controlul lui Marduk. De aici, îşi trimitea oamenii ca să preia controlul asupra aşezărilor de pe Pământ, inclusiv portul spaţial al lui Enlil.

Şi astfel, după dezbateri îndelungate pe care Anunnaki le-au purtat în camera lui Enlil, a fost luată decizia de a folosi „armele terorii" asupra tuturor adepţilor lui Marduk. Foarte asemănător cu atacurile preventive declanşate de Statele Unite ale Americii împotriva Irakului, pentru a anticipa nişte atacuri mortale din partea presupusului inamic. Nu este ironic că după 4 200 de ani aceeaşi parte a lumii a fost implicată într-un război groaznic? Şi astfel, zeii Anunnaki au folosit aceste arme ale terorii împotriva lui Marduk. Dacă privim zona geografică, toate aceste informaţii capătă mai mult înţeles. Marduk era conducătorul Egiptului, iar peninsula Sinai, pe care se găsea portul virtual, se afla la est de Egipt, în vreme ce Sodoma şi Gomora se aflau la nord de Sinai, poziţionate perfect pentru a găzdui lansarea unui atac împotriva portului spaţial al lui Enlil. Aşadar, nu ar trebui să fim surprinşi că îngerii au venit să-l viziteze pe Avraam cu puţin timp înainte de a începe distrugerea, ca să adune informaţii despre locuitorii acestor oraşe şi despre felul în care aceştia „conspirau împotriva lui dumnezeu". Acţiunile oamenilor au fost descrise în *Biblie* ca fiind corupte şi diabolice, iar Avraam şi-a arătat latura umană, pledând pentru salvarea vieţilor oamenilor virtuoşi din aceste oraşe. Cunoaştem restul poveştii, îngerii merg în oraş, vorbesc cu Lot, sunt înconjuraţi de cetăţenii care suspectează că aceşti îngeri au venit pentru a-i omorî şi oraşele sunt distruse de nişte explozii incredibile care o transformă pe soţia lui Lot într-un „stâlp de sare", ceea ce înseamnă că, de fapt, a fost vaporizată.

Evenimentele descrise de tăbliţele de argilă sunt

chiar mai dramatice, dar au de-a face cu exact aceeaşi situaţie. Enki a fost singurul care s-a opus acestei acţiuni îngrozitoare, spunând „Ceea ce este sortit să se întâmple nu va fi împiedicat de hotărârea voastră”, fapt ce indică din nou credinţa fermă a Anunnaki într-o înaltă putere spirituală, care includea soarta şi destinul. Cei care au fost desemnaţi să „ducă la îndeplinire misiunea diabolică” au fost Ninurta, fiul lui Enlil şi Nergal, fiul lui Enki. Şi acum avem şi identitatea celor doi îngeri care l-au vizitat de Avraam. Aceeaşi îngeri care au pornit apoi spre Sodoma, ca să-l distrugă cu armele nucleare. Şi din nou mitologia întâlneşte istoria, numai că de data aceasta avem o trimitere directă către nume şi locuri reale. Dacă vă încredeţi întruna, atunci va trebui să vă încredeţi şi în cealaltă, cu excepţia faptului că tăbliţele sumeriene oferă mult mai multe detalii care au fost omise în *Biblie*, atunci când a fost compilată 2.500 de ani mai târziu.

Armele mortale au fost luate din locurile secrete, iar Enlil le-a arătat tinerilor Anunnnaki „cum s-au trezit armele din somnul lor”. Au fost avertizaţi că oraşele trebuie salvate şi că oamenii drepţi din aceste oraşe nu trebuie să piară. Partea cea mai importantă a tăbliţei, care susţine ipoteza mea că Avraam era un spion de-al lui Enlil, este aceea în care Enlil le spune celor doi luptători „să se asigure că Avraam este prevenit dinainte”. Mulţi învăţaţi din trecut au susţinut că armele folosite pentru distrugerea Sodomei şi Gomorei trebuie să fi fost arme nucleare. Aceste afirmaţii sunt sprijinite nu numai de descrierile consecinţelor pe care le găsim în *Biblie*, ci şi de explicaţiile detaliate din tăbliţele de argilă. Sunt dezvăluite chiar şi numele pe care Nergal le dăduse acestor arme înainte de a le dezlănţui: „Cel fără rival; Flacăra Arzătoare; Cel care dărâmă totul; Cel care topeşte munţii; Vântul care caută capătul lumii; Cel care nu cruţă pe nimeni” şi cea mai importantă dintre toate „Vaporizatorul tuturor fiinţelor

vii”, în total erau şapte arme cu ajutorul cărora va fi dus la îndeplinire masacrul. După ce au început distrugerile, tăbliţele ne spun că „numărul anilor era o mie şapte sute şi treizeci şi şase”, ceea ce înseamnă că evenimentele au avut loc în anul 2064 î.Hr., spre finalul vieţii lui Avraam. Din tăbliţe reiese că Enki era îngrozit de acţiunile lui Enlil şi a scris: „În acea zi, în acea zi sortită, Enlil i-a dat semnalul lui Ninurta”.

Ninurta şi Nergal au început să bombardeze. Tăbliţele descriu detaliat cum „locuitorii muntelui au fost topiţi într-o clipită… Pietrele au fost transformate într-un şuvoi… Pământul s-a cutremurat şi s-a năruit, iar cerurile s-au întunecat… din toate pădurile rămăseseră doar trunchiuri”. Pentru cei care au văzut poze de după o explozie nucleară, aceste cuvinte reprezintă o descriere perfectă. Sunt asemănătoare şi cu descrierile biblice. De acolo au zburat către „valea verde în care Nabu îi convertea pe oameni”. Nabu era fiul lui Marduk şi reprezenta una dintre ţinte. Acolo au mai anihilat încă cinci oraşe şi, aşa cum se spune în *Biblie*, „cu foc şi pucioasă au fost răsturnaţi, tot ceea ce trăia a fost vaporizat”.

Ceea ce a urmat este descris ca o tipică „furtună nucleară”, care a presupus întunecarea cerurilor, vânturi extreme care suflau cu sute de kilometri pe oră, împrăştiind nori de praf nuclear mortal. „Întunericul din ceruri aducea un vânt dăunător… Soarele de la orizont a fost ascuns de întuneric”. Trebuie să reţinem că aceste cuvinte au fost scrise înainte ca primul cuvânt al *Bibliei* să fi fost aşternut pe hârtie. Este foarte dificil să ne imaginăm că descrierile din *Biblie* provin din altă sursă decât cea a evenimentelor care au inspirat şi scrierea tăbliţelor sumeriene. Incredibilele descrieri nucleare continuă: „În noapte o lumină a trecut pe la marginile cerului… Peste tot pe unde a ajuns, a împrăştiat moartea fără milă”. Anunnaki

erau uluiţi de proporţiile distrugerilor. Vântul nuclear ducea praful otrăvitor peste tot şi în toate direcţiile. Nu exista niciun loc unde să te ascunzi; praful sau „vântul nefast" intra în fiecare ascunziş şi crăpătură, îndreptându-se cu rapiditate spre Sumer, acolo unde-şi stabiliseră baza Anunnaki. „Nicio uşă nu-l putea ţine afară, nicio boltă nu-l putea întoarce". Ninurta şi Nergal au trimis un mesaj urgent către Enlil şi Enki: „Fugiţi! Fugiţi! Spuneţi-le tuturor". Aceste cuvinte dramatice au fost urmate de alte descrieri ale efectelor pe care vântul nefast le avea asupra oamenilor pe care-i întâlnea în cale. „Pe străzi, corpurile erau adunate în grămezi... tusea şi flegma umpluseră piepturile, gurile erau pline de scuipat şi de spume... Gurile erau inundate de sânge... vântul călătorea de la vest către est, pe deasupra munţilor şi a câmpiilor". Aceste cuvinte aruncă o lumină asupra adevărului mult mai îngrozitor a acestui eveniment biblic. Anunnaki nu foloseau numai arme nucleare, ci şi arme biologice.

Evenimentele îngrozitoare din trecutul apropiat, atunci când Irakul a fost acuzat de deţinea armelor de distrugere în masă, au avut de-a face în special cu armele biologice. Este tragic faptul că în secolul al XX-lea am asistat la un număr de atacuri în care au fost folosite arme biologice, iar tăbliţele de argilă descriu cu acurateţe ce s-a întâmplat în timpurile trecute cu oamenii care au căzut victime unor astfel de atacuri. Cădeau în locurile în care stăteau; pielea le era arsă sau acoperită de plăgi groteşti, gurile se umpleau cu sânge şi se sufocau cu propria salivă. Nu există nicio îndoială că aceste mărturii antice sunt descrierile groteşti ale unui război biologic. Cum este posibil ca o tăbliţă de argilă, veche de 4.000 de ani, să fi descris asemenea evenimente dacă ele nu ar fi avut loc? Este foarte greu de crezut şi improbabil ca un scrib să-şi fi imaginat toate aceste lucruri. Acest nivel de tehnologie precede Evul Mediu cu 3.000 de ani, iar acolo sabia şi

calul erau principalele arme. Judecaţi singuri ca să determinaţi care era adevărata însemnătate a acelor descrieri biblice şi sumeriene. „Tot ceea ce trăia înainte murise, oamenii şi vitele pieriseră deopotrivă… Apele erau otrăvite… Toată vegetaţia era distrusă”. Şi atunci a avut loc miracolul pe care Enlil îl văzuse în vis cu ceva timp înainte de aceste evenimente. Toate pământurile au fost acoperite şi distruse de vântul nefast care bătea de la vest la est. Cu excepţia Babilonului, „acolo unde Marduk îşi declarase supremaţia şi care a fost cruţat de vânturile dăunătoare”. Enlil şi ceilalţi Anunnaki au înţeles acest lucru ca pe un miracol. În cele din urmă, au hotărât că „supremaţia lui Marduk era predestinată”. În ochii lor nu exista o altă explicaţie posibilă şi au hotărât să se disperseze ca să-l lase pe Marduk să conducă. Anunnaki şi-au arătat din nou latura spirituală, dezbătând din nou relaţia dintre soartă şi destin şi felul în care acestea le-au modelat şederea lor pe Pământ. Oboseala lor răzbate de dincolo de cuvinte, concentrându-se pe finalizarea misiunii de găsire a aurului şi de întoarcere pe Nibiru. Deşi Enlil şi Enki fuseseră comandanţi energici şi vibranţi la sosirea lor pe Pământ, ciclurile anuale scurte îi îmbătrâniseră şi pe ei. Se pare că nu mai aveau energie pentru a continua să se certe. Făcuseră ceea ce trebuia făcut pe spatele speciei sclave. Însă acum venise timpul să plece acasă.

Anii care au urmat au fost tensionaţi şi dificili pentru oamenii care au supravieţuit. Vechile scrieri biblice sunt pline de necazuri şi durere pentru triburile umane, care se găseau sub dictatura brutală a lui Marduk. A controlat rasa umană cu îndemânare şi cu şiretenie, obligând-o să se închine unui singur zeu, lui însuşi. În *Biblie* este cunoscut ca dumnezeul violent şi este exact ceea ce a şi devenit. Ca şi cum anii mulţi de care a avut nevoie ca să preia controlul asupra planetei l-au făcut să devină mai aspru. Nu avea aceeaşi bunăvoinţă faţă de oamenii pe care o

afişase de-a lungul anilor tatăl său, Enki. Diverşii semizei pe care oamenii îi veneraseră în anii anteriori au început să dispară sub presiunea lui Marduk, iar lumea a fost transformată într-o societate monoteistă. A devenit singurul zeu pe care oamenii aveau voie să-l venereze. Cerea sacrificii în aur, mâncare, animale sau chiar oameni. Civilizaţia antică aztecă din America de Sud şi strămoşii acestei culturi aveau o ceremonie brutală în cadrul căreia inimile erau extrase încă bătând din corpurile victimelor. 20.000 de prizonieri au fost ucişi ca un sacrificiu oferit zeului aztec. Nu există niciun motiv pentru care să putem considera că au făcut acest lucru din propria voinţă. Între vechile civilizaţii şi zeii acestora existau contacte frecvente. Acţiunile lor reprezentau răspunsul direct al unei porunci stricte primite de la zeul lor. În majoritatea culturilor antice au existat obiceiuri care îţi dădeau fiori. Aceste obiceiuri barbare au ieşit la suprafaţă numai după ce Marduk a preluat controlul complet asupra planetei, în jurul anului 2064 î.Hr., şi au durat mult timp în era creştină, până în Evul Mediu întunecat, incluzând şi puterea brutală a catolicilor, manifestată prin cruciadele din secolele XI-XII d.Hr.

Aceasta este povestea, acum trebuie să stăm şi să respirăm adânc ca să absorbim toate aceste informaţii şi să ne punem următoarea întrebare capitală: Ce naiba se întâmplă? Am fost minţiţi de-a lungul întregii noastre vieţi? Este posibil ca rasa omenească să fie atât de proastă şi de ignorantă încât să poată fi exploatată atât de mult timp? Răspunsul la aceste întrebări este DA. Nu trebuie să ne întoarcem în timp pentru ca să asistăm la înclinaţia oamenilor de a urma un dictator brutal în număr cât mai mare, indiferenţi la propria lor stare de ignoranţă. Hitler, Stalin, Mao şi Bush sunt doar câteva dintre exemple foarte cunoscute ale felului în care oamenii vor urma un lider despre care cred că-i va proteja şi că-i va face mai

puternici decât duşmanii lor. Însă acum urmează întrebarea evidentă pe care trebuie să o punem: „Unde sunt Anunnaki? Unde se găsesc în prezent Enlil şi Enki şi Marduk? Sunt încă pe Pământ sau au plecat? Joacă vreun rol în confuzia care se găseşte în mintea oamenilor moderni?” Aceste întrebări reprezintă garanţia unui studiu extins şi ar putea constitui subiectul unei cărţi de sine stătătoare. Voi îndrăzni să spun următoarele: dacă ai abandonat o insulă paradiziacă pe care ai locuit multă vreme din cauza unui dezastru ecologic, nu ţi-ai dori să te întorci la un moment dat ca să vezi cum şi-a revenit şi s-a dezvoltat în absenţa ta? Este o posibilitate foarte solidă ca multele reperări ale OZN-urilor să aibă legătură cu străvechii noştri creatori, care verifică progresul urmaşilor lor. Am atins un nivel de dezvoltare sau poate chiar şi de evoluţie destul de diferită pe această planetă. Unele culturi sunt înrădăcinate în obiceiuri vechi de mii de ani, trăind în adâncul pădurilor ecuatoriale, fără să arate vreun semn al progresului, în vreme ce altele culeg probe de pe Marte şi clonează forme de viaţă. Pământul de astăzi este un loc foarte diferit faţă de cum era acum 1.000 de ani. Aşadar, dacă presupunem că Anunnaki au părăsit Pământul acum 1.000 de ani, nu ar fi înţelept pentru ei să apară pe această planetă în starea actuală de confuzie religioasă şi culturală. Probabil că am încerca să-i distrugem în timp ce s-ar pregăti să aterizeze ca să încerce să ne spună că „ei” au fost de fapt „creatorii” noştri. Încearcă să ne ajute sau să ne ghideze? Nimeni nu poate şti. Aceasta este o lecţie importantă pe care ar trebui să o învăţăm cu toţii. Felul arogant în care tratăm preţioasele cunoştinţe din trecutul nostru îndepărtat ne-a prelungit anii de ignoranţă. Pe cât de inteligenţi considerăm că suntem, tot nu ştim cine suntem, de unde venim şi de ce ne aflăm pe această planetă singuratică, numită Pământ. Dacă ne vom păstra minţile deschise, nu putem decât să evoluăm ca specie,

permiţându-ne să o facem mai repede, atât fizic, cât şi spiritual. Pentru că doar atunci vom fi în stare să ne alăturăm comunităţii universale a fiinţelor, devenind una cu Marele Spirit Universal, creatorul universului şi al tuturor lucrurilor care se găsesc în el. Cred că suntem pe cale să facem acest pas evoluţionar, dar depinde de noi ca specie să-l ducem până la capăt. Şi, pe calea evoluţiei şi iluminării noastre, trebuie să ne reamintim tot timpul că, deşi ne aflăm în această stare primitivă a minţii, lucrurile nu sunt întotdeauna ceea ce par a fi.

BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ ŞI RECOMANDĂRI DE LECTURĂ

Balter, Michael. *The Goddess and the Bull*: *Journey to the Dawn of Civilization*. New York: Free Press, 2004.

Bramley, William. *Gods of Eden*. New York: Avon, 1993.

Branigan, Keith, ed. *Atlas of Archaeology*. New York: St. Martin's Press, 1987.

Budge, Sir Wallis. *Cleopatra's Needles and Other Egyptian Obelisks*. First published 1926.

Carus, Paul. *The Gospel of Buddha*. First published 1894.

Casson, Lionel. *Ancient Egypt*. New York: Time-Life Books, 1966.

Ceram, C.W. *Gods*, *Graves* & *Scholars*. New York: Knopf, 1956.

* * *, *A Picture History of Archaeology*. London, England: Thames & Hudson, 1958.

Coe, Michael D. *Breaking the Maya Code*. London, England: Thames & Hudson, 1992.

Däniken, Erich von *According to the evidence*: *My Proof of Man's Extraterrestrial Origins*. London, England: Souvenir Press Ltd, 1977.

* * *, *Return to the Stars*: *Evidence of the lmpossible*. London, England: Souvenir Press Ltd, 1968.

Dawkins, Richard. *The Selfish Gene*. Oxford, England: Oxford University Press, 1989.

El Shammaa, Bassam. *Quest for the Truth*: *Discovering the Second Sphinx*. Amazon Digital Services, 2011.

Fagan, Brian. *Time Detectives*: *How Archaeologists Use Technology to Recapture the Past*. New York: Simon & Schuster, 1995.

Filotto, Giuseppe. *The Face on Mars*. Self-published, 1995.

Gibson, McGuire. „The Planet That Stalked the earth". *New Scientist*, September 18, 2004.

Gilbert, Adrian Geoffrev, and Maurice M. Cotterell. *The Mayan Prophecies*: *Unlocking the Secrets of a Fost Civilization*. Shaftesbury, England: Element Books Ltd, 1995.

Gould, Stephen Jay, ed. *The Book of Life*, London, England: Random House UK, 1993.

Gregorietti, Guido. *Jewelry Throngb the Ages*. New York: Crescent Books, 1974.

Gribbin, John. *În Search of the edge of Time*: *Black Holes*, *White Holes*, *Worm Holes*. New York: Penguin Books, 1998.

Gros de Beler, Aude. *Tutankhamun*. London, England: Grange Books, 2004.

Hancock, Graham. *Fingerprints of the Gods*. New York: Three Rivers Press, 1996.

Hancock, Graham, and Robert Bauval. *Keepers of Genesis*: *The Quest for the Hidden Legacy of Mankind*. Toronto, Canada: Random House of Canada Ltd, 1997.

Hancock, Graham, Robert Bauval, and John Grigsby. *The Mars Mystery*: *A Tale of the end of Two Worlds*. n.p.: Michael Joseph Ltd, 1998.

Hanson, L. Taylor. *He Walked the Americas*. London, England: Legend Press, 1994. First published 1972.

Hawkes, Jacquetta. *The Atlas of Early Man*. New York: St. Martin's Press, 1976.

Hoyle, Fred, and Chandra Wickramasinghe. *Our Place in the Cosmos*, new ed. Phoenix, Ariz.: Phoenix Publishing Group, 1996.

Hughes, Graham. *The Art of Jeiuelry*. New York: Gallery Books, 1984.

Inskeep, R.R. *The Peopling of Southern Africa*. New York: Barnes & Noble, 1979.

Jones, Steve. *The Language of Genes*. New York Doubleday, 1994.

Iordan, Michael. *The eneyclopedia of Gods*. London, England: Kyle Books, 1995.

Koran. Translated by N.J. Dawood. New York: Penguin Classics. First published 1956.

Kramer, Samuel Noah. *Cradle of Civilization*. New York: Time-Life, 1969.

Mangold, Tom, and Jeff Goldberg. *Plague (Wars*: *The Terrifying Reality of Biological Warfare*. New York: St. Martin's Press, 2000.

The Merck Manual of Diagnosis and Therapy. Rahvvav, N. J.: Merck, multiple dates.

Milton, Richard. *The Facts of Life*: *Shattering the Myths of Darwinism*. London, England: Corgi, 1992.

* * *, *Forbidden Science*: *Suppressed Research That Could Change Our Lives*. n.p.: Fourth Estate Classics House, 1995.

Mutwa, Credo. *Indaba My Children*: *African Folktales*. New York: Grove Press, 1999.

Nardo, Don, ed. *Ancient Greece*. Farmington Hills, Mich.: Greenhaven Press, 2001.

Neret, Gilles, ed. *Descriptions of Egypt (Icons)*. Berlin, Germany: Taschen, 2001.

Notovitch, Nicolas. *The Unknown Life of Jesus Christ*. First published 1890, by R.F. Books.

Parrinder, Geoffrey. *Illustrated History of World Religions*. Worthing, England: Littlehampton Book Services Ltd, 1983.

Reader's Digest Association. *The World's Last Mysteries*. New York: Reader's Digest Association, 1977.

Reeves, Nicholas, and Richard H. Wilkinson. *The Complete Valley of the Kings*. London, England: Thames & Hudson, 1996.

Ridley, Matt. *Nature via Nurture*: *Genes*, *Experience*, *and What Makes Us Human*. n.p.: Hardcover, 2003.

Roerich, Nicolas. *Heart of Asia*. First published 1930, by Roerich Museum Press.

Rosenthal, Renate. *Jewellery în Ancient Times*. Worthing, England: Littlehampton Book Services Ltd, 1973.

Sagan, Carl. *Billions and Billions*: *Thoughts on Life and Death* at *the Brink of the Millennium*. New York: Ballantine Books, 1998.

Scheub, Harold. *A Dictionary of African Mythology*: *The Mythmaker as Storyteller*. New York: Oxford University Press USA, 2000.

Seligman, C.G. *Races of Africa*. Oxford, England: Oxford University Press, 1961.

Sitchin, Zecharia. *Genesis Revisited*. New York: Avon, 1990.

**", *The Lost Book of Enki*. Rochester, Vt.: Inner Traditions / Bear & Company, 2002.

* * *, *The Lost Realms*. New York: Avon, 1990.

* * *, *The Stairway to Heaven*. New York: Avon, 1983.

* * *, *The 12th Planet*. New York: Avon, 1978.

* * *, *The Wars of Gods and Men*. New York: Avon, 1995.

* * *, *When Time Began*. Santa Fe, N.M.: Bear & Company, 1994.

Soustelle, Jacques. *the Daily Life of the Aztecs*. New

York: Macmilkn, 1964.

Taber's Cyclopedic Medical Dictionary. Philadelphia, Pa.: F.A. Davis Co, multiple dates.

Talmud Jmmanuel. Edited by Eduard Albert Meier. 4th ed. Tulsa, Okla.: Steelmark Llc, 2007.

Thiering, Barbara. *Jesus of the Apocalypse*, reprint ed. New York: Doubleday, 1996.

* * *, *Jesus The Man*: *A New Interpretation from the Dead Sea Scrolls*. New York: Doubleday, 1992.

Thompson, Richard. *Alien Identities*: *Ancient insights into Modern UFO Phenomena*. Alachua, Fia.: Govardhan Hill Publishing, 1993.

Tyldesley, Joyce. *The Private Lives of the Pharaohs*. London, England: Channel 4 Books, 2000.

Pagini de internet

Cunoaştere esoterică şi ascunsă

The Big Eye: Bigeye.com

Deliriums Realm Essays on Good and Evil: Deliriumsrealm.com

Illuminati Conspiracy Archive: Conspiracyarchive.com Library of Halexandria: Halexandria.org Modern Science, Ancient Knowledge: Ancientx.com Purging Talon: Purgingtalon.com Xfacrs Research: Xfacts.com

Istorie şi cultură

Academy for Ancient Texts: Ancienttexts.org Akhet Egyptology: Akhet.co.uk

Commentary and Analysis on Science/Humanities Topics: Human-nature.com

Earth-History: Earth-history.com

Exploring the Creation/Evolution Controversy: Talkorigins.org

GeoHive Population Statistics: Geohive.com Goldăheet Mining Directory: Goldsheetlinks.com Harappa, Glimpses of South Asia before 1947: Harappa.com History

World: Historyworld.net Humanistic Texts: Humanistictexts.org Humanities Text Iniţiative: Hti. umich.edu Indian History: Indhistory.com Institute for Ice Age Studies: Insticeagestudies.com Macrohistory and World Report: Fsmitha.com Manuscripts Spanning 5.000 Years: Schoyencollection.com The Official Website of Zecharia Sitchin: Sitchin.com Online Encyclopedia of Roman Rulers and Their Families: Roman-emperors.org

Online Encyclopedia of Western Signs and Ideograms: Symbols.com

Phoenician Encyclopedia: Phoenicia.org

Rare Book and Manuscript Collections: Rme. library. cornell.edu

A Site Dedicated to Osiris: Osirisnet.net

Sumerian Language Page: Sumerian.org

United States Mint: Usmint.gov

World Gold Council: Gold.org Comunitate virtuală de artă: Bl7.com Julia Hayden, Art and Antiques: Julen.net

Religie

Adherent Statistics and Religious Geography Citations: Adherents.com

Answering Christianity: Answering-christianity.com

Answers în Genesis: Answersingenesis.org

Biblebell Chronicles: Biblebell.org

Bible Gateway: Biblegateway.com

Christian Answers: Christiananswers.net

The Gnosis Archive: Gnosis.org

Gospel of Jesus Christ: Gospel.net

The Hindu Universe: Hindunet.org

Hindu Website: Hinduwebsite.com

An Interactive Commentary on the Whole Bible: Bibleexplained.com

Interfaith Online: Interfaith.org Internet Christian Library: Cine t.org Internet Sacred Text Archive: Sacred-texts.com Landover Baptist Church (a satirical site):

Landoverbaptist.org Mega Site of Bible Studies: Bibledesk.com New Testament Gateway: Ntgateway.com Ontario Consultants on Religious Tolerance: Religioustolerance.org

Sacred Sites, Places of Peace and Power: Sacredsites.com Sanskrit Documents: Sanskrit. gde.to

Shiromani Gurdwara Parbandhak Committee Sikh Website: Se pe.net

Sikhism: Sikhs.org

Talmud Jmmanuel Research: Tiresearch.info Wholesome Words Christian Website: Wholesomewords.org

Ştiinţă şi tehnologie

Anima] Genome Size Database: Genomesize.com Biology Online, Answers to All Your Biology Qyestions: Biology-online.org

Cosmic Ancestry: Panspermia.org Crystalinks Metaphysics and Science Website: Crystalinks.com Earth Changes Central: Earthehangescentral.com Franklin Institute Science Museum of Philadelphia: Fi.edu Genome Research Journal: Genome.org Hubble Site: Hubblesite.org Institute for Creation Research: Icr.org International Science News: Unisci.com Mark A. Garlick, Space Illustration: Space-art.co.uk Memphis Arcaheological and Geological Society:

Memphisgeology.org

Molecular Biology and Evolution Journal: Mbe. oupiournals.org National Health Museum, Site for Teachers and Learners: Accessexcellence.org

New Scientist Journal: Newscientist.com Oak Ridge National Library: Oml.gov Physics and Astronomy Online: Physlink.com Proceedings of the National Academy of Sciences: Pnas.org Rafal Swiecki, Alluvial/Eluvial Deposit Geological Engineer: Minelinks.com

Science Daily, Your Source for the Latest Research

News: Sciencedaily.com

Science Journal: Sciencemag.org

Science News Magazine of the Society for Science & the Public: Sciencenews.org

Small Comets, University of Iowa: Smallcomets. physics. uiowa.edu

Space Today Online, Covering Space from Earth to the edge of the Universe: Spacetoday.org

Views of the Solar Sistem: Solarviews.com

Cuprins

Religiile lumii: Marele făuritor de sclavi 5

Mituri şi minciuni: Zeii vii 113

Misterul despre Iisus şi despre alţi profeţi 201

Povestea omenirii 257

Bibliografie selectivă şi recomandări de lectură 408

Tipar: Tipografia *SHIK & ŞTEFAN* Strada Nicolae Drăgan nr. 10, sector 5, Bucureşti

Poate că această carte vă va şoca, dar o recomand. Cu toată căldura Nu trebuie citita şi ăpoj pusă undeva într-un raft.

— Gândiţi-vâja toate – lucrurile despre care vorbeşte şi citiţi şi alte cărţi care oferă alte perspective-şi dovezi Subiectul abordat reprezintă nucleul întregii noastre civilizaţii, ne arată ce se întâmplă în vremea noastră, ce. s-a întâmplat în trecut şi s-ar pupta repeta Nu rataţi aceste informaţii.

„Sunt preţioase! (Paul Smyres – AViator)

* *i* şi *y*.

Această carte oferă răspunsuri la toate întrebările şi. gândurilecare, mi-au trecut prin minte de-a lungul anilor. Întotdeauna afli căutat răspunsuri De. ce suntem aici? Această certe mi-a oferit răspunsul. Vă recomand să citiţi această carte. Clarifică multe dintre misterele existenţei noastre într-o manieră logică. Dacă sunteţi avizi de informaţii, acesta este locul în care le veţi găsi

* * *

Aceasta este una dintre puţinele-cărţi pe care oricine trebuie să o citească! Istoria omenirii dezvăluită în aceste pagini este impresionant de logică şi te ia complet pe nepregătite Toate întrebările pe carele. aveţi îşi vor găsi răspunsul în paginile acestei cărţi. Cum au fost construite piramidele? De ut-le izvorăşte fascinaţia noastră pentru aur? De ce au fost distruse Socloma şi Gomoră? Cine a fost Adam? Cine» a fost Eva? Cine a fost Cair>? Cine a fost Apel? Odată începută lectura-acestei cărţii nu vă veţi mai putea opri din Citit Dar aveţi gfij: dacă sunteţi o persoană cu vederi înguste, care crede doar în ceea ce a învăţat la şcoală, biserica sau de la stat, această carte nu o să vă placă. Această carte. este pentru t. toţi aceia care au o minte şi nu le este frică să o folosească... 4* Cumpăraţfăceastă carte astăzi I.

Michael Tellinger este om de ştiinţă, cercetător şi invitat obişnui} la e mai mult de 200 de emisiuni de radio în Statele Unite ale*Americii, Marea Bntanje şi Europa, cum ar fi *Coast to Coast AM*, realizată de George Noory. sag – *Shirley MacLaine Show*. În luna martie a anului 201 it Tellinger a fost gazda conferinţei Megalithomania, lg Johannesburg, în Afrtea de Sud, avându-i ca invitaţi pe Graham Hancock, Andrew Collins şi Robert Temple. În prezent, Michael

Tellinger locuieşte în Africa de Sqd...

www.editura nicol.ro

Distribuită de
AGENŢIE Olfv ZARE CARTE
TEL/FAX: 021/223.26.60
www.carted-ta. r9

Poate că această carte vă va șoca, dar o recomand cu toată căldura. Nu trebuie citită și apoi pusă undeva într-un raft. Gândiți-vă la toate lucrurile despre care vorbește și citiți și alte cărți care oferă alte perspective și dovezi. Subiectul abordat reprezintă nucleul întregii noastre civilizații, ne arată ce se întâmplă în vremea noastră, ce s-a întâmplat în trecut și s-ar putea repeta. Nu ratați aceste informații, sunt prețioase! (Paul Smyres – Aviator)

Această carte oferă răspunsuri la toate întrebările și gândurile care mi-au trecut prin minte de-a lungul anilor. Întotdeauna am căutat răspunsuri. De ce suntem aici? Această carte mi-a oferit răspunsul. Vă recomand să citiți această carte. Clarifică multe dintre misterele existenței noastre într-o manieră logică. Dacă sunteți avizi de informații, acesta este locul în care le veți găsi.

Aceasta este una dintre puținele cărți pe care oricine trebuie să o citească! Istoria omenirii dezvăluită în aceste pagini este impresionant de logică și te ia complet pe nepregătite. Toate întrebările pe care le aveți își vor găsi răspunsul în paginile acestei cărți. Cum au fost construite piramidele? De unde izvorăște fascinația noastră pentru aur? De ce au fost distruse Sodoma și Gomora? Cine a fost Adam? Cine a fost Eva? Cine a fost Cain? Cine a fost Abel? Odată începută lectura acestei cărți, nu vă veți mai putea opri din citit. Dar aveți grijă: dacă sunteți o persoană cu vederi înguste, care crede doar în ceea ce a învățat la școală, biserică sau de la stat, această carte nu o să vă placă. Această carte este pentru toți aceia care au o minte și nu le este frică să o folosească. Cumpărați această carte astăzi!

Michael Tellinger este om de știință, cercetător și invitat obișnuit la mai mult de 200 de emisiuni de radio în Statele Unite ale Americii, Marea Britanie și Europa, cum ar fi *Coast to Coast AM*, realizată de George Noory, sau *Shirley Maclaine Show*. În luna martie a anului 2011 Tellinger a fost gazda conferinței Megalithomania, la Johannesburg, în Africa de Sud, avându-i ca invitați pe Graham Hancock, Andrew Collins și Robert Temple. În prezent, Michael Tellinger locuiește în Africa de Sud.

www.edituranicol.ro

Distribuită de
STAND
AGENȚIE DIFUZARE CARTE
TEL/FAX: 021/ 223.26.60
www.cartea-ta.ro

9 789737 664907